

CASSANDRA CLARE
ORAŞUL DE STICLĂ
SERIA INSTRUMENTE MORTALE

PARTEA ÎNTÂI

SCAPĂRĂ SCÂNTEI

Omul își naște singur suferința precum vulturii se ridică în aer prin puterile lor. — Cartea lui Iov 5:7

1

PORTALUL

Frigul mușcător din urmă cu o săptămână se sfârșise; soarele strălucea cu putere când Clary străbătu grăbită curtea prăfuită din fața casei lui Luke, cu gluga jachetei pe cap, ca să-i țină părul să nu i-l sufle vântul pe față. S-o fi încălzit ea vremea, dar vântul dinspre East River putea fi încă tăios. Aducea cu el și un slab iz de chimicale, amestecat cu mirosul din Brooklyn, de asfalt, de benzină și de zahăr ars de la fabrica abandonată din capătul străzii.

Simon o aștepta pe veranda din față, tolănit într-un fotoliu cu arcurile rupte. Îmbrăcat în jeanși, își ținea DS-ul în echilibru pe genunchi și împungea în el destoinic cu *stylus*-ul.

— Rupere! zise el, când ea urcă treptele. I-am spart pe toți la Mario Kart.

Clary își dădu gluga jos, scuturându-și părul din ochi și scotocind în buzunar după chei.

— Unde-ai fost? Te-am sunat toată dimineața.

Simon se ridică, vârându-și tăblița pălpăitoare în geanta de laptop.

— Am fost la Eric. Repetiții cu trupa.

Clary încetă să mai zgâlțâie cheia în broască – mereu se bloca – un timp destul de lung cât să se încrunte la el.

— Repetiții cu *trupa*? Vrei să spui că încă mai ești...

— În trupă? De ce n-aș fi?

Întinse mâna pe lângă ea:

— Stai, lasă-mă pe mine.

Clary rămase pe loc, în vreme ce Simon întoarse expert cheia, apăsând exact cât trebuia și făcând încuietoea veche și îndărătnică să se deschidă brusc. Mâna lui i-o

atinse pe a ei; pielea îi era rece, de aceeași temperatură cu a aerului din jur. Ea se înfioră puțin. Abandonaseră de numai o săptămână încercarea lor de relație romantică, iar ea încă se simțea confuză ori de câte ori îl vedea.

— Mersi.

Își luă cheia înapoi fără să se uite la el.

Era foarte cald în sufragerie. Clary își atârnă jacheta în cuierul din hol și se îndreptă spre dormitorul de oaspeți, urmată de Simon. Se încruntă. Valiza ei era deschisă pe pat ca o scoică, iar hainele și caietele de schițe împrăștiate peste tot.

— Parcă trebuia să pleci în Idris peste vreo două zile, zise Simon, plimbându-și privirea peste acel talmeș-balmeș, puțin demoralizat.

— Plec, dar nu mă pot hotărî ce să iau la mine. Nu prea am rochii sau fuste... și dacă n-am voie să port pantaloni acolo?

— De ce să n-ai voie să porți pantaloni? E o altă țară, nu un alt secol.

— Dar vânătorii de umbre sunt de modă veche, iar Isabelle poartă întotdeauna rochii... izbucni Clary și oftă. Nu-i nimic. Pur și simplu dau vina pe garderobă când de fapt sunt îngrijorată pentru mama. Hai să vorbim despre altceva. Cum a fost repetiția? Tot nu aveți un nume pentru trupă?

— A fost bine.

Simon se săltă pe birou, bălângănindu-și picioarele.

— Ne-am gândit la un nou motto. Ceva ironic, cum ar fi: „Am văzut un milion de fete și le-am dat rock la vreo optzeci la sută”.

— Le-ai spus lui Eric și celorlalți băieți că...

— Că sunt vampir? Nu. Nu-i genul de lucruri pe care să le pui pe tapet într-o conversație obișnuită.

— Poate că nu, dar ei sunt *prietenii* tăi. S-ar cuveni să știe. Și, de altfel, or să creadă că asta te face și mai mult un zeu al rockului, ca vampirul Lester.

— Lestat, zise Simon. Asta m-ar face ca vampirul Lestat. Iar el e personaj de ficțiune. Oricum, eu nu te văd alergând pe la toți prietenii ca să le spui că ești vânător de umbre.

— Care prieteni? Tu ești prietenul meu.

Se aruncă pe pat și se uită la Simon.

— Iar ție ți-am spus, nu?

— Pentru că n-ai avut încotro.

Simon își lăsă capul într-o parte, cercetând-o cu atenție; lumina veiozei de la capul patului i se reflecta în ochi, făcându-i argintii.

— O să-mi lipsești, cât ai să fii plecată.

— Și tu o să-mi lipsești, zise Clary, deși fiecare milimetru pătrat de piele i se înfiora de anticipare nervoasă, ceea ce o făcea să nu se poată concentra.

Mă duc în Idris! cânta mintea ei. Am să văd patria vânătorilor de umbre, Orașul de Sticlă. Am s-o salvez pe mama.

Și-am să fiu cu Jace.

Ochii lui Simon o fulgerară de parcă i-ar fi putut auzi gândurile, dar glasul îi era blând:

— Mai spune-mi o dată, de ce trebuie să te duci *tu* în Idris? De ce nu se pot ocupa Madeleine și Luke de treaba asta, fără tine?

— Mama a obținut vraja care a pus-o în starea asta de la un vrăjitor, Ragnor Fell. Madeleine spune că trebuie să-l găsim, dacă vrem să știm cum se întoarce vraja. Dar el n-o cunoaște pe Madeleine. O știa pe mama, iar Madeleine speră că o să aibă încredere în mine, pentru că semăn atât de tare cu ea! Iar Luke nu poate veni cu mine. Adică, ar putea veni în Idris, dar se pare că n-ar putea intra în Alicante fără permisiunea celor din Conclav, iar ei n-or să i-o dea. Și să nu-i pomenești despre asta,

te rog – e într-adevăr foarte nemulțumit că nu poate merge cu mine. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Madeleine dinainte, nu cred că m-ar fi lăsat să plec nicicum.

— Dar va fi și clanul Lightwood acolo. Și Jace. Or să te ajute ei. Adică, Jace a spus că o să te ajute, nu? N-are nimic împotriva că te duci acolo?

— Desigur, el o să mă ajute, zise Clary. Și bineînțeles că n-are nimic împotriva. E chiar de acord.

Dar asta, o știa, era o minciună.

După ce vorbise cu Madeleine la spital, Clary se dusesse direct la Institut. Jace fusese primul căruia îi dezvăluise secretul mamei sale, chiar mai înainte de Luke. Iar el o ascultase, uitându-se lung la ea, devenind din ce în ce mai palid în timp ce ea vorbea, de parcă i-ar fi spus nici mai mult, nici mai puțin decât că ar fi putut s-o salveze pe mama ei dacă îi scoteau tot sângele din el, lent, cu cea mai mare cruzime.

— Nu te duci, spusese el, de îndată ce terminase ea de vorbit. Chiar dacă trebuie să te leg și să stau grămadă peste tine până-ți trece fantezia asta nesănătoasă, dar n-o să te duci în Idris.

Clary se simți de parcă i-ar fi dat o palmă. Crezuse că el va fi *încântat*. Alergase tot drumul de la spital până la Institut ca să-i dea vestea bună și, când colo, el rămăsese în pragul ușii privind-o crunt.

— Dar tu o să te duci.

— Da, o să *ne* ducem. *Trebuie*. Conclavul i-a convocat pe toți membrii activi care se pot deplasa în Idris pentru o masivă adunare a Consiliului. Or să voteze ce e de făcut în privința lui Valentine și, de vreme ce noi suntem ultimele persoane care l-au văzut...

Clary dădu asta deoparte.

— Deci dacă tu te duci, eu de ce nu pot veni cu tine?

Întrebarea pusă atât de direct păru să-l scoată și mai tare din sărite.

— Pentru că acolo n-ai fi în siguranță.

— Oh, pe când aici sunt în siguranță! Am fost la un pas de-a fi ucisă de zece ori în ultima lună și de fiecare dată chiar aici, în New York.

— Asta pentru că Valentine își concentrase forțele asupra a două Instrumente mortale care se aflau aici, zise Jace, printre dinți. Acum o să-și îndrepte atenția spre Idris, știm cu toții...

— Cu greu am putea fi siguri de așa ceva, zise Maryse Lightwood.

Apăruse în umbra culoarului, neobservată de niciunul dintre ei; acum înaintă, în luminile puternice de la intrare. Iar acestea îi dezvăluiră semnele de epuizare care păreau să-i tragă în jos trăsăturile feței. Soțul ei, Robert Lightwood, fusese rănit cu otravă de demon, în bătălia din urmă cu o săptămână, și de atunci avusese nevoie de îngrijire permanentă. Clary nu putea decât să-și închipuie cât de obosită trebuia să fie.

— Iar Conclavul vrea s-o cunoască pe Clarissa. Știi asta, Jace.

— Conclavul se poate duce dracului.

— Jace, zise Maryse, pe un ton schimbat, sincer părintesc. Controlează-ți limbajul.

— Conclavul vrea o grămadă de lucruri, se corectă Jace. Nu e obligatoriu să le și obțină pe toate.

Maryse îi aruncă o privire aspră, de parcă știa exact despre ce vorbea și nu-i aprecia atitudinea.

— Conclavul are deseori dreptate, Jace. Nu-i lipsit de noimă din partea lor să stea de vorbă cu Clary, după toate cele prin care a trecut. Ceea ce le-ar putea spune ea...

— Lasă că le spun eu tot ce vor să afle, zise Jace.

Maryse oftă și își întoarse ochii albaștri spre Clary.

— Deci să-nțeleg că ai vrea să vii în Idris?

— Doar pentru câteva zile. N-o să încurc pe nimeni, zise Clary, uitându-se rugător la Maryse peste privirea de foc cu care o țintuia Jace. Jur!

— Întrebarea nu e dacă o să încurci pe cineva; întrebarea e dacă o să vrei să te înfățișezi Conclavului când vei fi acolo. Ei vor să stea de vorbă cu tine. Dacă spui nu, mă îndoiesc că putem obține autorizația să te luăm cu noi.

— Nu... începu Jace.

O să mă înfățișez Conclavului, îl întrerupse Clary, deși gândul îi trimise fiori pe șira spinării.

Singurul emisar din partea Conclavului pe care-l cunoscuse până atunci era Inchizitoarea, în preajma căreia nu fusese tocmai plăcut să se afle.

Maryse își frecă tâmpilele cu vârful degetelor.

— Atunci ne-am înțeles.

Totuși glasul ei nu sună a înțelegere de comun acord, ci mai degrabă încordat și fragil ca o strună de vioară întinsă la maximum.

— Jace, condu-o pe Clary, apoi te-aștept în bibliotecă. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Dispăru înapoi în umbre fără niciun cuvânt de la revedere. Clary se uită lung în urma ei, simțindu-se ca și când cineva ar fi aruncat peste ea o găleată de apă rece ca gheața. Alec și Isabelle păreau să-și iubească sincer mama și era sigură că Maryse nu era, de fapt, o persoană rea, însă nu era nici *prietenoasă*.

Gura lui Jace era o linie aspră.

— Acum uitate ce-ai făcut!

— Trebuie să mă duc în Idris, chiar dacă tu nu înțelegi de ce, zise Clary. Trebuie să fac asta pentru mama.

— Maryse are prea mare încredere în Conclav, zise Jace. E obligată să creadă că ei sunt perfecți, iar eu nu-i pot spune că nu sunt, pentru că...

Se opri brusc.

— Pentru că așa ceva ar spune Valentine, zise ea.

Se aștepta la o explozie, dar el nu răspunse decât:

— Nimeni nu-i perfect. Întinse mâna și împunse butonul ascensorului cu degetul arătător. Nici măcar Conclavul.

Clary își încrucișă brațele la piept.

— Chiar asta e motivul pentru care nu vrei să vin și eu? Pentru că n-aș fi în siguranță?

Un licăr de surprindere fulgeră pe fața lui Jace.

— Ce vrei să spui? De ce altceva m-aș opune?

Ea înghiți în sec.

— Pentru că...

Pentru că mi-ai spus că nu mai ai sentimente pentru mine și, vezi tu, asta-i foarte stânjenitor, fiindcă eu încă mai simt ceva pentru tine. Și pariez că știi asta.

— Pentru că nu vreau ca sora mea mai mică să se țină după mine peste tot?

Era o notă stridentă în glasul lui, pe jumătate zeflema, pe jumătate altceva.

Ascensorul sosi cu un zdroncănit. Împingând poarta la o parte, Clary păși înăuntru și se întoarse cu fața la Jace.

— Nu merg pentru că vei fi și tu acolo. Merg pentru că vreau s-o ajut pe mama. Pe mama *noastră*. Trebuie s-o ajut. Nu înțelegi? Dacă nu fac asta, s-ar putea să nu se mai trezească niciodată. Încearcă măcar să te prefaci că-ți pasă puțin.

Jace își puse mâinile pe umerii ei, atingându-i ușor cu vârful degetelor pielea de la marginea gulerului, trimițându-i fiori nelalocul lor, incontolabili, prin toți nervii. Sub ochii lui apăruseră umbre, observă fără voie Clary, și sub pomeți, obrajii îi erau supti. Tricoul negru pe care-l purta nu făcea decât să-i scoată și mai mult în evidență pielea

plină de zgârieturi și genele întunecate; era un studiu în contraste, demn de a fi pictat în tonuri de negru, alb și cenușiu, cu pete aurii ici și colo, ca ochii lui, pentru un accent de culoare...

— Lasă-mă pe mine s-o fac. Vocea lui era blândă, stăruitoare. Pot s-o ajut eu pentru tine. Spune-mi unde să mă duc, de cine să întreb. O să-ți aduc ce-ți trebuie.

— Madeleine i-a spus vrăjitorului că eu voi fi cea care va veni. O așteaptă pe fiica lui Jocelyn, nu pe fiul lui Jocelyn.

Măinile lui Jace se strânsă pe umerii ei.

— Păi, spune-i că e o schimbare de plan. O să mă duc eu, nu tu. *Nu tu.*

— Jace...

— Fac orice, zise el. Orice vrei tu, dacă promiți că rămâi aici.

— Nu pot.

El îi dădu drumul, de parcă ea l-ar fi împins.

— De ce nu?

— Pentru că, zise ea, e mama mea, Jace.

— Și a mea. Vocea lui era glacială. De fapt, de ce nu ne-a abordat Madeleine pe amândoi în problema asta? De ce numai pe tine?

— Știi de ce.

— Deoarece, spuse el, chiar mai rece de data asta, pentru ea tu ești fiica lui Jocelyn. Eu voi fi întotdeauna fiul lui Valentine.

Trânti poarta ascensorului, închizând-o între ei. Pentru o clipă, ea se uită la el prin ochiurile porții – împletitura metalică îi împărțea fața într-o serie de romburi înrămate în metal. Un singur ochi auriu se uita la ea printr-un romb, furios și scâpărând mânie venită din adâncurile lui.

— Jace... începu ea.

Dar cu o smucitură și-un zdroncănit, ascensorul deja se pusese în mișcare, coborând-o în întunericul tăcut al catedralei.

— Pământul către Clary! Simon flutura mâinile către ea. Ești trează?

— Da, scuze.

Se ridică, scuturându-și capul ca să-l limpezească de încețoșări. Atunci fusese ultima oară când îl văzuse pe Jace. Nu răspunsese la telefon, când îl sunase, mai târziu, așa că ea își făcuse planurile de călătorie cu familia Lightwood, folosindu-l pe Alec, fără chef și stânjenit, drept persoană de contact. Bietul Alec, prins între Jace și mama lui, întotdeauna străduindu-se să facă așa cum era mai bine.

— Ai spus ceva?

— Doar că mi se pare că s-a întors Luke, zise Simon și sări de pe birou, exact când ușa dormitorului se deschise. Și iată-l!

— Bună, Simon.

Luke vorbea calm, poate un pic obosit – purta o jachetă ponosită din denim, o bluză de flanelă și reiați vechi, îndesați în bocanci care arătau de parcă fuseseră noi cu zece ani în urmă. Ochelarii îi erau ridicați pe creștetul capului, peste părul castaniu, care părea acum înspicat cu mai multe fire cărunte decât își amintea Clary. Sub braț ținea un pachet pătrat, legat cu o panglică verde. I-l întinse lui Clary.

— Ți-am adus ceva pentru călătoria ta.

— Nu trebuia să faci asta! protestă Clary. Ai făcut deja atât de mult...

Se gândea la hainele pe care i le cumpăraseră după ce tot ce avusese ea fusese distrus. Îi dăduse și un telefon nou, și materiale noi de desen – asta fără să-l fi rugat ea. Aproape tot ce avea în momentul ăsta era primit cadou de la Luke. *Și nici măcar nu ești de acord cu faptul că plec.* Acest gând din urmă atârna nerostit între ei.

— Știu. Dar am văzut-o și m-am gândit la tine.

Îi dădu cutia.

Obiectul dinăuntru era înfășurat în mai multe straturi de hârtie de mătase. Clary rupse hârtia și dădu cu mâna de ceva moale ca blana de pisică. Scoase o scurtă exclamație. Era o mantie de catifea verde ca sticla, de modă veche, cu o căptușeală aurie de mătase, cu nasturi de alamă și cu o glugă largă. Ea și-o așeză în poală, trecându-și mângâietor mâinile peste materialul moale.

— Seamănă cu o haină pe care ar purta-o Isabelle! exclamă ea. Cu mantia de voiaj a unui vânător de umbre.

— Exact. Acum o să fii îmbrăcată și mai mult ca unul dintre ei, zise Luke, când vei fi în Idris.

Ea își ridică privirile spre el.

— Vrei să arăt ca unul dintre ei?

— Clary, ești unul dintre ei. Zâmbetul lui avea o nuanță de tristețe. De altfel, știi cum îi tratează pe străini. Orice poți face ca să te integrezi în...

Simon scoase un sunet ciudat, iar Clary se uită, vinovată, la el – aproape că uitase că era și el acolo. Simon se uita foarte atent la ceas.

— Ar trebui să plec.

— Dar de-abia ai venit! se împotrivi Clary. Am crezut c-o să rămânem împreună, să ne uităm la un film sau ceva...

— Tu trebuie să-ți faci bagajul.

Simon zâmbi, luminos ca soarele de după ploaie. Ea aproape că-l crezu că nu-l supărase nimic.

— O să trec mai târziu să-ți spun la revedere.

— Oh, haide! protestă Clary. Rămâi...

— Nu pot. Tonul lui era ferm. Mă întâlnesc cu Maia.

— Oh. Perfect, zise Clary.

Maia, își spuse ea, era simpatică. Era deșteaptă. Era frumoasă. Era, de asemenea, vârcolac. Un vârcolac îndrăgostit de Simon. Dar poate că așa trebuia să fie. Poate că această nouă prietenă *trebuia* să fie din Lumea de Jos. La urma urmelor, și el era acum un repudiat din Lumea de Jos. Teoretic nici n-ar mai fi trebuit să-și petreacă timpul cu un vânător de umbre precum Clary.

— Atunci cred că-i mai bine să pleci.

— Da, cred că-i mai bine.

Ochii negri ai lui Simon erau de nepătruns. Asta era ceva nou – întotdeauna putuse citi în ochii lui Simon, înainte. Se întrebă dacă era un efect secundar al vampirismului sau ceva ca totul diferit.

— La revedere, zise el și se aplecă s-o sărute pe obraz, dându-i părul la o parte cu o mână.

Apoi se opri puțin și se dădu înapoi, cu o expresie șovăitoare. Ea se încruntă surprinsă, dar el deja plecase, trecând pe lângă Luke și ieșind pe ușă. Auzi ușa de la intrare bufnind, în depărtare.

— Se poartă atât de *ciudat!* exclamă ea, strângând la piept mantia de catifea, ca pentru a se liniști. Crezi că e numai din pricina chestiei de vampir?

— Probabil că nu. Luke părea ușor amuzat. Când devii repudiat nu ți se schimbă și modul de a privi lucrurile. Sau de a-i privi pe oameni. Dă-i timp. Ai rupt prietenia cu el.

— Ba nu. El a rupt-o cu mine.

— Pentru că nu ești îndrăgostită de el. Asta e o situație nesigură și cred că el se poartă cu eleganță. O mulțime de adolescenți s-ar îmbufna sau ar pândi pe sub fereastra ta cu o cutie cu pocnitori.

— Nimeni nu mai folosește cutii cu pocnitori. Erau la modă în anii optzeci.

Clary se dădu jos din pat și îmbracă mantia. O închise la nasturi până sus, răsfățându-se cu senzația plăcută a catifelei.

— Vreau doar ca Simon să fie din nou normal.

Se uită la cum arăta în oglindă și rămase plăcut surprinsă – verdele îi scotea în evidență părul roșu și îi făcea culoarea ochilor mai intensă. Se întoarse spre Luke:

— Ce zici?

El se sprijinea de tocul ușii, cu mâinile în buzunare; când se uită la ea, o umbră trecu pe fața lui.

— Mama ta avea o mantie exact ca asta, când era de vârsta ta, se mulțumi el să spună.

Clary strânse manșetele mantiei, îngropându-și degetele în moliciunea lor. Auzindu-l pomenind de mama ei și văzând tristețea expresiei lui, îi veni să plângă.

— Mergem azi s-o vedem mai târziu, nu-i așa? întrebă ea. Vreau să-mi iau rămas-bun înainte să plec și să-i spun... să-i spun ce vreau să fac. Așa o să fie liniștită.

Luke dădu din cap.

— O s-o vizităm la spital, puțin mai încolo. Și, Clary?

— Ce-i?

Aproape că nu-i venea să se uite la el, dar, din fericire, i se risipise tristețea din ochi. Luke îi zâmbi.

— Să fii normal nu-i chiar așa de grozav cum s-ar crede.

Simon aruncă o privire la biletul din mână lui și apoi la catedrală, mijindu-și ochii în soarele după-amiezii. Institutul se profila pe cerul albastru, ca o lespede de granit străpunsă de ferestre cu arcuri ascuțite, înconjurat de un zid înalt de piatră. Chipurile garguielor priveau chiondorâș în jos, de pe cornișele lor, de parcă îl desfideau să se apropie de ușa de la intrare. Nu mai semăna deloc cu ceea ce văzuse prima oară, deghizat în ruine prăpădite, dar pe-atunci iluziile magice nu aveau efect asupra repudiaților.

Tu nu aparții locului acesta. Cuvintele erau aspre, usturătoare ca acidul. Simon nu era sigur dacă vorbise garguiul sau propria minte. *Asta e o biserică, iar tu ești un damnat.*

— Mai taci, murmură el, cu jumătate de gură. De altfel, n-am nicio treabă cu bisericile. Eu sunt evreu.

În zidul de piatră era montată o poartă de fier filigranat. Simon puse mâna pe clanță, aproape așteptându-se să-i ardă carnea dureros, dar nu se întâmplă nimic. Aparent, poarta nu era deosebit de sfântă. O deschise și nu străbătu nici jumătate din aleea de piatră sfărâmată ce ducea spre intrare când auzi voci – mai multe și cunoscute – în apropiere.

Sau poate că nu chiar în apropiere. Uitase cât de mult i se ascuțiseră auzul și vederea, de când fusese Preschibat. Părea că vocile veneau de peste umăr, dar continuând să meargă pe aleea îngustă ce ocolea Institutul, de cum dădu colțul, văzu vorbitorii stând la o considerabilă distanță, chiar în capătul îndepărtat al curții Institutului. Iarba crescuse în voie aici, acoperind pe jumătate ramificațiile aleilor care duceau printre ceea ce fuseseră odinioară tufe de trandafiri grijuliu aranjate. Există chiar și o bancă de piatră, țesută cu ierburi cățărătoare; aceasta fusese o biserică adevărată cândva, înainte ca vânătorii de umbre să o ia în stăpânire.

Îl zări mai întâi pe Magnus, sprijinit cu spatele de zidul de piatră acoperit cu mușchi. Ar fi fost greu să nu-l remarci pe Magnus – purta un tricou alb pictat cu stropi și o pereche de pantaloni de piele în culorile curcubeului. Ieșea în evidență ca o orhidee cultivată în seră, înconjurat de vânătorii de umbre, toți îmbrăcați în negru:

Alec, arătând palid și stingherit; Isabelle, cu părul ei lung și negru strâns în codițe împletite, prinse cu panglici de argint, lângă un băiețel care trebuia să fie Max, mezinul. Apoi era mama lor, părând o versiune puțin mai înaltă și mai osoasă a fiicei sale, cu același păr negru, bogat. Lângă ea era o femeie pe care Simon nu o cunoștea. La început, avu impresia că era bătrână, fiindcă părul îi era aproape alb, dar când ea se întoarse să-i spună ceva lui Maryse, Simon își dădu seama că n-avea mai mult de treizeci și cinci sau patruzeci de ani.

Și apoi era Jace, stând puțin mai la o parte, ca și când n-ar fi aparținut propriu-zis grupului. Era îmbrăcat complet în negru – costumația de vânător de umbre –, ca și ceilalți. Când Simon se îmbrăca în negru, arăta de parcă se pregătea să se ducă la o înmormântare, pe când Jace arăta dur și periculos. Și *mai blond*. Simon își simți umerii încordându-se și se întrebă dacă avea să se întâmple vreodată ceva – trecerea timpului sau uitarea – care să-i risipească antipatia față de Jace. Nu că *voia* el s-o simtă, dar era acolo, ca o piatră strivindu-i sub greutatea ei inima inertă.

Era ceva ciudat cu adunarea asta – dar tocmai atunci Jace se întoarse spre el, de parcă i-ar fi simțit prezența, iar Simon văzu, chiar și de la distanță, cicatricea subțire și albă de pe gâtul lui, imediat deasupra gulerului. Antipatia din pieptul lui se topi în altceva. Jace înclină scurt din cap în direcția lui.

— Mă întorc imediat, îi zise el lui Maryse, cu o voce pe care Simon n-ar fi avut-o niciodată față de mama lui; suna ca un adult vorbind cu alt adult.

Maryse îi dădu încuviințarea fluturând distrată din mână.

— Nu văd de ce durează atât, îi zicea ea lui Magnus. E normal?

— Ceea ce nu-i normal e reducerea pe care v-o fac eu. Magnus bătea cu tocul ghetei în zid. În mod normal, v-aș taxa dublu.

— E pur și simplu un Portal *temporar*. Trebuie doar să ne ducă în Idris. După care mă aștept să-l închizi la loc. Asta este înțelegerea noastră.

Maryse se întoarse către femeia de lângă ea:

— Iar tu vei rămâne aici, ca să fii martoră la ce face el, Madeleine?

Madeleine. Deci aceasta era prietena lui Jocelyn. Totuși n-avea timp să caște ochii – Jace îl apucase deja pe Simon de braț și îl ducea pe sus pe lângă biserică, dincolo de colț, scoțându-l din raza vizuală a celorlalți. Pe latura aceasta a curții, verdeța crescuse și mai înaltă și mai deasă, aleea fiind acoperită de șerpuii lujerilor și ai tufelor tinere. Jace îl împinse pe Simon după un stejar uriaș, unde-i dădu drumul, cercetând rapid cu privirea în jur, de parcă ar fi vrut să fie sigur că nu fuseseră urmăriți.

— E-n regulă. Putem vorbi aici.

Desigur, era mai liniște aici, în spate, vuietul traficului dinspre York Avenue fiind înăbușit de corpul masiv al clădirii Institutului.

— Tu mi-ai cerut să vin, sublinie Simon. Am găsit mesajul de la tine lipit de fereastra mea când m-am trezit, azi-dimineață. Nu folosești niciodată telefonul, ca toți oamenii?

— Nu dacă pot evita asta, vampirule, zise Jace.

Îl studiase pe Simon gânditor, de parcă citea paginile unei cărți. În expresia de pe chipul lui se amestecau două emoții: o ușoară uimire și ceva care lui Simon i se părea dezamăgire.

— Deci încă e adevărat. Mai poți să umbli la lumina zilei. Nici măcar soarele de la amiază nu te arde.

— Da, zise Simon. Dar știai asta... ai fost acolo.

Nu trebuia să precizeze ce anume însemna „acolo”; putea vedea pe fața celui alt băiat că-și amintea fluviul, camioneta cu remorcă, soarele răsărind deasupra apei, Clary plângând în hohote. Își amintea la fel de bine ca și Simon.

— M-am gândit că poate ți-a trecut, zise Jace, dar pe un ton care nu suna ca și cum

ar fi vrut asta.

— Dac-o să simt nevoia să iau foc, o să te anunț. Simon n-avea niciodată răbdare cu Jace. Auzi, m-ai făcut să bat tot cartierul până aici, ca să te poți tu holba la mine așa, de parc-aș fi o năzbâtie pe-o lamelă de observație din laborator? Data viitoare îți trimit o poză.

— Și eu am s-o înrămez și-am s-o pun pe noptieră, la capul patului, zise Jace, dar tonul lui nu suna de parcă ar fi avut chef de sarcasme. Ascultă, te-am chemat aici cu un scop. Deși nu-mi place deloc să recunosc, vampirule, noi doi avem ceva în comun.

— Părul excepțional de frumos? sugeră Simon, deși nici el n-avea chef de împunsături.

Ceva din expresia feței lui Jace îl făcea să se simtă din ce în ce mai îngrijorat.

— Clary, zise Jace.

Simon fu prins pe picior greșit.

— Clary?

— Clary, zise Jace din nou. Știi: scundă, părul roșu, nervoasă.

— Nu văd cum Clary ar fi ceea ce avem noi în comun, zise Simon, deși înțelegea.

Cu toate acestea, nu era o conversație pe care și-ar fi dorit-o în mod deosebit cu Jace acum, sau, mai exact, vreodată. Oare nu exista un soi de cod bărbătesc care excludea discuții dintr-astea – discuțiile despre *sentimente*?

Aparent, nu.

— Amândoi ținem la ea, afirmă Jace, măsurându-l cu privirea. E importantă pentru amândoi. Nu-i așa?

— Tu mă întrebi dacă țin la ea?

„A ține” i se părea un verb destul de sărac. Se întrebă dacă Jace făcea mișto de el – ceea ce părea o cruzime neobișnuită, chiar și din partea lui Jace. Adică, Jace îl chemase până aici doar ca să-l zeflemisească pentru că nu merseseră lucrurile romantic între Clary și el? Deși Simon încă mai nutrea speranțe, mă rog, chiar și slabe, că situația s-ar putea schimba, că Jace și Clary aveau să înceapă să simtă unul pentru celălalt ceea ce trebuie, adică ceea ce frații *se presupune* că trebuie să simtă unul pentru celălalt...

Îi întâlnește privirea lui Jace și își simți firavele speranțe chircindu-se. Expresia de pe fața celuilalt băiat nu era a fraților când vorbesc despre surorile lor. Pe de altă parte, era evident că Jace nu-l făcuse să vină până acolo doar pentru a-i lua în derădere sentimentele; nefericirea despre care Simon era sigur că se vedea zugrăvită pe trăsăturile lui era reflectată în ochii lui Jace.

— Să nu crezi că-mi face plăcere să-ți pun întrebările astea, se răsti Jace, Trebuie să știu ce ai face tu pentru Clary. Ai minți pentru ea?

— Să mint despre ce? Ce se întâmplă, de fapt?

Simon își dădu seama ce anume îl deranjase la scena vânătorilor de umbre din grădină.

— Stai puțin, zise el. Plecați în Idris *în clipa asta*? Clary crede c-o să plecați la noapte.

— Știu, zise Jace. Și am nevoie ca tu să le spui celorlalți că ai venit trimis de Clary ca să anunți că ea nu vine. Spune-le că s-a răzgândit și că nu mai vrea să meargă în Idris.

Era o încordare în vocea lui – ceva ce Simon abia de recunoștea sau probabil că i se părea mult prea straniu să vină de la Jace ca să poată accepta. Jace îl *implora*.

— Or să te creadă. Ei știu cât de... cât de apropiați sunteți voi doi.

Simon clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred. Îmi dai impresia că ai vrea să fac ceva pentru Clary, dar de fapt nu vrei să fac decât ceva pentru tine. Se întoarce și dădu să plece: Excluz!

Jace îl prinse de braț, răsucindu-l în loc.

— *Este pentru Clary. Încerc s-o protejez. Am crezut că ești cât de cât interesat să mă ajuți să fac asta.*

Simon se uită explicit la mâna lui Jace încleștată pe brațul lui.

— Cum aș putea s-o protejez dacă nu-mi spui de ce anume s-o protejez?

Jace nu-i dădu drumul.

— Nu poți să ai încredere în mine când îți zic că e important?

— Nu înțelegi cât de mult își dorește ea să meargă în Idris, zise Simon. Dacă e să împiedic treaba asta, trebuie să am un motiv al dracului de bun.

Jace răsuflă încet, fără nicio tragere de inimă – și-i dădu drumul brațului lui Simon.

— Ce a făcut Clary asupra vasului lui Valentine, zise el, cu voce scăzută. Cu runa de pe perete... runa Deschiderii... ei bine, ai văzut ce s-a întâmplat.

— A distrus vasul ăla, zise Simon. Ne-a salvat tuturor viețile.

— Vorbește mai încet!

Jace se uită în jur, neliniștit.

— Doar nu vrei să spui că nu mai știe nimeni despre asta? întrebă Simon, nevenindu-i să creadă.

— Știu eu. Știi tu. Știu Luke și Magnus. Nimeni altcineva.

— Și ceilalți ce-și închipuie că s-a întâmplat? Că vasul doar s-a dezmembrat la momentul oportun?

— Le-am spus că Ritualul de Conversie al lui Valentine trebuie să fi mers greșit.

— Ai mințit Conclavul?

Simon nu știa dacă să fie impresionat sau îngrozit.

— Da, am mințit Conclavul. Isabelle și Alec știu despre abilitatea lui Clary de a crea rune noi, așa că mă îndoiesc că voi putea ascunde asta Conclavului sau noului Inchizitor. Dar dacă ei ar ști că ea poate face ce face – să amplifice runele obișnuite, astfel încât să aibă puteri distructive incredibile –, și-ar dori-o ca luptătoare, ca armă. Iar ea nu e pregătită pentru asta. N-a fost crescută pentru...

Se întrerupse, căci Simon clătina din cap.

— Ce-i?

— Ești nefilim, zise Simon încet. N-ar trebui să dorești ce-i mai bine pentru Conclav? Chiar dacă asta înseamnă s-o folosească pe Clary...

— Vrei s-o înhațe ei? S-o pună în prima linie, împotriva lui Valentine și a armatei de... mai știu eu ce, pe care o adună el?

— Nu, zise Simon. Nu vreau asta. Dar eu nu sunt unul de-al vostru. Nu trebuie să mă întreb pe cine să pun pe primul loc, pe Clary sau pe familia mea?

Fața lui Jace începu să se coloreze încet într-un roșu aprins.

— Nu-i așa. Dacă aș fi crezut că prin asta ar putea ajuta Conclavul... dar nu-l va ajuta. Doar își va face ei rău...

— Nici dacă ai crede că ar ajuta Conclavul, zise Simon, nu i-ai lăsa niciodată s-o ia pe Clary.

— Ce te face să spui asta, vampirule?

— Pentru că nimeni n-o poate avea, decât tu, zise Simon.

Culoarea părăsi brusc fața lui Jace.

— Deci n-ai să mă ajuți? zise el, nevenindu-i să creadă. N-ai s-o... N-ai s-o ajuți pe ea?

Simon șovăi... dar mai înainte să-i poată răspunde, un sunet neașteptat sparse tăcerea dintre ei. Un țipăt înalt, sfâșietor, cutremurător de disperat și cu atât mai înfiorător prin bruschețea cu care fu curmat. Jace se răsucii în loc.

— Ce-a fost asta?

Acelui țipăt, singurul, i se alăturaseră și alte strigăte și un zgomot de ciocnire

metalică feroce care-i zgârie timpanele lui Simon.

— S-a întâmplat ceva... ceilalți...

Dar Jace plecase deja, alergând pe alee, evitând tufele. După o secundă de șovăială, Simon se luă după el. Uitase cât de repede putea alerga acum – îl ajunsese din urmă aproape imediat pe Jace, dând colțul bisericii și țâșnind în grădină.

Înainte lor era haos. O ceață albă învăluise grădina și-n aer se simțea un miros greu – izul înțepător de ozon și de altceva amestecat cu el, ceva dulceag și neplăcut. Siluete săgetau încolo și-ncoace – Simon nu le putea zări decât fugar, căci apăreau și dispăreau imediat prin ceață. O zări pe Isabelle, cu părul șuierând în jurul ei ca două sfori negre în timp ce-și învărtea biciul. Era ca un fulger auriu mortal despiciând umbrele. Rezista împotriva înaintării unei matahale greoaie și imense – un demon, gândi Simon –, dar se aflau în plină lumină a zilei; era imposibil. Împleticindu-se înainte, văzu că, la formă, creatura era umanoidă, dar cocârjată și contorsionată, cumva *anapoda*. În mână avea o scândură groasă de lemn pe care o repezea în Isabelle aproape orbește.

La scurtă distanță de ei, printr-o spărtură în zidul de piatră, Simon putea vedea traficul de pe York Avenue, rulând placid. Cerul de deasupra Institutului era senin.

— Damnați, șopti Jace, cu fața crispată, scoțând unul dintre pumnalele de seraf de la cingătoare. Cu zecile!

Îl împinse pe Simon la o parte, aproape grosolan.

— Stai aici, pricepi? Stai aici!

Pentru un moment, Simon rămase încremenit, în vreme ce Jace țâșni înainte, în ceață. Lumina pumnalului din mâna lui străpungea ceața cu raze argintii în jurul lui; siluete întunecate se repezeau încoace și-ncolo prin ea, iar Simon avu impresia că privea printr-un geam jivrat, încercând disperat să-și dea seama ce se întâmpla de partea cealaltă. Isabelle dispăruse; îl văzu pe Alec, cu brațul însângerat, spintecând pieptul unui războinic damnat pe care-l urmări apoi prăbușindu-se la pământ. Încă unul apăru în spatele lui, dar Jace era acolo, acum cu un pumnal în fiecare mână, sărind și forfecând necruțător prin aer – iar capul damnatului se rostogoli de pe umerii săi, din gât țâșnindu-i sânge negru. Lui Simon i se întoarse stomacul pe dos – sângele mirosea caustic, otrăvitor.

Putea auzi vânătorii de umbre strigând unul la altul prin ceață, căci damnații nu scoteau absolut niciun sunet. Deodată, ceața se risipi, iar Simon îl văzu pe Magnus stând cu ochii rătăciți lângă zidul Institutului. Ținea mâinile ridicate, fulgere albastre scânteind între ele, iar pe zidul unde stătea, un pătrat negru părea să se fi deschis în piatră. Nu era tocmai gol sau întunecat, ci lucea ca o oglindă cu șuvițe de foc răsucindu-se în sticla ei.

— Portalul! strigă Magnus. Treceți prin Portal!

Se întâmplară mai multe lucruri deodată. Maryse Lightwood apăru din ceață, ducându-l în brațe pe băiat, pe Max. Se opri o clipă ca să strige ceva peste umăr, apoi se repezi la Portal și *prin* el, dispărând în zid. Urmă Alec, cărând-o pe Isabelle după el, biciul însângerat târându-se pe pământ în urma ei. În timp ce el o trăgea spre Portal, ceva apăru din ceață în spatele lor – un războinic damnat, învărtind un pumnal cu lamă dublă.

Simon își reveni din încremenire. Repezindu-se înainte ca o săgeată, o strigă pe Isabelle pe nume – apoi se împiedică și plonjă în față, izbindu-se de pământ destul de tare cât să i se taie respirația, dacă ar fi avut vreo respirație. Se ridică anevoie în șezut, întorcându-se să vadă de ce se împiedicase.

Era un cadavru. Un trup de femeie, cu gâtul tăiat, cu ochii larg deschiși, albaștri și neînsuflețiți. Părul palid îi era mânjit de sânge. Madeleine.

— Simon, *mișcă-te!*

Jace îi strigase asta; Simon se uită și-l văzu pe celălalt băiat ieșind din ceață și gonind spre el, cu pumnalele de seraf însângerate în mâini. Apoi își ridică ochii. Războinicul damnat pe care-l văzuse urmărind-o Isabelle se apleca asupra lui, cu fața plină de cicatrice, schimonosită într-un rânjet crispat. Simon se rostogoli într-o parte, când pumnalul cu lamă dublă se prăvăli spre el, dar chiar și cu reflexele lui îmbunătățite n-a fost îndeajuns de rapid. O durere sfâșietoare îl săgetă și vederea i se întunecă.

2

TURNURILE DEMONILOR DIN ALICANTE

Nu există nicio putere magică, gândi Clary când ea și Luke înconjurară a treia oară clădirea, *care să poată crea noi spații de parcare pe vreo stradă din New York*. Nu aveau unde să lase camioneta – jumătate de stradă era ocupată cu mașini oprite pe două rânduri. În cele din urmă, Luke urcă spre un hidrant și, cu un oftat, cârmi furgoneta într-o poziție indecisă.

— Du-te, zise el. Anunță-i că ești aici. Îți aduc eu valiza.

Clary dădu din cap, dar șovăi înainte să pună mâna pe deschizătoarea ușii. Stomacul îi era strâns ghem de neliniște și își dori, nu pentru prima oară, ca Luke să fi putut veni cu ea.

— Întotdeauna am crezut că prima oară când voi călători peste ocean voi avea măcar un pașaport la mine.

Luke nu zâmbi.

— Știu că ai emoții, zise el, dar o să fie în regulă. Soții Lightwood or să aibă grijă de tine.

Și ți-am mai spus asta de un milion de ori, gândi Clary. Îl bătu ușurel pe umăr pe Luke, înainte de a coborî din camionetă.

— Ne vedem într-o clipă.

O luă către aleea de piatră crăpată, zgomotul traficului stingându-se în urmă în timp ce se apropia de ușile duble ale bisericii. De data asta, îi luă câteva momente ca să pătrundă cu privirea prin iluzia magică ce înconjura Institutul. Părea că fusese adăugat încă un strat de camuflaj peste vechea catedrală, ca o vopsea nouă. S-o râcăie în minte fu o treabă grea, chiar dureroasă. În cele din urmă, izbuti s-o cojească și văzu biserica așa cum era. Ușile înalte de lemn luceau de parcă tocmai ar fi fost date cu lac.

În aer plutea un miros ciudat, ca de ozon și de ars. Încruntându-se, puse mâna pe clanța ușii. *Sunt Clary Morgenstern, dintre nefilimi, și cer să intru în Institut...*

Ușa se deschise brusc. Clary păși înăuntru. Se uită în jur, clipind nedumerită, încercând să vadă ce se întâmplase de i se părea că interiorul catedralei era altfel.

Își dăduse seama că era ceva ciudat când ușa se trântise în urma ei, închizând-o într-o beznă străpunsă doar de geana slabă de lumină venită prin rozeta oberlihtului, aflat foarte sus. Niciodată nu trecuse de praful Institutului fără să găsească zeci de lumânări aprinse în candelabrele sofisticate înșirate de-a lungul intervalului dintre strane.

Își scoase lampa-vrăjitoarei din buzunar și o ridică deasupra capului. Lumina explodă din piatră, trimițând spițe de raze strălucitoare printre degetele ei. Răzbătea până în colțurile prăfuite din interiorul catedralei, în timp ce ea-și făcu drum până la

ascensorul de lângă altarul gol și apăsa nerăbdătoare pe buton.

Nu se întâmplă nimic. După o jumătate de minut, apăsa încă o dată butonul – și încă o dată. Își lipi urechea de ușa ascensorului și ascultă. Niciun sunet. Institutul devenise întunecat și mut, ca o păpușă mecanică a cărei inimă rămăsese fără baterii.

Cu inima bătându-i tare, acum, Clary se grăbi înapoi pe culoarul dintre strane și deschise ușile grele de la intrare. Rămase o clipă pe treptele de la intrarea în biserică, privind înnebunită în jur. Cerul de deasupra se întunecase devenind ca de cobalt și aerul mirosea chiar mai puternic a ars. Să fi fost un incendiu? Vânătorii de umbre să fi fost evacuați? Dar clădirea arăta neatinsă...

— N-a fost un incendiu.

Glasul era plăcut, catifelat și familiar. O siluetă înaltă se materializă din umbre, cu părul ridicat în cap ca o coroană dizgrațioasă de țepi. Purta un costum negru de mătase peste o cămașă sclipitoare verde-smarald și inele cu pietre strălucitoare pe degetele sale subțiri. Cizmele sale fanteziste aveau, de asemenea, foarte mult sclipici.

— Magnus? șopti Clary.

— Știu la ce te gândești, zise Magnus. Dar n-a fost niciun incendiu. Mirosul ăsta este ceața iadului – un soi de fum demonic vrăjit. Anihilează efectele anumitor forme de magie.

— Ceață *demonica*! Atunci a fost...

— Un atac asupra Institutului, da. Mai devreme, în după-amiaza asta. Damnați, probabil vreo câteva zeci.

— Jace, șopti Clary. Familia Lightwood...

— Fumul iadului mi-a anihilat abilitatea să lupt eficient cu damnații. Și pe a lor, de asemenea. A trebuit să-i trimit prin Portal în Idris.

— Dar niciunul dintre ei n-a fost rănit?

— Madeleine, zise Magnus. Madeleine a fost ucisă. Îmi pare rău, Clary.

Clary se lăsă jos, pe trepte. N-o cunoscuse prea bine pe femeia mai în vârstă, dar Madeleine fusese o firavă legătură cu mama ei – cu *adevărata* ei mamă, vânătorul de umbre, apriga luptătoare pe care Clary n-o cunoscuse niciodată.

— Clary?

Luke se apropia pe alee, prin umbrele amurgului care se lăsa. Într-o mână ducea valiza lui Clary.

— Ce se întâmplă?

Clary își îmbrățișase genunchii și-l asculta pe Magnus explicând. Dincolo de mâhnirea pentru Madeleine se simțea plină de o ușurare vinovată. Jace nu pățise nimic. Familia Lightwood nu pățise nimic. Asta-și repeta neîncetat în minte, în tăcere. Jace nu pățise nimic.

— Damnații, zise Luke. Au fost uciși toți?

— Nu toți, Magnus clătină din cap. După ce i-am trimis pe Lightwood prin Portal, damnații s-au împrăștiat; n-au părut interesați de mine. Până am închis eu Portalul, dispăruseră toți.

Clary își ridică fruntea.

— Portalul e închis? Dar... mai poți să mă trimiți și pe mine în Idris, nu-i așa? întrebă ea. Vreau să spun, pot să trec prin Portal și să mă întâlnesc cu familia Lightwood acolo, nu-i așa?

Luke și Magnus schimbară o privire. Luke lăsă valiza jos.

— Magnus? Vocea lui Clary se ridică, ascuțită și pentru propriile-i urechi. *Trebuie* să mă duc.

— Portalul e închis, Clary...

— Atunci deschide altul!

— Nu-i așa de ușor, zise magicianul. Conclavul păzește orice intrare magică în

Alicante cu foarte mare grijă. Capitala lor e un loc sacru pentru ei – e Vaticanul lor, Orașul lor Interzis. Fără permisiunea lor, nu poate intra niciun repudiat și niciun mundan.

— Dar eu sunt vânător de umbre!

— Doar aparent, zise Magnus. De altfel, turnurile împiedică trecerea prin Portaluri direct în oraș. Ca să deschid un Portal care să te ducă în Alicante, trebuie să-i avertizez, de partea cealaltă, să te primească. Dacă aș încerca să te trimit de capul meu, ar fi o directă încălcare a Legii și nu vreau să risc asta pentru tine, dulceață, indiferent cât de mult te-aș plăcea eu personal.

Clary își mută privirea de la chipul plin de regret al lui Magnus la cel îngrijorat al lui Luke.

— Dar trebuie să mă duc în Idris, zise ea. Am nevoie de asta ca s-o ajut pe mama. Trebuie să existe și altă cale de-a ajunge acolo, una care să nu implice un Portal.

— Cel mai apropiat aeroport e la o țară distanță, zise Luke. Dacă am putea trece granița – și asta e un mare „dacă” –, ar însemna ca după aceea să ne aștepte o lungă și periculoasă călătorie, traversând tot soiul de teritorii ale repudiaților. Ne-ar putea lua zile întregi ca să ajungem acolo.

Pe Clary o usturau ochii. *N-am să plâng*, își zise ea. *N-am s-o fac*.

— Clary. Vocea lui Luke era blândă. O să luăm legătura cu Lightwood. O să ne asigurăm că au ei toate informațiile necesare ca să obțină antidotul pentru Jocelyn. Îl pot contacta ei pe Fell...

Dar Clary sări în picioare, clătinând energic din cap.

— Trebuie să fiu eu aceea, zise ea. Madeleine a spus că Fell n-ar vorbi cu nimeni altcineva.

— Fell? Ragnor Fell? repetă Magnus. Pot încerca să-i trimit un mesaj. Să-l anunț și să-l aștepte pe Jace.

O parte din îngrijorare se șterse de pe fața lui Luke.

— Clary, auzi? Cu ajutorul lui Magnus...

Dar Clary se săturase să mai audă de ajutorul lui Magnus. Nu mai voia să audă nimic. Se gândise că avea să se ducă să-și salveze mama, iar acum nu mai era nimic de făcut decât să stea la căpătâiul patului mamei sale, s-o țină de mâna fără vlagă și să spere că altcineva, în altă parte, avea să fie în stare să facă acel ceva pe care ea nu-l putuse face.

Coborî treptele împleticindu-se, împingându-l pe Luke într-o parte, când acesta încercă să întindă mâna spre ea.

— Am nevoie să fiu singură o secundă.

— Clary...

Îl auzi pe Luke strigând după ea, dar se îndepărtă de el, repezindu-se după colțul catedralei. Se trezi urmând aleea de piatră care se bifurca, luând-o către micuța grădină din partea de răsărit a clădirii Institutului, spre mirosul de scrum și cenușă – și un alt miros, greu și înțepător, sub acesta. Mirosul magiei demonice. În grădină încă se mai vedea ceața, din care fășii zdrențuite ca niște nori destrămați rămăseseră aninate ici și colo de marginea vreunei tufe de trandafiri sau pitite sub câte-o piatră. Clary observă pământul răscolit în lupta de mai devreme – descoperi și o pată roșie acolo, lângă una dintre băncile de piatră, la care refuză să se uite mai mult timp.

Clary își întoarse capul. Și incremeni. Acolo, pe peretele catedralei, erau semnele inconfundabile de rune magice, licărind albastre, gata să se stingă, pe fundalul cenușiu al pietrei. Închipuiau un soi de dreptunghi, ca un contur de lumină în jurul unei uși semideschise...

Portalul.

Ceva păru să se răsucescă înlăuntrul ei. Își aminti celelalte simboluri, strălucind

periculos pe metalul neted al carenei unui vas. Își aminti fiorul de care fusese zgâlțâit vasul când se dezmembrase, iar apa neagră din East River pătrunsese înăuntru. *Sunt doar rune, gândi ea. Simboluri. Pot să le desenez. Dacă mama a putut închide esența Pocalului Mortal în interiorul unei foi de hârtie, atunci pot face și eu un Portal.*

Se trezi că picioarele o poartă spre zidul catedralei, că mâna ei caută în buzunar după stelă. Dorindu-și ca brațul să nu-i tremure, lipi vârful stelei de piatră.

Își închise ochii strâns și, în spatele pleoapelor, începu să traseze cu mintea liniile curbe de lumină. Liniile care îi vorbeau despre uși, despre a fi purtată într-un vârtej de aer, despre călătorie și despre locuri îndepărtate. Liniile se strânseseră într-o rună la fel de grațioasă ca o pasăre în zbor. Nu știa dacă era o rună care existase înainte sau una pe care o inventase ea, dar exista acum de parcă fusese dintotdeauna.

Portal.

Începu să deseneze; semnele țâșneau din vârful stelei în linii negre ca de cărbune. Piatra sfârâia, umplându-i nările cu mirosul înțepător de ars. Lumina albastră incandescentă se intensifică în dosul pleoapelor ei. Îi simțea căldura pe obraji, de parcă ar fi stat în fața unui foc. Cu o scurtă exclamație, își coborî mâna și deschise ochii.

Runa pe care o desenase era ca o floare întunecată deschisă pe zidul de piatră. În timp ce o privea, liniile sale păreau să se topească și să se schimbe, plutind ușor în jos, descolăcindu-se, modificându-și singure forma. În câteva clipe, înfățișarea runei se schimbă. Acum era conturul unei uși luminoase, cu vreun metru mai înaltă decât Clary.

Nu-și putea dezlipi ochii de la ușă. Strălucea cu aceeași lumină întunecată ca Portalul din spatele draperiei de la Madame Dorothea. Întinse mâna spre ea...

Și o trase înapoi. Ca să folosești un Portal, își aminti ea cu un sentiment de sfârșeală, trebuia să-ți închipui unde voiai să ajungi, unde voiai să te ducă Portalul. Dar ea nu fusese niciodată în Idris. Îi fusese descris, firește. Un ținut cu văi înverzite, cu păduri întunecate și ape cristaline, cu lacuri și munți, și cu Alicante, orașul turnurilor de sticlă.

Își putea imagina cum arată, însă imaginația nu era de ajuns, nu pentru magia asta. Dacă măcar...

Trase deodată aer în piept. Dar ea *văzuse* Idrisul. Îl văzuse într-un vis și știuse, fără să-și dea seama cum de știuse, că fusese un vis adevărat. La urma urmelor, ce-i spusese Jace în vis despre Simon? Că nu putea rămâne, fiindcă „locul ăsta este pentru cei vii”. Și, la scurt timp după aceea, Simon murise...

Se întoarse cu gândul înapoi la acel vis. Dansa într-o sală de bal din Alicante. Pereții erau în alb și auriu, cu un acoperiș transparent ca diamantul deasupra. Era și o fântână – un platou de argint, cu o statuie a unei sirene în mijloc –, luminile erau aninate în copacii de dincolo de ferestre, iar Clary era îmbrăcată în catifea verde, exact ca acum.

Și de parcă ar fi fost încă în visul acela, întinse mâna spre Portal. O lumină vie se întinse la atingerea degetului său, o ușă deschizându-se către un loc luminos din partea cealaltă. Se trezi uitându-se într-un vârtej auriu care începu încet să se închege în forme deslușite – i se păru că poate vedea crestele unor munți, un petic de cer...

— *Clary!*

Era Luke, venind în fugă pe alee, cu fața ca o mască a mâniei și a disperării. În urma lui alerga Magnus, cu ochii lui ca de pisică sclipind metalic în lumina fierbinte a Portalului, ce scâldea grădina.

— *Clary, oprește-te! Protecțiile sunt periculoase! Or să te ucidă!*

Dar nu se mai putea opri acum. Dincolo de Portal, lumina aurie se intensificase. Se

gândea la zidurile de aur ale sălii de bal din visul ei, lumina aurie răsfrângându-se în fațetele de sticlă pretutindeni. Luke n-avea dreptate; nu înțelegea harul ei, cum funcționa... ce mai contau protecțiile Idrisului când îți puteai crea propria realitate doar desenând-o?

— Trebuie să mă duc! strigă ea, pornind înainte, cu degetele întinse. Luke, îmi pare rău...

Făcu pasul înainte – și, cu un ultim salt rapid, el fu lângă ea, prinzând-o de încheietura mâinii exact în clipa în care Portalul păru să explodeze în jurul lor. Ca o tornadă ce smulge un copac din rădăcini, forța îi săltă pe amândoi de pe picioarele lor. Clary mai zări pentru o fracțiune de secundă mașinile și clădirile Manhattanului rotindu-se și îndepărtându-se de ea, dispărând în timp ce un curent de aer puternic și rapid ca o lovitură de bici o înșfăca și-o azvârlea într-un vârtej auriu abisal, cu încheietura mâinii încă în strânsoarea de fier a lui Luke.

Pe Simon îl trezi pleoscăitul ritmic al apei. Se ridică în capul oaselor, groaza înghețându-i imediat pieptul – ultima oară când se trezise la sunetul valurilor era prizonier pe vasul lui Valentine, iar zgomotul moale al lichidului îi reaminti momentele acelea de teroare cu o acuitate ca de apă rece ca gheața aruncată pe față.

Dar nu... O privire rapidă în jur îl lămură că era în cu totul altă parte. Întâi de toate, era întins și învelit cu pături moi, într-un pat de lemn confortabil dintr-o cameră mică și confortabilă, ai cărei pereți erau zugrăviți într-un bleu pal. Draperii întunecate erau trase la ferestre, însă lumina slabă de la marginile lor era suficientă pentru ca ochii lui de vampir să vadă deslușit. Pe podea era un covor viu colorat și, pe un perete, un șifonier cu oglinzi.

Mai era, de asemenea, și un fotoliu tras lângă pat. Simon se ridică și păturile îi alunecară, dezvelindu-l, iar el își dădu seama de două lucruri: unu, că era îmbrăcat în aceiași jeanși și același tricou pe care le purtase când se dusesse la Institut ca să-l întâlnească pe Jace; și doi, că persoana din fotoliu ațipise, cu capul sprijinit în palmă și cu părul negru și lung revărsându-se peste ea ca un șal cu franjuri.

— Isabelle? zise Simon.

Ea își săltă capul tresărind ca o jucărie pe arcuri și deschise brusc ochii.

— Oooh! Te-ai trezit!

Se îndreptă în fotoliu, scuturându-și părul pe spate.

— Jace o să se simtă atât de ușurat! Am fost aproape siguri că o să mori.

— Să mor? repetă Simon.

Se simțea amețit și puțin bolnav.

— De la ce? Se uită în jur, clipind des. Sunt în Institut? Întrebă el și chiar în clipa în care cuvintele îi ieșiră de pe buze își dădu seama că, bineînțeles, asta ar fi fost cu neputință. Adică... unde suntem?

Pe chipul lui Isabelle trecu rapid un licăr de stinghereală.

— Păi... vrei să spui că nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat în grădină?

Trăgea nervoasă de bordura de dantelă a husei fotoliului.

— Damnații ne-au atacat. Erau o mulțime și ceața infernală făcea greu să te lupți cu ei. Magnus a deschis Portalul și alergam cu toții spre el, când te-am văzut venind spre noi. Te-ai împiedicat de... de Madeleine și ai căzut. Și chiar în spatele tău era un damnat; tu probabil că nu l-ai văzut, dar l-a văzut Jace. A încercat să ajungă la tine, dar a fost prea târziu. Damnatul a înfipt pumnalul în tine. Ai sângerat... mult. Și Jace l-a ucis pe damnat, și te-a ridicat de jos, și te-a târât prin Portal cu el – sfârși ea, vorbind atât de repede, încât cuvintele se contopeau unul cu altul, iar Simon trebuia să facă eforturi ca să le înțeleagă. Și eram deja cu toții în partea cealaltă, și dă-mi voie să-ți spun că toată lumea a fost foarte surprinsă când Jace a apărut cu tine

sângerând abundent peste el. Consulul n-a fost deloc mulțumit.

Simon își simți gura uscată.

— Damnatul și-a înfipt pumnalul în mine?

Părea imposibil. Dar el se mai vindecase și înainte, după ce Valentine îi tăiase gâtul. Totuși ar fi trebuit măcar să-și *amintească*. Clătinând din cap, se cercetă cu privirea.

— Unde?

— Stai că-ți arăt.

Spre marea lui surprindere, în clipa următoare Isabelle se așeză pe pat, lângă el, cu mâinile ei reci pe abdomenul lui. Îi trase tricoul în sus, dezvelindu-i o porțiune de stomac, împărțită în două de o subțire linie roșie. Abia de-ai fi putut s-o numești cicatrice.

— Aici, zise ea și își trecu degetele peste urma răni. Te mai doare?

— N-nu.

Prima oară când Simon o văzuse pe Isabelle i se păruse atât de frapantă, atât de plină de viață și de energie, încât se gândise că în sfârșit găsisese o fată care să strălucească îndeajuns de puternic ca să șteargă imaginea lui Clary, care întotdeauna părea să fie gravată în spatele pleoapelor lui. Asta se întâmplase la vremea când ea îl văzuse preschimbat într-un șobolan la petrecerea din atelierul lui Magnus Bane și când el își dăduse seama că Isabelle era un pic prea strălucitoare pentru un tip obișnuit ca el.

— Dar ochii mei da, zise o voce amuzată din ușă.

Jace. Intrase atât de încet, încât nici Simon nu-l auzise; închizând ușa în urma lui, rânji când Isabelle îi trase în jos tricoul lui Simon.

— Molestezi vampirul când e prea slăbit să se opună, Iz? întrebă el. Sunt foarte sigur că asta încalcă pe puțin unul dintre Acorduri.

— Îi arătăm doar unde a fost înjunghiat, protestă Isabelle, dar o zbughi înapoi în fotoliul său, cu destul de mare grabă. Ce se petrece la parter? întrebă ea. Continuă să se agite lumea?

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Jace.

— Maryse s-a dus la Citadelă cu Patrick, zise el. Conclavul e în ședință de lucru, iar Malachi s-a gândit că ar fi mai bine dacă ea... ar explica... în persoană.

Malachi. Patrick. Citadela. Numele necunoscute îi făceau lui Simon capul să se învârtă.

— Ce să explice?

Isabelle și Jace schimbară o privire.

— Pe tine, zise Jace, în cele din urmă. Să explice de ce am adus cu noi un vampir în Alicante, ceea ce este, în treacăt fie spus, în mod expres împotriva Legii.

— În Alicante? Suntem în Alicante?

Un val de panică oarbă îl cuprinse pe Simon, înlocuit rapid de o durere ascuțită care-l fulgeră în stomac. Se îndoi, icnind.

— Simon! Isabelle întinse mâna spre el, cu îngrijorare în ochii săi negri. Ești bine?

— Pleacă de-aici, Isabelle.

Simon, cu pumnii apăsați pe stomac, își ridică ochii spre Jace și-i zise, cu voce rugătoare:

— Fă-o să plece.

Isabelle își retrase mâna, cu o expresie rănită pe față.

— Bine. O să plec. Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Sări în picioare și ieși din cameră, trântind ușa după ea.

Jace se întoarse spre Simon, cu ochii lui de ambră lipsiți de expresie.

— Ce se-ntâmplă? Am crezut că te-ai vindecat.

Simon ridică o mână ca să-l țină la distanță pe celălalt băiat. Un gust metalic îi

ardea în fundul gâtului.

— Nu-i vina lui Isabelle, îngăimă el. Nu sunt rănit, ci doar... flămând.

Își simți obrajii arzând.

— Am pierdut sânge, așa că... trebuie să-l înlocuiesc.

— Desigur, zise Jace, pe tonul cuiva care tocmai a primit o lămurire interesantă, deși nu neapărat necesară, asupra unui fapt științific.

Ușoara îngrijorare de pe fața lui fu înlocuită de altceva, care lui Simon i se păru un dispreț amuzat. Asta îi zgândări furia și, dacă n-ar fi fost atât de neputincios din pricina durerii, s-ar fi aruncat din pat asupra celui alt băiat. Așa însă, nu putu decât să gâfâie:

— Du-te dracu', Wayland.

— Wayland, da?

Privirea lui Jace, amuzată, nu dispăru, dar acesta își îndreptă mâinile spre gât și începu să-și deschidă fermoarul jachetei.

— Nu! Simon se strânse ghem în pat. Nu-mi pasă cât de flămând sunt. Nu mai... beau din sângele tău... din nou.

Jace strâmbă din gură.

— De parcă te-aș lăsa.

Vârî mâna în buzunarul interior al jachetei și scoase o sticlură plată. Era pe jumătate plină cu un lichid subțire, roșu-marونی.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, zise el. Am stors cât am putut vreo câteva chile de carne crudă din bucătărie. Asta-i tot ce-am putut scoate.

Simon luă sticlura de la Jace iar mâinile îi tremurau atât de rău, încât celălalt băiat fu nevoit să-i scoată el dopul. Lichidul dinăuntru era scârbos – prea subțire și prea sărat ca să fie sânge adevărat și cu acel vag iz neplăcut despre care Simon știa ce înseamnă: că provenea de la animale care muriseră de vreo câteva zile.

— Uh, zise el, după câteva înghițituri. Sânge mort.

Jace își ridică sprâncenele.

— Nu tot sângele e mort?

— Cu cât a murit mai demult animalul al cărui sânge îl beau, cu atât mai rău e gustul, îi explică Simon. Proaspăt e mai bun.

— Dar tu n-ai băut niciodată sânge proaspăt. Nu-i așa?

Simon își ridică și el sprâncenele, drept răspuns.

— Bine, în afară de al meu, firește, zise Jace. Și sunt sigur că sângele meu are un gust fantastic.

Simon puse sticlura goală pe brațul fotoliului de lângă pat.

— E ceva foarte grav cu tine, zise el. Mintal, vreau să zic.

În gură îi rămăsese gustul sângelui alterat, dar durerea îi trecuse. Se simțea mai bine, mai puternic, de parcă sângele ar fi fost un leac cu efect imediat, un drog pe care trebuia să-l ia ca să trăiască. Se întrebă dacă tot așa simțeau și dependenții de heroină.

— Deci sunt în Idris.

— Alicante, mai exact, zise Jace. Orașul capitală. *Singurul* oraș, în realitate.

Se duse la fereastră și dădu draperiile la o parte.

— Familia Penhallow nu ne-a crezut, zise el, că soarele n-o să te deranjeze și ți-a pus draperiile astea de camuflaj. Dar ar trebui să arunci o privire.

Ridicându-se din pat, Simon veni lângă Jace, la fereastră. Și privi.

Cu vreo câțiva ani în urmă, mama lui îi dusese pe el și pe sora lui într-o excursie prin Toscana – o săptămână de mâncăruri grele, neobișnuite, pe bază de paste, pâine nesărată; locuitori rurali robuști și bronzăți; și mama lui gonind pe drumurile înguste și întortocheate, abia izbutind să evite ciocnirea Fiatului lor cu frumoasele clădiri

vechi pe care aparent veniseră ei să le vadă. Își amintea că se opriseră pe coasta unui munte, exact vizavi de un orășel numit San Gimignano, o adunătură de clădiri de culoarea ruginii, presărată ici și colo cu turle înalte ale căror vârfuri se înălțau cutezător ca și când ar fi vrut să atingă cerul. Dacă privești de acum îi amintea de ceva, de orășelul ăsta îi amintea, dar era totodată atât de nepământească, încât pur și simplu nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci.

Privea de la o fereastră aflată undeva sus, în ceea ce trebuie să fi fost o casă foarte înaltă. Dacă-și ridică ochii, putea vedea streșina de piatră și cerul de deasupra. Peste drum era o altă casă, nu atât de înaltă ca aceasta, iar între ele se afla un canal îngust, întunecat, traversat din loc în loc de poduri – sursa zgomotului de apă auzit de el mai devreme. Casa părea să fi fost construită la o anumită distanță pe versantul unui deal – la picioarele căruia, case de piatră de culoarea mierii, strânse ciorchine de-a lungul străzilor înguste, se întindeau până la marginea unui cerc verde: păduri, înconjurate de dealuri foarte îndepărtate, – privite de aici păreau niște fâșii lungi, verzi și cafenii, împetrișate cu explozii de culoare de toamnă. Iar dincolo de dealuri se înălțau creste muntoase albite de zăpadă.

Dar nu acestea erau stranii; nemaivăzut era faptul că, din loc în loc prin oraș, aparent plasate la întâmplare, se înălțau niște turnuri amețitoare, care aveau în vârf turle ascuțite dintr-un material alb-argintiu, ce reflecta lumina. Păreau să străpungă cerul ca niște pumnale strălucitoare, iar Simon își dădu seama unde mai văzuse materialul acela: la armele dure, cu aspect de sticlă, pe care le aveau vânătorii de umbre, cele pe care ei le numeau pumnale de serafi.

— Acelea sunt turnurile demonilor, zise Jace, drept răspuns la întrebarea nerostită a lui Simon. Ele controlează scuturile ce protejează orașul. Datorită lor, niciun demon nu poate intra în Alicante.

Aerul care venea pe fereastră era rece și curat, genul de aer pe care nu l-ai fi putut respira niciodată în New York: nu avea niciun miros, nici de murdărie, nici de fum, nici de metal, nici de alți oameni. Doar de aer. Simon inspiră o dată adânc și neneșar, apoi se întoarse să se uite la Jace; unele obiceiuri omenești pier greu.

— Spune-mi, zise el, că a fost o întâmplare faptul că am fost adus aici. Spune-mi că n-a fost o parte a planului tău de a o opri pe Clary să vină cu voi.

Jace nu se uită la el, dar pieptul i se ridică și-i coborî o singură dată, rapid, într-un soi de exclamație înăbușită.

— Corect, zise el. Am creat o ceată de războinici damnați, i-am pus să atace Institutul și s-o ucidă pe Madeleine și aproape pe noi toți, doar ca s-o pot ține pe Clary acasă. Și, ia te uită, planul meu diabolic merge.

— Păi, merge, zise Simon liniștit. Nu-i așa?

— Ascultă, vampirule, zise Jace. S-o țin pe Clary departe de Idris era în plan. Să fii tu adus aici nu era în plan. Te-am adus prin Portal pentru că, dacă te-aș fi lăsat în urmă, sângerând și leșinat, damnații te-ar fi ucis.

— Ai fi putut rămâne în urmă, cu mine...

— Și ei ne-ar fi ucis pe-amândoi. Nici nu știu câți erau acolo, cu ceața aia infernală. Nici măcar eu nu mă pot lupta cu o sută de damnați.

— Și totuși, zise Simon, pariez că te doare să recunoști asta.

— Ești un bou, zise Jace fără inflexiuni, chiar și pentru un repudiat. Ți-am salvat viața și am încălcat și Legea ca s-o fac. Nu pentru prima oară, așa adăuga. Ai putea arăta un pic de recunoștință.

— *Recunoștință?* Simon își simți pumnii strângându-se. Dacă nu m-ai fi bătut la cap la Institut, n-aș fi aici. N-am fost niciodată de acord cu asta.

— Ba ai fost, zise Jace, când ai spus că ai face orice pentru Clary. Asta e orice.

Mai înainte ca Simon să-i poată trânti o replică furioasă, se auzi o bătaie în ușă.

— Hei! strigă Isabelle din partea cealaltă. Simon, ai terminat cu mofturile tale de divă? Trebuie să vorbesc cu Jace.

— Intră, Izzy.

Jace nu-și luă ochii de la Simon; era o mânie încărcată de electricitate în privirea lui și un soi de provocare care-l făcea pe Simon să ardă de poftă să-l pocnească în cap cu ceva greu. Ca de pildă cu o camionetă. Isabelle intră în cameră într-un vălmășag de păr negru și fuste suprapuse argintii. Corsetul pe care-l purta pe deasupra îi lăsa brațele și umerii dezgoliți, cu împletituri de rune negricioase pe piele. Simon presupuse că pentru ea era o plăcută schimbare, care-i permitea să-și arate Pecetele într-un loc în care nimeni nu le putea considera ieșite din comun.

— Alec se duce la Citadelă, zise Isabelle, fără altă introducere. Vrea să stea de vorbă cu tine despre Simon înainte să plece. Poți să vii jos?

— Sigur.

Jace porni spre ușă; la jumătatea drumului își dădu seama că Simon îl urma și se întoarse, aruncându-i o privire piezișă.

— Tu stai aici.

— Nu, zise Simon. Dacă urmează să vorbiți despre mine, vreau să fiu și eu de față.

Pentru un moment păru că Jace avea să renunțe la calmul său de gheață și să explodeze; se împurpură și deschise gura, scoțând fulgere din ochi. La fel de rapid, mânia îi dispăru, înăbușită printr-un vizibil act de voință. Scrâșni din dinți și zâmbi.

— Bine, zise el, vino jos, vampirule. O să faci cunoștință cu întreaga familie fericită.

Prima oară când Clary trecuse printr-un Portal avusese o senzație de zbor, de rostogolire necorporală. De data asta, a fost ca o aruncare în inima unei tornade. Vântul urlător voia parcă s-o sfâșie, smulgându-i mâna din strânsoarea lui Luke și țipătul din gură. Se simți învărtită prin miezul unui maelstrom negru și auriu.

Ceva neted, dur și argintiu ca luciul unei oglinzi, se ridică deodată înaintea ei. Se repezi spre ea, țipând, ridicându-și mâinile să-și acopere fața. Izbi suprafața aceea și pătrunse prin ea, într-o lume brutal de rece și asfixiantă. Se scufunda printr-o întunecime groasă și albastră, încercând să respire, dar nu putea trage aer în plămâni, ci doar și mai multă răceală de gheață...

Deodată, se simți apucată de guler, din spate, și smucită în sus. Se zbătu slab, dar era prea neputincioasă ca să se desfacă din strânsoare.

O duse mai departe în sus, iar întunecimea indigo din jurul ei se transformă în bleu pal și apoi în auriu, când ieși la suprafața apei – era apă! — și horcăi trăgând aer în piept. Sau încercă. În loc de asta, se îneacă și se sufocă, puncte negre jucându-i în fața ochilor. Era târâtă prin apă, rapid, iar algele i se încurcau de mâini și de picioare – se răsuci în strânsoarea care o ținea și zări înfricoșată ceva, nu chiar lup și nu chiar om, cu urechile ascuțite ca pumnalele și buzele dezvelind niște colți albi și firoși. Încercă să țipe, dar din gât îi ieși numai apă.

În clipa următoare, era afară din apă și aruncată pe pământul jilav și tare. Pe umeri o apăsau niște mâini, turtindu-i fața de pământ. Mâinile o loveau în spinare, îndârjit, până când pieptul îi fu cuprins de spasme și tuși, scuipând un jet de apă.

Încă se mai îneca, în momentul în care mâinile o întoarseră pe spate, îl văzu pe Luke, o umbră neagră pe fundalul cerului înalt și albastru, cu vreo câțiva nori albi. Blândețea pe care era obișnuită s-o găsească în expresia lui dispăruse; nu mai avea înfățișare de lup, dar arăta furios.

O ridică în capul oaselor, zgâlțâind-o cu putere, încă și încă o dată, până când ea icni și-l împinse slab.

— Luke! Încetează! Mă doare...

Mâinile lui îi dădură drumul la umeri. O apucă în schimb cu o mână de bărbie,

silind-o să-și ridice capul, cercetându-i atent fața.

— Apa, zise el. Ai dat afară toată apa înghițită?

— Cred că da, șopti ea.

Vocea firavă abia răzbătea prin gâtul ei umflat.

— Unde ți-e stela? întrebă el și, cum ea șovăi, glasul i se înăsprî. Clary! Stela ta. Găsește-o!

Ea se trase la o parte din strânsoarea lui și se scotoci prin buzunarele ude, simțind cum i se strânge inima când degetele ei nu întâlniră decât stofa udă. Ridică o mutră jalnică spre Luke.

— Cred că am scăpat-o în lac. Se smiorcăi: Stela... stela mamei mele...

— La naiba, Clary!

Luke se ridică în picioare, prinzându-și mâinile la ceafă, cu gândurile în altă parte. Era și el ud flească, din jeansii și din haina lui grea de flanelă apa curgând în pâraiașe. Ochelarii pe care-i purta de obicei la jumătatea nasului nu mai erau. Se uită la ea, sumbru.

— Ți-e bine? zise el, deși nu era chiar o întrebare. Vreau să spun, în clipa asta, te simți bine?

Ea dădu din cap.

— Luke, ce s-a întâmplat? De ce avem nevoie de stela mea?

Luke nu răspunse. Se uita în jur, de parc-ar fi sperat să găsească un ajutor pe-aproape. Clary îi urmări privirea. Se aflau pe un mal larg de noroi al unui lac de dimensiuni impresionante. Apa era albastru-deschis, scânteind ici și colo în soare. Se întrebă dacă aceasta fusese sursa luminii aurii pe care o văzuse ea prin Portalul semideschis. Lacul nu avea nimic sinistru acum, când stătea lângă el, nu în el. Era înconjurat de coline verzi presărate cu arbori care tocmai începeau să se coloreze în roșcat și auriu. În spatele dealurilor se ridicau munți înalți, cu piscurile acoperite de zăpadă.

Clary se înfioră.

— Luke, când eram în apă... te-ai schimbat pe jumătate în lup? Mi s-a părut că văd...

— Lupul din mine poate înota mai bine decât omul din mine, zise Luke scurt. Și e mai puternic. Trebuia să te scot din apă și tu nu-mi ofereai prea mare ajutor.

— Știu, zise ea. Îmi pare rău. Dar... tu parcă nu trebuia să vii cu mine.

— Dacă n-aș fi venit, acum erai moartă, îi atrase el atenția. Magnus ți-a spus, Clary. Nu poți folosi un Portal să intri în Orașul de Sticlă decât dacă ai avertizat pe cineva care să te aștepte de partea cealaltă.

— El a spus că era împotriva Legii. N-a spus că dacă aș încerca să ajung aici, aș ricoșa în afară.

— Ți-a spus că sunt scuturi de protecție în jurul orașului care împiedică pătrunderea cu ajutorul Portalurilor. Nu e vina lui că te-ai hotărât să te joci cu o magie pe care abia de-o înțelegi. Doar pentru că ai o putere nu înseamnă că știi și cum s-o folosești.

Luke se încruntă mânios.

— Îmi pare rău, zise Clary cu voce pierită. Doar că... unde suntem acum?

— Lacul Lyn, zise Luke. Cred că Portalul ne-a adus cât a putut de aproape de oraș și apoi ne-a basculat aici. Suntem la periferia lui Alicante.

Își roti ochii în jur, clătinând din cap, pe jumătate uluit, pe jumătate îngrijorat.

— Ai făcut-o, Clary. Suntem în Idris.

— Idris? zise Clary și rămase uitându-se prostește în depărtare, peste lac.

El clipi înapoi la ea, albastru și netulburat.

— Dar... ai zis că suntem la periferia lui Alicante. Nu văd nicăieri orașul.

— Suntem la mai multe mile distanță, specifică Luke. Vezi dealurile acelea din depărtare? Trebuie să trecem dincolo de ele; orașul e în partea cealaltă. Dacă am avea o mașină, am putea ajunge acolo într-o oră, dar va trebui să mergem pe jos, ceea ce ne va lua probabil toată după-amiaza.

Miji ochii, cercetând soarele.

— Ar fi mai bine să pornim.

Clary se uită la ea, cu deznădejde. N-o atrăgea deloc perspectiva unei drumeții de-azi, în hainele ude leoarcă.

— Nu există altceva...?

— Altceva ce-am putea face? zise Luke și dintr-odată se strecură o notă tăioasă în glasul lui. Ai vreo sugestie, Clary, de vreme ce tu ești cea care ne-a adus aici?

Arată cu mâna dincolo de lac.

— În partea aia sunt munții. Se pot trece cu piciorul numai vara. Am muri înghețați pe creste.

Se întoarse și împuse aerul cu degetul, în altă direcție.

— În partea aia se întind hectare nesfârșite de pădure. O țin așa până la graniță. Pădurile sunt nelocuite, cel puțin de ființe omenești. Dincolo de Alicante, sunt ferme și case de țară. Poate c-am reuși să ieșim din Idris, dar tot ar trebui să trecem prin oraș. Un oraș în care, aș putea adăuga, repudiații ca mine nu sunt prea bine-veniți.

Clary se uită la el cu gura căscată.

— Luke, n-am știut...

— Bineînțeles că n-ai știut. Nu știi nimic despre Idris. Nici măcar nu-ți pasă de Idris. Tu doar te-ai bosumflat ca un copil c-ai fost lăsată în urmă, și-ai făcut o criză. Iar acum, suntem aici. Pierduți, înghețând de frig și... Se întrerupse, cu fața crispată. Haide! Să ne punem în mișcare.

Clary îl urmă pe Luke de-a lungul malului Lacului Lyn, într-o tăcere spășită. În timp ce mergeau, soarele îi uscă părul și pielea, dar mantia de catifea încă ținea apa, ca un burete. Atârna pe ea ca o draperie de plumb, în timp ce pășea grăbită peste bolovani și noroi, străduindu-se să țină pasul cu Luke, care mergea întins. Făcu vreo câteva tentative de conversație, dar Luke rămase tăcut cu încăpățănare. Niciodată până atunci Clary nu mai comisese vreo greșală atât de gravă încât, cerându-și scuze, să nu-i împlânzească mânia lui Luke. De data asta, se părea că era altfel.

Stâncile se înălțau mai semețe în jurul lacului, pe măsură ce înaintau, și păreau ciupite de vărsat, cu pete întunecate ca niște stropi de vopsea neagră. Când Clary putu să se uite mai bine, își dădu seama că erau grote în stâncă. Unele păreau foarte adânci, răsucindu-se departe în piatră. Își închipui lilioci și diverse târătoare înfiorătoare ascunse în beznă și se cutremură.

În cele din urmă, o potecă îngustă tăiată printre colții de stâncă îi conduse la un drum larg, mărginit de pietre sfărâmate. Lacul se arcuia departe, în urma lor, indigo în lumina soarelui de la sfârșitul după-amiezii. Drumul străbătea o câmpie netedă și acoperită cu iarbă, care, în depărtare, urca spre cocoșele lanțului de dealuri. Clary își pierdu curajul; orașul nu se vedea nicăieri.

Luke se uita lung spre dealuri, cu o expresie de deznădejde pe chip.

— Suntem mai departe decât am crezut. A trecut atât de multă vreme...

— Poate dacă găsim un drum mai mare, sugeră Clary, am putea face autostopul sau să rugăm pe cineva să ne ducă până-n oraș cu mașina sau...

— *Clary!* Nu există mașini în Idris. Văzându-i expresia perplexă, Luke râse fără veselie. Protecțiile dau peste cap mașinăriile. Majoritatea tehnologiilor nu funcționează aici – telefoane mobile, computere și altele asemenea. Alicante este iluminat – și pus în mișcare – în principal cu lampa-vrăjitoarei.

— Oh, zise Clary pierit. Păi... cam cât de departe de oraș suntem, de fapt?

— Destul de departe. Fără să se uite la ea, Luke își trecu degetele ambelor mâini prin părul său scurt Mai e ceva pe care ar fi mai bine să ți-l spun.

Clary se încordă. Tot ce voise până acum fusese ca Luke să-i vorbească; deodată, nu mai voia.

— Dacă e de bine...

— Ai observat, zise Luke, că nu era nicio barcă pe Lacul Lyn, niciun debarcader, nimic care să sugereze că lacul ar fi folosit în vreun fel de locuitorii Idrisului?

— Am crezut că se-ntâmplă asta doar pentru că era atât de departe!

— Nu-i chiar atât de departe. Câteva ore distanță de Alicante, mergând pe jos. De fapt, lacul este... Luke se întrerupse și oftă. Ai remarcat vreodată modelul podelei din biblioteca Institutului de la New York?

Clary clipi nedumerită.

— Da, pentru că nu mi-am putut da seama ce reprezenta.

— Era un inger înălțându-se dintr-un lac, ținând în mâini un pocal și o sabie. Este un motiv des întâlnit în decorațiunile nefilimilor. Legenda spune că ingerul Raziel s-a înălțat din Lacul Lyn când i-a apărut prima oară lui Jonathan Vânătorul de umbre, cel dintâi dintre nefilimi, și i-a dăruit Instrumentele mortale. De atunci, lacul a fost...

— Sacru? sugeră Clary.

— Blestemat, zise Luke. Apa lacului e cumva otrăvitoare pentru vânătorii de umbre. Nu le face niciun rău repudiaților din Lumea de Jos – spiritele naturii îl numesc Oglinda Viselor și îi beau apa, susținând că îi ajută să aibă viziuni adevărate. Dar pentru un vânător de umbre e foarte periculos să-i bea apa. Îi dă halucinații, febră... îl poate face chiar să-și piardă mințile.

Clary îngheță deodată.

— De aceea ai încercat să mă faci să scuip toată apa?

Luke încuviință din cap.

— Și de aceea voiam să-ți găsești stela. Cu o rună vindecătoare, am fi putut opri efectele apei. Fără ea, trebuie să ajungi în Alicante cât mai repede cu putință. Există leacuri, ierburi, care or să te ajute, și știu pe cineva care aproape sigur le are.

— Lightwood?

— Nu Lightwood, răspunse Luke ferm. Altcineva. Cineva pe care-l cunosc eu.

— Cine?

El clătină din cap.

— Să ne rugăm doar ca persoana aceea să nu se fi mutat în ultimii cincisprezece ani.

— Dar parcă ziceai că e împotriva Legii ca repudiații să intre în Alicante fără permisiune.

Zâmbetul prin care îi răspunse îi aminti de Luke cel care o prinsese când căzuse de pe cățărătoare, pe terenul de joacă, pe când era copil, Luke cel care întotdeauna o protejase.

— Unele Legi au fost făcute să fie încălcate.

Casa Penhallow îi amintea lui Simon de Institut – avea același aer de clădire aparținând altei epoci. Holurile și scările erau strâmte, făcute din piatră și din lemn închis la culoare, iar ferestrele erau înalte și înguste, deschizându-se spre diverse priveliști asupra orașului. Era o certă notă asiatică în decorațiuni: un paravan shoji pe palierul de la primul etaj, înalte vase chinezești înflorate și lăcuite pe pervazurile ferestrelor. Mai erau, de asemenea, numeroase stampe de mătase pe pereți, înfățișând ceea ce trebuie să fi fost scene din mitologia vânătorilor de umbre, dar și acestea cu o tentă orientală – personaje proeminente erau comandanții de oști, mânuind pumnale de serafi luminoase, și pe lângă aceștia niște creaturi foarte colorate, asemănătoare

dragonilor, ca și demonii târători, cu ochi bulbucați.

— Doamna Penhallow, Jia, obișnuia să conducă Institutul de la Beijing. Își împarte timpul între șederea aici și aceea din Orașul Interzis, zise Isabelle, când Simon se opri să examineze o stampă. Și Penhallow este o familie veche. Înstărită.

— Îmi dau seama, murmură Simon, uitându-se în sus la candelabrele cu franjuri de cristal șlefuit în formă de lacrimi.

Jace, cu o treaptă în urma lor, mârâi:

— Dați-i drumul. Nu facem un tur istoric aici.

Simon cântări în minte o replică grosolană, dar hotărî că nu merita osteneala. Coborî restul treptelor cu pas grăbit; la capăt, scara dădea într-o încăpere largă. Era un ciudat amestec de vechi și de nou: o fereastră cu vitralii dădea spre canal, iar în cameră se auzea muzică de la un stereo pe care Simon nu-l putea vedea. Însă nu exista nici urmă de televizor, nicio stivă de DVD-uri sau CD-uri, genul de mărunțișuri pe care Simon le asocia cu livingurile moderne. În loc de asta, văzu mai multe sofale pufoase adunate în jurul unui șemineu mare, în care flăcările trosneau vesele.

Alec stătea în picioare lângă vatră, în echipament negru de vânător de umbre, punându-și o pereche de mănuși. Își ridică privirile când Simon intră în încăpere și se încruntă, cum se încrunta el de obicei, dar nu spuse nimic.

Așezați pe sofale erau doi adolescenți pe care Simon nu-i mai văzuse până atunci, un băiat și o fată. Fata era zveltă, cu păr negru și lucios, pieptănat pe spate ca să-i lase fața liberă, și cu o expresie răutăcioasă. Bărbia delicată avea vârful ascuțit. Nu era propriu-zis frumoasă, dar era remarcabilă.

Băiatul cu păr negru de lângă ea era mai mult decât remarcabil. Era probabil de aceeași înălțime ca Jace, dar părea mai înalt, chiar și stând jos, era subțire și musculos, cu o față palidă, elegantă, plină de vioiciune, cu pomeți proeminenți și ochii negri. Era ceva ciudat de familiar în înfățișarea lui, de parcă Simon îl mai văzuse undeva.

Fata vorbi cea dintâi:

— Asta-i vampirul? Se uită la Simon din cap până-n tălpi, de parcă i-ar fi luat măsurile. N-am mai fost niciodată atât de aproape de un vampir până acum – cel puțin nu de unul pe care să nu vreau să-l ucid. Își lăsă capul într-o parte: E drăguț, pentru un repudiat.

— Va trebui s-o ierți; are chipul unui înger și manierele unui demon moloch, zise băiatul zâmbind, ridicându-se în picioare. Întinse mâna spre Simon: Eu sunt Sebastian. Sebastian Verlac. Și ea este verișoara mea, Aline Penhallow. Aline...

— Eu nu dau mâna cu repudiații, zise Aline, trăgându-se înapoi între pernele sofalei. N-au suflet, știi, vampirii.

Zâmbetul lui Sebastian dispăru.

— Aline...

— Dar e adevărat. De aceea nu se pot vedea în oglindă și nu pot umbla prin soare.

Foarte explicit, Simon făcu un pas înapoi, intrând în peticul de lumină a soarelui din fața ferestrei. Simți soarele fierbinte pe spinare, în păr. Umbra lui se proiectă, lungă și întunecată, pe podea, ajungând până aproape de picioarele lui Jace.

Aline trase zgomotos aer în piept, dar nu spuse nimic. Tot Sebastian vorbi, uitându-se la Simon cu ochii negri plini de curiozitate.

— Deci e adevărat. Cei din familia Lightwood ne-au povestit, dar eu nu m-am gândit...

— Că spuneam adevărul? zise Jace, deschizând gura pentru prima oară de când coborâseră. N-am minți despre așa ceva. Simon e... unic.

— L-am sărutat odată, zise Isabelle, fără să se adreseze cuiva anume. Aline își ridică sprâncenele.

— Chiar te lasă să faci ce vrei tu în New York, nu-i așa? zise ea, pe jumătate îngrozită, pe jumătate invidioasă. Ultima oară când te-am văzut, Izzy, nici prin minte nu ți-ar fi trecut...

— Ultima oară când ne-am văzut noi, Izzy avea opt ani, interveni Alec. Lucrurile se schimbă. Acum, mama a fost nevoită să ne lase aici în mare grabă, așa că trebuie să-i ducă cineva notițele și înregistrările la Citadelă în locul ei. Eu sunt singurul care are optsprezece ani, prin urmare eu sunt singurul care pot merge acolo în timpul întrunirii Conclavului.

— Știm, zise Isabelle, lăsându-se să cadă pe o sofa. Ne-ai spus deja asta de vreo cinci ori.

Alec, care arăta important, îi ignoră remarca.

— Jace, tu ai adus vampirul aici, așa că tu ești responsabil pentru el. Nu-l lasa să iasă afară.

Vampirul, gândi Simon. Nu că Alec n-ar fi știut cum îl cheamă. Îi salvase viața într-un rând lui Alec. Acum era „vampirul”. Chiar și de la Alec, pe care-l mai apucau, uneori, accese inexplicabile de iritare, asta era prea mult. Poate că avea vreo legătură cu faptul că se afla în Idris. Poate că Alec simțea o mai mare nevoie să-și afirme apartenența la vânătorii de umbre, aici.

— M-ai chemat până jos să-mi spui *asta*? Nu lasa vampirul pe-afară? Oricum n-aș fi făcut-o.

Jace se așază pe sofa lângă Aline, care păru încântată.

— Mai bine dai fuga la Citadelă și te întorci degrabă, continuă el. Dumnezeu știe la ce destrăbălări ne-am putea deda pe aici, lipsiți de îndrumarea ta.

Alec îl privi pe Jace cu o superioritate calmă.

— Încercați să stați împreună. O să mă întorc într-o jumătate de oră.

Dispăru pe sub o arcadă ce ducea într-un culoar lung; undeva în depărtare se auzi o ușă închizându-se.

— N-ar fi trebuit să-l ataci, zise Isabelle, aruncându-i lui Jace o căutătură severă. Chiar l-au lăsat pe el responsabil.

Aline – nu se putu abține Simon să nu observe – stătea foarte aproape de Jace, umerii li se atingeau, chiar dacă mai era destul loc pe sofa, pe lângă ei.

— Te-ai gândit vreodată că într-o viață anterioară Alec a fost o cotoroanță bătrână cu nouăzeci de pisici, care țipa întruna la copiii vecinilor să plece de pe gazonul ei? Pentru că eu m-am gândit, zise el, iar Aline chicoti. Numai pentru că el e singurul care se poate duce la Citadelă...

— Ce-i Citadela? întrebă Simon, sătul să nu priceapă despre ce se vorbea în jurul lui.

Jace se uită la el. Expresia lui era rece, neprietenoasă: mâna îi era așezată peste a lui Aline, odihnindu-se pe coapsa ei.

— Stai jos, zise el, făcându-i semn din cap spre un fotoliu. Sau ai de gând să te învârți într-un colț ca un liliac?

Grozav. Glume cu liliaci. Simon se instală, neconfortabil, în fotoliu.

— Citadela e locul oficial de întâlnire al Conclavului, zise Sebastian, aparent făcându-i-se milă de Simon. Acolo se face Legea, acolo își au sediul Consulul și Inchizitorul. Numai vânătorilor de umbre adulți le este îngăduit să pună piciorul în Citadelă când Conclavul este în sesiune de lucru.

— În sesiune? întrebă Simon, amintindu-și ceea ce-i spusese Jace mai devreme, în cameră. Vrei să spui... nu din cauza mea?

Sebastian râse.

— Nu. Din cauza lui Valentine și a Instrumentelor mortale. De aceea e toată lumea aici. Să discute ce urmează să facă Valentine mai departe.

Jace nu spuse nimic, dar la numele de Valentine, fața i se crispă.

— Păi, o să se ducă după Oglindă, zise Simon, cel de-al treilea Instrument mortal, nu? E aici, în Idris? De aceea s-a strâns toată lumea aici?

Se lăsă o scurtă tăcere, înainte ca Isabelle să-i răspundă.

— Problema cu Oglinda e că nimeni nu știe unde este. De fapt, nimeni nu știe ce este.

— E o oglindă, zise Simon. Știi... sticlă, reflectă imaginea. Presupun și eu.

— Ceea ce vrea Isabelle să spună, interveni cu îngăduință Sebastian, e că nimeni nu știe nimic despre Oglindă. Sunt mai multe referiri la ea în istoriile vânătorilor de umbre, dar nicio specificație despre locul în care s-ar afla, nici despre cum arată, nici – cel mai important – ce face.

— Presupunem că Valentine o vrea, zise Isabelle, dar asta nu-i de prea mare ajutor, de vreme ce nimeni n-are habar unde se află. S-ar fi putut ca Frații Tăcuți să aibă o idee, dar Valentine i-a ucis pe toți. N-or să mai existe alții, cel puțin pentru o vreme.

— Pe *toți*? întrebă Simon, surprins. Credeam să i-a ucis doar pe cei din New York.

— Orașul Oaselor nu e tocmai în New York, zise Isabelle. E ca... îți mai aduci aminte intrarea în Curtea Elfilor Luminii, din Central Park? Doar pentru că intrarea era acolo, nu înseamnă că locul propriu-zis al Curții e sub parc. La fel și cu Orașul Oaselor. Sunt diverse, intrări, dar Orașul în sine...

Isabelle se opri când Aline îi făcu iute semn să tacă. Simon se uită de la ea, la Jace și la Sebastian. Cu toții aveau aceeași expresie prudentă, de parcă tocmai își dăduseră seama ce făceau: dezvăluiau secrete ale nefilimilor unui repudiat. Unui vampir. Nu inamic, propriu-zis, dar cu siguranță cineva care nu putea fi de încredere.

Aline a fost cea dintâi care rupse tăcerea. Ațintindu-și ochii ei negri și frumoși asupra lui Simon, zise:

— Deci... cum e să fii vampir?

— Aline! Isabelle păru îngrozită. Nu poți să întrebî așa omul, cum e să fii vampir?

— Nu văd de ce nu, zise Aline. Nu e vampir de prea mult timp, nu? Prin urmare, trebuie că-și mai aduce aminte cum era să fie om viu.

Se întoarse spre Simon:

— Sângele mai are gust de sânge pentru tine? Sau are un altfel de gust acum, ca sucul de portocale sau mai știu eu ce? Pentru că eu aș crede că gustul sângelui ar...

— Are gust de pui, zise Simon, ca să-i închidă gură.

— Serios? Aline păru uluită.

— Râde de tine, Aline, zise Sebastian, cum o și meriți. Îmi cer scuze pentru verișoara mea, Simon. Aceia dintre noi care am fost crescuți în afara Idrisului suntem puțin mai familiarizați cu repudiații.

— Dar tu n-ai fost crescut în Idris? întrebă Isabelle. Credeam că părinții tăi...

— Isabelle! o întrerupse Jace, dar era deja prea târziu; Sebastian se întunecase la față.

— Părinții mei sunt morți, zise el. O ceată de demoni, lângă Calais... e în regulă, s-a întâmpat demult.

Și îi opri lui Isabelle protestele de simpatie, fluturând din mână.

— Mătușa mea, sora din partea tatălui, m-a crescut la Institutul din Paris.

— Adică vorbești franceza? oftă Isabelle. Cât mi-aș fi dorit să vorbesc și eu o altă limbă! Dar Hodge nu s-a gândit niciodată că am avea nevoie să învățăm și altceva în afară de greacă veche și latină, iar pe-astea nu le mai vorbește nimeni.

— Eu știu și rusa, și italiana. Și puțină română, zise Sebastian, cu un zâmbet modest. Te-aș putea învăța și pe tine câteva fraze...

— Română? Impresionant, zise Jace. Nu mulți o știu.

— Tu o știi? întrebă Sebastian, cu interes.

— Nu prea, zise Jace cu un zâmbet atât de dezarmant, încât Simon știu că mințea. Româna mea se limitează la câteva fraze utile, cum ar fi „Șerpia ăștia sunt veninoși?” și „Dar arăți mult prea tânără ca să fii ofițer de poliție”.

Sebastian nu zâmbi. Era ceva ciudat în expresia lui, se gândi Simon. Era blând – totul la el era calm –, dar Simon avea senzația că blândețea asta ascundea ceva ce contrazicea seninătatea exterioară.

— Îmi place mult să călătoresc, zise el, cu ochii ațintiți asupra lui Jace. Dar e bine să fii acasă, nu-i așa?

Jace încetă să se mai joace cu degetele lui Aline.

— Ce vrei să spui?

— Doar că nu e nicăieri ca în Idris, oricât ne-am face noi, nefilimii, case prin alte părți. Nu ești de acord?

— De ce mă întrebi pe mine?

Privirea lui Jace era glacială. Sebastian ridică din umeri.

— Păi ai trăit aici pe când erai copil, nu-i așa? Și au trecut ani mulți de când n-ai mai venit. Sau am înțeles eu greșit?

— N-ai înțeles tu greșit, zise Isabelle, cu nervozitate. Lui Jace îi place să pretindă că lumea nu vorbește despre el, chiar dacă știe că despre el vorbește.

— Cu siguranță vorbește.

Deși Jace se uita feroce la el, Sebastian păru netulburat. Simon simți un soi de simpatie pe jumătate ezitantă pentru băiatul vânător de demoni cu păr negru. Rar găseai pe cineva care să nu reacționeze la ironiile lui Jace.

— În zilele astea, în Idris, toată lumea vorbește despre tine. Despre tine, despre Instrumentele mortale, despre tatăl tău, despre sora ta...

— Clarissa trebuia să vină cu tine, nu-i așa? zise Aline. Abia așteptam să o cunosc. Ce s-a întâmplat?

Deși expresia de pe fața lui Jace nu se schimbă, își retrase mâna de pe mâna lui Aline, strângând-o pumn.

— N-a vrut să părăsească New Yorkul. Mama ei e bolnavă, în spital.

Niciodată nu spune mama „noastră”, gândi Simon. Întotdeauna e mama „ei”.

— E foarte ciudat, zise Isabelle. Eram convinsă că voia să vină.

— A vrut, zise Simon. De fapt...

Jace era în picioare; se ridicase atât de repede, că Simon nici nu-l văzuse mișcându-se.

— Dacă mă gândesc, am ceva urgent de discutat cu Simon. Între patru ochi.

Făcu semn din cap către ușa dublă din capătul îndepărtat al încăperii, în ochi lucindu-i o provocare.

— Vino, vampirule, zise el pe un ton care-i lăsă lui Simon impresia clară că un refuz s-ar fi putut sfârși cu o încăierare violentă. Hai să vorbim!

3

AMATIS

Târziu, după-amiază, Luke și Clary lăsaseră lacul mult în urma lor și străbăteau ceea ce păreau nesfârșite întinderi de iarbă înaltă. Ici și colo începea câte o pantă ușoară, care ajungea până la urmă să fie un deal înalt cu stânci negre în vârf. Clary era epuizată de atâta urcat și coborât dealuri, unul după altul, cu ghetele alunecându-i pe iarba umedă de parcă ar fi călcat pe marmură unsuroasă. Când în

sfârșit lăsară în urma lor pajiștile și apucară pe un drumeag îngust și noroios, mâinile ei sângerau și erau înverzite de la iarbă.

Luke mergea înainte cu pași mari și hotărâți. Din când în când, îi atrăgea atenția – cu o voce sumbră, ca a celui mai deprimat ghid din lume – asupra lucrurilor ce meritau remarcate.

— Tocmai am străbătut Câmpia Brocelind, zise el, când urcară pe un dâmb și văzură o vastă fâșie de pădure întunecată întinzându-se către apus, unde soarele coborâse foarte mult pe boltă. Aceasta este pădurea. Odinioară acoperea mai tot șesul țării. O bună bucată din ea a fost defrișată să se construiască orașul – și ca să termine cu haitele de lupi și clanurile de vampiri ce obișnuiau să se adune aici. Pădurea Brocelind a fost dintotdeauna adăpost pentru repudiați.

Continuară să meargă în tăcere, în vreme ce drumeagul se ținea pe lângă pădure vreo câteva mile, înainte să cotească brusc. Copacii păreau să se fi dat la o parte, lăsând loc unei creste ce se înălța dreaptă ca peretele, iar când ocoliră un deal înalt, Clary rămase uitându-se lung, nevenindu-i să creadă – dacă nu o înșelau cumva ochii, în vale erau case. Șiruri de case mici și albe, ordonate ca un sătuc de munchkini.

— Am ajuns! exclamă ea și o luă la fugă înainte, oprindu-se doar când își dădu seama că Luke nu o însoțea.

Se întoarse și-l văzu stând în mijlocul drumului prăfuit, clătinând din cap.

— Nu, zise el, pornind să vină lângă ea. Țasta nu e orașul.

— Atunci e un târgușor mai mic? Ai spus că nu sunt alte orașe pe aici...

— Asta e un cimitir. Este Orașul Oaselor din Alicante. Credeai că acela din New York era singurul cimitir pe care-l aveam?

Glasul lui părea trist.

— Asta e necropola, locul unde sunt înmormântați cei care mor în Idris. O să vezi. Va trebui să trecem prin el ca să ajungem în Alicante.

Clary nu mai intrase într-un cimitir din noaptea în care murise Simon, iar amintirea aceea îi dădu fiori reci prin măduva oaselor, în timp ce pășea pe aleile înguste care se strecurau printre mausolee ca niște panglici albe. Cineva avea grijă de locul acesta: marmura sclipea, de parcă fusese proaspăt lustruită și iarba era tunsă uniform. Ici și colo, pe morminte se vedeau buchete de flori albe; la început crezu că erau crini, dar răspândeau un parfum înțepător, neobișnuit, care o făcu să se întrebe dacă nu erau flori specifice Idrisului. Fiecare mormânt arăta ca o casă în miniatură; unele aveau chiar și garduri de metal sau de sârmă, cu porți, iar numele familiilor de vânători de umbre erau sculptate pe uși: Cartwright, Merryweather, Hightower, Blackwell, MIDWINTER. Se opri în fața unuia: HERONDALE.

Se întoarse spre Luke.

— Așa o chema pe Inchizitoare.

— E cavoul familiei sale. Uite!

Îi arăta în spatele ușii, unde litere albe fuseseră cioplite în marmura cenușie. Erau nume. Marcus Herondale. Stephen Herondale. Amândoi muriseră în același an. Oricât de mult o urâse Clary pe Inchizitoare, simți că i se strânge inima de o milă pe care n-o putea stăvili. Să-ți pierzi soțul și fiul, atât de repede unul după celălalt... Trei cuvinte latinești erau gravate sub numele lui Stephen: AVE ATQUE VALE.

— Ce înseamnă? întrebă ea, întorcându-se spre Luke.

— Înseamnă „Cinste ție și rămas-bun!”. E dintr-un poem de Caiullus. La un moment dat, a devenit fraza pe care o spuneau nefilimii la înmormântări sau când murea cineva în bătălie. Acum, hai să mergem, e mai bine să nu insistăm asupra acestor lucruri, Clary.

Luke o luă pe după umeri și o împinse ușurel din fața mormântului.

Poate că avea dreptate, gândi Clary. Poate că era mai bine să nu se gândească prea mult la moarte și la morți în momentul ăsta. Se feri să se mai uite la ceva anume în timp ce-și croiau drum prin necropolă. Ajunseseră aproape de porțile de fier din capătul îndepărtat, când zări un mausoleu mai mic, ridicându-se ca o ciupercă otrăvitoare în umbra unui stejar stufos. Numele de deasupra ușii îi sări în ochi de parc-ar fi scris cu lumini.

FAIRCHILD.

— Clary...

Luke întinse mâna după ea, dar ea deja pornise. Cu un oftat, o urmă la umbra copacului, unde ea rămăsese transfigurată, citind numele bunicilor și străbunicilor pe care nu știuse niciodată că i-ar fi avut. ALOYRAS FAIRCHILD. ADELE FAIRCHILD, N. NIGHTSHADE. GRANVILLE FAIRCHILD. Iar sub toate aceste nume: JOCELYN MORGENSTERN, N. FAIRCHILD.

Un val de greață o traversă pe Clary. Văzând numele mamei sale acolo era ca reînvierea coșmarurilor pe care le avea uneori, când se vedea la înmormântarea mamei sale și nimeni nu voia să-i spună ce se întâmplase sau cum murise.

— Dar ea nu-i moartă, zise Clary, uitându-se la Luke. Ea nu-i...

— Conclavul nu știe asta, îi spuse el blând.

Clary își pierdu răsuflarea. Nu-i mai putu auzi vocea lui Luke, nici nu-l mai văzu stând lângă ea. Înaintea ei se ridica un lanț muntos zimțat, pietre funerare ițindu-se din pământ ca niște oase frânte. O piatră funerară neagră se ridică drept în fața ei, cu literele săpate inegal pe suprafața sa: CLARISSA MORGENSTERN, N. 1991, D. 2007. Sub nume era desenat stângace, ca o schiță de copil, un craniu cu orbite goale. Clary se clătină, trăgându-se înapoi cu un țipăt.

Luke o prinse de umeri.

— Clary, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat?

Ea îi arătă:

— Acolo... uite...

Dar dispăruse. Nu mai era decât covorul ierbii, verde și neted, cu mausoleele albe, curate și frumoase, în șirurile lor ordonate.

Se răsuci să se uite în ochii lui Luke:

— Mi-am văzut propria piatră funerară, zise ea. Scria pe ea că am să mor... acum... anul ăsta.

Se cutremură.

Luke arăta întunecat.

— E de la apa lacului, zise el. Ai început să ai halucinații. Haide, nu mai avem timp.

Jace îl conduse pe Simon pe scări și apoi pe un culoar scurt, cu uși pe ambele părți; se opri doar la un braț distanță de una dintre ele care era deschisă, cu o expresie mânioasă pe față.

— Intră, zise el, aproape îmbrâncindu-l pe Simon înăuntru.

Simon văzu că încăperea arăta ca o bibliotecă: rânduri de rafturi de cărți, canapele lungi și fotolii.

— Ar trebui să nu ne deranjeze nimeni aici...

Se întrerupse când o siluetă se ridică nervoasă dintr-un fotoliu. Era un băiețel cu părul șaten și ochelari. Avea o față mică și serioasă, iar în mână ținea strâns o carte. Simon era destul de familiarizat cu gusturile de lectură ale lui Clary ca să recunoască un volum manga chiar și de la distanță.

Jace se încruntă.

— Scuze, Max. Avem nevoie de cameră, pentru o discuție între cei mari.

— Dar Izzy și Alec deja m-au gonit din living ca să poată purta o discuție între cei

mari, se plânse Max. Unde să mă mai duc?

Jace ridică din umeri.

— În camera ta? făcu un semn cu degetul spre ușă. E timpul să-ți faci datoria pentru țară, piciule. Șterge-o!

Arătând profund nedreptățit, Max trecu pe lângă ei doi, ținând cartea strâns la piept. Simon simți un val subit de simpatie – era nasol să fii destul de mare și să nu știi ce se întâmplă, dar când mai erai și atât de mic, erai întotdeauna concediat fără drept de apel. Băiețelul îi aruncă o privire în timp ce trecea pe lângă el – o căutătură speriată, suspicioasă. *Ăsta-i vampirul*, spuneau ochișorii lui.

— Haide! îl împinse Jace pe Simon în încăpere, închizând și încuind ușa în urma lor.

Cu ușa închisă, camera era atât de slab luminată, încât până și lui Simon i se păru întuneric. Și mirosea a praf. Jace străbătu odaia până la capătul celălalt și trase draperiile, dând la iveală o fereastră înaltă, cu un vitraliu dintr-un singur geam, care dădea spre canalul de la baza clădirii. Apa pleoscăia lovindu-se de temelia casei la doar un metru și ceva mai jos de nivelul lor, pe sub balustrada de piatră cioplită cu rune și stele măcinate de vreme.

Jace se întoarse spre Simon cu o căutătură piezișă.

— Care naiba e problema ta, vampirule?

— Problema *mea*? Tu ești cel care practic m-ai luat de-o aripă și m-ai târât afară de-acolo.

— Pentru că erai gata să le spui că, de fapt, Clary n-a renunțat la planul ei de a veni în Idris. Știi ce-ar fi urmat? Ei ar fi contactat-o și ar fi aranjat să vină și ea. Și ți-am mai spus de ce nu se poate întâmpla asta.

Simon clătină din cap.

— Nu te înțeleg, zise el. Uneori te porți de parcă nu ți-ar păsa decât de Clary pe lumea asta, iar după aceea te porți de parcă...

Jace se uită ținută la el. Aerul era plin de firișoare de praf care închipuiau un soi de cortină sclipitoare între cei doi băieți.

— Mă port de parcă?

— Ai flirtat cu Aline, zise Simon. Nu mi se părea că ți-ar fi păsat numai de Clary în momentul ăla.

— Asta nu e treaba ta, zise Jace. Și, de altfel, Clary e sora mea. Și știi asta.

— Am fost de față și la Curtea Elfilor, răspunse Simon. Îmi amintesc ce a spus Regina Elfilor. „Sărutul care o s-o elibereze pe fată este sărutul pe care ea și-l dorește cel mai mult.”

— Pariez că-ți aduci aminte de asta. Ți s-a gravat cu litere de foc în creier, nu-i așa, vampirule?

Simon scoase un zgomot din fundul gâtului, cum habar n-avusese, că ar fi în stare.

— Oh, nu, n-ai să vezi. Nu discut treaba asta. N-o să mă bat pentru Clary cu tine. E ridicol.

— Atunci de ce-ai pomenit despre episodul ăla?

— Pentru că, răspunse Simon, dacă vrei să mint – nu față de Clary, ci față de toți prietenii tăi vânători de umbre –, dacă vrei să pretind că a fost decizia lui Clary să nu vină aici și dacă vrei să mă prefac că nu știu de puterile ei sau ce poate face ea cu adevărat, atunci va trebui să faci și *tu* ceva pentru mine.

— Bine, zise Jace. Ce vrei?

Simon tăcu un moment, uitându-se dincolo de Jace, la șirul caselor de piatră cu fața spre canalul scânteietor. Dincolo de acoperișurile lor crenelate, putea întrezări vârfurile strălucitoare ale turnurilor demonilor.

— Vreau să faci tot ce va fi nevoie ca s-o convingi pe Clary că nu ai sentimente

pentru ea. Și nu!... Nu-mi spune mie că ești fratele ei; asta deja o știu. Încetează legătura cu ea când știi bine că voi doi nu aveți niciun viitor. Și nu spun asta pentru că o vreau eu pe ea. O spun pentru că sunt prietenul ei și nu vreau să sufere.

Jace se uită în jos la mâinile lui un lung moment înainte de a-i răspunde – niște mâini frumoase, cu nodurile degetelor roase și asprite de bătăături vechi. Dosul palmelor era dantelat cu liniile fine și albe ale vechilor Peciți. Erau mâinile unui soldat, nu ale unui adolescent.

— Am făcut deja asta, zise el. I-am spus că nu eram interesat de ea decât ca frate.

— Oh!

Simon se așteptase ca Jace să se opună vehement la propunerea lui, să se certe, nu să cedeze. Un Jace care să se dea bătut era o chestie nouă – și-l lăsă pe Simon aproape rușinat pentru ceea ce-i ceruse. *Clary nu mi-a spus nimic despre asta*, ar fi vrut el să relice, dar, de fapt, de ce-ar fi făcut-o. Dacă se gândea mai bine, fusese neobișnuit de tăcută și retrasă în ultima vreme, ori de câte ori se pomenea numele lui Jace.

— Ei bine, atunci asta s-a rezolvat, bănuiesc. Mai e un ultim lucru.

— Zău? făcu Jace, aparent fără prea mult interes. Și care, mă rog?

— Ce a spus Valentine când Clary a desenat runa aceea pe vas? A sunat ca într-o limbă străină. *Meme nu-mai-știu-cum...?*

— *Mene mene tekkel upharsin*, zise Jace, cu un zâmbet slab. Nu recunoști asta? E din Biblie, vampirule. Vechiul Testament. E cartea voastră sfântă, nu?

— Doar pentru că sunt evreu nu înseamnă c-am învățat pe dinafară Vechiul Testament.

— E Scrisul de pe perete. „Domnul a numărat zilele împărăției tale și le-a pus capăt; ai fost cântărit în balanță și ai atârnat puțin.” E o prevestire de sfârșit – înseamnă sfârșitul unui imperiu.

— Dar ce legătură avea asta cu Valentine?

— Nu doar cu Valentine, zise Jace. Cu noi toți. Conclavul și Legea – ce poate face Clary răstoarnă tot ce știau ei că ar fi adevărat. Nicio ființă omenească nu poate crea rune noi sau desena rune ca acelea pe care le desenează Clary. Numai îngerii au puterea asta. Iar de vreme ce Clary o poate face... ei bine, seamănă a prevestire de sfârșit al lumii. Lucrurile s-au schimbat. Legile s-au schimbat. Vechile căi s-ar putea să nu mai fie niciodată căile drepte. Întocmai cum răzvrătirea îngerilor a dus la sfârșitul lumii așa cum era pe atunci – a despiciat cerul pe din două și a creat iadul –, și asta ar putea însemna sfârșitul nefilimilor așa cum există ei acum. Acesta e războiul nostru în ceruri, vampirule, și numai o tabără poate învinge. Iar tatăl meu vrea să fie a lui aceea.

Deși aerul era încă rece, Clary dădea în clocot de fierbințeală în hainele sale ude. Nădușeala îi curgea șiroaie pe față, udându-i gulerul, iar Luke, ținându-o cu o mână de braț, o făcea să grăbească pasul pe drum, în timp ce deasupra lor cerul se întuneca rapid. Acum vedeau deja Alicante. Orașul era situat într-o vale nu foarte adâncă, intersectată de un râu argintiu, care curgea într-un capăt al orașului, părănd să dispară și reapărând în capătul celălalt. Un talmeș-balmeș de clădiri de culoarea mierii cu acoperișuri de țiglă roșie și un hățiș de străduțe întortocheate și întunecoase, adăpostite de versantul abrupt al unui deal. Pe creasta dealului se ridica un edificiu de piatră întunecată, cu mulți pilaștri și foarte înalt, cu câte un turn sclipitor în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Presărate printre celelalte clădiri se vedeau alte turnuri asemănătoare, înalte, subțiri, ca de sticlă, fiecare dintre ele sclipind precum cuarțul. Semănau cu niște ace de sticlă străpungând cerul. Lumina scăpătată a soarelui întâlnește fețele turnurilor scotea curcubeie stinse, cum scoate

scânteii un băț de chibrit. Era o priveliște frumoasă și foarte stranie.

N-ai văzut niciodată un oraș, dacă n-ai văzut Alicante cel cu turnurile de sticlă.

— Cum-cum? întrebă Luke, auzind-o. Ce-ai spus?

Clary nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare. Stânjenită, repetă ce spusese, iar Luke se uită la ea surprins.

— De unde ai auzit asta?

— De la Hodge, zise Clary. Hodge mi-a spus.

Luke se uită la ea mai atent.

— Ai obrajii aprinși, zise el. Cum te simți?

Pe Clary o durea gâtul, tot corpul îi ardea și își simțea gura iască.

— Sunt bine, zise ea. Hai să ajungem odată acolo, okay?

— Okay.

Luke îi arătă ceva; la marginea orașului, unde se terminau clădirile, Clary putu vedea un arc, doi pereți curbați către un vârf ascuțit. Un vânător de demoni în echipament negru stătea de pază în umbra arcului.

— Asta-i Poarta de Nord – locul pe unde repudiații pot intra legal, în oraș, dacă au documentele de lucru. Străjile sunt la post aici noapte și zi. Acum, dacă am fi în misiune oficială sau am avea autorizație ca să fim aici, am intra pe-acolo.

— Dar nu sunt ziduri în jurul orașului, observă Clary. Nu mi se pare c-ar fi chiar o poartă.

— Protecțiile sunt invizibile, dar există. Turnurile demonilor le controlează. Așa merg lucrurile de o mie de ani. O să le simți când o să treci prin ele.

Mai aruncă o privire către fața ei aprinsă de febră, îngrijorarea încrețindu-i colțurile ochilor.

— Ești gata?

Ea încuviință din cap. Se îndepărtară de poartă, de-a lungul laturii de răsărit a orașului, pe unde clădirile erau mai strânse unele într-altele. Făcându-i semn să păstreze liniștea, Luke se apropie de spațiul strâmt dintre două case. Clary închise ochii când se apropiară, de parcă se aștepta să fie izbită în față de un zid invizibil de îndată ce ar fi pășit pe străzile din Alicante. N-a fost așa. Simți o subită presiune, ca și când s-ar fi aflat într-un avion care cobora brusc. Urechile i-au pocnit – apoi senzația dispăru, iar ea se afla în gangul dintre clădiri.

La fel ca orice gang din New York – la fel ca toate gangurile din lume, aparent – mirosea a pipi de pisică.

Clary se uită pe după colțul uneia dintre clădiri. O stradă mai largă se întindea pe deal în sus, mărginită de prăvălii mici și de case.

— Nu-i nimeni, observă ea, cu o oarecare surprindere.

În lumina amurgului, Luke arăta cenușiu.

— Trebuie să se desfășoare vreo întrunire sus, la Citadelă. E singurul lucru care ar putea goli deodată străzile de orice suflet.

— Și asta nu-i de bine? Nu e nimeni prin preajmă ca să ne vadă.

— E și bine, și rău. Majoritatea străzilor sunt pustii, ceea ce e bine. Dar oricine ar apărea acum din întâmplare, de bună seamă ne-ar vedea și ne-ar remarca.

— Parcă spuneai că toată lumea e la Citadelă.

Luke zâmbi slab.

— N-o lua *ad litteram*, Clary. Mă refeream la majoritatea celor din oraș. Copii, adolescenții și oricine mai e scutit de la întrunire n-or să fie acolo.

Adolescenți. Clary se gândi la Jace și, în pofida voinței sale, pulsul i se accelerează, țâșnind ca un cal de curse la porțile de start.

Luke se încruntă, ca și când i-ar fi putut citi gândurile.

— În ceea ce mă privește, acum încalc Legea aflându-mă în Alicante fără să mă

declar Conclavului la Poartă. Dacă mă recunoaște careva, aș putea fi în real pericol.

Aruncă o privire în sus, la fâșia roșiatică de cer vizibilă printre acoperișuri.

— Trebuie să evităm străzile.

— Parcă ziceai că mergem la casa prietenului tău.

— Asta facem. Și nu chiar un prieten.

— Atunci, cine...?

— Lasă, urmează-mă.

Luke se strecură în pasajul dintre două case, atât de îngust încă Clary, dacă întindea mâinile, putea atinge zidurile ambelor case cu degetele, și îl străbătura până la capăt, ieșind într-o stradă pavată și șerpuitoare, mărginită de prăvălii. Clădirile înseși arătau ca o încrucișare între un peisaj oniric gotic și un basm de copii. Fațadele de piatră erau sculptate cu tot soiul de creaturi mitologice și legendare – capetele de monștri erau motivul proeminent, intercalate cu armăsari înaripați, ceva care arăta ca o casă cu gheare de găină, sirene și, bineînțeles, îngeri. Garguiele ieșeau în afară de la fiecare colț, cu fețele lor agresive și schimonosite. Și pretutindeni erau rune: pătând ușile, ascunse în desenul unui ornament sculptat abstract, atârând de lanțuri metalice subțiri ale zurgălăilor de vânt care se roteau la orice adiere. Rune de protecție, de noroc, chiar și de afaceri reușite; privindu-le atentă pe toate, Clary începu să se simtă puțin amețită.

Merseră în tăcere, ținându-se pe la umbră. Strada pavată era pustie, ușile prăvăliilor închise și ferecate cu drugi. Clary arunca priviri furișe în vitrinele pe lângă care treceau. Era ciudat să vadă o etalare de ciocolate bogat ornate într-o vitrină, iar în următoarea, o panoplie la fel de frumoasă de arme ce păreau mortale – cuțite cu lamă lungă, ghioage, măciuci ghintuite și o colecție întregă de pumnale de serafi, de diverse mărimi.

— Nicio armă de foc, zise ea.

Vocea ei părea să vină tare de departe.

Luke se uită nedumerit la ea.

— Poftim?

— Vânătorii de umbre, zise ea, se pare că nu folosesc niciodată arme de foc.

— Runele împiedică praful de pușcă să se aprindă, zise el. Nimeni nu știe de ce. Totuși, se știe că nefilimii au folosit ocazional puștile pe licantropi. Nu e nevoie de o rană ca să neucidă pe noi – doar de gloanțe de argint.

Glasul lui era sumbru. Deodată, își înalță capul. În lumina difuză era ușor să-ți închipui că urechile i se îndreptau în față, ca ale unui lup.

— Voci. Zise el. Trebuie să se fi terminat discuțiile la Citadelă.

O luă de braț și o trase la o parte din strada principală. Nimeriră într-o piațetă pătrată, cu o fântână în mijloc. Un pod de zidărie se arcuia peste un canal îngust, chiar în fața lor. În lumina stinsă a zilei, apa din canal părea aproape neagră. Acum Clary putea auzi și ea vocile venind dinspre străzile din apropiere. Erau niște voci ridicate, mânioase. Amețea lui Clary crescuse – simți că pământul se clatină sub picioarele ei, amenințând s-o facă să cadă. Se rezemă cu spatele de zidul gangului, luptându-se să respire.

— Clary! zise Luke. Clary, te simți bine?

Glasul lui suna grav, straniu. Ea se uită la el și i se tăie răsufarea. Urechile îi crescuseră lungi și ascuțite, dinții erau ascuțiți ca briciul, ochii îi erau galbeni și fioroși...

— Luke, șopti ea. Ce se-ntâmplă cu tine?

— Clary.

El întinse mâinile după ea, mâinile acelea nefiresc de alungite, cu unghiile ascuțite și de culoarea ruginii.

— Ai pățit ceva?

Ea țipă, ferindu-se de atingerea lui. Nu știa de ce se simțea atât de îngrozită – îl mai văzuse pe Luke preschimbat și niciodată n-o speriasse. Dar acum teroarea era ca o ființă vie înăuntrul ei, incontrollabilă. Luke o prinsese de umeri, iar ea se dădu înapoi de frica lui, de frica ochilor lui galbeni, ochi de animal, chiar dacă o ruga să tacă folosind glasul lui obișnuit, omenesc.

— Clary, te rog...

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Dar nu i-a dat.

— E apa... delirezi... Clary, încearcă să te aduni.

O trase spre pod, aproape târând-o. Ea-și simțea lacrimile șiroindu-i pe față, răcorindu-i obrajii arzători.

— Nu e real. Încearcă să-ți ții firea, te rog, zise el, ajutând-o pe pod.

Ea simți mirosul apei de dedesubt, verde și stătută. În apă se mișcau *lucruri*. În timp ce se uita, un tentacul negru ieși din apă, cu vârful lui spongios plin de dinți ascuțiți ca niște ace. Ea se feri de apă, incapabilă să țipe, doar un geamăt adânc ieșindu-i din gâtlej.

Luke o prinse când genunchii i se înmuiară, legănând-o în brațe și ținând-o în picioare. N-o mai ținuse în brațe de când avea șase ani.

— Clary, zise el, dar restul cuvintelor lui se amestecară și se învălmășiră într-un răget lipsit de sens, în timp ce coborau de pe pod. Alergără pe lângă o serie de case înalte și înguste care aproape că-i aminteau lui Clary de șirurile de case din Brooklyn – sau doar halucina văzându-și casele din vecini? Aerul din jurul lor părea să se răsucescă în timp ce mergeau mai departe, luminile caselor ardeau în jurul lor ca niște torțe, canalul sclipea cu o lumină fosforescentă dușmănoasă. Clary își simți oasele dizolvându-se în propriul trup.

— Aici.

Luke o smuci, oprind-o în fața unei case înalte de lângă canal. Bătu cu piciorul în ușa, strigând; ușa era vopsită într-un roșu viu, strident, cu o singură rună pictată în auriu peste ea. Runa se topi și curse când Clary se holbă la ea, luând forma unui craniu hidos, rânjitor. *Nu e real*, își spuse ea cu sălbăticie, înăbușindu-și țipătul cu pumnul, mușcând din el până simți gustul sângelui.

Durerea îi limpezi o clipă mintea. Ușa se deschise larg, în prag apărând o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, cu fața încrêțită, cu o expresie de mânie și surprindere. Avea părul lung, un nor încurcat cenușiu-șaten desprins din două cozi împletite; ochii ei albaștri erau cumva familiari. O piatră de lampa-vrăjitoarei strălucea în mâna ei.

— Cine e? întrebă ea. Ce vreți?

— Amatis... Luke intră în bătaia razelor de lumină, ținând-o pe Clary în brațe. Eu sunt!

Femeia albi și se clătină, întinzând o mână să se sprijine de canatul ușii.

— *Lucian?*

Luke încercă să facă un pas înainte, dar femeia – Amatis – îi ținu calea. Clătina din cap atât de tare, încât cozile se legănav iute pe lângă ea, înainte și înapoi.

— Cum poți să vii aici, Lucian? Cum *îndrăznești* să vii aici?

— N-am prea avut de ales.

Luke o strânse mai tare pe Clary în brațe. Ea-și înăbuși un strigăt. Tot corpul era cuprins de foc, fiecare nerv îi ardea dureros.

— Atunci trebuie să pleci, zise Amatis. Dacă *părăsești* imediat...

— N-am venit aici pentru mine. Am venit pentru fată. E pe moarte.

Cum femeia îl privea lung, el stăru:

— Amatis, te rog. E *fiica lui Jocelyn*.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Amatis rămase neclintită ca o statuie, în pragul ușii. Părea încremenită – de surprindere sau de groază, Clary nu putea ghici. Clary își strânse pumnul – palma îi era lipicioasă de sânge în locurile unde unghiile se înfipseseră în carne –, dar nici măcar durerea n-o mai ajuta acum; lumea se dezmembra în culori pastelate, ca un puzzle plutind pe suprafața apei. Abia îi mai auzi vocea lui Amatis, când femeia se dădu un pas înapoi și spuse:

— Bine, atunci, Lucian. Poți s-o aduci înăuntru.

Când Simon și Jace se întoarseră în living, Aline pusese de mâncare pe măsuta joasă dintre sofale. Brânză și pâine, felii de chec, mere și chiar și o sticlă de vin, de care Max nu avu voie să se atingă. Băiatul ședea într-un colț, cu niște chec pe o farfurie și cu cartea lui deschisă în poală. Simon se înduioșă de soarta micuțului. Se simțea la fel se singur în grupul celorlalți care râdeau și sporovăiau, precum se simțea probabil și Max.

O văzu pe Aline atingându-i încheietura mâinii lui Jace cu degetele când se întinse după o bucățică de măr și simți că se încordează. *Dar tocmai asta vrei să-l vezi făcând*, își spuse el și totuși, cumva, nu putea scăpa de senzația că era o desconsiderare la adresa lui Clary.

Jace îi întâlni privirea pe deasupra capului fetei și zâmbi. Cumva, chiar dacă el nu era vampir, izbutea să arunce un zâmbet care părea tot numai colți ascuțiți. Simon își feri privirea, rotindu-și ochii prin încăpere. Observă că muzica pe care o auzise mai devreme nu venea nicidecum de la un stereo, ci dintr-un dispozitiv mecanic ce părea foarte complicat.

Se gândi să înceapă o conversație cu Isabelle, dar ea vorbea cu Sebastian, a cărui față elegantă era aplecată cu atenție către a ei. Jace răsese odată de Simon când îi picase cu tronc Isabelle, dar Sebastian fără îndoială că ar fi scos-o la capăt. Vânătorii de umbre erau educați s-o scoată la capăt cu orice, nu-i așa? Deși expresia de pe chipul lui Jace, când îi spusese că plănuise să fie doar frate pentru Clary, îl făcea pe Simon să se îndoiască.

— Nu mai avem vin, declară Isabelle, punând sticla pe măsută cu o bufnitură scurtă. Mă duc să mai aduc.

Făcându-i cu ochiul lui Sebastian, dispăru în bucătărie.

— Nu te supăra că-ți spun, pari cam tăcut.

Era Sebastian, aplecându-se peste speteaza fotoliului lui Simon, cu un zâmbet dezarmant. Pentru cineva cu un păr atât de negru, gândi Simon, tenul lui Sebastian era foarte alb, de parcă nu umbla prea mult prin soare.

— E totul în regulă?

Simon ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe subiecte pe care să le pot aborda în conversația voastră. Par să fie ori despre politica vânătorilor de umbre, ori despre persoane de care n-am auzit niciodată, ori amândouă.

Zâmbetul dispăru.

— Putem fi cumva un cerc foarte închis, noi, nefilimii. E ceea ce li se întâmplă de obicei celor care sunt izolați de restul lumii.

— Nu crezi că voi singuri vă izolați? Disprețuiți oamenii obișnuiți...

— „Dispreț” e cam mult spus, zise Sebastian. Și chiar crezi că lumea oamenilor ar vrea să aibă de-a face cu noi? Tot ce suntem noi e o amintire vie a faptului că, ori de câte ori ei se liniștesc zicându-și că nu există vampiri *adevărați*, demoni *adevărați* sau monștri sub pat – de fapt, mint.

Își întoarse capul să se uite la Jace care, își dădu seama Simon, îi urmărea de mai

mult timp.

— Nu ești de acord cu mine?

Jace zâmbi.

— De ce crezi că vă ascultam conversația?

Sebastian îi răspunse privirii cu o sclipire de plăcută curiozitate.

— M-ai urmărit de când ai ajuns aici, zise el. Nu-mi dau seama dacă nu mă placi ori dacă ești atât de bănuitor cu toată lumea.

Sebastian se îndreptă de spate.

— Apreciez exercițiul în românește, dar, dacă nu te superi, mă duc să văd de ce stă Isabelle așa de mult în bucătărie.

Dispăru pe ușă, lăsându-l pe Jace uitându-se lung după el, cu o expresie nedumerită.

— Care-i treaba? Nu vorbește românește? întrebă Simon.

— Nu, zise Jace și o ușoară cută apăru între sprâncenele sale. De fapt, vorbește bine românește.

Înainte ca Simon să-l poată întreba ce voia să spună cu asta, Alec intră în încăpere. Era încruntat, la fel cum era când plecase. Privirea i se opri o clipă asupra lui Simon, ochii lui albaștri arătând aproape confuzi.

Jace își ridică fruntea.

— Te-ai întors atât de curând?

— Nu pentru mult timp.

Alec întinse mâna să ia un măr de pe măsuță, cu mâna înmănușată.

— M-am întors doar ca să-l iau... pe el, zise, făcând semn spre Simon cu mărul. Îl vor la Citadelă.

Aline păru surprinsă.

— Serios? zise ea.

Dar Jace deja se ridicase de pe sofa, desprinzându-și mâna dintr-a ei.

— Îl vor pentru ce? întrebă el, cu calm periculos. Sper că ai aflat asta înainte să promiți că-l predai, cel puțin.

— Bineînțeles că *am întrebat*, ripostă Alec. Nu sunt prost.

— Oh, las-o baltă, zise Isabelle.

Reapăruse în pragul ușii de la bucătărie cu Sebastian, care ținea o sticlă.

— Uneori ești un pic cam prost, știi. Doar *un pic*, repetă ea, în timp ce Alec îi arunca o căutătură ucigătoare.

— Îl trimit pe Simon înapoi la New York, zise el. Prin Portal.

— Dar de-abia a ajuns aici! protestă Isabelle, bosumflându-se. Nu-i amuzant!

— Nu-și închipuia nimeni c-o să fie amuzant, Izzy. Venirea lui Simon aici a fost un accident, prin urmare Conclavul crede că cel mai bine pentru el ar fi dacă s-ar duce acasă.

— Trăsnet, zise Simon. Poate chiar izbutesc să mă întorc înainte să bage mama de seamă c-am plecat. Care-i diferența de fus orar între locul ăsta și Manhattan?

— Tu ai o *mama!* zise Aline părând uluită.

Simon alese să ignore întrebarea.

— Pe bune, zise el, când Alec și Jace schimbă o privire. Îmi convine. Tot ce vreau e să ies din locul ăsta.

— O să mergi tu cu el? îl întrebă Jace pe Alec. Și-o să te asiguri că e totul în regulă?

Se priveau reciproc într-un fel care lui Simon îi era familiar. Era modul în care el și Clary se uitau câteodată unul la celălalt, schimbând ocheade codificate când nu voiau ca părinții lor să știe ce plănuiseră ei.

— Ce-i? zise el, uitându-se de la Jace la Alec. Ce s-a întâmplat?

Ei își desprinseră privirile; Alec se uită în altă parte, iar Jace întoarse o față

inexpresivă și zâmbitoare către Simon.

— Nimic, zise el. Totul e bine. Felicitări, vampirule – ai reușit să te duci acasă.

4

DIURN

Peste Alicante se lăsase întunericul când Simon și Alec părăsiră casa Penhallow și se îndreptară spre Citadela din vârful dealului. Străzile orașului erau înguste și întortocheate, șerpuint în sus ca niște panglici palide de piatră în lumina lunii. Aerul era rece, deși Simon îl simțea doar vag.

Alec mergea în tăcere, cu vreo câțiva pași înaintea lui Simon, de parcă s-ar fi prefăcut că era singur. În viața lui anterioară, Simon ar fi trebuit să se grăbească, gâfâind, ca să se țină după el; acum descoperi că putea ține pasul cu Alec doar accelerând ritmul.

— Trebuie să fie o porcărie, zise Simon, într-un târziu, în timp ce Alec privea ursuz drept înainte. Să fii obligat să mă escortezi, vreau să spun.

Alec ridică din umeri.

— Am optsprezece ani. Sunt adult, așa că trebuie să fiu responsabil. Sunt singurul care poate intra și ieși din Citadelă când Conclavul e în sesiune de lucru și, de altfel, Consulul mă cunoaște.

— Ce e un Consul?

— E ca un fel de înalt ofițer al Conclavului. El numără voturile Consiliului, interpretează Legea pentru Conclav și dă sfaturi celor din Conclav și Inchizitorului. Dacă ești pus să conduci un Institut și ai o problemă pe care nu știi cum s-o rezolvi, îl chemi pe Consul.

— El dă sfaturi Inchizitorului? Credeam că... dar Inchizitoarea n-a murit?

Alec pufni.

— E ca și când ai zice „Dar președintele n-a murit?”. Da, Inchizitoarea a murit; dar acum e altcineva nou în funcția asta. Inchizitorul Aldertree.

Simon aruncă o privire în josul colinei, spre apa întunecată din canalul de departe. Lăsaseră orașul în urmă și străbăteau un drum îngust printre copaci umbroși.

— Îți spun eu, inchizițiile n-au funcționat prea bine pentru oamenii mei în trecut.

Alec păru neimpresionat.

— Lasă, zise Simon. A fost doar o glumă despre istoria mundană. Nu cred că te-ar interesa.

— Tu nu ești mundan, îi atrase atenția Alec. De aceea Aline și Sebastian au fost atât de entuziasmați să te cunoască. Nu că ai putea ști ce e în mintea lui Sebastian; întotdeauna se poartă de parcă a văzut deja totul înainte.

Simon vorbi fără să gândească:

— El și Isabelle sunt... Se întâmplă ceva între ei?

Asta îl făcu pe Alec să izbucnească în râs.

— Isabelle și *Sebastian*? Ar fi greu. Sebastian e un tip drăguț... lui Isabelle îi place doar să-și dea întâlnire cu băieți cu totul nepotriviți, pe care părinții noștri să nu-i poată suferi. Mundani, repudiați, pungăși mărunți...

— Mersi, zise Simon. Mă bucur să fiu vârât în aceeași oală cu elementele delincvente.

— Cred c-o face ca să atragă atenția, continuă Alec. E singura fată din familie, de altfel, așa că trebuie să le dovedească tuturor cât de tare este ea. Sau, cel puțin, asta

crede ea că face.

— Ori poate încercă să abată atenția de la tine, spuse Simon, aproape absent. Știi, de vreme ce părinții voștri nu știu că ești gay și așa mai departe.

Alec se opri în mijlocul drumului atât de brusc, încât Simon a fost cât pe-acți să se izbească de el.

— Nu, zise el, dar aparent *toți ceilalți* asta fac.

— Mai puțin Jace, spuse Simon. El nu știe, nu?

Alec respiră adânc. Era palid, aprecie Simon, sau se poate să fi fost doar efectul luminii lunii, care ștergea toată culoarea din orice. Ochiul lui păreau negri în întuneric.

— Chiar nu înțeleg cu ce te privește pe tine. Cel puțin dacă nu încerci să mă ameninți.

— Să te *ameninț*? Simon era înmărmurit. Nu încerc...

— Atunci de ce? întrebă Alec și deodată se strecură în vocea lui o sensibilă vulnerabilitate, care-l făcu pe Simon să rămână cu gura căscată. De ce aduci discuția despre asta?

— De-aia, zise Simon. De cele mai multe ori, pari că nu mă suferi. Iar eu nu ți-o iau în nume de rău, chiar dacă ți-am salvat viața. Pari să urăști pe toată lumea. Și de altfel, noi doi nu avem practic nimic în comun. Dar când te văd pe tine uitându-te la Jace, și când mă văd pe mine uitându-mă la Clary, pot să-mi închipui că... poate avem totuși un lucru în comun. Și poate că asta m-ar putea face ceva mai puțin nesuferit în ochii tăi.

— Deci n-ai să-i spui lui Jace? zise Alec. Vreau să spun... tu i-ai mărturisit lui Clary ce simți pentru ea și...

— Și n-a fost cea mai bună idee, continuă Simon. Acum mă întreb tot timpul cum te întorci la ce a fost înainte după o figură ca asta. Dacă mai putem fi vreodată prieteni sau dacă tot ce-am avut e definitiv pierdut. Nu din cauza ei, ci din cauza mea. Poate c-o să găsesc pe altcineva...

— Altcineva, repetă Alec.

Începu din nou să meargă, foarte repede, uitându-se țintă la drumul din fața lor.

Simon se grăbi să-l prindă din urmă.

— Știi ce vreau să spun. De pildă, cred că Magnus Bane te place cu adevărat. Și e un tip destul de mișto. Dă petreceri grozave, oricum. Chiar dacă eu m-am trezit transformat într-un șobolan, atunci.

— Mulțumesc pentru sfat. Vocea lui Alec era seacă. Dar nu cred că mă place chiar așa de mult. Abia a vorbit cu mine când a venit să deschidă Portalul la Institut.

— Poate ar trebui să-l cauți tu, sugeră Simon, încercând să nu se gândească prea mult cât de ciudat era să-i dea unui vânător de demoni sfaturi despre cum s-ar putea întâlni cu un magician.

— Nu pot, zise Alec. Nu există telefoane în Idris. Oricum, nu contează! Tonul lui deveni abrupt. Am ajuns! Aici e Citadela.

Un zid înalt se ridica înaintea lor, prevăzut cu o poartă dublă enormă. Poarta era sculptată cu modele în spirală de rune colțuroase, și cu toate că Simon nu le putea citi cum o făcea Clary, își luau ochii prin complexitatea lor și prin senzația de putere pe care o emanau. Porțile erau păzite de îngeri de piatră, câte o statuie de fiecare parte, cu fețe neînduplecate și frumoase. Fiecare dintre ei ținea o sabie în mână și o creatură zvârcolitoare – o încrucișare între șobolan, liliac și șopârlă, cu niște colți fioros de ascuțiți – își dădea duhul la picioarele sale. Simon rămase uitându-se la ei un lung moment. Demonii, își închipui el, dar puteau foarte bine să fie și vampiri.

Alec împinse poarta și-o deschise, făcându-i semn lui Simon să intre. Pășind înăuntru, el se uită nedumerit în jur. De când devenise vampir, vederea lui nocturnă se ascuțise până la o claritate de laser, dar zecile de torțe ce mărgineau alea către

ușile Citadelei erau făcute din pietre de lampa-vrăjitoarei, iar strălucirea lor albă, orbitoare, părea să șteargă orice detaliu din toate lucrurile. Își dădea seama vag că Alec îl conducea pe o alee îngustă de piatră care strălucea, reflectând luminile, și că era cineva pe alee, în fața lor, tăindu-le calea cu o mână ridicată.

— Deci acesta este vampirul?

Vocea care se auzise era destul de groasă cât să semene cu un mârâit. Simon își ridică privirea, lumina înțepându-i ochii și făcând să-l usture – ar fi lăcrimat, dacă ar fi fost în stare să verse lacrimi. *Lampa-vrăjitoarei*, se gândi el, *lumina îngerului, mă arde. Presupun că n-ar trebui să mă mire.*

Omul din fața lor era foarte înalt, cu pielea gălbejită întinsă pe pomeții proeminenți. Sub calota părului negru tuns foarte scurt, fruntea înaltă îi domina nasul acvilin, roman. Expresia lui când se uita în jos la Simon era aceea a unui călător obișnuit al metroului privind un șobolan mare alergând încolo și-ncoace pe șine, aproape sperând că va veni trenul și-l va strivi.

— El e Simon, zise Alec, puțin șovăielnic. Simon, acesta este Consulul Malachi Dieudonné. Portalul este gata, domnule?

— Da, zise Malachi, cu vocea răgușită și cu un ușor accent. Totul este pregătit. Vino, repudiatule, îi făcu el semn lui Simon. Cu cât mai repede se termină povestea asta, cu atât mai bine.

Simon făcu un pas să-l urmeze pe înaltul ofițer, dar Alec îl opri, punându-i o mână pe braț.

— Un moment, zise el, adresându-se consulului. O să fie trimis direct în Manhattan? Și o să fie cineva care să-l aștepte de partea cealaltă?

— Exact, zise Malachi. Magicianul Magnus Bane. De vreme ce el i-a îngăduit necugetat accesul vampirului în Idris, în primul rând, tot el e responsabil și de întoarcerea lui.

— Dacă Magnus nu l-ar fi lăsat pe Simon să treacă prin Portal, ar fi murit, zise Alec, puțin mai tăios.

— Probabil, zise Malachi. Asta spun și părinții tăi, iar Conclavul a ales să-i creadă, în pofida sfatului meu, de fapt. Totuși, nu trebuie să aduci cu ușurință repudiați în Orașul de Sticlă.

— N-a fost vorba de ușurință. Mânia urcă în pieptul lui Simon. Eram atacați...

Malachi își întoarse privirea spre Simon.

— Vorbește numai când ești întrebat, repudiatule, nu înainte.

Mâna lui Alec se strânse pe brațul lui Simon. Era o expresie pe chipul său – pe jumătate ezitare, pe jumătate suspiciune, de parcă se îndoia că fusese înțelept să-l aducă pe Simon acolo, la urma urmelor.

— Ei acuma, Consule, zău!

Vocea care se auzi în curte era înaltă, puțin găfăită, iar Simon văzu cu oarecare surprindere că aparținea unui bărbat – micuț și rotofei, care venea grăbit pe alee către ei. Purta o sutană cenușie largă peste costumul de vânător de demoni, iar capul lui chel lucea în lumina aruncată de lampa-vrăjitoarei.

— Nu-i nevoie să ne speriem oaspetele.

— Oaspete? zise Malachi părând scandalizat.

Omulețul se opri în fața lui Alec și-a lui Simon, zâmbindu-le amândurora.

— Ne pare atât de bine, ne bucurăm cu adevărat că ai decis să cooperezi la cererea noastră de a te întoarce la New York. Chiar face totul mult mai ușor.

Îi făcu cu ochiul lui Simon, care se uită lung la el, nedumerit. Nu crezuse că va întâlni vreodată un vânător de umbre care să se arate mulțumit că-l vede – nici când era mundan, darămite acum, când era vampir.

— Oh, era să uit! Omulețul se plesni peste frunte, cu reproș. Ar fi trebuit să mă

prezint. Eu sunt Inchizitorul, *noul* Inchizitor. Inchizitorul Aldertree este numele meu.

Aldertree întinse mâna spre Simon, care, în zăpăceala momentului, i-o strânse.

— Și tu? Te numești Simon?

— Da, zise Simon, trăgându-și mâna înapoi de îndată ce putu.

Strângerea lui Aldertree fusese neplăcută, umedă și lipicioasă.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumiți pentru cooperare. Tot ce vreau e să mă întorc acasă.

— Sunt convins, sunt convins!

Deși tonul lui Aldertree era jovial, ceva fulgeră pe fața lui când vorbi – o expresie pe care Simon n-o putu descifra pe moment. Nu durase decât o fracțiune de secundă, iar acum Aldertree zâmbea și îl poftea cu un gest pe o alee îngustă ce ocolea Citadela.

— Pe aici, Simon, te rog.

Simon o luă înainte, iar Alec dădu să-l urmeze. Inchizitorul ridică mâna.

— Asta a fost tot ce-am dorit de la tine, Alexander. Îți mulțumim pentru ajutor.

— Dar Simon... începu Alec.

— O să fie în regulă, îl asigură Inchizitorul. Malachi, te rog, condu-l pe Alexander la poartă. Și dă-i o lampa-vrăjitoarei ca să ajungă acasă, dacă nu și-a adus el una. Drumul poate fi înșelător noaptea.

Și cu un alt zâmbet radios, îl luă repede pe Simon de-acolo, lăsându-l pe Alec uitându-se lung după ei.

***

Lumea ardea toată în jurul lui Clary, aproape într-o văpaie tangibilă, în timp ce Luke o duse peste pragul casei și de-a lungul unui culoar lung, cu Amatis alergând înaintea lor, cu o lampa-vrăjitoarei în mână. Mai mult delirând, ea se uita la culoarul deschis înaintea sa, care devenea din ce în ce mai lung, ca un tunel dintr-un coșmar.

Lumea se întoarse cu susul în jos. Deodată, zăcea întinsă pe o suprafață rece, iar niște mâini netezeau o pătură peste ea. Ochi albaștri priveau în jos, spre ea.

— Pare atât de bolnavă, Lucian, zicea Amatis cu o voce deformată și distorsionată, ca de pe un disc vechi de vinil. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A băut cam jumătate din Lacul Lyn.

Sunetul vocii lui Luke se pierdu și, pentru o clipă, lui Clary i se limpezi vederea: era întinsă pe dalele reci ale pardoselii unei bucătării, iar undeva deasupra capului ei Luke scotocea într-un dulap. Bucătăria avea pereții îngălbeniți și scorojiți și o sobă de fontă, de modă veche, lângă un perete; flăcările dansau în spatele grătarului sobei, rănindu-i ochii.

— Anason, mătrăgună, spânz... Luke se întoarse de la dulap cu brațul plin de borcânele. Poți să fierbi toate astea la un loc, Amatis? Eu o s-o mut mai aproape de sobă. Tremură.

Clary încercă să vorbească, să spună că n-avea nevoie de căldură, că ardea toată, însă sunetele care-i ieșiră pe gură nu erau deloc cele pe care le voise ea. Se auzi scâncind când Luke o ridică de jos, apoi simți dogoarea focului amortindu-i partea stângă – nici nu-și dăduse seama că era înghețată. Clănțănea din dinți cu putere și simțea gust de sânge în gură. Lumea începu să tremure împrejurul ei, ca apa într-un pahar zgâlțâit.

— Lacul Viselor?

Vocea lui Amatis era plină de uimire.

Clary n-a putea vedea limpede, dar i se părea că stă lângă sobă, cu o lingură lungă de lemn în mână.

— Ce căutați aici? Jocelyn știe unde...?

Și lumea dispăru iarăși, cel puțin lumea reală, bucătăria cu pereții îngălbeniți și focul binefăcător din spatele grătarului. În locul lor, ea văzu apele Lacului Lyn,

reflectând focul în ele, ca o bucată de sticlă bine șlefuită. Îngeri mergeau pe sticlă – îngeri cu aripi albe, care atârnavu însângerate și rupte de spinările lor, și fiecare dintre ei având chipul lui Jace. Apoi erau alți îngeri, cu aripile de umbre negre, care-și treceau mâinile prin foc și râdeau...

— Își tot strigă fratele.

Vocea lui Amatis suna a gol, ca și când ar fi răzbătut până jos, la ea, de la o înălțime imposibil de mare.

— El e împreună cu familia Lightwood, nu-i așa? Stau la Penhallow acasă, pe Princewater Street. Aș putea...

— Nu, zise Luke tăios. Nu. E mai bine ca Jace să nu știe despre asta.

L-am strigat pe Jace? De ce-am făcut asta? se miră Clary, dar gândul nu dură decât o clipă; întunericul se întoarce și halucinațiile o înhățară iarăși în gheare. De data asta, îi visă pe Alec și pe Isabelle; amândoi arătau de parcă scăpaseră dintr-o bătălie crâncenă, cu fețele mânjite de funingine și lacrimi. Apoi dispărură, iar ea visă un bărbat fără chip, cu aripi negre ce-i creșteau din spate, aripi ca de liliac. Din gură îi curgea sânge, când zâmbea. Rugându-se ca vedeniile să-i dispară, Clary strânse tare pleoapele...

Trecu mult timp până când reveni la suprafață, la sunetul vocilor de deasupra ei.

— Bea asta, zicea Luke. Clary, trebuie să bei asta.

Și-apoi niște mâini o țineau de spate și lichidul îi era picurat în gură dintr-o cârpă udă. Era amar la gust și groaznic, iar ea se înecă și icni simțindu-l, dar mâinile de pe spatele ei o țineau ferm. Ea înghiți, cu toată durerea din gât.

— Uite-așa, zise Luke. Așa, acum ar trebui să-ți fie mai bine.

Clary deschise ochii cu greutate. Îngenuncheați lângă ea erau Luke și Amatis, cu ochii lor albaștri aproape identici înotând în aceeași îngrijorare. Ea se uită dincolo de ei și nu văzu nimic – nici îngeri, nici diavoli cu aripi de liliac, doar pereții îngălbeniți și un ibric rozaliu, pus într-un echilibru precar pe pervazul ferestrei.

— O să mor? șopti ea.

Luke zâmbi răvășit.

— Nu. O să mai treacă o vreme până când o să-ți revii de tot, dar... o să supraviețuiești.

— Bine.

Era prea obosită ca să mai simtă altceva decât ușurare. Parcă i se scosese toate oasele din corp, lăsându-i doar învelișul de carne flască. Uitându-se, somnoroasă, printre gene, zise deodată, aproape fără să gândească:

— Ochii tăi sunt la fel.

Luke rămase nedumerit.

— La fel ca?

— Ai ei, zise Clary, mutându-și privirea adormită spre Amatis, care arăta perplexă. Același albastru.

Umbra unui zâmbet trecu peste fața lui Luke.

— Păi, nu-i de mirare, dacă stai să te gândești, zise el. N-am avut răgazul să vă fac cunoștință cum se cuvine. Clary, ea e Amatis Herondale. Sora mea.

Inchizitorul deveni tăcut din momentul în care Alec și înaltul ofițer nu-l mai puteau auzi. Simon îl urmă pe aleea îngustă luminată de lampa-vrăjitoarei, încercând să nu mijească ochii, deși era orbit. Își dădea seama de Citadela care se ridica în jurul lui ca de un vapor care se înălța din ocean; luminile străluceau la ferestrele sale, pătând cerul cu o aureolă argintie. Erau și niște ferestre mai jos, la nivelul solului. Mai multe dintre ele aveau gratii, iar dincolo de ele era beznă.

În cele din urmă, ajunseră la o ușă de lemn boltită, de pe o latură a clădirii.

Aldertree se apropie să descuie, iar lui Simon i se strânse inima. Oamenii, observase el de când era vampir, emanau un miros care se schimba odată cu dispoziția lor. Inchizitorul duhnea a ceva amar și tare, precum cafeaua, însă foarte neplăcut. Simon simți o înțepătură dureroasă în maxilar, ceea ce însemna că, deodată, colții lui de vampir voiau să-și facă loc să iasă, și se feri într-o parte de Inchizitor, când acesta se îndreptă către ușă.

Culoarul de dincolo de ușă era lung și alb, aproape ca un tunel, de parcă ar fi fost săpat direct în stâncă. Inchizitorul grăbi pasul, pereții reflectând puternic lampa-vrăjitoarei din mâna lui. Pentru un omuleț cu picioare atât de scurte, se mișca remarcabil de iute, întorcându-și capul într-o parte și-n alta în timp ce mergea și încrețindu-și nasul, de parcă ar fi adulmecat aerul. Simon se văzu silit să se grăbească pentru a ține pasul. Trecură printr-o ușă dublă uriașă, deschisă larg, ca niște aripi. În camera de dincolo de uși, Simon putu vedea un amfiteatru cu rânduri-rânduri de scaune, fiecare ocupat de un vânător de umbre înveșmântat în negru. Vocile stârneau ecouri lovindu-se de pereți, multe ridicându-se furioase, iar Simon prinse frânturi de conversație, cuvintele învălmășindu-se când vorbitorii interveneau unii peste ceilalți.

— Dar nu avem nicio dovadă despre ceea ce vrea Valentine. Nu a comunicat nimănui pretențiile sale...

— Ce contează ce vrea? E un renegat și un mincinos; chiar credeți că o încercare de a-l împăca va fi în favoarea noastră, în cele din urmă?

— Știți că o patrulă a găsit corpul neînsuflețit al unui copil vârcolac la marginea Pădurii Brocelind? Complet exsangvinat. Se pare că Valentine își desăvârșește ritualul aici, în Idris.

— Cu două dintre Instrumentele mortale în posesia lui, e mai puternic decât are dreptul să fie orice nefilim. S-ar putea să nu avem de ales...

— Vărul meu a murit pe vasul acela din New York! Nici nu încape discuție să-l lăsăm pe Valentine să scape basma curată după tot ce-a făcut! Trebuie să-și primească răsplata!

Simon șovăi, curios să audă mai mult, dar Inchizitorul zumzăia în jurul lui ca o albină grasă și enervantă.

— Haide, haide, zise el, fluturând mâna cu lampa-vrăjitoarei prin fața lui. N-avem timp de pierdut. Trebuie să mă întorc la întrunire înainte să se încheie.

Fără niciun chef, Simon îi îngădui Inchizitorului să-l împingă de la spate pe culoar, cuvântul „răsplată” răsunându-i încă în urechi. Amintirea acelei nopți de pe vas era rece, neplăcută. Când ajunseră la o ușă gravată cu o singură rună neagră ca smoala, Inchizitorul scoase o cheie și o descuie, poftindu-l pe Simon înăuntru cu un gest larg de bun-sosit.

Camera era goală, decorată cu o singură tapiserie, care înfățișa un înger înălțându-se dintr-un lac, ținând într-o mână o sabie și în cealaltă un pocal. Faptul că el mai văzuse înainte și Poculul și Sabia îi distrase pe moment atenția lui Simon. Abia când auzi clinchetul zăvorului tras își dădu seama că Inchizitorul închisese ușa în urma lui și se încuiase în cameră cu el.

Simon își roti privirea în jur. Nu exista mobilier, în afară de o bancă de lemn, cu o măsuță joasă alături. Un clopoțel decorativ argintiu așezat pe masă.

— Portalul... E aici, înăuntru? Întrebă el cu îndoială.

— Simon, Simon.

Aldertree își freca palmele de parcă anticipa o petrecere aniversară sau alt soi de eveniment foarte plăcut.

— Chiar ești atât de grăbit să ne părăsești? Ar mai fi câteva întrebări pe care am sperat nespuse că ți le voi putea pune mai întâi...

— Bine. Simon ridică din umeri, stingherit. Din partea mea, întrebați-mă tot ce doriți.

— Cât de cooperant ești! Ce minunat! Aldertree radia. Prin urmare, de cât timp ești vampir?

— De vreo două săptămâni.

— Și cum s-a întâmplat? Ai fost atacat pe stradă sau probabil în patul tău, noaptea? Știi cine e cel care te-a preschimbato?

— Păi... nu prea.

— Cum așa, băiete? strigă Aldertree. Cum ai putea să nu știi așa ceva?

Privirea pe care o îndreptă asupra lui Simon era francă și curioasă. Părea atât de inofensiv, gândi Simon. Ca un bunic sau un unchi bătrân și nostim. Probabil că Simon își imaginase mirosul amar.

— Chiar n-a fost atât de simplu, zise Simon și se apucă să-i explice cum fusese cu cele două incursiuni ale sale în Dumort, una ca șobolan și cealaltă sub imperiul unei dorințe atât de nestăpânite, încât se simțise ca strâns într-un soi de clești gigantici care-l mânau unde voiau ei. Așa că, înțelegeți, încheie el, că în clipa în care am intrat pe ușa hotelului, am fost atacat – și nu știu care dintre ei a fost cel care m-a preschimbato sau dacă n-au fost cumva toți laolaltă.

Inchizitorul chicoti.

— Vai de mine, vai de mine! Asta nu-i bine deloc. E chiar foarte supărător.

— Desigur, așa am gândit și eu, încuviință Simon.

— Conclavul n-o să fie mulțumit.

— Ce? Simon era buimăcit. De ce-i pasă Conclavului cum am devenit eu vampir?

— Păi, ar fi fost altceva dacă ai fi suferit un atac, se scuză cumva Aldertree. Însă tu te-ai dus direct acolo și, în fine, te-ai predat vampirilor, înțelegi? Sună puțin de parcă tu ai fi vrut să fii unul de-al lor.

— N-am vrut să fiu de-al lor! Nu de-asta m-am dus la hotel!

— Bineînțeles, bineînțeles. Vocea lui Aldertree era împăciuitoare. Hai să trecem la altceva, de acord? Fără să aștepte vreun răspuns, continuă: Cum se face că vampirii te-au lăsat să supraviețuiești ca să învii la loc, tinere Simon? Ținând cont că tu le-ai încălcat teritoriul, procedura lor normală ar fi fost să-ți bea tot sângele, până ai fi murit, iar apoi să-ți fi ars cadavrul ca să te împiedice să învii.

Simon deschise gura să răspundă, ca să-i povestească Inchizitorului cum îl dusesse Raphael la Institut, cum Clary, Jace și Isabelle îl căraseră în cimitir și avuseseră grijă de el până își săpase singur calea afară din propriul mormânt. Dar atunci șovăi. N-avea decât o idee vagă despre cum funcționa Legea, dar cumva se îndoia că ar fi fost procedura standard pentru vânătorii de umbre să aibă grijă de vampiri când au reînviat, sau să le facă rost de sânge pentru prima lor masă.

— Nu știu, zise el. Habar n-am de ce m-au preschimbato în loc să mă omoare.

— Însă unul dintre ei trebuie să te fi lăsat să-i bei sângele, altminteri n-ai fi fost... mă rog, ce ești astăzi. Vrei să spui că nu știi cine ți-a fost vampirul-părinte?

Vampirul-părinte? Simon nu privise niciodată situația în felul acesta – se trezise cu sângele lui Raphael în gură aproape întâmplător. Și era greu să se gândească la băiatul-vampir ca la un părinte de vreun fel, Raphael părea mai tânăr decât Simon.

— Mă tem că nu.

— Vai de mine! Inchizitorul oftă. Mare ghinion!

— În ce sens ghinion?

— Păi, că mă minți, băiete. Aldertree clătină din cap. Și atâta sperasem că o să cooperezi! Asta e groaznic, pur și simplu groaznic. N-am vrea să te răzgândești și să-mi spui adevărul? Așa, ca o favoare.

— Dar *spun* adevărul!

Inchizitorul se pleoști ca o floare neudată.

— Așa o rușine!

Traversă camera și bătu puternic în ușă, continuând să clatine din cap.

— Ce se petrece? Vocea lui Simon era gătită de îngrijorare și nedumerire. Cum rămâne cu Portalul?

— Portalul? Aldertree chicoti. Doar n-ai crezut cu adevărat că aveam să te las să *pleci*, nu-i așa?

Mai înainte ca Simon să poată răspunde ceva, ușa se deschise brusc și vânători de umbre în costumație neagră se revărsară în cameră, punând mâna pe el. Simon se zbătu când mâini puternice îl înșfăcă răsnind de brațe. O cagulă îi fu îndesată peste cap, orbindu-l. Dădu cu șutul în beznă; piciorul lovi în ceva și auzi pe cineva înjurând.

Se trezi smucit înapoi, cu răutate; o voce furioasă îi mârâi în ureche:

— Mai fă asta încă o dată, vampirule, și-o să-ți torn agheasmă pe gât și-o să te privesc cum mori, corcitură infectă.

— Destul! Vocea subțire, îngrijorată a Inchizitorului se înalță ca un balon. Gata cu amenințările! Încerc doar să-i dau o lecție oaspetelui nostru.

Probabil că se apropiase, căci Simon simți din nou mirosul acela ciudat, amar, filtrat prin cagulă.

— Simon, Simon, zise Aldertree. M-am bucurat atât de mult să te cunosc! Sper că o noapte în celulele Citadelei o să aibă efectul dorit și, dimineată, o să fii un pic mai cooperant. Eu încă mai văd un viitor strălucit în relația noastră, odată ce vom trece peste acest mic obstacol. Își așază mâna pe umărul lui Simon. Duceți-l jos, nefilimi!

Simon strigă cât putu, dar strigătele lui erau înăbușite de cagulă. Vânătorii de umbre îl târâră afară din cameră și-l împinseră de-a lungul a nesfârșite culoare labirintice, cum i se păru lui, care tot coteau și se răsuceau. În cele din urmă, ajunseră la niște scări, unde fu îmbrâncit cu putere, treptele alunecându-i de sub tălpi. Nu-și dădea seama unde se aflau – doar că era un miros închis, sumbru, în jurul lor, ca de piatră arsă, și aerul era din ce în ce mai umed și mai rece, pe măsură ce coborau.

În cele din urmă, se opriră. Se auzi un soi de răcâit, ca o bucată de fier frecată pe piatră, iar Simon fu azvârlit și ateriză în patru labe pe un sol dur. Urmă un zdroncânit metalic răsunător, ca de ușă trântită, și zgomotul unor pași care se îndepărtau, ecoul bocancilor pe piatră devenind din ce în ce mai stins, iar Simon ridicându-se anevoie în picioare. Își trase cagula de pe cap și-o aruncă pe jos. Senzația fierbinte, sufocantă, din jurul feței lui dispăru și făcu eforturi să-și înăbușe dorința de a respira cu nesaț – respirație de care nu avea nevoie. Știa că era doar un reflex, dar pieptul îl durea ca și când într-adevăr fusese lipsit de aer.

Se afla într-o cameră de piatră pătrată, goală, cu o singură fereastră zăbreliată, aflată deasupra unui pat mic, care părea tare. Printr-o ușă scundă, Simon zări o baie minusculă, cu chiuvetă și closet. Peretele dinspre apus al încăperii era, de asemenea, închis cu gratii – drugi de fier groși, din podea până-n tavan, îngropați adânc în piatră. O ușă de fier, făcută și ea din gratii, era fixată în acest perete; ușa avea o clanță de alamă, pe fața căreia era gravată o rună groasă, foarte neagră. De fapt, toate gratiile erau gravate cu rune; până și gratiile de la fereastră erau înfășurate în liniile lor fine ca pânza de păianjen.

Deși știa că ușa celulei era, de bună seamă, încuiată, Simon nu se putu abține; se repezi la ea și apucă de clanță. O durere sfâșietoare îi trecu prin mână. Țipă și își smuci brațul înapoi, uitându-se la el. Din palma arsă se ridica un firisor de fum; un desen complicat îi fusese marcat în carne. Arăta ca o stea a lui David înscrisă într-un cerc, cu rune delicate, desenate în fiecare spațiu dintre linii.

Durerea era ca de la metal incandescent. Simon își strânse palma în pumn și-un

geamăt îi urcă pe buze.

— Ce este asta? șopti el, știind că nu-l putea auzi nimeni.

— E Pecetea lui Solomon, răspuse o voce. Conține, susțin ei, unul dintre adevăratele nume ale lui Dumnezeu. Ține demonii la distanță și pe cei asemenea ție, totodată, fiind un precept din religia ta.

Simon sări în picioare, aproape uitând că-l durea mâna.

— Cine-i acolo? Cine vorbește?

Urmă o pauză. Apoi:

— Sunt în celula de lângă a ta, Diurnule, zise vocea – o voce de bărbat adult, ușor răgușită. Gardienii au stat aici vreo jumătate de zi discutând cum să te țină închis. Așa că eu nu m-aș osteni să încerc s-o deschid. Mai bine îți păstrezi puterile până afli ce vrea Conclavul de la tine.

— Nu mă pot ține aici, protestă Simon. Nu aparțin lumii acesteia. Familia mea o să observe că lipsesc... profesorii mei...

— Or să aibă ei grijă de asta. Sunt vrăji destul de simple – și-un magician începător le poate folosi –, care or să le dea părinților tăi iluzia că există un motiv perfect întemeiat pentru absența ta. O excursie la școală. O vizită la familia ta. Se poate rezolva ușor. Nu exista nici urmă de amenințare în voce; și nicio părere de rău; era absolut degajată. Chiar crezi că n-au făcut niciodată să dispară un repudiat până acum?

— Cine ești tu? Glasul lui Simon se frânse. Și tu ești repudiat? Aici ne țin ei pe noi?

De data asta, nu primi niciun răspuns. Simon strigă din nou, dar vecinul lui, evident, hotărâse că spusese deja tot ce voise să spună. La strigătele lui Simon nu răspunde decât tăcerea.

Durerea din palmă slăbise. Privind în jos, Simon văzu că nici pielea nu mai arăta arsă, dar urma Pecetii se imprimase în palma lui de parcă ar fi fost desenată cu tuș. Se uită din nou la gratiile celulei. Atunci își dădu seama că nu toate runele erau propriu-zis rune: gravate printre ele erau stele ale lui David și versete din Tora, în ebraică. Gravurile păreau recente.

Gardienii au stat aici vreo jumătate de zi discutând cum să te țină închis, spusese vocea.

Dar nu fusese doar din cauză că era vampir, ar fi fost ridicol; ci pentru că era evreu. Pierduseră o jumătate de zi gravând Pecetea lui Solomon pe clanța aceea, ca să-l ardă când se va atinge de ea. Atâta timp trebuise ca să întoarcă preceptele religiei sale împotriva lui.

Din cine știe ce motiv, revelația îi năruși și ultimul zăgaz al stăpânirii de sine. Se prăbuși pe pat și își luă capul în mâini.

Princewater Street era cufundată în întuneric când Alec se întoarse de la Citadelă; ferestrele casei aveau obloanele și draperiile trase și doar ocazional câte o lampa-vrăjitoare din vreun felinar de stradă mai arunca o pată de lumină albă pe caldarâm. Casa Penhallow era cel mai bine luminată de pe stradă – lămpile străluceau în ferestre, iar ușa de la intrare era ușor întredeschisă, trimițând o fâșie de lumină galbenă de-a lungul aleii până pe trotuar.

Jace stătea pe zidul scund de piatră ce înconjură grădina din față a casei Penhallow, iar părul îi strălucea în lumina celui mai apropiat felinar de stradă. Își ridică ochii spre Alec, când acesta se apropie, și se înfioră ușor. Purta doar o jachetă subțire, observă Alec, și de când apusese soarele se lăsase răcoare. Mireasma trandafirilor târziu plutea ca un parfum fin în aerul rece.

Alec se așeză pe zid, lângă Jace.

— Ai stat aici, afară, ca să mă aștepți pe mine tot timpul ăsta?

— Cine spune că te aștept pe tine?
— A mers bine, dacă de-asta îți faci griji. L-am lăsat pe Simon cu Inchizitorul.
— L-ai lăsat! N-ai stat să te asiguri că totul a decurs okay?
— A mers bine, repetă Alec. Inchizitorul a spus că-l conduce personal înăuntru și c-o să-l trimită înapoi în...

— Inchizitorul a spus, Inchizitorul a spus, îl întrerupsese Jace. Ultimul Inchizitor cu care ne-am întâlnit și-a depășit cu totul atribuțiile – dacă n-ar fi murit, Conclavul ar fi demis-o, poate chiar ar fi anatemizat-o. De unde știi că Inchizitorul ăsta nu e la fel de fanatic?

— Pare la locul lui, zise Alec. Chiar cumsecade. A fost perfect politicos față de Simon. Uite, Jace, așa merg lucrurile cu Conclavul. Nu putem controla tot ce se întâmplă. Dar trebuie să ai încredere în ei, fiindcă altminteri totul se preface în haos.

— Dar au și dat greș foarte mult, de curând – trebuie să recunoști.

— Poate, spuse Alec, dar dacă începi să ai impresia că tu știi mai bine decât Conclavul și mai bine decât Legea ce trebuie făcut, cu ce ești tu mai bun decât Inchizitorul? Sau decât Valentine?

Jace tresări. Se uită la Alec de parcă l-ar fi pälmuț sau mai rău.

Lui Alec i se strânse inima.

— Îmi pare rău. Îi întinse mâna. N-am vrut...

Un puternic mănunchi de raze galbene răzbătu deodată prin grădină. Alec se întoarse și o văzu pe Isabelle în cadrul ușii de la intrare, cu lumina revărsându-se de jur împrejurul ei. I se vedea numai contururile siluetei, dar își dădea seama după mâinile proptite-n șolduri că era supărată.

— Ce faceți voi doi acolo, afară? strigă ea. Toată lumea se întreabă unde sunteți.

Alec se întoarse iarăși către prietenul lui.

— Jace...

Dar Jace, ridicându-se în picioare, ignoră mâna întinsă de Alec și-i spuse doar:

— Ar fi bine să ai dreptate în privința Conclavului.

Alec se uită după Jace, care porni cu pași mari către casă. Pe nepusă masă, îi reveni în minte cuvintele lui Simon: „Acum mă întreb tot timpul cum te întorci la ce a fost înainte după o figură ca asta. Dacă mai putem fi vreodată prieteni sau dacă tot ce-am avut e definitiv pierdut. Nu din cauză ei, ci din cauza mea”.

Ușa de la intrare se închise, lăsându-l singur pe Alec în grădina pe jumătate luminată. Închise ochii pentru o clipă, având încă în spatele pleoapelor sale imaginea unei fețe. Nu a feței lui Jace, de data asta. Ochii aceia erau verzi, cu pupile lunguiețe. Ochi de pisică.

Deschizând ochii, vârî mâna în tolbă și scoase un creion și o bucată de hârtie dintr-un carnetel pe care-l folosea ca jurnal. Scrise câteva cuvinte și apoi, cu stela, trasă runa pentru foc în josul paginii. Se aprinse mai repede decât se așteptase el; dădu drumul hârtiei cuprinse de flăcări, care mai pluti puțin în aer ca un licurici. Curând, din ea nu mai rămăsese decât cenușă, care se cernu ca o pulbere albă pe tufele de trandafiri.

5

O PROBLEMĂ DE MEMORIE

Pe Clary o trezi lumina după-amiezii, o rază palidă ce-i poposea direct pe față luminându-i pleoapele pe dinăuntru într-un trandafiriu intens. Se foi cu nervozitate și

deschise ochii cu prudență.

Febra îi trecuse și deopotrivă senzația că oasele i se topiseră și i se fărâmaseră în corp. Se ridică în pat și privi în jur curioasă. Se afla în ceea ce trebuia să fie odaia de oaspeți a lui Amatis – mică, zugrăvită în alb, cu o pătură țesută în culori strălucitoare acoperind patul. Perdelele de dantelă erau trase la o parte din fața ferestrelor rotunde, care lăseau lumina să pătrundă înăuntru în cercuri. Se ridică încet, așteptând să simtă un val de amețeală trecând peste ea. Nu se întâmplă nimic. Se simțea perfect sănătoasă, chiar bine odihnită. Dându-se jos din pat, se uită în jos, la ea. Cineva o îmbrăcase într-o pijama albă apretată, deși acum era mototolită, și prea mare pentru ea; mânecile îi atârnavă caraghios peste vârfurile degetelor.

Se duse la una dintre ferestrele circulare și se uită afară. Nenumărate case din piatră de culoarea aurului vechi se ridicau pe versantul unei coline, iar acoperișurile arătau de parcă ar fi fost învelite în bronz. Latura aceasta a casei era cea din partea opusă canalului și dădea către o grădină dosnică, pe care toamna o îmbrăcase în ruginiu și auriu. Un spalier se ridica pe peretele casei: un singur trandafir întârziat mai atârna de el, picurându-și petalele veștejite.

Clața scârțâi și Clary se sui grăbită în pat, chiar în clipa în care Amatis intră ținând în mâini o tavă. Își ridică sprâncenele când văzu că fata era trează, dar nu spuse nimic.

— Unde-i Luke? întrebă Clary, învelindu-se mai bine cu pătura.

Amatis puse tava pe măsuta de lângă pat. Erau pe ea o cană plină cu ceva fierbinte și câteva felii de pâine cu unt.

— Ar trebui să mănânci puțin, zise ea. O să te simți mai bine.

— Mă simt bine, zise Clary. Unde-i Luke?

Lângă masă era un scaun cu speteaza înaltă; Amatis se așeză pe el, își încrucișă mâinile în poală și se uită calmă la Clary. La lumina zilei, Clary îi vedea mai deslușit trăsăturile feței – arăta cu mulți ani mai bătrână decât mama lui Clary, deși nu puteau fi de vârste atât de diferite. Părul ei șaten era încărunțit, iar ochii îi erau înroșiți de parcă ar fi plâns.

— Nu e aici.

— Nu-i aici în sensul că a dat o fugă la bodega de după colț ca să ia un bax de Coca dietetică și o casoletă de gogoși glasate, sau nu-i aici în sensul...

— A plecat azi-dimineață, în zori, după ce te-a vegheat toată noaptea. Cât despre destinație, n-a precizat.

Tonul lui Amatis era sec și, dacă nu s-ar fi simțit atât de nefericită, Clary s-ar fi amuzat să observe că suna foarte asemănător cu al lui Luke.

— Când a locuit aici, înainte de a părăsi Idrisul, după ce a fost... preschimbat... a condus o haită de lupi care-și făcuse sălașul în Pădurea Brocelind. A zis că se duce să-i caute, dar n-a spus nici de ce, nici pentru câtă vreme – ci doar că se va întoarce în câteva zile.

— Și m-a... lăsat pur și simplu aici? Și eu ar trebui să stau să-l aștept pe el?

— Păi, nu prea avea cum să te ia cu el, nu-i așa? întrebă Amatis. Și nu va fi deloc ușor pentru tine să te întorci acasă. Ai încălcat Legea venind așa aici, iar Conclavul nu-ți va trece asta cu vederea, nici nu se va dovedi mărinimos lăsându-te să pleci.

— Nu vreau să mă duc acasă. Clary încercă să se adune. Am venit aici ca să... ca să mă întâlnesc cu cineva. Am ceva de făcut.

— Mi-a povestit Luke, zise Amatis. Dă-mi voie să te previn: n-o să-l găsești pe Ragnor Fell decât dacă vrea el să fie găsit.

— Dar...

— Clarissa! Amatis se uită la ea meditativ. Ne așteptăm la un atac din partea lui Valentine în orice moment. Aproape toți vânătorii de umbre din Idris sunt aici, în oraș,

în interiorul zonei protejate. Dacă stai în Alicante, ai să fii cel mai în siguranță.

Clary încremenise. Judecând la rece, cuvintele lui Amatis erau foarte rezonabile, dar nu izbuteau să-i amuțească vocea interioară care-i țipa că nu putea să aștepte. Trebuia să-l găsească pe Ragnor Fell *acum*; trebuia s-o salveze pe mama ei *acum*; trebuia să plece *acum*. Își înfrână panica și încercă să vorbească degajat:

— Luke nu mi-a spus niciodată că are o soră.

— Nu, zise Amatis. N-ar fi avut cum. N-am fost... apropiați.

— Luke a zis că numele dumitale de familie e Herondale, zise Clary, Dar tot așa o chema și pe Inchizitoare. Nu-i așa?

— Ba da, răspunse Amatis și fața i se crispă, de parcă o dureau aceste cuvinte. Ea a fost soacra mea.

Ce îi povestise Luke lui Clary despre Inchizitoare? Că avusese un fiu, care se căsătorise cu o femeie cu „legături familiale indezirabile”.

— Dumneata ai fost căsătorită cu Stephen Herondale?

Amatis păru surprinsă.

— Îi știi numele?

— I-l știu, Luke mi l-a spus, dar credeam că soția lui a murit. Credeam că de aceea era Inchizitoarea atât de...

Oribilă, ar fi vrut să spună, dar i se păru prea crud.

— Atât de intransigentă, zise ea, în cele din urmă.

Amatis întinse mâna spre cana pe care o adusese; mâna ei tremuri puțin când o ridică.

— Da, a murit. S-a sinucis. Aceea a fost Celine, a doua soție a lui Stephen. Eu am fost prima.

— Și ați divorțat?

— Cam așa ceva.

Amatis îi întinse cana lui Clary.

— Uite, bea asta. Trebuie să ai ceva în stomac.

Distrată, Clary luă cana și înghiți o gură zdravănă. Lichidul era gros și sărat – nu ceai, cum crezuse ea, ci supă.

— Bine, zise ea. Deci ce s-a întâmplat?

Amatis privea în gol.

— Când Luke a fost... când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Luke, Valentine a avut nevoie de un nou locotenent. L-a ales pe Stephen – amândoi ne alăturaserăm de curând Cercului. Iar când l-a ales pe Stephen, a hotărât că probabil nu era potrivit ca nevasta prietenului și sfetnicului său cel mai apropiat să fie cineva al cărei frate era...

— Vârcolac.

— El a folosit alt cuvânt, zise Amatis cu amărăciune. L-a convins pe Stephen să anuleze căsătoria noastră și să-și găsească o altă soție, una pe care i-a ales-o Valentine. Celine era atât de tânără... atât de docilă!

— Oribil!

Amatis clătină din cap, râzând spart.

— S-a întâmplat demult. Stephen a fost bun, bănuiesc – mi-a dat mie casa asta și s-a mutat în conacul Herondale cu părinții lui și cu Celine. Nu l-am mai văzut niciodată după asta. Eu am părăsit Cercul, bineînțeles. Nu mă mai voiau printre ei. Singura dintre ei care m-a vizitat în continuare a fost Jocelyn. Ba chiar mi-a spus când a plecat să-l vadă pe Luke... Își dădu părul cărunt pe după urechi. Am auzit de moartea lui Stephen la câteva zile după ce s-a întâmplat. Iar Celine – o urăsem înainte, dar mi-a părut rău pentru ea atunci. Și-a tăiat venele, mi s-a spus... era sânge peste tot... Răsuflă adânc. Am văzut-o pe Imogen mai târziu, la înmormântarea lui Stephen, când i-au depus corpul neînsuflețit la conacul familiei Herondale. N-a dat

niciun semn că m-ar fi recunoscut. La scurt timp după aceea, au numit-o Inchizitoare. Conclavul a fost de părere că nimeni altcineva nu i-ar fi vânat pe foștii membri ai Cercului mai nemilos decât ea – și au avut dreptate. Dacă ar fi putut spăla amintirea ei despre Stephen cu sângele lor, ar fi făcut-o fără ezitare.

Clary se gândi la ochii reci ai Inchizitoarei, la privirea ei fixă, pătrunzătoare, și încercă să simtă milă pentru ea.

— Cred că asta a scos-o din minți, zise ea. A înnebunit-o de-a dreptul. Față de mine s-a purtat îngrozitor... și mai ales față de Jace. Era ca și cum l-ar fi vrut mort.

— Se înțelege de ce, zise Amatis. Tu semeni foarte tare cu mama ta, iar mama ta te-a crescut pe tine, dar pe fratele tău...

Își lăsă capul într-o parte.

— Seamănă și el cu Valentine la fel de tare cum semeni tu cu Jocelyn?

— Nu, zise Clary. Jace nu seamănă cu nimeni. Gândul la Jace îi trimise un fior prin tot corpul. E aici, în Alicante, zise ea, gândind cu voce tare. Dacă-aș putea să-l văd...

— Nu! Amatis vorbi cu asprime. Nu poți părăsi casa. Nu poți vedea pe nimeni. Și cu siguranță nu pe fratele tău.

— Nu pot să părăsesc casa? Clary era înspăimântată. Vrei să spui că sunt consemnată aici? Ca o prizonieră?

— Numai pentru o zi sau două, îi atrase atenția Amatis, și de alt fel, nu ești încă refăcută. Trebuie să te întrezezi. Apa lacului aproape că te-a omorât.

— Dar Jace...

— Face parte din familia Lightwood. Nu te poți duce acolo. În clipa în care or să te vadă, or să anunțe Conclavul că ești aici. Iar atunci n-o să fii singura care o să aibă probleme fiindcă a încălcat Legea. Va fi implicat și Luke.

Dar familia Lightwood n-o să mă denunțe Conclavului. N-ar face ei asta...

Cuvintele i se stinseră pe buze. În niciun caz n-ar fi fost în stare să o convingă pe Amatis că soții Lightwood pe care îi cunoscuse ea cu cincisprezece ani înainte nu mai existau, că Robert și Maryse nu mai erau loiali orbește și fanatici. O fi fost femeia aceasta sora lui Luke, dar pentru Clary încă era o străină. Era aproape o străină și pentru Luke. El n-o mai văzuse de șaisprezece ani – nici măcar nu pomenise vreodată de existența ei. Clary se lăsă din nou pe spate, între perne, prefăcându-se obosită.

— Ai dreptate, zise ea. Nu mă simt prea bine. Cred că ar fi mai bine să dorm.

— Bună idee.

Amatis se aplecă și îi luă cana goală din mână.

— Dacă vrei să faci un duș, baia e vizavi, pe hol. Și la capul patului este un cufăr cu hainele mele vechi. Pari să fii cât eram eu la vârsta ta, așa că s-ar putea să-ți vină. Nu ca pijamalele astea, adăugă ea și zâmbi – un zâmbet slab, pe care Clary nu i-l întoarse. Era prea preocupată să se lupte cu pofta nebună de a lovi cu pumnii în saltea, de frustrare.

În clipa în care ușa se închise în urma lui Amatis, Clary se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie, sperând că dacă va sta în apă caldă i se vor limpezi gândurile. Spre ușurarea ei, oricât de demodați erau vânătorii de umbre, păreau totuși să crediteze instalațiile moderne cu apă curentă caldă și rece. Găsi chiar săpun cu puternic parfum de citrice, pentru a scoate mirosul persistent al Lacului Lyn din părul ei. Când ieși din baie, înfășurată în două prosoape, se simțea mult mai bine.

În dormitor, scotoci prin cufărul lui Amatis. Hainele erau împachetate frumos și așezate între straturi de hârtie creponată. Păreau să fie haine de școală – pulovere de merinos cu o emblemă care arăta ca patru C-uri spate-n spate, cusute pe buzunarul de la piept, fuste plisate și bluze cu nasturi de sus până jos, cu manșete înguste. Era și o rochie albă, împăturită în straturi de hârtie de mătase – o rochie de nuntă, gândi Clary și o puse deoparte, cu grijă. Sub ea era o altă rochie, făcută din mătase argintie,

cu bretele subțiri, împodobite cu strasuri, care-i susțineau greutatea de pânză de păianjen. Clary nu și-o putea închipui pe Amatis îmbrăcată în ea, dar... *E genul de veșmânt pe care l-ar fi putut purta atunci când mergea să danseze cu Valentine*, se gândi ea fără să vrea și lăsă rochia să alunece înapoi în cufăr, simțind țesătura moale și răcoroasă.

Iar apoi găsi un echipament de vânător de umbre, împachetat și pus chiar la fundul cufărului.

Clary scoase hainele acelea și le despături, curioasă, în poală. Prima oară când îi văzuse pe Jace și pe frații Lightwood, toți trei purtau costumul de luptă: tricouri mulate și pantaloni dintr-un material tare, negru. Privind mai de aproape, văzu că materialul nu era elastic, ci scortșos, o piele fină tăbăcită bine până devenise flexibilă. Exista și un soi de jachetă, care se închidea cu fermoar, și pantaloni cu cheutori complicate la cingătoare. Cingătorile vânătorilor de umbre erau late, zdravene, menite să atârni arme de ele.

Ar fi trebuit, desigur, să îmbrace unul dintre pulovere și probabil o fustă. Cam așa s-ar fi așteptat Amatis să facă. Însă ceva o atrăgea spre costumul de luptă; *întotdeauna* fusese curioasă, întotdeauna se întrebase cum ar fi dacă...

Peste câteva minute, prosoapele erau atârinate pe mânerul de la capul patului, iar Clary se privea în oglindă, cu surprindere și mare amuzament. Costumul i se potrivea – era strâns pe corp, dar nu foarte tare, și îi scotea în evidență rotunjimile coapselor și ale pieptului. De fapt, o făcea să arate de parcă *ar fi avut* rotunjimi, ceea ce era oarecum o noutate. Nu reușeau s-o facă să arate formidabil – se îndoia că ar fi putut vreo haină să facă așa ceva –, dar cel puțin părea mai înaltă, iar părul ei pe materialul negru era extraordinar de luminos. *De fapt... Arăt, ca mama*, se gândi Clary, tresărind.

Și chiar semăna. Jocelyn avusese întotdeauna un miez oțelit de duritate sub înfățișarea sa exterioară de păpușă. Clary se întrebase adeseori ce i se întâmplase mamei sale în trecut de o făcuse să fie așa cum era: puternică și fermă, încăpățanată și netemătoare. „Seamănă și fratele tău cu Valentine la fel de tare cum semeni tu cu Jocelyn?” o întrebase Amatis, iar Clary voise să-i răspundă că ea nu semăna deloc cu mama ei, că mama ei era frumoasă, pe când ea nu era. Însă Jocelyn pe care o cunoscuse Amatis era fata care complotase să-l învingă pe Valentine, care pusese la cale în secret o alianță între nefilimi și repudiații care dezmembraseră Cercul și salvaseră Acordurile. *Acea* Jocelyn n-ar fi fost niciodată de acord să stea liniștită în casa asta și să aștepte, în vreme ce totul în lumea ei se făcea praf și pulbere.

Fără să-și mai dea timp să se gândească, Clary traversă camera și trase zăvorul ușii, încuind-o. Apoi se duse la fereastră și o deschise.

Spalierul era acolo, fixat de zidul de piatră... *Ca o scară*, își zise Clary.

Exact ca o scară, iar scările sunt perfect sigure.

Trăgând aer adânc în piept, se cățăra pe pervazul ferestrei.

Gardienii veniră după Simon în dimineața următoare, zgâlțâindu-l, trezindu-l dintr-un somn agitat, bântuit de vise stranii. De data asta nu-i mai acoperiră capul când îl conduseră înapoi pe scări, iar el aruncă o scurtă privire pin grilajul ușii în celula alăturată. Dacă sperase să-l vadă pe posesorul vocii răgușite care-i vorbise noaptea trecută, rămase dezamăgit. Singurul lucru vizibil printre gratii era ceea ce semăna cu o grămăjoară de haine vechi aruncate într-un colț.

Gardienii îl grăbiră pe Simon printr-o serie de culoare cenușii, înghiontindu-l prompt dacă se uita mai multă vreme în vreo direcție oarecare. În cele din urmă, se opriră într-o încăpere cu tapet bogat. Pe pereți erau portretele mai multor bărbați și femei în uniforme de vânători de umbre, ale căror rame erau decorate cu modele de rune. Sub unul dintre cele mai mari portrete se afla o canapea roșie, pe care ședea

Inchizitorul, ținând în mână ceea ce părea a fi o cupă de argint. I-o întinse lui Simon.

— Sânge? întrebă el. Trebuie să ți se fi făcut foame între timp.

Aplecă puțin cupa spre Simon, iar vederea lichidului roșu dinăuntru îl izbi întocmai ca și mirosul lui. Venele lui se întindeau către sânge, ca sforile aflate în controlul unui păpușar. Senzația era neplăcută, aproape dureroasă.

— E de om?

Aldertree chicoti.

— Măi, băiete! Nu fi caraghios! E sânge de căprioară. Absolut proaspăt.

Simon nu spuse nimic. Avea dureri ascuțite în buza de jos, de la colții care ieșiseră din teci, și simțea în gură propriul sânge. Îl umplea de greutate.

Fața lui Aldertree se zbârci ca o prună uscată.

— Vai de mine! Se întoarse spre gărzi. Lăsați-ne singuri, domnilor, zise el, iar ei se întoarseră să plece.

Numai Consulul se opri la ușă, aruncând o privire înapoi, spre Simon, cu o expresie neîndoielnică de dezgust.

— Nu, mulțumesc, zise Simon cu gura încleiată. Nu vreau sângele.

— Colții tăi spun altceva, tinere Simon, replică Aldertree binevoitor. Poftim. Ia-l!

Întinse cupa și mirosul sângelui păru să se răspândească prin încăperea ca parfumul trandafirilor într-o grădină.

Incisivii lui Simon, de acum ieșiți complet, împungeau mai departe în jos, înfigându-se în buză. Durerea era ca o lovitură cu palma; porni înainte, aproape fără voia lui, și smulse cupa din mâna Inchizitorului.

O goli din trei înghițituri, apoi, dându-și seama ce făcuse, puse cupa jos, pe brațul canapelei. Mâna îi tremura. *Inchizitorul, unu*, gândi el. *Eu, zero*.

— Nădăjduiesc că noaptea în celulă n-a fost prea neplăcută, nu? Nu sunt făcute să fie camere de tortură, băiete, ci mai degrabă un spațiu de reflecție impusă. După părerea mea, reflecția concentrează sigur mințile, nu crezi? Este esențial ca să-ți limpezești gândirea. Nădăjduiesc că te-ai gândit puțin, cât ai stat acolo. Pari să fii un tânăr care gândește.

Inchizitorul își lăsă capul într-o parte.

— Am pus pătura aceea în celulă pentru tine cu mâinile mele, știi. N-aș fi vrut să suferi de frig.

— Sunt vampir, zise Simon. Nouă nu ne e frig.

— Oh!

Inchizitorul păru dezamăgit.

— Am apreciat stelele lui David și Pecetea lui Solomon, adăugă Simon sec. E întotdeauna drăguț să văd că e cineva interesat de religia mea.

— Oh, da, desigur, desigur! se însufleți Aldertree. Minunate, nu, gravurile? Absolut fermecătoare și, bineînțeles, inofensive. Îmi pot închipui că orice încercare de a atinge ușa celulei ți-ar fi topit carnea de pe mână! chicoti, clar amuzat de idee. În orice caz... Poți face un pas înapoi pentru mine, drăguță? Fă-mi plăcerea, așa, ca o favoare, mă înțelegeți.

Simon făcu un pas înapoi.

Nu se întâmplă nimic, dar Inchizitorul făcu ochii mari, pielea buhăită din jurul lor devenind întinsă și lucioasă.

— Înțeleg, zise el în surdină.

— Ce înțelegeți?

— Uite unde te afli, tinere Simon. Uită-te bine în jurul tău.

Simon se uită în jur – nu se schimbă nimic în încăperea și-i luă un moment până să-și dea seama ce voia să spună Aldertree. Stătea într-un puternic mănunchi de raze de soare, care intrau pieziș pe o fereastră de la înălțime.

Aldertree fremăta tot.

— Stai direct în bătaia soarelui și nu are niciun efect asupra ta. Aproape că nu mi-a venit să cred – vreau să spun că mi s-a spus, firește, dar n-am mai văzut niciodată așa ceva.

Simon nu zise nimic. Părea să nu fie nimic de zis.

— Întrebarea pentru tine, firește, continuă Aldertree, e dacă știi de ce ești astfel.

— Poate sunt pur și simplu mai drăguț decât ceilalți vampiri.

Lui Simon îi păru imediat rău că vorbise. Ochii lui Aldertree se îngustară și o vână i se umflă pe tâmplă, ca o râmă grasă. În mod evident, nu-i plăceau glumele, dacă nu erau făcute de el.

— Foarte amuzant, foarte amuzant, zise el. Dă-mi voie să te întreb altfel: ai fost un diurn încă din momentul în care te-ai ridicat din mormânt?

— Nu. Simon răspunse cu prudență. Nu. La început, soarele mă ardea. Chiar o rază minusculă de soare îmi pârjolea pielea.

— Chiar așa! Aldertree dădu viguros din cap, de parc-ar fi vrut să spună că așa ar fi trebuit să stea lucrurile. Deci când ai observat prima oară că puteai merge în lumina soarelui fără să suferi?

— În dimineața de după marea bătălie de pe vasul lui Valentine...

— În timpul căreia Valentine te-a capturat, corect? Te-a capturat și te-a ținut prizonier pe vasul lui, având de gând să-ți folosească sângele pentru a încheia Ritualul Conversiei Infernale.

— Bănuiesc că știți deja totul, zise Simon. Nu mai aveți nevoie de relatarea mea.

— Oh, nu, nicidecum, exclamă Aldertree, ridicându-și mâinile.

Avea niște mâini foarte mici, observă Simon, atât de mici, încât păreau puțin anapoda la capătul brațelor lui dolofane.

— Ai putea să contribui cu atât de multe, dragul meu băiat! De pildă, nu mă pot opri să nu mă întreb dacă s-a întâmplat ceva pe vasul acela, care să te fi schimbat. Ai putea să-mi spui, îți vine ceva în minte?

Am băut sângele lui Jace, gândi Simon, pe jumătate îmboldit să-i repete asta Inchizitorului, doar ca să fie nesuferit – dar atunci, cu o tresărire, își dădu seama: *Am băut sângele lui Jace*. Oare asta să-l fi schimbat? Era cu puțință? Și chiar dacă era sau nu cu puțință, putea să-i spună Inchizitorului ce făcuse Jace? S-o protejeze pe Clary era una, dar să-l protejeze pe Jace era cu totul altceva. Nu-i datora nimic lui Jace.

Numai că nu era întru totul adevărat. Jace îi oferise sângele lui ca să-l bea și astfel îi salvase viața. Ar mai fi făcut vreun vânător de umbre asta pentru un vampir? Și chiar dacă o făcuse doar de dragul lui Clary, oare conta? Își aminti cum îi spusese el: *Aș fi putut să teucid*. Iar Jace: *Te-aș țî lăsat*. Nu se putea ști în ce fel de neazuri avea să între Jace dacă ar li aflat Conclavul că el îi salvase viața lui Simon și cum.

— Nu-mi amintesc nimic de pe vas, zise Simon. Cred că Valentine m-a drogat sau ceva de genul ăsta.

Lui Aldertree îi căzu fața.

— Asta-i o veste groaznică. Groaznică. Îmi pare atât de rău s-o aud!

— Și mie îmi pare rău, zise Simon, deși mințea.

— Deci nu-ți amintești absolut nimic? Niciun detaliu plin de culoare?

— Îmi amintesc doar că mi-am pierdut cunoștința când m-a atacat Valentine și că m-am trezit mai târziu, în... în camioneta lui Luke, îndreptându-ne spre casă. Nu-mi amintesc nimic altceva.

— Vai, vai! Aldertree își strânse mai bine sutana pe lângă corp. După câte am văzut, familia Lightwood aproape că a prins drag de tine, însă ceilalți membri ai Conclavului nu sunt la fel de... înțelegători. Ai fost capturat de Valentine, ai ieșit din confruntarea

asta cu o putere ciudată și nemaîntâlnită, pe care n-ai avut-o înainte, iar acum ți-ai croit drum până în inima Idrisului. Înțelegi cum sunt văzute toate astea?

Dacă inima lui Simon ar mai fi bătut, cu siguranță că acum ar fi luat-o la galop.

— Credeți că sunt iscoadă pentru Valentine.

Aldertree păru șocat.

— Băiete, băiete... eu te cred, desigur. Te cred fără nicio rezervă! Dar Conclavul, oh, Conclavul mă tem că va fi foarte suspicios. Atâta am sperat că vei putea să ne ajuți! Vezi tu – și n-ar trebui să-ți spun asta, dar simt că pot avea încredere în tine, dragă băiete –, Conclavul este la mare ananghie.

— Conclavul? Simon se zăpăci. Dar ce legătură are asta cu...

— Vezi tu, continuă Aldertree, Conclavul este dezbinat până în rărunchi – în război cu sine însuși, am putea spune, și asta într-o vreme de război. S-au făcut greșeli, de către Inchizitoarea dinainte și de către alții – poate e mai bine să nu insistăm. Dar vezi tu, tocmai autoritatea Conclavului, a Consulului și a Inchizitorului e pusă la îndoială. Valentine întotdeauna pare cu un pas înaintea noastră, de parcă ne știe planurile dinainte. Consiliul n-o să mai asculte sfatul meu sau al lui Malachi, nu după ceea ce s-a petrecut în New York.

— Am crezut că Inchizitoarea a fost...

— Și Malachi a fost cel care a numit-o. Acum, firește, n-avea de unde să știe că o să-și iasă din minți în halul în care și-a ieșit...

— Dar, zise Simon, puțin posac, problema e cum e *văzută* chestia asta.

Vena de pe tâmpla lui Aldertree se umflă din nou.

— Îți merge mîntea, zise el. Ai dreptate. Aparențele sunt importante și cu atât mai mult în politică. Poți întotdeauna să înrăurești mulțimea, cu condiția să ai o *poveste valabilă*. Se aplecă și își aținti ochii într-ai lui Simon. Acum, lasă-mă să-ți spun eu *ție* o poveste. Sună cam așa. Soții Lightwood au fost cândva în Cerc. La un moment dat, s-au desolidarizat și li s-a garantat iertarea, cu condiția să stea departe de Idris, să meargă la New York și să conducă Institutul de-acolo. Rapoartele lor fără reproș au început să-i facă să recâștige încrederea Conclavului. Dar în tot timpul ăsta, ei știau că Valentine era în viață. În tot timpul ăsta, ei au fost servitorii *lui* credincioși. L-au luat la ei pe fiul lui...

— Bine, dar n-au știut...

— *Taci!* mârâi nervos Inchizitorul, și Simon își înghiți vorbele. Ei l-au ajutat să găsească Instrumentele mortale și l-au asistat la îndeplinirea Ritualului Conversiei Infernale. Când Inchizitoarea a descoperit ce urzeau în secret, ei au aranjat să fie ucisă în timpul bătăliei de pe vas. Iar acum au venit aici, în inima Conclavului, ca să ne spioneze și să afle planurile noastre, pentru a le putea dezvălui lui Valentine, pentru ca, astfel, el să ne poată învinge și, în cele din urmă, să supună toți nefiliții voinței sale. Și te-au adus și pe tine cu ei – pe tine, un vampir care poate suporta lumina soarelui –, ca să ne distragă atenția de la adevăratul lor scop: de a reda Cercului gloria lui de odinioară și de a distruge Legea. Inchizitorul se aplecă mai mult, cu ochii lui porcești lucind, și zise: Ce părere ai despre povestea asta, vampirule?

— Cred că e smintită, zise Simon. Și că are lacune uriașe în ea, mai multe decât Kent Avenue din Brooklyn – care, în treacăt fie spus, n-a mai fost asfaltat de ani buni. Nu știi ce sperați să obțineți cu această...

— Ce *sper*? repetă Aldertree. Eu nu sper, repudiatule. Eu sunt convins în adâncul sufletului. Știu că e datoria mea sacră să salvez Conclavul.

— Cu o minciună? întrebă Simon.

— Cu o poveste, zise Aldertree. Marii politicieni născocesc povești ca să-și inspire poporul.

— În povestea asta cu învinovățirea soților Lightwood pentru tot, nu există nimic

care să inspire...

— Unii trebuie jertfiți, zise Aldertree; fața îi strălucea de sudoare. Odată ce Consiliul are un inamic comun și un motiv să aibă din nou încredere în Conclav, o să ajungă la consens. Ce înseamnă o familie, pusă în balanță cu toate acestea? De fapt, mă îndoiesc că o să li se întâmple ceva copiilor Lightwood. Ei n-or să fie acuzați. Mă rog, poate numai băiatul cel mare. Dar ceilalți...

— Nu puteți face asta, zise Simon. Nimeni n-o să creadă povestea asta.

— Oamenii cred ce vor să creadă, zise Aldertree, iar Conclavul vrea pe cineva pe care să dea vina. Eu le pot da asta. N-am nevoie decât de tine.

— De mine? Ce legătură au toate astea cu mine?

— Mărturisește! Fața Inchizitorului era acum stacojie de entuziasm. Mărturisește că ești unealta soților Lightwood, că sunteți toți în cârdășie cu Valentine. Mărturisește și am să-ți arăt clemență. O să te trimit înapoi la ai tăi. Îți jur! Dar am nevoie de mărturisirea ta, ca să fac Conclavul să mă creadă.

— Vreți să mărturisesc spunând o minciună, zise Simon.

Știa că repeta ceea ce Inchizitorul spusese deja, dar în capul său era haos; părea că nu putea prinde niciun gând. Chipurile celor din familia Lightwood i se învârteau în minte – Alec, ținându-și răsufierea pe drumul spre Citadelă; ochii negri ai lui Isabelle ațintiți într-ai lui; Max aplecat deasupra unei cărți.

Și Jace. Jace era unul dintre ei, ca și când ar fi avut același sânge cu al lor. Inchizitorul nu-i rostise numele, dar Simon știa că și Jace va plăti deopotrivă cu restul familiei. Și orice ar fi suferit el, și Clary avea să sufere. Cum naiba se întâmplase, se întrebă Simon, că era atât de legat de oamenii ăștia – niște oameni care nu-l considerau nimic altceva decât un repudiat, pe jumătate om, în cel mai bun caz?

Își ridică ochii spre Inchizitor. Ochii acestuia erau ciudat de negri și opaci; când te uitați în ei, parcă te uitai în beznă.

— Nu, zise Simon. Nu, n-am să fac asta.

— Sângele ăla pe care ți l-am dat, zise Aldertree, e tot sângele pe care-l vezi până când o să-mi dai un răspuns diferit.

Nu exista nici urmă de blândețe în glasul lui, nici măcar o falsă blândețe.

— O să fii surprins cât de sete ți se poate face.

Simon nu spusese nimic.

— Încă o noapte în celule, atunci, zise Inchizitorul, ridicându-se în picioare și întinzând mâna spre clopoțel ca să cheme gărzile. E chiar liniște și pace acolo, nu-i așa? Eu sunt convins că o atmosferă tihnită poate fi de folos într-o mică problemă de memorie, nu crezi?

Deși Clary își spunea că-și amintea pe unde venise cu Luke în noaptea trecută, descoperi că nu era într-un tot adevărat. Să se ducă drept în centrul orașului i se părea cea mai bună metodă pentru a se orienta, dar îndată ce găsi piațeta cu fântâna părăsită, nu-și putu aminti dacă trebuia s-o ia la stânga sau la dreapta. O luă la stânga, ceea ce o cufundă într-un labirint de străduțe întortocheate, fiecare foarte asemănătoare cu următoarea și una după alta făcând-o să se simtă tot mai rătăcită, fără speranță.

În cele din urmă, ieși pe o stradă mai largă, mărginită de prăvălii. Trecătorii se grăbeau pe lângă ea, fără ca vreunul să-i acorde o a doua privire. Câțiva dintre ei erau, ca și ea, îmbrăcați în echipamentul de luptă, deși cei mai mulți nu erau – era frig afară, iar hainele lungi, de modă veche, erau la ordinea zilei. Vântul sufla tăios, iar Clary se gândi, cu o strângere de inimă, la mantia ei verde de catifea, atârnată în baia de oaspeți a lui Amatis.

Luke nu mințise când spusese că veniseră vânători de umbre din toată lumea

pentru marea adunare. Clary trecu pe lângă o indiancă îmbrăcată într-un splendid sari de aur, cu o pereche de săbii curbe atârinate de un lanț prins în talie. Un bărbat înalt, cu pielea smeadă și cu o față colțuroasă de aztec privea atent în vitrina unei prăvălii pline cu arme; brățări făcute din același material dur și strălucitor ca și turnurile demonilor îi încătușau încheieturile. Ceva mai încolo pe stradă, un bărbat într-o robă albă de nomad consulta ceea ce arăta ca o hartă a orașului. Prezența lui îi dădu lui Clary curajul să i se adreseze unei femei care trecea pe lângă ea, îmbrăcată într-o mantie grea de brocart, și s-o întrebe cum ajungea pe Princewater Street. Dacă era vreun moment în care locuitorii orașului să nu fie obligatoriu suspicioși față de cineva care părea că nu știe încotro s-o apuce, acesta trebuia să fie.

Instinctul ei se dovedi corect; fără nicio urmă de ezitare, femeia îi dădu o serie de indicații grăbite.

— Și apoi la dreapta, la capătul Canalului Oldcastle, și peste podul de piatră, și ai ajuns pe Princewater Street.

Îi zâmbi lui Clary.

— Vizitezi pe cineva anume?

— Familia Penhallow.

— Oh, casa albastră, cu ornamente de aur, care ajunge până la marginea canalului. E o clădire mare – n-ai cum să n-o vezi.

Avusese dreptate, dar pe jumătate. Era o clădire mare, dar Clary a trecut chiar pe lângă ea înainte să-și dea seama de greșală și să vireze brusc ca să se mai uite o dată la ea. Era mai degrabă indigo decât albastră, își zise ea, însă ce-i drept nu toată lumea percepea astfel culorile. Cei mai mulți oameni nu puteau spune care era deosebirea dintre galben-lămâie și șofran. Și dac-ar fi fost măcar asemănătoare cât de cât! Iar ornamentele casei nu erau de aur, ci de bronz. Un bronz chiar foarte întunecat, ca și când casa ar fi fost foarte veche și probabil că era. Totul în locul acesta era atât de vechi...

Destul, își spuse Clary. Întotdeauna făcea așa când era nervoasă, își lăsa mintea să zburătăcească la întâmplare. Își frecă palmele de pantaloni pe coapse; palmele îi erau nădușite și umede. Simțea materialul aspru și uscat pe piele, ca niște solzi de șarpe.

Urcă treptele și apucă de greoiul ciocănel de la ușă. Era în forma unei perechi de aripi de înger, iar când îi dădu drumul să cadă, auzi sunetul răspândindu-se în ecou precum dangătul unui clopot uriaș. În clipa următoare, ușa se deschise brusc, iar Isabelle Lightwood apăru în prag, făcând ochii mari de stupeoare.

— *Clary?*

Clary zâmbi pierit.

— Bună, Isabelle.

Isabelle se sprijini cu mâna de tocul ușii, cu deznădejde pe chip.

— Oh, *rahat!*

Înapoi în celulă, Simon se prăbuși pe pat, ascultând pașii gardienilor stingându-se în depărtare. Încă o noapte. Încă o noapte aici, în temniță, în vreme ce Inchizitorul îl aștepta „să-și amintească”. *Înțelegi bine cum pare*. Nici în cele mai grozave spaime ale sale, în cele mai rele coșmaruri, lui Simon nu-i trecuse o clipă prin minte că ar putea crede cineva că el era în cărdășie cu *Valentine*. Valentine ura repudiații, era un fapt notoriu. Valentine îl înjunghiase, îi scursese tot sângele și îl lăsase să moară. Deși, ce-i drept, Inchizitorul nu știa asta.

Se auzi un foșnet din partea cealaltă a peretelui celulei.

— Trebuie să recunosc, m-am întregat dacă te vei întoarce, zise vocea răgușită pe care Simon și-o amintea din noaptea trecută. Înțeleg că nu i-ai dat Inchizitorului ce-a vrut?

— Nu prea cred, zise Simon, apropiindu-se de zid.

Își trecu degetele peste piatră, căutând cumva o crăpătură în el, ceva prin care să poată vedea, dar nu găsi nimic.

— Cine ești tu?

— E un om încăpățânat, Aldertree, zise vocea, de parcă Simon n-ar fi vorbit. O să continue să încerce.

Simon se rezemă de zidul jilav.

— Atunci, bănuiesc c-am să mai stau pe aici o vreme.

— Bănuiesc că n-ai vrea să-mi spui și mie ce vrea de la tine?

— De ce vrei să știi?

Chicotitul cu care-i răspunse lui Simon sună ca metalul răsădit pe piatră.

— Sunt în celula asta de mai multă vreme decât tine, Diurnule, și, după cum vezi, nu prea ai cu ce să-ți ții mintea ocupată. Orice distracție e bine-venită.

Simon își încrucișă mâinile la piept. Sângele de căprioară îi mai potolise foamea, dar nu fusese de ajuns. Corpul încă îl durea, însetat.

— Îmi tot spui așa, zise el, *Diurn*.

— I-am auzit pe gardieni vorbind despre tine. Un vampir care poate umbla prin lumina soarelui. N-a mai văzut nimeni așa ceva până acum.

— Și totuși aveți un cuvânt pentru asta. Ce convenabil!

— E un cuvânt de-al repudiaților, nu de-al Conclavului. Ei au legende despre creaturi ca tine. Mă mir că nu știi asta.

— Nu sunt repudiat de prea multă vreme, zise Simon. Iar tu pari să știi o grămadă de lucruri despre mine.

— Gardienilor le place să trâncănească, zise vocea. Iar alde Lightwood apărând prin Portal cu un vampir sângerând și pe moarte – asta-i un subiect bun de bârfă. Deși trebuie să spun că nu m-așteptam să te arăți pe-aici, prin Citadelă – adică nu până ce n-au început să pregătească o celulă pentru tine. Mă mir că soții Lightwood au acceptat.

— De ce n-ar fi acceptat? zise Simon, cu amărăciune. Eu sunt un nimeni. Sunt un repudiat.

— Poate pentru Consul, zise vocea. Dar soții Lightwood...

— E, ce-i cu ei?

O pauză scurtă.

— Vânătorii de umbre care trăiesc în afara Idrisului – mai ales cei care conduc Institutul – tind să fie mai toleranți. Conclavul local, pe de altă parte, e mult mai... habotnic.

— Dar tu? zise Simon. Ești tot repudiat?

— *Repudiat?*

Simon nu putea fi sigur, dar i se păru că deslușește o notă de mânie în vocea străinului, de parcă fusese jignit de întrebare.

— Pe mine mă cheamă Samuel. Samuel Blackburn. Sunt nefilim. Cu ani în urmă am fost membru al Cercului, cu Valentine. Am măcelărit repudiați la Răzmeriță. Eu *nu* sunt unul dintre ei.

— Oh!

Simon înghiți în sec. În gură simțea gust sărat. Membrii Cercului lui Valentine fuseseră prinși și pedepsiți de Conclav, își aduse el aminte – ci excepția celor ca soții Lightwood, care izbutiseră să facă o înțelegere sau să accepte exilul în schimbul iertării.

— Și ești aici, în temniță, de atunci?

— Nu. După Răzmeriță, am șters-o din Idris mai înainte de a fi prins. Am stat departe ani de-a rândul – *ani!* – până când, ca prostul, crezând că am fost uitat, m-am

întors. Bineînțeles că m-au prins de cum am ajuns aici. Conclavul are metodele lui de a lua urma dușmanilor săi. M-au târât înaintea Inchizitorului și am fost interogată zile în șir. Când au terminat, m-au azvârlit aici. Samuel oftă. În franceză, la genul acesta de închisoare i se spune *oubliette*. Înseamnă „loc uitat”. E locul unde arunci gunoiul de care nu vrei să-ți mai aduci aminte, ca să poată putrezi fără să te deranjeze duhoarea sa.

— Bine. Eu sunt repudiat, deci sunt un gunoi. Dar tu nu ești. Tu ești nefilim.

— Sunt un nefilim care a fost aliat cu Valentine. Asta mă face să nu fiu mai breaz ca tine. Ba chiar mai rău. Eu sunt un dezertor.

— Dar sunt o mulțime de alți vânători de umbre care au fost cândva membrii ai Cercului: soții Lightwood, soții Penhallow...

— Toți s-au dezis. I-au întors spatele lui Valentine. Eu, nu.

— Tu, nu? Dar de ce nu?

— Pentru că mi-e mai frică de Valentine decât de Conclav, zise Samuel, și dacă ai un dram de minte, Diurnule, și tu ai face la fel.

***

— Dar trebuia să fii în New York! exclamă Isabelle. Jace a spus că te-ai răzgândit și nu mai vii. A spus că voiai să rămâi cu mama ta!

— Jace a mințit, zise Clary sec. El nu m-a vrut aici, așa că m-a mințit pe mine despre momentul plecării voastre, apoi v-a mințit pe voi că eu m-aș fi răzgândit. Îți mai aduci aminte când mi-ai spus că el nu minte niciodată? E atât de neadevărat!

— În mod normal, n-o face niciodată, zise Isabelle, care pălise. Uite, ai venit aici... vreau să spun, venirea ta are vreo legătură cu Simon?

— Cu *Simon*? Nu. Simon e în regulă, în New York, slavă Domnului. Cu toate că-o să fie de-a dreptul furios că n-a apucat să-mi spună la revedere.

Expresia perplexă de pe fața lui Isabelle începu să-o calce pe Clary pe nervi.

— Haide, Isabelle! Lasă-mă să intru. Trebuie să-l văd pe Jace.

— Deci... ai venit aici de una singură? Ai avut permisiunea de la Conclav? Te rog, spune-mi că ai avut permisiunea de la Conclav.

— Nu chiar...

— Ai încălcat *Legea*? Vocea lui Isabelle se ridică, apoi scăzu brusc. Continuă, aproape în șoaptă: Dacă află Jace, o să-și iasă din minți. Clary, *trebuie* să te duci acasă.

— Nu. Trebuie să fiu aici, zise Clary, fără să-și dea prea bine seama de unde-i venea acea încăpățănare. Și am nevoie să vorbesc cu Jace.

— Acum nu e momentul potrivit.

Isabelle se uită în jur, îngrijorată, de parcă ar fi sperat că va zări pe cineva căruia să-i ceară ajutorul ca să-o alunge pe Clary de-acolo.

— Te rog, întoarce-te la New York. Te rog?

— Credeam că mă placi, Izzy, continuă Clary cu reproșul.

Isabelle își mușcă buza. Era îmbrăcată într-o rochie albă și își prinsese părul în vârful capului, arătând mult mai tânără decât de obicei. În spatele ei, Clary putea vedea un vestibul cu tavan înalt, pe pereții căruia atârnav tablouri în ulei ce păreau foarte vechi.

— Te plac, într-adevăr. Numai că Jace... oh, Dumnezeule, cu ce ești *îmbrăcată*? De unde-ai luat costumul ăsta de luptă?

Clary se uită în jos, la hainele sale.

— E o poveste lungă.

— Nu *poți* intra aici așa. Dacă te vede Jace...

— Oh, deci dacă mă vede. Isabelle, am venit aici din cauza mamei mele, *pentru* mama. Jace poate că nu m-a vrut aici, dar nu mă poate face să stau acasă. Trebuia să fiu aici. Mama mea se așteaptă să fac asta pentru ea. Și tu ai fi făcut-o pentru mama ta, nu-i așa?

— Bineînțeles că aș fi făcut-o, zise Isabelle. Dar, Clary, Jace are motivele lui...

— Atunci mi-ar plăcea să aud și eu care sunt acelea.

Clary trecu pe sub brațul lui Isabelle și intră în vestibulul casei.

— Clary! țipă Isabelle și țâșni după ea, dar Clary era deja pe la mijlocul vestibulului.

Văzu, pe jumătate atentă – căci în rest era concentrată s-o păcălească pe Isabelle – că și această casă era construită ca și a lui Amatis, înaltă și îngustă, dar era considerabil mai mare și mai bogat decorată. Vestibulul se deschidea într-o încăpere cu ferestre înalte care dădeau afară către un canal larg. Bărci albe treceau în ambele sensuri, cu pânzele fluturând încoace și-ncolo ca puful de păpădie scuturat de vânt. Un băiat cu părul negru stătea pe o canapea lângă o fereastră, aparent citind o carte.

— Sebastian! strigă Isabelle. N-o lăsa să urce!

Băiatul își ridică privirea, uluit – iar în clipa următoare, era în fața lui Clary, blocându-i drumul către scări. Clary puse frână și se opri – nu mai văzuse pe nimeni până atunci mișcându-se atât de repede, în afară de Jace. Băiatul nici măcar nu gâfâia; de fapt, o privea zâmbind.

— Deci aceasta este faimoasa Clary.

Zâmbetul îi lumina fața, iar Clary simți că i se taie răsuflarea. De ani lungi își schița în minte povestea ei fără sfârșit – povestea fiului unui rege, care se afla sub un blestem ce făcea ca oricine era iubit de el să moară. Pusese toată fantezia și ideea ei de frumos în imaginarea prințului întunecat, romantic, misterios – și iată-l aici, stând chiar în fața ei! Aceeași față palidă, același păr căzând în bucle grele și ochii atât de negri, încât nu-i puteai deosebi pupilele de irisuri. Aceiași pomeți înalți și alungiți, aceiași ochi umbriți de gene lungi. Știa că nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe băiatul acesta, și cu toate astea...

Băiatul părea nedumerit.

— Nu cred că... ne-am mai întâlnit?

Rămasă fără grai, Clary clătină din cap.

— Sebastian!

Lui Isabelle părul i se desprinsese din agrafe și-i atârna pe umeri, iar din ochi scotea fulgere.

— Nu te purta drăguț cu ea. N-ar fi trebuit să fie aici. Clary, du-te acasă!

Făcând un efort, Clary își smulse privirea de la Sebastian și-i aruncă o căutătură piezișă lui Isabelle.

— Ce? Înapoi la New York? Și mă rog cum să ajung acolo?

— Dar *aici* cum ai ajuns? întrebă Sebastian. Să te furișezi în Alicante e chiar o realizare.

— Am venit printr-un Portal, zise Clary.

— Un Portal? Isabelle păru stupefiată. Dar n-a rămas niciun Portal în New York. Valentine le-a distrus pe amândouă...

— Nu vă datorez nicio explicație, zise Clary. Nu până nu-mi dați voi câteva înainte. Și mai întâi de toate, unde-i Jace?

— Nu-i acasă, răspunse Isabelle exact în același moment în care Sebastian spunea:

— E sus.

Isabelle se întoarse spre el:

— Sebastian! Taci!

Sebastian păru perplex.

— Dar ea e sora lui. N-ar vrea s-o vadă și el?

Isabelle deschise gura, dar o închise la loc. Clary putu vedea că Isabelle cântărea în minte dacă era bine să-i explice lui Sebastian relația sa complicată cu Jace, care evident habar n-avea, sau dacă era mai bine să-i facă o surpriză neplăcută lui Jace. În cele din urmă, își ridică brațele, într-un gest de disperare:

— Bine, Clary, zise ea cu o neobișnuită – pentru Isabelle – mânie în glas. Dă-i înainte și fă ce vrei, indiferent cui îi faci rău. Oricum, întotdeauna o faci, nu-i așa?

Au! Clary îi aruncă lui Isabelle o privire plină de reproș, înainte de a se întoarce iarăși spre Sebastian, care se dăduse tăcut la o parte din calea ei. Țâșni pe lângă el și urcă scările, dându-și seama vag de vocile din urma ei, când Isabelle striga la nefericitul Sebastian. Dar așa era Isabelle – dacă se afla vreun băiat prin preajmă și trebuia să cadă măgăreața pe cineva, Isabelle îl făcea pe el țapul ispășitor.

Scara se lărgea la un palier cu un alcov bovindou care dădea spre oraș. Un băiat stătea în alcovul acela, citind. Își ridică ochii când Clary ajunsese în capul scărilor și clipi, surprins.

— Te cunosc.

— Bună, Max. Sunt Clary... sora lui Jace. Ți-aduci aminte?

Max se luminează.

— Tu mi-ai arătat cum să citesc *Naruto*, zise el, întinzând cartea spre ea. Uite, am încă una grozavă. Asta se numește...

— Max, nu pot sta de vorbă cu tine acum. Îți promit c-o să mă uit pe cartea ta mai târziu; dar nu știi unde e Jace?

Max se posomorî.

— În camera aia, zise el, arătând spre ultima ușă de pe hol. Am vrut să intru și eu la el, dar el mi-a spus că trebuia să se ocupe de treburi de oameni mari. Toată lumea îmi spune veșnic asta.

— Îmi pare rău, zise Clary, dar mintea ei nu mai era la conversația asta.

Gândurile ei goneau înainte – ce-avea să-i spună lui Jace când o să-l vadă, ce-avea să-i spună el ei? Îndreptându-se spre ușa lui, se gândi: *Ar fi mai bine să-l abordez prietenoasă, nu furioasă; dacă țip la el, nu fac altceva decât să-l stârnesc să fie defensiv. Trebuie să priceapă că aici e și locul meu, la fel cum e al lui. N-am nevoie să fiu protejată ca un bibelou fragil de porțelan. Și eu sunt puternică...*

Deschise ușa larg. Camera părea să fie un soi de bibliotecă, pereții fiind căptușiți cu rafturi de cărți. Era bine luminată, de o fereastră înaltă cu vitralii. În mijlocul camerei stătea Jace. Nu era singur, totuși; nici pe departe. Cu el era o fată cu părul negru, o fată pe care Clary n-o mai văzuse până atunci, iar amândoi erau strâns lipiți într-o îmbrățișare pasională.

6

VRAJBĂ

Clary simți c-o ia cu amețeală, de parcă ar fi dispărut brusc tot aerul din cameră. Încercă să se dea înapoi, dar se împiedică și lovi ușa cu umărul. Aceasta se închise cu o pocnitură, iar Jace și fata se desprinseră din îmbrățișare.

Clary încremenii. Amândoi se uitau la ea. Observă că fata avea părul drept, lăsat pe umeri, și că era extrem de drăguță. Nasturii de sus ai bluzei sale erau descheiați, lăsând la vedere o breteluță de sutien de dantelă. Clary simțea că-i gata să vomite.

Măinile fetei se ridicară la nasturii bluzei, încheindu-i grăbită. Nu arăta deloc mulțumită.

— Scuze, zise ea, încruntându-se. Tu cine ești?

Clary nu răspunse – se uita la Jace, care o privea nevenindu-i să creadă. Îi pierise toată culoarea din obraji, scoțându-i în evidență cearcănele negre de la ochi. Se uita la Clary ca la țeava unei puști îndreptate spre el.

— Aline, zise Jace cu vocea lipsită de orice căldură și orice inflexiune, ea este sora mea, Clary.

— Oh! Oh!

Fața lui Aline se destinse într-un zâmbet ușor stingherit.

— Scuze! Ce mod de-a te întâlni! Bună, eu sunt Aline.

Înaintă spre Clary, încă zâmbind, cu mâna întinsă. *Nu cred că pot s-o strâng*, gândi Clary, simțind că de groază o ia cu leșin. Se uită la Jace, care păru că-i citește starea în ochi; fără să zâmbească, o luă pe Aline de umeri și-i șopti ceva la ureche. Fata păru surprinsă, ridică din umeri și se îndreptă spre ușă fără vreun alt cuvânt.

Clary rămase singură cu Jace. Singură cu cineva care încă se mai uita la ea de parcă ar fi fost cel mai cumplit coșmar al lui devenit realitate.

— Jace, zise ea și făcu un pas spre el.

El se feri de ea dându-se înapoi de parcă ar fi fost îmbrăcată în ceva otrăvitor.

— Pentru numele Îngerului, Clary, zise el, ce cauți aici?

În pofida a toate celelalte, asprimea tonului său o duru.

— Ai putea cel puțin să te prefaci că te bucuri să mă vezi. Măcar puțin.

— Nu mă bucur că te văd, zise el.

Începuse să-i revină cât de cât culoarea în obraji, dar umbrele de sub ochii lui erau tot ca niște urme de funingine. Clary așteptă de la el să spună și altceva, însă el părea să se mulțumească doar să se uite la ea, cu oroare nedisimulată. Ea observă cu o distrată claritate că purta un pulover negru ce-i atârna dincolo de încheieturile mâinilor, ca și când ar fi slăbit, și că unghiile lui erau roase până în carne.

— Nu mă bucur nici măcar puțin.

— Tu nu ești așa, zise ea. Nu pot să sufăr când te porți așa...

— Oh, nu poți să suferi, zău? Păi, atunci mai bine-ar fi să încetez să mă port așa, nu? Adică, nu-i așa, doar tu faci tot ce te rog *eu* să faci.

— N-ai avut niciun drept să faci ce-ai făcut! se răsti ea, furioasă deodată. Să mă minți așa. N-ai avut niciun drept...

— Am avut *toate drepturile!* strigă el.

Ea nu-și aminti să mai fi strigat vreodată la ea.

— Am avut toate drepturile, fată nătângă și bătută-n cap ce ești. Sunt fratele tău și eu...

— Și tu ce? Ești stăpânul meu? Nu ești stăpânul meu, indiferent dacă ești sau nu fratele meu!

Ușa din spatele lui Clary se deschise brusc. Apăru Alec, îmbrăcat sobru, într-o jachetă lungă, bleumarin, cu părul în dezordine. În picioare avea cizme pline de noroi și pe fața de obicei calmă, o expresie de confuzie și stupeoare.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el, uitându-se de la Jace la Clary, uluit. Încercați să vă omorâți unul pe celălalt?

— Nici vorbă, zise Jace. Ca prin magie, văzu Clary, totul dispăruse: furia lui, panica lui, iar acum era din nou de un calm glacial. Clary tocmai pleca.

— Bine, zise Alec, pentru că trebuie să stau de vorbă cu tine, Jace.

— În casa asta nu mai e nimeni care să zică vreodată „Hei, ce bine că te văd”? întrebă Clary, fără adresă.

Era mult mai ușor să-l faci să se simtă vinovat pe Alec decât pe Isabelle.

— Ce bine că te văd, Clary, zise el, exceptând firește faptul că într-adevăr n-ar fi trebuit să fii aici. Isabelle mi-a spus că ai ajuns aici cumva pe cont propriu, și sunt

impresionat...

— N-ai putea să *nu* o încurajezi? întrebă Jace.

— Dar pe cuvânt, chiar trebuie să vorbesc cu Jace despre ceva. Ne poți lăsa câteva minute?

— Și eu trebuie să vorbesc cu el, zise ea. Despre mama noastră...

— N-am niciun chef să vorbesc, zise Jace, cu niciunul dintre voi, de fapt.

— Ba da, trebuie, zise Alec. Chiar vrei să vorbești cu mine despre asta.

— Mă îndoiesc, zise Jace. Își întoarse privirea spre Clary. N-ai venit singură aici, nu-i așa? zise el încet, de parcă și-ar fi dat seama că situația era chiar mai rea decât crezuse el. Cu cine ai venit?

I se păru că n-avea niciun rost să mintă.

— Cu Luke, zise Clary. Luke a venit cu mine.

Jace se albi la față.

— Dar Luke e un repudiat. Ai idee ce le face Conclavul repudiaților neînregistrați care pătrund în Orașul de Sticlă – care încalcă protocolul fără autorizație? Să vină în Idris e una, dar să intre în Alicante? Fără să spună nimănui?

— Nu, răspunse Clary, aproape în șoaptă, dar știu ce o să spui...

— Că dacă tu și Luke nu vă întoarceți imediat în New York, o să afli?

Pentru o clipă, Jace tăcu, ațintindu-și ochii în ochii ei. Disperarea din privirea sa o șocă. El era cel care o amenințase, la urma urmelor, nu invers.

— Jace, zise Alec, întrerupând tăcerea, cu o notă de panică strecurată în glas. Nu te-ai întrebat unde am fost toată ziua?

— Ai o haină nouă pe tine, zise Jace, fără să se uite la prietenul său. Îmi închipui că ai fost la cumpărături. Deși n-am idee de ce ești atât de nerăbdător să mă bați la cap cu asta.

— N-am fost la cumpărături, zise Alec furios. M-am dus...

Ușa se deschise din nou. Cu o fluturare a rochiei albe, Isabelle dădu buzna înăuntru trântind ușa în urma ei. Se uită la Clary și clătină din cap.

— Ți-am spus că-și va ieși din minți, zise ea. Nu ți-am spus?

— Ah, faza cu „ți-am spus eu”, zise Jace. Întotdeauna, o strategie elegantă.

Clary se uită la el îngrozită.

— Cum poți *glum!* șopti ea. Tocmai l-ai amenințat pe Luke, care te place și are încredere în tine. Pentru că e un *repudiat*. Ce naiba e cu tine?

Isabelle păru îngrozită.

— Luke e aici? Oh, Clary...

— Nu *e aici*, zise Clary. A plecat... azi-dimineață, și nu știu unde s-a dus. Dar acum văd clar de ce a trebuit să plece.

Nici nu putea să se mai uite la Jace.

— Bine. Ați câștigat. N-ar fi trebuit niciodată să venim. Eu n-ar fi trebuit să fac Portalul ăla...

— *Să faci* un Portal? Isabelle părea buimăcită. Clary, numai un magician poate face un Portal. Și nu sunt mulți din ăștia. Singurul Portal de aici, din Idris, e în Citadelă.

— Și tocmai despre asta voiam să stau de vorbă cu tine, șuieră Alec spre Jace – care arăta, observă Clary cu surprindere, chiar mai rău decât înainte; arăta de parcă era gata să leșine. Despre misiunea pe care m-am dus s-o îndeplinesc aseară, să predau la Citadelă ce aveam de predat...

— Alec, oprește-te. *Oprește-te!* zise Jace și adâncă deznădejde din vocea lui îl făcu pe Alec să se oprească, să-și închidă gura și să rămână uitându-se țintă la Jace, rozându-și buza de jos.

Dar Jace nu părea să-l vadă; se uita la Clary, iar privirile lui erau mai tăioase ca oțelul. În cele din urmă, vorbi.

— Ai dreptate, zise el gătit, de parcă făcea eforturi să rostească. N-ar fi trebuit niciodată să vii. Știu că ți-am spus să nu vii, pentru că nu ai fi fost în siguranță aici, dar asta nu era adevărat. Adevărul e că nu te vreau aici pentru că ești pripită și nechibzuită, și dai totul peste cap. Fiindcă așa ești tu. Nu ești atentă, Clary.

— Dau... totul... peste cap?

Clary nu reușea să tragă destul aer în plămâni pentru altceva decât să reușească să șoptească.

— Oh, *Jace!* zise Isabelle cu tristețe, de parcă *el* ar fi fost cel rănit.

El nu se uită la ea. Privirea lui era fixată pe Clary.

— Întotdeauna te-arunci înainte fără să te gândești, zise el. Știi că așa faci, Clary. N-am fi ajuns niciodată în Dumort, dacă nu erai tu.

— Și Simon ar fi fost mort! Asta nu cântărește nimic? Poate că a fost pripit, dar...

Ridică vocea:

— *Poate?*

— Dar nu înseamnă că toate hotărârile pe care le-am luat au fost greșite! Tu ai zis, după ceea ce am făcut pe vas... tu ai zis că am salvat viețile tuturor...

De pe fața lui Jace pieri și ultima picătură de culoare și, deodată zise cu o vehemență șocantă:

— Taci din gură, Clary, TACI...

— Pe vas? Alec își plimba privirea de la unul la celălalt, uluit. Ce-i cu ce s-a întâmplat pe vas? Jace...

— Ți-am spus așa doar ca să te fac să nu te mai smiorcăi! țipă Jace ignorându-l pe Alec, ignorându-i pe toți în afară de Clary. Ea simți forța acestei mâinii subite ca pe un val gata s-o doboare la pământ. Ești un dezastru pentru noi, Clary! Ești o mundană, întotdeauna ai să rămâi o mundană, n-ai să fii niciodată vânător de umbre. Nu știi să gândești ca noi, să gândești la ce e cel mai bine pentru toată lumea – tu nu te gândești niciodată decât la tine! Dar acum e un război aici sau va fi unul, și eu n-am nici timp, nici chef să mă țin după tine, încercând să mă asigur că nu ne ucizi pe toți!

Ea doar se uita lung la el. Nu-i venea nimic în minte să poată răspunde; el nu-i vorbise niciodată așa. Nu și l-ar fi închipuit niciodată vorbindu-i așa. Oricâtă mânie reușise să-i stârnească ea în trecut, el niciodată nu-i vorbise de parcă ar fi urât-o.

— Du-te acasă, Clary, zise el; suna foarte obosit, de parcă efortul de a-i spune ce simțea cu adevărat îl secătuisese. Du-te acasă!

Toate planurile ei se evaporară – speranțele ei pe jumătate înfiripate de a alerga după Fell, salvând-o pe mama ei, chiar și să-l găsească pe Luke –, nimic nu mai conta, niciun cuvânt nu voia să-i mai vină pe buze. Traversă camera până la ușă. Alec și Isabelle se dădură deoparte, ca s-o lase să treacă. Niciunul dintre ei nu se uita la ea; se uitau în schimb în altă parte, șocați și stânjeniți. Clary știa că probabil ar fi trebuit să se simtă umilită și deopotrivă mânioasă, dar nu era așa. Se simțea deja moartă pe dinăuntru.

La ușă se întoarse și privi înapoi. Jace se uita după ea. Lumina care năvălea prin fereastra din spatele lui îi lăsa fața în umbră; tot ce putu vedea erau razele strălucitoare de soare care-i poleiau șuvițele de păr blond, făcându-le să semene cu niște cioburi.

— Când mi-ai spus prima oară că Valentine este tatăl tău, n-am crezut, zise ea. Nu doar pentru că n-am vrut să fie adevărat, ci pentru că tu nu semănai deloc cu el. Niciodată nu m-am gândit că ai putea fi ca el. Dar ești. *Ești.*

Ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

— O să mă înfometeze, zise Simon.

Zăcea pe podeaua celulei sale, cu piatra rece sub spinare. Din unghiul acela totuși

putea zări cerul pe fereastră. În primele zile după ce Simon devenise vampir, când crezuse că nu avea să mai vadă lumina zilei a doua oară, se trezise gândindu-se neconținut la soare și la cer. La cum se schimba culoarea cerului în timpul zilei, la cerul palid al dimineții, la cel albastru-intens de la amiază și la cel întunecat, ca de cobalt, din amurg. Stătuse treaz în întuneric cu o paradă de ceruri senine defilându-i prin minte. Acum, întins pe spate în celula de sub Citadelă, se întreba dacă i se dăruise înapoi lumina zilei și toate nuanțele de albastru, doar ca să-și poată petrece restul zilelor, puține și neplăcute, în acest spațiu îngust, cu doar un petic de cer vizibil prin singura fereastră zăbreliată din zid.

— Ai auzit ce-am spus? ridică vocea. Inchizitorul o să mă înfometeze până la moarte. N-o să-mi mai dea sânge.

Se auzi un foșnet. Un oftat. Apoi, Samuel vorbi:

— Te-am auzit. Numai că nu știu ce-ai vrea să fac eu. După o scurtă pauză: îmi pare rău pentru tine, Diurnule, dacă te-ajută cu ceva.

— Nu prea, zise Simon. Inchizitorul vrea să mint. Vrea să spun soții Lightwood sunt în cârdășie cu Valentine. Apoi o să mă trimită acasă. Se rostogoli pe burtă, pietrele înglodându-l în coaste. Nu contează. Nu știu de ce îți spun ție toate astea. Probabil că habar n-ai despre ce vorbesc.

Samuel scoase un zgomot pe jumătate chicotit, pe jumătate tuse.

— De fapt, am habar. I-am cunoscut pe Lightwood. Am fost împreună în Cerc. Cu Lightwood, cu Wayland, cu Pangborn, cu Herondale, cu Penhallow. Toate familiile bune din Alicante.

— Și cu Hodge Starkweather, zise Simon, gândindu-se la tutorele copiilor Lightwood. A fost și el, nu-i așa?

— A fost, zise Samuel. Dar familia lui nu era una respectată. Hodge promitea să devină, la un moment dat, dar mă tem că n-a trăit s-o dovedească. După o pauză: Aldertree i-a urât întotdeauna pe Lightwood firește, de când erau copii. El nu era nici bogat, nici deștept, nici atrăgător și, mă rog, nici ei nu se purtau frumos cu el. Nu cred că a trecut vreodată peste asta.

— Bogat? se miră Simon. Credeam că toți vânătorii de umbre sunt plătiți de Conclav. Ca... nu știu, în comunism sau ceva de genul ăsta.

— Teoretic, toți vânătorii de umbre sunt plătiți corect și egal, zise Samuel. Unii, precum cei cu funcții înalte în Conclav sau cei cu o mare responsabilitate – care conduc un Institut, de pildă –, priesc o simbrie mai mare. Apoi sunt cei care trăiesc în afara Idrisului și aleg să facă bani în lumea mundanilor; nu e interzis, câtă vreme plătesc o parte Conclavului. Dar... Samuel șovăi, tu ai văzut casa familiei Penhallow, nu-i așa? Ce părere ai despre ea?

Simon se concentrează să-și amintească.

— Foarte luxoasă.

— E una dintre cele mai frumoase case din Alicante, zise Samuel. Și mai au o casă, un conac la țară. Aproape toate familiile bogate au câte două. Vezi tu, mai există o cale pentru nefilimi de-a câștiga bogății. I se spune „trofeu”. Tot ce a fost în posesia unui demon sau a unui repudiat care a fost ucis de un vânător de umbre devine proprietatea vânătorului respectiv. Deci, dacă vreun magician înstărit încalcă Legea și este ucis de un nefilim...

Simon se cutremură.

— Deci uciderea repudiaților e o afacere rentabilă?

— Poate fi, zise Samuel cu amărăciune, dacă alegi pe cine ucizi. Acum înțelegi de ce sunt atât de multe opoziții la Acorduri. Taie din buzunarele oamenilor, silindu-i să fie grijulii cu uciderea repudiaților. Probabil de aceea m-am alăturat eu Cercului. Familia mea n-a fost niciodată bogată; și să fii privit de sus, pentru că nu accepți banii

sânelui...

Se întrerupse.

— Dar și Cercul i-a ucis pe repudiați, zise Simon.

— Pentru că au crezut că era datoria lor sfântă, zise Samuel. Nu din lăcomie. Deși nu-mi pot închipui acum de ce nu m-am gândit niciodată la treaba asta. Părea epuizat. Din pricina lui Valentine. Avea un fel al lui de-a fi. Te putea convinge de orice. Îmi amintesc că stăteam odată lângă el, cu mâinile mânjite de sânge, uitându-mă la trupul unei femei moarte și gândindu-mă doar că fapta comisă de mine de bună seamă era una dreaptă, de vreme ce Valentine spusese că așa era.

— O repudiată moartă?

Samuel respira hârâit, de partea cealaltă a zidului. În cele din urmă, spuse:

— Trebuie să înțelegi, aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. Oricare dintre noi ar fi făcut la fel. Și soții Lightwood. Inchizitorul știe asta și tocmai asta încearcă să exploateze. Dar și tu ar trebui să știi că există probabilitatea ca, dacă îi cedezi și arunci vina pe Lightwood, el să te omoare oricum, ca să te reducă definitiv la tăcere. Depinde dacă ideea de a fi iertător îl va face să se simtă puternic la momentul acela.

— Nu contează, zise Simon. N-am s-o fac. N-o să trădez familia Lightwood.

— Zău? făcu Samuel, neconvins. Ai vreun motiv să n-o faci? Îți pasă de alde Lightwood chiar așa de tare?

— Orice i-aș spune lui despre ei ar fi o minciună.

— Dar s-ar putea să fie tocmai minciuna pe care vrea el s-o audă. Vrei să te duci acasă, nu?

Simon se uită lung la zid, de parcă ar fi putut cumva să-l vadă prin el pe omul din partea cealaltă.

— Tu asta ai face? L-ai minți?

Samuel tuși – o tuse șuierătoare, de parcă n-ar fi dus-o bine cu sănătatea. De altfel, era umed și rece, aici, jos, ceea ce nu-l afecta pe Simon, dar poate că unei ființe omenești îi făcea foarte rău.

— Eu n-aș primi un sfat moral de la unul ca *mine*, zise el. Dar, da, probabil c-aș face-o. Întotdeauna am pus pe primul loc salvarea pielii mele.

— Sunt sigur că nu-i adevărat.

— De fapt, este, zise Samuel. Un lucru pe care o să-l înveți când vei mai îmbătrâni, Simon, este că, atunci când oamenii îți spun ceva neplăcut despre ei înșiși, e de regulă adevărat.

Dar eu n-o să mai îmbătrânesc, gândi Simon. Însă cu voce tare zise:

— Asta-i prima oară când îmi spui Simon. Simon și nu Diurn.

— Presupun că da.

— Cât despre Lightwood, zise Simon, nu e fiindcă îi plac deosebit de tare. Vreau să spun, îmi place Isabelle și într-un fel îi plac și pe Alec și pe Jace. Dar mai e vorba de o fată. Iar Jace este fratele ei.

Când Samuel răspunse, păru, pentru prima oară, sincer amuzat:

— Întotdeauna e o fată, nu-i așa?

În clipa în care ușa se închise în urma lui Clary, Jace se lăsă să cadă cu spatele de perete, de parcă i s-ar fi tăiat picioarele. Era cenușiu la față și cu o expresie amestecată de groază, șoc și ceva ce părea aproape ușurare, de parcă o catastrofă fusese evitată ca prin urechile acului.

— Jace, zise Alec, făcând un pas spre prietenul lui. Chiar crezi că...

Jace îl întrerupse pe Alec, vorbind cu voce joasă:

— Ieșiți afară, zise el. Acum ieșiți afară, amândoi.

— Ca să poți să faci ce? întrebă Isabelle. Să-ți ruinezi viața și mai tare. Despre ce

naiba a fost vorba?

Jace clătină din cap.

— Am trimis-o acasă. A fost cel mai bun lucru pentru ea.

— Ai făcut mult mai mult decât s-o trimiți acasă. Ai *distrus-o*. I-ai văzut fața?

— A meritat, zise Jace. N-ați putea înțelege.

— Pentru ea, poate, zise Isabelle. Sper că va ajunge să merite și pentru tine.

Jace își întoarse fața într-o parte.

— Doar... lasă-mă singur, Isabelle. Te rog.

Isabelle aruncă o privire speriată spre fratele ei. Jace *niciodată* nu spusese „te rog”. Alec puse o mână pe umărul ei.

— Lasă Jace, zise el, cât de blând putu. Sunt sigur că o să fie bine cu Clary.

Jace își ridică fruntea, uitându-se la Alec fără să-l vadă propriu-zis – părea să nu se uite la nimic anume.

— Nu, n-o să fie, zise el. Dar am știut asta. Că tot veni vorba, ai putea să-mi spui acum și de ce ai venit să-mi vorbești. Păreai să crezi că era foarte important, când ai intrat.

Alec își luă mâna de pe umărul lui Isabelle.

— N-am vrut să-ți spun de față cu Clary...

Ochii lui Jace se fixară în sfârșit asupra lui Alec.

— N-ai vrut să-mi spui *ce*, de față cu Clary?

Alec șovăi. Rareori îl văzuse pe Jace atât de supărat și nu-și putea imagina ce efect aveau să aibă asupra lui și alte surprize neplăcute. Dar n-avea cum să-i ascundă. Jace trebuia să afle.

— Ieri, zise el, cu voce scăzută, când l-am dus pe Simon sus, la Citadelă Malachi mi-a spus că Magnus Bane îl va aștepta pe Simon la capătul celălalt al Portalului, în New York. Prin urmare, i-am trimis un ordin de foc lui Magnus. Am primit răspuns de la el în dimineața asta. Nu l-a întâlnit pe Simon în New York. De fapt, spune că n-a mai fost nicio activitate de folosire a vreunui Portal în New York de când a trecut Clary printr-unul.

— Poate că a greșit Malachi, sugeră Isabelle, după o privire rapidă spre fața lividă a lui Jace. Poate că trebuia să-l aștepte altcineva pe Simon, de partea cealaltă. Și poate că și Magnus s-a înșelat în privința activității Portalului...

Alec clătină din cap.

— Am urcat la Citadelă, azi-dimineață, cu mama. Voiam să-l întreb pe Malachi eu însumi, dar când l-am văzut – nu pot să spun de ce – m-am ferit din calea lui, după un colț. N-am putut să dau ochii cu el. Apoi l-am auzit vorbind cu unul dintre gardieni. Spunându-i să aducă vampirul de jos, pentru că Inchizitorul voia să stea din nou de vorbă cu el.

— Ești sigur că vorbeau despre Simon? întrebă Isabelle, dar fără pic de convingere în glas. Poate...

— Vorbeau despre cât de prost a fost repudiatul să creadă că-l vor trimite înapoi în New York fără să-l interogheze. Unul dintre ei a zis că, în primul rând, nu-i venea să creadă că avusese vreunul tupeul să încerce să se strecoare în Alicante. Iar Malachi a zis: „Păi, la ce v-ați aștepta din partea fiului lui Valentine?”

— Oh, șopti Isabelle. Oh, Dumnezeule!

Se uită în capătul celălalt al încăperii.

— Jace...

Jace își încleștase pumnii pe lângă corp. Ochii îi păreau afundați în orbite. În alte circumstanțe, Alec ar fi pus o mână pe umărul lui, dar nu și de data asta; ceva din Jace îl oprea.

— Dacă nu l-aș fi adus eu prin Portal, zise Jace cu voce scăzută, măsurată, de

parcă ar fi recitat ceva, poate că l-ar fi lăsat pur și simplu să plece. Poate că ar fi crezut...

— Nu, zise Alec. Nu, Jace, nu e vina ta. Tu i-ai salvat viața.

— L-am salvat ca să-l poată tortura Conclavul, zise Jace. Halal favoare. Când o să afle Clary... Clătină din cap prost. Ea o să creadă că l-am adus aici intenționat, că l-am dat pe mâna Conclavului *știind* ce aveau să-i facă.

— Ba n-o să creadă asta. N-aveai niciun motiv să faci așa ceva.

— Probabil, zise Jace încet, dar după cum m-am purtat adineauri cu ea...

— Nimeni nu s-ar putea gândi vreodată că ai făcut asta, Jace, zise Isabelle. Nimeni dintre cei care te cunosc. Nimeni...

Dar Jace nu așteptă să afle ce altceva n-ar mai crede vreodată cineva. În loc de asta, se întoarse cu spatele și se duse către fereastra pictată ce dădea spre canal. Stătu acolo o clipă, lumina ce venea prin geam făcându-i părul ca de aur. Apoi se mișcă, atât de repede încât Alec n-avu timp să reacționeze. Când își dădu seama ce avea să se întâmple și sări să se opună, era deja prea târziu.

Se auzi un trosnet... un zgomot de spart... și o împroșcare subită cu cioburi ca o ploaie deasă de stele ascuțite. Jace se uită în jos la mâna lui stângă, cu un interes detașat, în timp ce picături mari de sânge se adunau și cădeau spărgându-se pe podea, la picioarele sale.

Isabelle se uită de la Jace la gaura din vitraliu, la liniile ce radiau din centrul gol, ca o pânză de păianjen din crăpături subțiri, argintii.

— Oh, Jace, zise ea, cu o voce mai blândă decât i-o auzise Alec vreodată. Cum naiba o să le explicăm asta celor din familia Penhallow?

Fără să știe exact cum, Clary izbuti să iasă din casă – totul fusese o încețoșare rapidă de scări și de holuri, apoi alergase la ușa de la intrare, și afară, și cumva ajunsese pe treptele casei Penhallow, încercând să se hotărăscă dacă să vomite sau nu în tufele de trandafiri.

Erau plasate ideal pentru a vomita în ele, iar stomacul i se zvârcolea dureros, dar își aduse aminte de faptul că tot ce mâncase nu fusese decât niște supă. Nu credea că mai avea ce să vomite. În loc de asta, coborî treptele și, ieșind pe poarta din față, coti orbește pe stradă – nu-și mai putea aminti din ce direcție venise sau cum să ajungă înapoi la Amatis, dar părea să nu mai conteze prea mult. Nu se simțea nerăbdătoare să se întoarcă și să-i explice lui Luke că trebuia să părăsească amândoi Alicante, altminteri Jace avea să-i predea Conclavului.

Poate că Jace avea dreptate. Poate că era pripită și nechibzuită. Poate că nu se gândise niciodată cât îi lovise pe cei care o iubeau. Chipul lin Simon îi pâlpi o clipă prin fața ochilor, clar ca o fotografie, apoi al lui Luke...

Se opri și se sprijini de un felinar de stradă. Dispozitivul de sticlă pătrată arăta ca lămpile acelea cu gaz din vârful stâlpilor vechi, din fața caselor de gresie în Park Slope. Cumva părea liniștitor.

— Clary!

Era vocea unui băiat, îngrijorat. Imediat, Clary gândi: *Jace*. Se întoarse.

Nu era Jace. Era Sebastian, băiatul cu păr negru din livingul familiei Penhallow, care stătea acum în fața ei, gâfâind puțin, de parcă venise în goana mare după ea pe stradă.

Ea simți izbucnind același sentiment pe care-l avusese și mai devreme, când îl văzuse prima oară – recunoaștere amestecată cu altceva, ce nu putea identifica. Nu era vorba de plăcere sau neplăcere – era un soi de atracție, de parcă o împingea ceva către băiatul ăsta și nu-și dădea seama ce. Poate era doar din pricina înfățișării lui. Era frumos, la fel de frumos ca și Jace, deși dacă Jace era tot numai aur, băiatul

acesta era paloare și umbre. Cu toate acestea, acum, când se uită mai bine la el, descoperi că asemănarea lui cu prințul ei imaginar nu era chiar atât de flagrantă cum i se păruse. Chiar și culorile lor erau diferite. Era doar ceva în forma feței, în ținuta lui, în întunecimea tainică a ochilor lui...

— Ești bine? întrebă el. Vocea lui era blândă. Ai ieșit valvârtej casă ca... Vocea i se stinse în timp ce o privea. Ea se ținea strâns de stâlpul felinarului, de parcă ar fi avut nevoie de el să stea în picioare. Ce s-a întâmplat?

— Am avut o ceartă cu Jace, zise ea, încercând să-și controleze vocea. Știi cum e.

— De fapt, nu știu. Vorbea ca și când și-ar fi cerut iertare. Eu nu am niciun frate, nicio soră.

— Norocosule, zise ea și tresări la amărăciunea din vocea ei.

— Nu vorbești serios.

Făcu un pas mai aproape de ea și, atunci, felinarul pălpâi și se aprinse, aruncând un con alb de lampa-vrăjitoarei peste amândoi. Sebastian își ridică privirile la lumină și zâmbi.

— E un semn, continuă el.

— Ce semn?

— Un semn că ar trebui să mă lași să te conduc până acasă.

— Dar habar n-am unde e, zise ea, dându-și seama în clipa aceea că era adevărat. Am șters-o pe furiș din casă pentru a veni aici. Nu-mi amintesc pe unde am luat-o.

— Păi, la cine stai?

Ea șovăi înainte de a-i răspunde.

— N-o să spun la nimeni, zise el. Jur pe Înger.

Ea se uită lung la el. Asta era chiar un jurământ, pentru un vânător de umbre.

— Bine, zise ea, mai înainte să-și poată cântări mai bine decizia. Stau la Amatis Herondale.

— Perfect. Știu exact unde locuiește ea. Îi oferi brațul: Mergem?

Ea izbuti să schițeze un zâmbet.

— Ești destul de băgăreț, știi.

El ridică din umeri.

— Am un fetiș pentru domnițele la ananghie.

— Nu fi misogin!

— Nicidecum. Serviciile mele sunt disponibile deopotrivă pentru gentlemanii la ananghie. E un fetiș cu egale oportunități, zise el, și, cu o plecăciune elegantă, îi oferi din nou brațul.

De data asta, ea îl acceptă.

Alec închise în urma lui ușa micuței camere mansardate și se întoarse cu fața la Jace. Ochii lui aveau, de regulă, culoarea Lacului Lyn, un albastru pal, netulburat, dar culoarea tindea să li se schimbe după dispoziție. În momentul acela, aveau culoarea lui East River în timpul unei furtuni. Expresia îi era deopotrivă furtunoasă.

— Stai jos, îi spuse el lui Jace, indicându-i un scaun scund, de lângă fereastra mansardei. Aduc bandajele.

Jace se așeză. Camera pe care o împărțea cu Alec în vârful casei Penhallow era micuță, cu două paturi înguste, câte unul la fiecare perete lateral. Hainele lor atârnavă de un șir de cârlige de cuier pe perete. Există o singură fereastră, care lăsa să pătrundă o lumină slabă – se făcuse întuneric între timp, iar cerul se vedea pe geam albastru-indigo. Jace îl urmări pe Alec când îngenunche să-și scoată geanta de voiaj de sub pat și s-o deschidă. Scotoci zgomotos printre obiectele dinăuntru, apoi se ridică ținând în mână o cutie. Jace o recunoscuse drept cutia cu medicamente de rezervă la care mai recurgeau, uneori, când runele nu erau o opțiune – antiseptice, bandaje,

foarfeci și tifon.

— Nu folosești o rună vindecătoare? întrebă Jace, mai mult din curiozitate.

— Nu. Nu poți să...

Alec se întrerupse, aruncând cutia pe pat cu o înjurătură mută. Se duse la chiuveta mică de lângă perete și se spală pe mâini cu atâta forță încât improșcă apa într-o perdea de stropi fini. Jace îl privea cu o curiozitate distantă. Mâna începuse să-i ardă de o durere surdă și fierbinte.

Alec luă din nou cutia, trase un scaun vizavi de al lui Jace și lăsă să cadă pe el.

— Dă-mi mâna.

Jace întinse mâna. Trebui să admită că arăta destul de rău. Toate cele patru noduri ale pumnului erau plesnite ca niște stele explodate, roșii. Sângele care i se uscaseră pe degete arăta ca o mânășă scorjită roșu-cafenie.

Alec se strâmbă.

— Ești un idiot.

— Mersi, zise Jace. Urmări răbdător cum Alec se aplecă deasupra mâinii lui cu o pensetă și, cu grijă, îi culese un ciob intrat în piele. Deci, de ce nu?

— De ce nu ce?

— De ce nu folosești o rună vindecătoare? Asta nu e o rană de demon.

— De-aia! Alec întinse mâna după sticluta cu dezinfectant. Cred că o să-ți faci bine să simți durerea. Te poți vindeca și ca un mundan, încet și urât. Poate o să înveți ceva din asta! Turnă din belșug lichidul usturător peste tăieturile lui Jace. Deși mă cam îndoiesc.

— Pot să-mi aplic singur runa vindecătoare, știi.

Alec se apucă să-i bandajeze mâna.

— Doar dacă vrei să le spun eu celor din familia Penhallow ce s-a întâmplat în realitate cu fereastra lor, în loc să-i las să creadă că a fost un accident. Smuci de fașă făcând un nod strâns; Jace tresări. Știi, dacă m-aș fi gândit că aveai să-ți faci așa ceva, nu ți-aș mai fi spus nimic.

— Ba da, mi-ai fi spus. Jace își lăsă capul într-o parte. Nu mi-am dat seama că atacul meu asupra aceluia vitraliu te-a supărat chiar așa de tare.

— E numai... Terminând cu bandajatul, Alec se uită în jos la mâna lui Jace, mână pe care o ținea într-ale sale. Era ca un pachet alb, pătat de sânge unde îl atinseseră degetele lui Alec. De ce-ți faci chestiile astea? Nu-i vorba numai de ceea ce ți-ai făcut acum, dar și de modul în care i-ai vorbit lui Clary. Pentru ce te pedepsești singur? N-ai cum să te împotrivesți față de ceea ce simți.

Vocea lui Jace rămase egală.

— Ce simt?

— Am văzut cum te uiți la ea. Ochii lui Alec priveau undeva dincolo de Jace, la ceva care nu se afla acolo. Și nu poți s-o ai. Poate că n-ai știut niciodată până acum cum e să vrei ceva pe care să nu-l poți avea.

Jace îl privi drept în ochi.

— Ce e între tine și Magnus Bane?

Capul lui Alec tresări brusc.

— Eu... nu e nimic...

— Nu sunt prost. Te-ai dus drept la Magnus după ce ai vorbit cu Malachi, mai înainte de a vorbi cu mine, cu Isabelle sau cu oricine altcineva...

— Pentru că el era singurul care-mi putea răspunde la întrebare, de aceea. Nu e nimic între noi, zise Alec și apoi, prinzând expresia de pe fața lui Jace, adăugă codindu-se: nu mai e. Nu mai e nimic între noi. OK?

— Sper că nu din cauza mea, zise Jace.

Alec se făcu alb ca varul și se dădu înapoi, de parcă s-ar fi pregătit să pareze o

lovitură.

— Ce vrei să spui?

— Știu ce crezi că simți pentru mine, zise Jace. Totuși nu e așa. Mă placi numai, pentru că sunt sigur. Nu e niciun risc în asta. În plus, nu mai trebuie să încerci niciodată să ai o relație adevărată, fiindcă mă poți folosi pe mine ca scuză.

Jace știa că era crud, dar nu-i păsa. Să-i rănească pe cei la care ținea era aproape la fel de satisfăcător ca și să se rănească pe el însuși, când se afla într-o dispoziție ca asta.

— Am priceput, zise Alec, printre dinți. Mai întâi Clary, apoi mâna ta, acum eu. Du-te naibii, Jace!

— Nu mă crezi? întrebă Jace. Bine. Dă-i drumul. Sărută-mă în clipa asta.

Alec se uită la el îngrozit.

— Exact. În pofida faptului că arăt incredibil de bine, în realitate nu mă placi în felul acela. Și dacă ai rupt-o cu Magnus, nu a fost din cauza mea. Ci pentru că ți-e prea frică să spui cuiva pe cine iubești cu adevărat. Iubirea ne face mincinoși, zise Jace. Regina Elfilor Luminii mi-a spus asta. Așa că nu mă judeca pe mine că mint despre ceea ce simt. Și tu o faci. Se ridică în picioare. Iar acum, vreau s-o faci din nou.

Chipul lui Alec era împietrit de durere.

— Ce vrei să spui?

— Să minți pentru mine, zise Jace, dându-și jacheta jos din cuiul de pe perete și îmbrăcând-o. A apus soarele. Cam pe-acum or să înceapă să se întoarcă de la Citadelă. Vreau să le spui tuturor că nu mă simt bine și că de aceea nu cobor din camera mea. Spune-le că m-am simțit slăbit și m-am împiedicat, și așa am spart geamul.

Alec își dădu capul pe spate și se uită drept la Jace.

— Bine, zise el. Dacă-mi spui unde te duci de fapt.

— Sus, la Citadelă, zise Jace. O să-l scot pe Simon din temniță.

Mama lui Clary numise întotdeauna intervalul acela al zilei dintre amurg și înnoptare „ora albastră”. Susținea că lumina era atunci mai puternică și mai neobișnuită, și că era cel mai bun moment pentru a picta. Clary nu înțelesese niciodată prea bine ce voia să spună, dar acum, mergând prin Alicante în amurg, înțelese.

Ora albastră la New York nu era tocmai *albastră*; era prea spălăcită de luminile de stradă și de neonele firmelor. Jocelyn trebuie să se fi gândit la Idris. Aici lumina cădea în mănunchiuri de violet pur peste zidăria aurită a orașului, iar felinarele cu lampa-vrăjitoare proiectau cercuri de lumină albă atât de puternică, încât Clary se aștepta să le simtă căldura când trecea pe sub ele. Își dori ca mama ei să fi fost cu ea, acolo. Jocelyn i-ar fi putut arăta părțile din Alicante care îi erau familiare, care dețineau un loc aparte în amintirile ei.

Dar ea nu ți-a vorbit niciodată despre aceste lucruri. Le-a ținut dinadins secret față de tine. Iar acum s-ar putea să nu le mai afli niciodată. O durere ascuțită – pe jumătate mânie, pe jumătate regret – îi cuprinse inima lui Clary.

— Ești grozav de tăcută, zise Sebastian.

Treceau canalul pe un pod, ale cărui balustrade erau sculptate cu rune.

— Mă întrebam doar cât de mare o să fie necazul în care o să fiu când o să mă întorc. A trebuit să cobor pe fereastră când am plecat, dar între timp probabil că Amatis a observat că am șters-o.

Sebastian se încruntă.

— De ce-ai plecat pe furiș? Nu ți s-ar fi dat voie să mergi să-ți vezi fratele?

— N-ar fi trebuit să fiu deloc în Alicante, zise Clary. Ar fi trebuit să fiu acasă, în

siguranță, urmărind de pe margine ce se întâmplă.

— Ah! Asta explică multe.

— Serios?

Îi aruncă o privire piezișă. Umbre albastre i se prinseseră în părul negru.

— Toată lumea a părut să pălească în clipa în care ți-a auzit numele, mai devreme. Am dedus că era probabil o vrajbă între fratele tău și tine.

— Vrajbă? Păi ai putea să-i spui și așa.

— Nu-l placi prea mult?

— Să-l plac pe Jace?

Se gândise atât de mult, în ultimele săptămâni, dacă îl iubea pe Jace Wayland și cum, încât nu se oprise niciodată să analizeze dacă îl plăcea.

— Scuze. E din familia ta... nu prea se pune problema dacă îl placi sau nu.

— Îmi place, zise ea, spre surprinderea ei. Îmi place, numai că... Mă înfurie grozav. Îmi tot spune ce pot și ce nu pot să fac...

— Nu pare să funcționeze prea bine, observă Sebastian.

— Cum adică?

— Pari să faci oricum ce vrei tu.

— Cred că da. Observația o surprinse, venind de la un străin. Dar se pare că l-am enervat mult mai tare decât mă așteptasem eu.

— O să-i treacă.

Tonul lui Sebastian era nepăsător.

Clary se uită la el, curioasă.

— Dar *ție* îți place Jace?

— Îmi place. Dar nu cred că el mă place pe mine, zise Sebastian cu mâhnire. Tot ce spun pare să-l calce pe nervi.

Din stradă intrară într-o piață mare, pătrată, pavată, mărginită de clădiri înalte și înguste. În centru era statuia de bronz a unui înger – a *Îngerului*, cel care își dăduse sângele pentru a face neamul vânători de umbre. În capătul nordic al pieței era o construcție masivă din piatră albă. O cascadă de trepte albe de marmură ducea către o arcadă sprijinită pe coloane, dincolo de care se vedea o imensă ușă dublă. Efectul general în lumina înserării era uluitor – și ciudat de familiar. Clary se întrebă dacă nu cumva mai văzuse înainte o imagine a acestei clădiri. Poate că mama ei o pictase?

— Asta e Piața Îngerului, zise Sebastian, și acela a fost Marele Palat al Îngerului. Acolo au fost semnate prima oară Acordurile, fiindcă repudiații nu sunt admiși în Citadelă – acum i se spune Palatul Acordurilor. E un loc de întâlnire principal – aici au loc serbările, căsătoriile, balurile, toate manifestările de genul ăsta. Este inima orașului. Se spune că toate drumurile duc la Palat.

— Arată puțin a biserică – dar nu aveți biserici pe-aici, nu?

— Nu-i nevoie, zise Sebastian. Turnurile demonilor ne apără. Nu avem nevoie de nimic altceva. De aceea îmi place să vin aici. Simt o mare... pace.

Clary se uită la el surprinsă.

— Deci nu locuiești aici?

— Nu. Locuiesc în Paris. Acum sunt doar în vizită pe la Aline – e verișoara mea. Mama mea și tatăl ei, unchiul meu Patrick, sunt frați. Părinții lui Aline au condus mulți ani Institutul din Beijing. S-au mutat înapoi în Alicante acum vreo zece ani.

— Ei au fost... soții Penhallow n-au fost în Cerc, nu-i așa?

O expresie uluită trecu fulgerător pe fața lui Sebastian. Rămase tăcut până o luară la stânga, lăsând piața în urmă, intrând într-un labirint de străzi întunecoase.

— De ce întrebî? zise el, în cele din urmă.

— Păi... pentru că soții Lightwood au fost.

Trecură pe sub un felinar de stradă. Clary aruncă o privire într-o parte, la

Sebastian. În haina lui lungă și neagră, cu cămașă albă, în baia de lumină albă, arăta ca o ilustrație alb-negru a unui gentleman dintr-un album victorian. Părul său negru se ondula strâns pe lângă tâmple într-un fel care-o făcea să ardă de dorința de a-i face portretul în tuș.

— Trebuie să înțelegi, zise el. Mai bine de jumătate din vânătorii de umbre din Idris au făcut parte din Cerc, ca și o mulțime dintre cei din afara Idrisului. Unchiul Patrick a fost membru la început, dar a ieșit din Cerc odată ce a început să-și dea seama cât de serios era Valentine. Niciunul dintre părinții lui Aline n-a luat parte la Răzmeriță – unchiul meu plecase la Beijing ca să fie departe de Valentine și pe mama lui Aline a cunoscut-o la Institutul de acolo. Când soții Lightwood și ceilalți membri ai Cercului au fost judecați pentru trădare față de Conclav, soții Penhallow au votat pentru clemență. I-au trimis la New York în loc să-i anatimizeze. Așa că soții Lightwood le-au rămas întotdeauna recunoscători.

— Dar părinții tăi? zise Clary. Au fost în Cerc?

— Nu chiar. Mama era mai tânără decât Patrick – el a trimis-o la Paris, când el a plecat el la Beijing. Acolo l-a cunoscut pe tata.

— Mama ta *era* mai tânără decât Patrick?

— A murit, zise Sebastian. Și tata. M-a crescut mătușa mea, Elodie.

— Oh, zise Clary, simțindu-se prost. Îmi pare rău.

— Nu-mi aduc aminte de ei, zise Sebastian. Nu foarte bine. Când eram mai mic, îmi doream să fi avut o soră sau un frate mai mare, pe cineva care să-mi fi spus cum fusese să-i aibă pe ei părinți. Se uită la ea, gânditor. Pot să te întreb ceva, Clary? De ce ai venit totuși în Idris, când știai cât de mult o să-l supere asta pe fratele tău?

Înainte să-i poată răspunde, ieșiră de pe aleea strâmtă pe care o străbătuseră, într-o curte familiară, neluminată, a cărei fântână scoasă din uz din mijlocul ei sclipea în lumina lunii.

— Piața Cisternei, zise Sebastian, cu o indubitabilă notă de dezamăgire în glas. Am ajuns mai repede decât aș fi crezut.

Clary se uită peste podul de piatră care traversa canalul. Putea vedea casa lui Amatis în depărtare. Toate ferestrele erau luminate. Oftă.

— De aici mă pot duce singură, mulțumesc.

— Nu vrei să te conduc până la...

— Nu. Dacă nu vrei să intri și tu în bucluc.

— Crezi că aș intra și eu în bucluc? Pentru că am fost destul de bine-crescut cât să te conduc acasă?

— Nimeni n-ar trebui să știe că sunt în Alicante, zise ea. Ar fi trebuit să rămână secret. Și, fără supărare, tu ești un străin.

— Mi-ar plăcea să nu fiu, zise el. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

Se uita la ea cu un amestec de amuzament și oarecare sfială, de parcă nu era sigur cum avea să-i primească ea spusele.

— Sebastian, zise ea, simțindu-se deodată extraordinar de obosită. Mă bucur că vrei să mă cunoști mai bine. Dar eu pur și simplu n-am energia să încerc să te cunosc pe tine. Regret.

— N-am vrut să spun...

Dar ea deja se îndepărtase de el, luând-o către pod. La jumătatea acestuia, se întoarse și privi înapoi, la Sebastian. Arăta ciudat de părăsit în lumina lunii, cu părul lui negru căzându-i peste față.

— Ragnor Fell, zise ea.

El se uită mirat la ea.

— Poftim?

— M-ai întrebat de ce am venit aici, deși n-ar fi trebuit, zise Clary. Mama mea este

bolnavă. Foarte bolnavă. Poate chiar pe moarte. Singurul lucru care ar putea s-o ajute, singura persoană care ar putea s-o ajute este un magician pe nume Ragnor Fell. Numai că habar n-am unde să-l gădesc.

— Clary...

Se întoarse din nou către casă.

— Noapte bună, Sebastian.

A fost mai greu să se cațere pe spalier decât fusese să coboare. Ghetele lui Clary alunecară de nenumărate ori pe zidul umed de piatră și se simți ușurată când în sfârșit se ridică peste pervazul ferestrei și pe jumătate sări, pe jumătate căzu în dormitor.

Euforia ei a fost de scurtă durată. De îndată ce ghetele ei atinseră podeaua, o lumină strălucitoare se aprinse, o explozie mută care lumină odaia ca ziua.

Amatis ședea, cu spatele foarte drept, pe marginea patului, ținând o lampa-vrăjitoarei în mână. Aceasta ardea cu o asemenea intensitate, încât nu-i împlânzea cu nimic unghiurile feței sale ca dăltuite în piatră, nici cutele adânci de la colțurile gurii. Se uită la Clary în tăcere pentru câteva momente. În cele din urmă, spuse:

— În hainele alea ești exact ca Jocelyn.

Clary se ridică în picioare.

— Ăă... îmi pare rău, zise ea. Pentru că am ieșit afară în felul ăsta...

Amatis închise pumnul în jurul lămpii-vrăjitoarei, stingându-i strălucirea. Clary clipi buimacă în întunericul subit.

— Schimbă-te de hainele alea, zise Amatis, și vino jos, să stăm de vorbă în bucătărie. Și nici să nu te gândești s-o ștergi înapoi pe fereastră, adăugă ea, altminteri data viitoare când o să te întorci la casa asta ai s-o găsești închisă pentru tine.

Înghițind nodul din gât, Clary dădu din cap.

Amatis se ridică și părăsi odaia fără alte cuvinte. Iute, Clary se dezbracă de costumul de luptă și se îmbracă în hainele ei, care atârnavă pe tăblia de la capul patului, acum uscate – jeanșii erau puțin scorțoși, dar era plăcut să-și pună tricoul ei familiar. Scuturându-și părul ciufulit pe spate, se îndreptă către scări.

Ultima oară când văzuse parterul casei lui Amatis, delira și avea halucinații. Își amintea de niște culoare lungi până la infinit și de o uriașă pendulă al cărei ticăit suna ca bătăile unei inimi pe moarte. Acum se trezi într-un living micuț, confortabil, cu un mobilier de lemn simplu și un covor ros pe podea. Dimensiunea prietenoasă și culorile vii îi aminteau într-o câțva de livingul ei de acasă, din Brooklyn. Îl traversă în tăcere și intră în bucătărie, unde focul ardea în vatră și încăperea era scaldată într-o lumină galbenă, călduroasă. Amatis stătea la masă. Pe umeri avea un șal albastru, care-i făcea părul parcă și mai cărunț.

— Bună! Clary ezită în prag. Nu-și dădea seama dacă Amatis era supărată sau nu.

— Bănuiesc că nu trebuie să te întreb unde ai fost, zise Amatis, fără să-și ridice privirea. Ai fost să-l vezi pe Jonathan, nu? Presupun că era de așteptat. Probabil că dac-aș fi avut vreodată copii, aș fi știut când vreunul dintre ei m-ar fi mințit. Dar atât de mult am sperat că, măcar de data asta, nu-mi voi dezamăgi *complet* fratele.

— Să-l dezamăgești pe Luke?

— Știi ce s-a întâmplat când a fost mușcat? Amatis se uita drept în fața ei. *Când fratele meu* a fost mușcat de un vârcolac – și bineînțeles că a fost, căci Valentine întotdeauna risca prostesțe și cu viața lui și cu a apropiaților lui, a fost doar o chestiune de timp –, a venit și mi-a spus ce i se întâmplase și cât de speriat era că ar fi putut contracta maladia licantronică. Iar eu i-am spus... i-am spus...

— Amatis, nu trebuie să-mi povestești asta...

— I-am spus să iasă din casa mea și să nu se mai întoarcă până ce nu avea să fie sigur că n-o are. M-am dat înapoi din fața lui, n-am putut să mă abțin. Vocea îi tremura. El a putut *vedea* cât de dezgustată eram, o citea limpede pe chipul meu. A spus că se temea că, dacă avea o boală, dacă avea să devină o creatură-lup, atunci Valentine avea să-i ceară să-și ia viața, iar eu i-am spus... i-am spus că poate ăsta *ar fi fost cel mai bun lucru de făcut*.

Clary scoase o mică exclamație, fără voia ei.

Amatis își ridică repede privirile. Ura de sine era zugrăvită pe toată fața ei.

— Luke a fost întotdeauna fundamental *bun*, indiferent ce încerca Valentine să-l împingă să facă – uneori mă gândeam că el și Jocelyn erau singurele persoane cu adevărat bune pe care le cunoșteam – și eu n-am putut suporta gândul că avea să se prefacă într-un monstru...

— Dar nu e așa, nu e un monstru.

— N-am *știut*. După ce s-a preschimbat, după ce a fugit de aici, Jocelyn a tot stărunit să mă convingă de faptul că, pe dinăuntru, el e aceeași persoană, e tot fratele meu. Dacă n-ar fi fost ea, n-aș fi fost de acord să-l mai văd vreodată. L-am lăsat să stea aici, când a venit înainte de Răzmeriță – i-am dat voie să stea în pivniță –, dar îmi dădeam seama că nu avea încredere în mine, nu după ce îi întorsesem spatele. Cred că se mai îndoiește și acum.

— A avut destulă încredere să vină la dumneata când eu eram bolnavă, zise Clary. A avut destulă încredere să mă lase aici, cu dumneata..

— Nu avea unde în altă parte să se ducă, zise Amatis. Și uite ce bine m-am ocupat de tine. Nu te-am putut ține în casă nici măcar o zi.

Clary se făcu mică. Era mai rău decât dacă ar fi țipat la ea.

— Nu e vina dumitale. Eu te-am mințit și am plecat pe ascuns. N-ai fi putut face nimic să mă împiedici.

— Oh Clary, zise Amatis. Nu înțelegi? Există întotdeauna ceva pe care-l poți face. Numai oamenii ca mine își spun întotdeauna că nu există. Eu mi-am spus că nu puteam face nimic, când cu Luke. Mi-am spus că nu puteam face nimic când Stephen m-a părăsit. Și am refuzat chiar să particip la întrunirile Conclavului, pentru că mi-am spus că nu puteam face nimic să le influențez deciziile, chiar dacă uram ce făceau ei. Pe de altă parte, când mă hotărâsc să fac ceva... ei bine, nu pot face nici măcar un singur lucru cum trebuie. Ochii ei luceau cu putere în lumina focului. Du-te la culcare, Clary, sfârși ea. Și de acum încolo, poți să pleci și să vii când și cum vrei. N-am să fac nimic să te opresc. La urma urmelor, cum ai spus tu, n-aș putea face nimic.

— Amatis...

— Nu! Amatis clătină din cap. Du-te la culcare. Te rog.

Glasul ei avea o notă de finalitate; se întoarse cu spatele, ca și cum Clary deja plecase, și se uită la perete, fără să clipească.

Într-o clipă, Clary se răsuci pe un călcâi și urcă scările în fugă. În camera de oaspeți, trânti ușa în urma ei și se aruncă pe pat. Se gândi că ar fi vrut să plângă, dar lacrimile refuzau s-o asculte. *Jace mă urăște, își zise Amatis mă urăște. N-am reușit să-mi iau rămas-bun de la Simon. Mama e pe moarte. Și Luke m-a părăsit. Sunt singură. N-am fost niciodată atât de singură și e numai din vina mea.* Poate că de aceea nu putea să plângă, își dădu ea seama, uitându-se cu ochi uscați la tavan. Ce rost are să plângi, când nu e nimeni care să te consoleze? Și, mai rău, când nici măcar tu nu te poți consola?

UNDE ÎNGERII SE TEM SĂ CALCE

Dintr-un vis despre sânge și lumina soarelui, Simon se trezi brusc, când o voce îl striga pe nume.

— *Simon*. Vocea era doar o șoaptă șuierată. Simon, *trezește-te!*

Simon sări în picioare – uneori viteza cu care se mișca îl surprindea chiar și pe el – și se răsuci în loc, în bezna celulei.

— Samuel? șopti el, privind spre umbre. Samuel, tu m-ai strigat?

— Întoarce-te, Simon. Acum vocea, vag cunoscută, avea un ton agasant. Și vino la fereastră.

În clipa aceea, Simon știu numaidecât cine era și își îndreptă ochii spre fereastra zăbreliată ca să-l vadă pe Jace, îngenuncheat pe iarbă, afară, cu o lampa-vrăjitoarei în mână. Se uita la Simon cu o mânie stăpânită.

— Ce, credeai că ai avut un coșmar?

— Poate încă mai am.

Era un bâzâit în urechile lui Simon – dacă ar fi avut bătăi de inimă, ar fi crezut că e de la sângele care-i gonia prin vene, dar era altceva, ceva mai puțin corporal, dar mai apropiat decât sângele.

Lampa-vrăjitoarei arunca pe fața palidă a lui Jace un model complicat de umbre și lumini.

— Vasăzică, aici te-au vârat. N-aș fi crezut că mai folosesc temnițele astea.

Privi într-o parte.

— La început, am nimerit la o altă fereastră. I-am produs prietenului tău din celula alăturată un adevărat șoc. Chipeș individ, cu barba aia și cu zdrențele lui! Îmi amintește cumva de oamenii străzii de acasă.

Iar Simon pricepu ce era bâzâitul din urechile lui. Turbare. Într-un cotlon îndepărtat al minții sale, își dădea seama că își dezvelise dinții și că vârfurile colților îi juleau buza de jos.

— Mă bucur că ți se par amuzante toate astea.

— Adică *nu* ești fericit că mă vezi? zise Jace. Trebuie să spun că sunt surprins. Întotdeauna mi s-a spus că prezența mea luminează orice încăpere. S-ar fi zis că ar fi fost de două ori mai adevărat în cazul celulelor jilave de sub pământ.

— Știai ce avea să se întâmple, nu-i așa? „Or să te trimită înapoi, drept în New York”, mi-ai spus tu. Nicio problemă. Dar ei n-au avut nicio clipă vreo intenție în sensul ăsta.

— N-am știut. Jace îi căută privirea printre gratii, iar a lui era limpede și fermă. Știu că n-o să mă crezi, dar atunci eram convins că-ți spun un adevăr.

— Ori minți, ori ești prost...

— Atunci sunt prost.

— ... ori și una, și alta, sfârși Simon. Înclin să cred că amândouă.

— N-am niciun motiv să te mint. Nu acum. Privirea lui Jace rămase fermă. Și încetează să-ți mai arăți colții la mine. Mă fac nervos.

— Bine, zise Simon. Dacă vrei să știi de ce, e pentru că miroși a sânge.

— E apa mea de colonie. *Eau de Rană Recentă*.

Jace își ridică mâna stângă. Avea o mânășă de bandaj alb, pătată în dreptul nodurilor pumnului, acolo unde sângele răzbătuse prin fașe.

Simon se încruntă.

— Credeam că voi, ăștia, nu v-alegeți cu răni. Nu cu unele care să dureze.

— Mi-am trecut mâna printr-o fereastră, zise Jace, iar Alec m-a pus să mă vindec ca un mundan, ca să-mi dea o lecție. Poftim, ți-am spus adevărul. Impresionat?

— Nu, zise Simon. Am probleme mai mari, ca să-mi bat capul cu tine. Inchizitorul îmi tot pune întrebări la care nu pot să răspund. Mă tot acuză că mi-am obținut puterea de Diurn de la Valentine. Că sunt *iscoadă* pentru el.

Ochii lui Jace scânteiară alarmați.

— Aldertree a spus asta?

— Aldertree insinuează că întreg Conclavul crede asta.

— Asta-i rău. Dacă hotărâsc că ești iscoadă, atunci nu se mai aplică Acordurile. Nu dacă ajung la concluzia că ai încălcat Legea. Jace aruncă repede o privire în jur, înainte să se întoarcă spre Simon. Mai bine te scoatem de-aici.

— Și după aia ce?

Lui Simon nu-i venea să creadă ce spusese. Voia atât de tare să scape din locul acela, încât aproape că-și putea gusta dorința, totuși nu-și putea opri cuvintele să-i iasă pe gură.

— Unde plănuiești să mă ascunzi? continuă el.

— E un Portal aici, în Citadelă. Dacă-l vom găsi, te voi putea trimite înapoi prin el...

— Și toată lumea o să știe că m-ai ajutat. Jace, nu numai pe mine mă vizează Conclavul. De fapt, mă îndoiesc că le pasă vreun pic de un repudiat. Încearcă să demonstreze ceva despre familia ta, despre familia Lightwood. Încearcă să demonstreze că sunt cumva mână în mână cu Valentine. Că, în realitate, n-au părăsit niciodată Cercul.

Chiar și prin întuneric se putea vedea cum dispărea culoarea din obrajii lui Jace.

— Dar asta-i ridicol. S-au luptat cu Valentine... pe vasul ăla... Robert aproape c-a murit...

— Inchizitorul vrea să creadă că i-au sacrificat pe ceilalți nefilimi care au luptat pe vas ca să păstreze iluzia că ei ar fi fost împotriva lui Valentine. Însă tot au pierdut Sabia Mortală, iar asta-i singurul lucru care contează în ochii lui. Uite, voi ați încercat să avertizați Conclavul, iar lor nu le-a pasat. Acum, Inchizitorul caută pe cineva pe seama căruia să arunce toată vina. Dacă poate să-i stigmatizeze pe ai tăi ca trădători, atunci nimeni nu va mai acuza Conclavul pentru ceea ce s-a întâmplat, iar el o să fie în stare să aplice orice strategie dorește, fără nicio opoziție.

Jace își luă capul în mâini, trăgându-se distrat de păr cu degetele sale lungi.

— Dar nu te pot lăsa aici. Dacă află Clary...

— Ar fi trebuit să mă gândesc că de-asta îți făceai tu griji, râse Simon aspru. Atunci nu-i spune. Ea e în New York, oricum, mulțumesc lui... Se întrerupse, incapabil să pronunțe cuvântul. Ai avut dreptate, zise el, în schimb. Acum mă bucur că nu e aici.

Jace își înălță capul.

— Ce?

— Conclavul și-a pierdut mințile. Cine știe ce i-ar face ei, dacă ar afla ce poate. Ai avut dreptate, repetă Simon și pentru că Jace nu răspundea nimic, adăugă: Și ai putea să te bucuri și tu pentru că am recunoscut asta față de tine. Probabil n-am s-o mai spun niciodată.

Jace se uita lung la el, lipsit de expresie, iar Simon își aminti cu o neplăcută tresărire modul în care Jace îl privise pe vas, însângerat și muribund, pe podeaua de metal. În cele din urmă, Jace vorbi:

— Deci vrei să spui că ai de gând să rămâi aici? În închisoare? Până când?

— Până când ne vine o idee mai bună, zise Simon. Dar ar mai trebui ceva.

Jace își ridică sprâncenele.

— Ce anume?

— Sânge, zise Simon. Inchizitorul încearcă să mă înfometeze ca să vorbesc. Deja mă simt foarte slăbit. Până mâine o să fiu... ei bine, nu știu cum o să fiu. Dar nu vreau să-i cedez. Și *nu* o să mai beau din sângele tău iar, nici dintr-al altcuiva, adăugă el repede, mai înainte ca Jace să-i poată oferi. Sânge de animal o să fie perfect.

— Sânge îți pot aduce, zise Jace. Șovăi: Cumva... i-ai spus Inchizitorului că te-am lăsat să bei din sângele meu? Că te-am salvat?

Simon clătină din cap.

Ochii lui Jace sclipiră, reflectând lumina.

— De ce nu?

— Presupun că n-am vrut să te vâr în necazuri și mai mari.

— Ascultă, vampirule, zise Jace, protejează-i pe Lightwood dacă poți. Dar nu mă proteja pe mine.

Simon își înalță capul a mirare.

— De ce nu?

— Pentru că... zise Jace – și pentru o clipă, cum se uita în jos printre gratii, Simon aproape că-și putu imagina că el era afară și Jace închis în celulă –, nu cred că merit.

Pe Clary o trezi un zgomot ca de grindină care cade pe un acoperiș de metal. Se ridică în capul oaselor în pat, uitându-se în jur amețită. Zgomotul se repetă, un răpăit puternic venind dinspre fereastră. Dându-și pătura la o parte, fără chef, se duse să cerceteze.

Deschizând fereastra, în cameră năvăli o pală de aer înghețat care-o pătrunse prin pijama ca un pumnal. Se înfioră și se aplecă peste pervaz.

Cineva stătea în grădina de dedesubt, iar pentru o clipă, cu o tresărire a inimii, tot ce văzu era că persoana era zveltă și înaltă, cu păr băiețesc, ciufulit. Apoi el își ridică fața și ea văzu că părul lui era negru, nu blond, și își dădu seama că pentru a doua oară sperase să fie Jace și se alesese în schimb cu Sebastian.

Avea o mână plină de pietricele. Zâmbi când văzu că ea scoate capul afară și îi făcu semn spre el și apoi spre spalierele de trandafiri. *Coboară până aici.*

Ea clătină din cap și-i arătă către partea din față a casei. *Ne întâlnim la ușa de la intrare.* Închizând fereastra, se grăbi pe scări în jos. Era dimineață târziu – lumina ce se revărsa prin ferestre era puternică și aurie, dar lămpile erau toate stinse și casa era tăcută. *Amatis probabil că încă mai doarme,* gândi ea.

Clary se duse la ușa de la intrare, o descuie și o deschise. Sebastian stătea acolo, pe treptele din față, și încă o dată ea avu senzația aceea, acea stranie impresie că-l recunoștea, deși cu mai puțină intensitate, de data asta. Îi zâmbi din colțul gurii.

— Arunci cu pietricele în fereastra mea, zise ea. Credeam că oamenii fac asta numai în filme.

El rânji.

— Drăguțe pijamale. Te-am trezit?

— Poate.

— Îmi pare rău, zise el, deși nu părea să-i pară rău. Însă asta nu putea aștepta. N-ai vrea să dai fuga sus și să te îmbraci, apropo? O să ne petrecem ziua împreună.

— Uau! Sigur pe tine, nu? zise ea, dar, la urma urmelor, băieții care arătau ca Sebastian probabil că nu aveau motive să fie altfel decât siguri pe ei. Clătină din cap. Îmi pare rău, dar nu pot. Nu pot să părăsesc casa. Nu astăzi.

O cută de îngrijorare apărură între sprâncenele lui.

— Ieri ai părăsit casa.

— Știu, dar asta a fost înainte ca...

Înainte ca Amatis să mă facă să mă simt un nimeni.

— Pur și simplu nu pot. Și te rog, nu încerca să mă convingi, bine? continuă.

— Bine, zise el. N-o să încerc să te conving. Dar cel puțin lasă-mă să-ți spun de ce-am venit. Apoi, promit, dacă tot mai vrei să plec, o să plec.

— Despre ce-i vorba?

El își ridică fruntea, iar ea se întrebă cum de era posibil ca ochii lui negri să strălucească la fel ca ochii aurii.

— Știi unde-l poți găsi pe Ragnor Fell.

Lui Clary îi luă mai puțin de zece minute să urce în camera ei, să-și îmbrace grăbită hainele, să mângălească iute un bilet pentru Amatis și să se întoarcă la Sebastian, care o aștepta pe marginea canalului. El rânji când ea veni în fugă la el, cu răsufierea tăiată și mantia ei verde pe braț.

— Iată-mă, zise ea, oprindu-se din alergat. Putem merge acum.

Sebastian stăruie s-o ajute să-și pună mantia.

— Nu cred că m-a mai ajutat cineva până acum să-mi îmbrac haina, observă Clary, eliberându-și părul prins sub guler. Bine, poate chelnerii. Ai fost vreodată chelner?

— Nu, dar am fost crescut de o franțuzoaică, îi aminti Sebastian. Asta implică niște lecții de pregătire chiar mai riguroase.

Clary zâmbi, în pofida nervozității. Sebastian se pricepea s-o facă să zâmbească, își dădu ea seama cu o oarecare surprindere. Era aproape *prea* priceput.

— Unde mergem? întrebă ea abrupt. Casa lui Fell e aproape de-aici?

— De fapt, locuiește în afara orașului, zise Sebastian, luând-o către pod.

Clary își potrivi pasul după al lui.

— E mult de mers?

— Prea mult de mers pe jos. O să luăm un mijloc de transport.

— Un mijloc de transport? De la cine? Se opri în loc. Sebastian, trebuie să fim prudenți. Nu putem avea încredere în nimeni ca să-i spunem ce vrem să facem... ce *vreau* să fac. E secret.

Sebastian o privi cu ochii săi negri gânditori.

— Jur pe Înger că prietenul care o să ne-ajute cu transportul n-o să sufle un cuvânt nimănui despre ceea ce facem.

— Ești sigur?

— *Foarte* sigur.

Ragnor Fell, gândi Clary, în timp ce străbăteau străzile aglomerate. O *să-l vad pe Ragnor Fell*. Entuziasmul nebun i se împletea cu îngrijorarea agitată – Madeleine îl prezentase ca formidabil. Dacă n-o să aibă răbdare cu ea, n-o să aibă timp? Dacă n-o să-l poată convinge că era cine susținea ea că e? Dacă el nici măcar nu-și mai *amintea* de mama ei?

La nervozitatea ei, nu ajuta deloc faptul că de fiecare dată când trecea pe lângă un băiat blond sau pe lângă o fată cu părul lung și negru, se încorda toată pe dinăuntru, părându-i-se că-i recunoaște pe Jace sau pe Isabelle. Dar Isabelle probabil că n-ar fi băgat-o în seamă, gândi ea posacă, iar Jace se afla fără îndoială acasă la Penhallow, giugiulindu-se cu noua lui prietenă.

— Te temi să nu fii urmărită? întrebă Sebastian, când o luară pe o stradă care ducea în partea opusă de centrul orașului, observând că ea se tot uita în jur.

— Tot am impresia că văd cunoscuți, recunosc eu ea. Jace, ori pe vreunul dintre copiii Lightwood.

— Nu cred că Jace a ieșit din casă, de când au sosit la familia Penhallow. Pare să stea mai mult bosumflat, în camera lui. S-a mai și rănit ieri la mână destul de urât...

— S-a rănit la mână? Cum?

Clary, uitând să fie atentă pe unde calcă, se împiedică de o piatră. Drumul pe care-l urmau se transformase între timp într-unul acoperit cu pietriș, fără ca ea să bage de

seamă.

— Au!

— Am ajuns, anunță Sebastian, oprindu-se în fața unui gard înalt sârmă, cu stâlpi de lemn. Nu se vedea nicio casă prin preajmă – mai devreme ieșiseră destul de brusc din zona caselor de locuit, iar aici nu era decât gardul ăsta pe o parte a drumului și o pantă pietroasă, care ducea spre pădure, de partea cealaltă.

Gardul avea o poartă, dar era încuiată cu lacăt. Sebastian scoase din buzunar o cheie grea de oțel și descuie poarta.

— Mă întorc imediat cu mijlocul nostru de transport.

Închise poarta în urma lui. Clary își lipi ochiul de-un spațiu dintre șipcile porții. Pe acolo putu zări o construcție care arăta ca o cabană cu acoperiș de șindrilă, roșu și foarte jos. Deși nu părea să aibă o ușă obișnuită... sau ferestre obișnuite...

Poarta se deschise, iar Sebastian reapăru, rânjind larg. Într-o mână ținea un căpăstru: pășind docil în spatele lui, era un imens cal sur-rotat cu o stea albă strălucitoare în frunte.

— Un *cal*? Ai un cal? Clary se uita uluită la animal. Cine are un cal?

Sebastian mângâie cu dragoste calul pe greabăn.

— Multe familii de vânători de umbre țin câte un cal în grajd aici, în Alicante. Dacă ai observat, nu sunt mașini în Idris. Nu funcționează cum trebuie, cu toate vrăjile de protecție din jur.

Bătu cu palma în șaua de piele deschisă la culoare din spinarea calului, împodobită cu un blazon înfățișând un șarpe de apă ce se înălța dintr-un lac, într-o serie de spirale. Numele *Verlac* era scris dedesubt, cu litere delicate.

— Hai, sus!

Clary se dădu un pas înapoi.

— N-am mai călărit niciodată un cal.

— Îl conduc eu pe Wayfarer, o liniști Sebastian. Tu doar o să stai în fața mea.

Calul fornăi ușor. Avea dinți uriași, observă Clary, tulburată; fiecare de mărimea unui flacon-dozator Pez de bomboane. Își imaginează dinții aceia înfigându-se în piciorul ei și se gândi la toate fetele pe care le știa de la școala generală și care-și doreau câte un ponei. Se întrebă dacă erau sănătoase la cap.

Curaj! își spuse ea. *Mama ta așa ar fi făcut.*

Trase adânc aer în piept.

— Bine. Hai să mergem!

Hotărârea lui Clary de a fi curajoasă dură cam cât îi luă lui Sebastian – după ce o ajută pe ea să urce în șa – să se arunce în spinarea calului, în spatele ei, și să-și înfigă pintenii. Wayfarer țâșni ca un glonț, ropotind peste pietrele drumului cu atâta forță, încât îi trimitea lui Clary șocuri electrice prin șira spinării. Își încleștă mâinile în bucata de șa din fața ei înfigându-și unghiile destul de tare cât să lase urme în piele.

Drumul pe care-l străbăteau se îngusta, în timp ce se îndepărtau de oraș, iar aici și colo începuseră să apară pâlcuri de copaci, într-o parte și cealaltă, ziduri de verdeață limitând priveliștea. Sebastian trase de frâu, iar calul își domoli galopul dezlănțuit, bătăile inimii lui Clary încetinind deopotrivă cu viteza lui. Pe măsură ce panica i se risipea, deveni încetul cu încetul conștientă de Sebastian în spatele ei – ținea frâul cu ambele mâini pe lângă ea, inchipuind astfel un soi de cușcă din brațele sale, care o împiedica să aibă senzația că avea să cadă de pe cal. Era deodată foarte conștientă de prezența lui, nu doar de tăria brațelor care o țineau, dar și de faptul că se sprijinea cu spatele de pieptul lui și că el mirosea, într-un fel nelămurit, a piper negru. Dar nu era neplăcut – picant și agreabil, foarte diferit de mirosul de săpun și de soare al lui Jace. Nu că soarele ar fi avut vreun miros, de fapt, însă dacă ar fi avut...

Scrâșni din dinți. Era aici, cu Sebastian, pe cale să se întâlnească în sfârșit cu puternicul magician, și mintea ei umbla aiurea, la cum mirosea Jace. Se sili să se uite în jur. Pălcurile verzi de copaci se răriseră și acum vedea deschizându-se și-n stânga, și-n dreapta un peisaj rural marmorat. Era frumos, cum sunt uneori locurile pustii: un covor verde, sfâșiat ici și colo de câte o cicatrice de drum cenușiu de piatră sau de vreo îngrămădire de colți de stâncă negri crescând din iarbă. Tufe de flori albe delicate, aceleași pe care le văzuse și cu Luke în necropolă, înstelau dealurile ca într-o ninsoare ocazională.

— De unde ai aflat unde e Ragnor Fell? întrebă ea, în timp ce Sebastian mâna cu abilitate calul pe după o scobitură din drum.

— De la mătușa mea, Elodie. Are o adevărată rețea de informatori. Știe tot ce mișcă în Idris, chiar dacă ea nu vine niciodată. Nu-i place să părăsească Institutul.

— Dar tu? Vii des în Idris?

— Nu chiar. Ultima oară când am fost aici, aveam vreo patru ani. De atunci, nu i-am mai văzut pe mătușa și pe unchiul, deci mă bucur că venit acum. Am șansa să recuperez. De altfel, îmi lipsește Idrisul când sunt departe de el. Nicăieri nu-i ca aici. E un loc unic pe Pământ. O să începi și tu să simți asta și apoi o să-i duci dorul, când n-o să fii aici.

— Știu că Jace îi ducea dorul, zise ea. Dar am crezut că era din cauză că a trăit aici mulți ani. El a fost crescut aici.

— La conacul Wayland, zise Sebastian. Nu-i prea departe de locul unde mergem noi, de fapt.

— Chiar pari să știi totul.

— *Nu chiar totul*, zise Sebastian râzând, iar Clary îi simți râsul ca fior pe șira spinării. Da, Idris vrăjește pe toată lumea – chiar și pe aceia care, ca Jace, ar avea motive să urască locul ăsta.

— De ce spui asta?

— Păi, a fost crescut de Valentine, nu-i așa? Iar asta trebuie să fi fost cumplit.

— Nu știu, ezită Clary. Adevărul e că are sentimente amestecate în ceea ce privește copilăria lui. Eu cred că Valentine a fost un tată groaznic, într-un fel, dar pe de altă parte fărâmele de bunătate și de dragoste pe care le-a arătat au fost toată bunătatea și dragostea pe care le-a cunoscut vreodată Jace. Simți un val de tristețe, în timp ce vorbea. Cred că și-a amintit de Valentine cu multă afecțiune, foarte multă vreme.

— Nu pot să cred că Valentine i-a arătat vreodată bunătate sau dragoste lui Jace. Valentine e un monstru.

— Ei bine, da, dar Jace e fiul lui. Și era doar un băiețel. Cred că Valentine l-a iubit totuși, în felul lui...

— Nu. Vocea lui Sebastian era tăioasă. Mă tem că asta-i imposibil.

Clary clipi nedumerită și aproape că se întoarse să-i vadă fața, dar își luă seama. Toți vânătorii de umbre erau un pic țicniți când vorbeau despre Valentine – se gândi la Inchizitoare și se cutremură în sinea ei – și ea cu greu i-ar fi putut învinovăți.

— Probabil că ai dreptate.

— Am ajuns, zise Sebastian abrupt – atât de abrupt, încât Clary se întrebă dacă nu cumva îl jignise – și se dădu jos de pe cal. Însă când își ridică ochii spre ea, zâmbea. Am ajuns repede, zise el, legând calul de cea mai joasă creangă a unui copac din apropiere. Mai repede decât mă așteptam.

Îi făcu semn că trebuia să coboare din șaua, iar după o clipă de șovăire, Clary se lăsă să alunece din spina calului în brațele lui. Se ținu strâns de el când acesta o prinse, simțindu-și picioarele nesigure după cât călărise.

— Scuze, zise ea timid. N-am vrut să te înhaț așa.

— Eu nu mi-aș cere scuze pentru *asta*.

Îi simți răsuflarea caldă pe gât și se înfioră. Mâinile lui întârziară o clipă pe spatele ei, înainte să-i dea drumul, cu părere de rău.

Toate acestea n-o ajutară pe Clary să se țină mai ferm pe picioare.

— Mulțumesc, zise ea, știind foarte bine că roșise și dorindu-și din suflet ca tenul ei alb să nu se coloreze atât de prompt. Deci, aici e?

Se uită în jur. Se aflau într-o mică vale, între două dealuri joase. Mai mulți copaci noduroși mărgineau un fel de luminiș. Crengile lor răsucite aveau o frumusețe sculpturală, pe fundalul cerului de un albastru-oțel. Dar altminteri...

— Nu-i nimic aici, zise ea, încruntându-se.

— Clary. *Concentrează-te.*

— Vrei să spui... o iluzie magică? Dar de regulă nu trebuie să...

— Iluziile magice din Idris sunt adesea mult mai puternice decât oriunde în altă parte. S-ar putea să fii nevoită să te străduiești mai mult decât de obicei. Își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse, cu blândețe. Privește luminișul!

Clary făcu în tăcere mica șmecherie mintală care-i permitea să decojească iluzia magică de pe obiectul deghizat. Își închipui că șterge cu terebentină un tablou, dând la o parte straturile de vopsea pentru a descoperi adevărata imagine de dedesubt – și iat-o! O căsuță de piatră, cu un acoperiș înalt cu fronton, cu fumul ieșind pe horn ca o elegantă fioritură. O potecă șerpuitoare, bătută cu pietre, conducea la ușa de la intrare a casei. Chiar sub ochii ei, fuiorul de fum de pe horn conținea se răsucescă spre cer și începu să ia forma unui tremurător semn de întrebare negru.

Sebastian râse.

— Cred că asta vrea să însemne „Cine-i acolo?”.

Clary își strânse mai bine mantia pe lângă corp. Vântul care sufla peste iarba pajiștii nu era atât de aspru, totuși ea simțea un fior de gheață în măduva oaselor.

— Arată ca o scenă dintr-un basm.

— Ți-e frig?

Sebastian o cuprinse de umeri. Imediat, fumul care se ridica pe hornul casei încetă să mai înfățișeze semnul de întrebare și începu să contureze norișori în forma unor inimi unite. Clary se strecură pe sub brațul lui, simțindu-se deopotrivă stânjenită și cumva vinovată, de parcă făcuse ceva rău. Se grăbi către aleea casei, urmată de Sebastian. Se aflau la jumătatea drumului, când ușa se deschise brusc.

În pofida obsesiei sale de a-l găsi pe Ragnor Fell încă de când Madeleine îi rostise numele în fața ei, Clary nu încercase niciodată să-și imagineze cum arăta. Un bărbat solid, cu barbă, și-ar fi spus ea, în caz că s-ar fi gândit vreodată. Cineva ca un viking, cu umeri lați și puternici.

Dar persoana care ieși pe ușa casei era înaltă și subțire, cu păr negru, scurt și țepos. Purta o vestă de plasă din aur și o pereche de pantaloni de pijama de mătase. Se uita la Clary cu interes moderat, pufăind agale din pipa sa nemaivăzut de mare. Deși nu arăta nici pe departe a viking, într-o clipă i-a fost foarte familiar.

Magnus Bane.

— Dar... Sebastian părea la fel de uimit ca și Clary. Se holba la Magnus cu gura ușor căscată și cu stupoare pe chip. În cele din urmă, se bâlbâi: Tu ești... Ragnor Fell? Magicianul?

Magnus își scoase pipa din gură.

— Păi, sunt foarte sigur că nu sunt Ragnor Fell, dansatorul exotic.

— Eu...

Sebastian păru să rămână fără cuvinte.

Clary nu înțelegea la cine s-ar fi așteptat, dar Magnus era un individ care merita băgat în seamă.

— Speram că ne vei putea ajuta. Eu sunt Sebastian Verlac, iar ea este Clarissa

Morgenstern... mama ei e Jocelyn Fairchild...

— Nu-mi pasă cine e mama ei, zise Magnus. Nu mă puteți vedea fără o programare. Întoarceți-vă mai târziu. În martie următor ar fi tocmai bine.

— În martie? zise Sebastian părând scandalizat.

— Ai dreptate, zise Magnus. Prea ploios. Ce zici de iunie?

Sebastian se îndreptă de spate.

— Nu cred că înțelegi cât e de important...

— Lasă, Sebastian, zise Clary cu dezgust. Vrea doar să te aiurească. Ragnor nu ne poate ajuta.

Sebastian păru și mai buimăcit.

— Dar nu văd de ce n-ai putea...

— Bine, destul, zise Magnus și pocni o dată din degete.

Sebastian încremeni pe loc, cu gura încă deschisă și mâinile parțial întinse.

— *Sebastian!*

Clary întinse mâna să-l atingă, dar era rigid ca o statuie. Numai ușoara ridicare și coborâre a pieptului său arăta că mai era încă *viu*.

— Sebastian? zise ea din nou, dar în zadar.

Își dădu cumva seama că el n-o putea nici vedea, nici auzi. Se întoarse atunci spre Magnus:

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Ce naiba te-a apucat? Ți-a făcut creierul piftie ce fumezi în pipa aia? Sebastian e de partea noastră.

— Eu nu sunt de nicio parte, Clary iubito, zise Magnus, fluturând din pipă. Și, serios, e numai vina ta că a trebuit să-l împietresc pentru câteva clipe. Era cât pe ce să-i spui că nu sunt Ragnor Fell.

— Asta pentru că *nu* ești Ragnor Fell.

Magnus suflă un fuior de fum din gură și o privi gânditor prin ceață.

— Vino, zise el. Hai să-ți arăt ceva.

Ținu ușa căsuței deschisă, făcându-i semn să intre. Cu o ultimă privire uluită către Sebastian, Clary îl urmă.

Interiorul colibeii nu era luminat. Licărul slab al zilei care pătrundea pe fereastră era însă de ajuns ca să-i arate lui Clary că se aflau într-o cameră mare, plină de umbre întunecate. În aer se simțea un miros ciudat, ca de gunoi ars. Ea scoase un scurt sunet înecat, când Magnus pocni a doua oară din degete. O puternică lumină albastră înflori în vârful degetelor lui.

Clary tresări. Camera era devastată – mobilierul făcut țandări, sertarele deschise și conținutul împrăștiat pe jos. Pagini rupte din cărți pluteau prin aer ca fulgii de cenușă. Chiar și geamul ferestrei era spart.

— Am primit un mesaj de la Ragnor Fell, aseară, zise Magnus, care-mi cerea să vin să stau de vorbă cu el. Am ajuns aici... și-am văzut asta. Totul distrus și o duhoare de demoni în toată casa.

— Demonii? Păi demonii nu pot intra în Idris...

— N-am spus că au intrat. Eu ți-am spus doar ce s-a întâmplat.

Magnus vorbea monoton. Continuă:

— Locul asta duhnește a ceva de origine demonică. Trupul lui Ragnor era pe podea. Nu era mort când l-au lăsat ei, dar era mort când am sosit eu. Se întoarse spre ea: Cine mai știa că-l căutai?

— Madeleine, șopti Clary. Dar ea e moartă. Sebastian, Jace și familia Lightwood...

— Ah, făcu Magnus. Dacă familia Lightwood știa, atunci sigur a aflat între timp și Conclavul, iar Valentine are spioni în Conclav.

— Ar fi trebuit să păstrez secretul, în loc să întreb pe toată lumea de el, zise Clary îngrozită. E vina mea. Ar fi trebuit să-l previn pe Fell...

— Ți atrag atenția, zise Magnus, că nu l-ai fi putut găsi pe Fell, acesta este, de fapt, și motivul pentru care ai întrebat oamenii de el. Uite, Madeleine – ca și tine – a crezut că Fell este persoana care ar putea s-o ajute pe mama ta. Dar nu și că este persoana de care ar putea fi interesat Valentine. Însă la mijloc e ceva mai mult de-atât. Valentine n-a știut cum s-o trezească pe mama ta, dar pare să fi știut că lucrul pe care l-a făcut ea ca să intre în starea aceea avea o legătură cu ceva pe care el și-l dorea foarte tare. O anumită carte de vrăji.

— De unde știi toate astea? întrebă Clary.

— Mi-a spus Ragnor.

— Dar...

Magnus îi tăie vorba cu un gest.

— Magicienii au modurile lor de a comunica între ei. Au limbajele lor. Își ridică mai sus mâna ce ținea flacăra albastră. *Logos!*

Litere de foc, fiecare de cel puțin o palmă înălțime, apărură pe pereți ca și când ar fi fost gravate în perete cu aur lichid. Literele alergau pe pereți de jur împrejur, alcătuind cuvinte pe care Clary nu le putea citi. Se întoarse către Magnus:

— Ce scrie?

— Ragnor a scris asta când și-a dat seama că va muri. Povestește – oricărui magician care l-ar căuta – ce s-a întâmplat.

Când Magnus se întoarse, strălucirea literelor arzătoare îi lumină ochii de pisică în auriu.

— A fost atacat de servitorii lui Valentine. Ei îi ceruseră Cartea Albă. În afară de Cartea Gri, este unul dintre cele mai faimoase volume de lucrări supranaturale scrise vreodată. Atât rețeta pentru poțiunea pe care a luat-o Jocelyn, cât și rețeta pentru antidotul acesteia erau în cartea aceea.

Clary rămase cu gura deschisă.

— Deci a fost aici?

— Nu. I-a aparținut mamei tale. Tot ce a făcut Ragnor a fost s-o sfătuiască unde s-o ascundă de Valentine.

— Deci e...

— E la conacul familiei Wayland. Familia Wayland avea casa foarte aproape de locuința lui Jocelyn și Valentine; erau cei mai apropiați vecini ai lor. Ragnor i-a sugerat mamei tale să ascundă cartea în casa lor, unde Valentine n-ar fi căutat-o niciodată. În bibliotecă, mai exact.

— Dar Valentine a stat în conacul familiei Wayland ani de-a rândul după asta, protestă Clary. N-ar fi putut s-o găsească?

— Era ascunsă în interiorul altei cărți. Una pe care Valentine n-ar fi deschis-o niciodată, zâmbi Magnus strâmb. *Rețete simple pentru gospodine*. Nimeni nu poate spune că mama ta n-a avut simțul umorului.

— Și te-ai dus la conacul Wayland? Ai căutat cartea?

Magnus clătină din cap.

— Clary, peste conac sunt puse vrăji de protecție care te abat din drum. Nu-i țin la distanță numai pe cei din Conclav, ci pe toată lumea. *Mai ales* pe repudiați. Poate că, dacă aș fi avut timp să mă ocup de ele le-aș fi putut slăbi, dar...

— Atunci nu poate nimeni intra în conac? Simțea gheara disperării în capul pieptului. E cu neputință?

— N-am spus nimeni, zise Magnus. Mă pot gândi la cel puțin o persoană care aproape cu siguranță ar putea pătrunde în conac.

— Te referi la Valentine?

— Mă refer la fiul lui Valentine, zise Magnus.

Clary clătină din cap.

— Jace n-o să mă ajute, Magnus. Nu mă vrea aici. De fapt, mă îndoiesc că îmi va mai vorbi vreodată.

Magnus se uită la ea, meditativ.

— Eu cred, zise el, că nu există prea multe lucruri pe care Jace nu l-ar face pentru tine, dacă l-ai ruga.

Clary deschise gura, apoi o închise la loc. Se gândi că Magnus păruse că știe totdeauna ce simțea Alec pentru Jace, ce simțea Simon pentru ea. Sentimentele ei pentru Jace trebuie să-i fi fost zugrăvite pe chip chiar în clipa aceea, iar Magnus era un cititor priceput. Ea își feri privirea.

— Să zicem că pot să-l conving pe Jace să vină la conac cu mine și să luăm cartea, zise ea. Și dup-aceea? Eu nu știu să fac vreo vrajă sau vreun antidot.

Magnus pufni.

— Credeai că-ți dau toate sfaturile astea pe degeaba? Odată ce vei fi în posesia Cărții Albe, vreau s-o aduci drept la mine.

— Cartea? O vrei *tu*?

— E una dintre cele mai puternice cărți de vrăji din lume. Bineînțeles că o vreau. De altfel, le aparține de drept copiilor lui Lilith, nu ai lui Raziel. E o carte de magician și se cuvine să fie în mâinile unui magician.

— Dar am *eu* nevoie de ea... s-o vîndec pe mama...

— Tu ai nevoie de o singură pagină din ea, pe care poți s-o păstrezi. Restul e al meu. Și, în schimb, când o să-mi aduci cartea, o să fac eu antidotul pentru tine și o să i-l administrez lui Jocelyn. Nu poți să spui că nu e un târg corect.

Întinse mâna:

— Batem palma? adăugă el.

După o clipă de ezitare, Clary i-o strânse.

— Ar fi bine să nu regret târgul ăsta.

— Sper din toată inima că nu, zise Magnus, întorcându-se vesel către ușa de la intrare. Pe pereți, literele de foc deja începuseră să se șteargă. Regretul e o emoție care nu-și are deloc rostul, nu ești de acord?

Afară, soarele părea deosebit de puternic, după bezna din colibă. Clary rămase clipind în prag, până i se adaptară ochii; munții din depărtare, Wayfarer pascănd mulțumit și Sebastian neclintit ca o statuie, cu o mână încă întinsă. Se întoarse spre Magnus.

— N-ai putea să-l eliberezi acum, te rog?

Magnus păru amuzat.

— Am fost surprins când am primit mesajul lui Sebastian, azi-dimineață, zise el. Spunea că îți făcea ție o favoare, nici mai mult, nici mai puțin. Cum ai reușit să-l cunoști?

— E vărul unor prieteni de-ai familiei Lightwood, ceva de genul ăsta. E drăguț, crede-mă.

— Drăguț pe naiba. E splendid! Magnus se uita visător în direcția băiatului. Ar trebui să-l lași aici. Aș putea atârna de el pălării și diverse alte lucruri.

— Nu. Nu-l poți avea.

— De ce nu? Îți *place* ție de el? ochii lui Magnus luciră. El pare să te placă pe tine. L-am văzut uitându-se după mâna ta, adineauri, ca o veveriță scotocind după o arahidă.

— De ce să nu vorbim despre viața *ta* amoroasă? pară Clary. Cum rămâne cu tine și cu Alec?

— Alec refuză să recunoască faptul că avem o relație, prin urmare și eu refuz să-l recunosc pe el. Mi-a trimis un mesaj de foc, cerându-mi o favoare, alaltăieri. Scrisese la adresă „Magicianului Bane”, de parcă i-aș fi fost perfect străin. E încă fermecat de

Jace, cred, deși relația nu va duce niciodată nicăieri. O problemă despre care îmi închipui că *tu* nu știi nimic...

— Oh, mai taci! Clary îl măsură pe Magnus cu o privire disprețuitoare. Ascultă, dacă nu-l eliberezi pe Sebastian, atunci n-am să pot pleca în veci de aici, iar tu n-ai să mai pui mâna pe Cartea Albă.

— Oh, bine, bine. Dar o să-ți cer ceva. Nu-i spune nimic din ceea ce ți-am povestit eu, fie că e, fie că nu e prieten cu Lightwood.

Magnus pocni din degete nemulțumit.

Chipul lui Sebastian se reînsufleți, ca un film video repornit după ce i se dăduse o pauză.

— ... să ne ajuți, zise el. Nu e doar o problemă oarecare. E o chestiune de viață și de moarte.

— Voi, nefilimii, credeți că toate problemele voastre sunt chestiuni de viață și de moarte, zise Magnus. Hai, acum plecați de-aici. Ați început să mă plictisiți.

— Dar...

— Plecați! zise Magnus, pe un ton amenințător.

Scânteii albastre străluciră în vârful degetelor sale lungi și deodată se simți un miros pătrunzător în aer, ca de ars. Ochii de pisică ai lui Magnus luminau. Deși știa că e doar teatru, Clary se dădu înapoi, fără voia ei.

— Cred c-ar trebui să plecăm, Sebastian, zise ea.

Sebastian își miji ochii.

— Dar, Clary...

— *Plecăm*, stăruie ea și, apucându-l de braț, aproape că-l târî spre Wayfarer.

El o urmă fără tragere de inimă, bombănind. Cu un oftat de ușurare, Clary aruncă o privire peste umăr. Magnus stătea în pragul colibeii, cu brațele încrucișate la piept. Prinzându-i privirea, el rânji și-i făcu o dată cu ochiul.

— Îmi pare rău, Clary.

Sebastian puse o mână pe umărul lui Clary și cealaltă în jurul taliei ei ajutând-o să urce pe spinarea lată a lui Wayfarer. Ea făcu un efort să-și înăbușe mica voce interioară care o prevenea să nu se suie iar pe cal – pe niciun cal – și îl lăsă s-o ridice. Își trecu un picior în partea cealaltă și se așeză în șa, spunându-și că de fapt stătea în echilibru pe sofa mare, mișcătoare, și nu pe o creatură vie care ar fi putut să se întoarcă să o muște în orice clipă.

— Pentru ce-ți pare rău? întrebă ea, când el se săltă în spatele ei.

Era aproape enervant cu câtă ușurință o făcuse – de parc-ar fi dansat – dar liniștitor de privit. În mod clar știa ce făcea, gândi ea, când strânse brațele în jurul ei să apuce frâul. Își zise că era bine că măcar unul dintre ei știa.

— Că a ieșit așa, cu Ragnor Fell. Nu mă așteptam să nu vrea deloc să ne ajute. Deși magicienii sunt foarte capricioși. Ai mai întâlnit unul până acum, nu-i așa?

— L-am întâlnit pe Magnus Bane.

Se răsuci în șa, în momentul acela, să se uite peste umărul lui Sebastian la coliba care rămăsese departe în urma lor. Fumul ieșea pe horn în forma unor mici siluete care dansau. Magnus și dansatori? Nu-și dădea seama prea bine de la distanța aceea.

— Bane e înaltul Magician din Brooklyn.

— Și seamănă cu Fell?

— Ca două picături de apă. Nu-ți face probleme din cauza lui Fell. Știam că exista posibilitatea să refuze să ne ajute.

— Dar eu ți-am promis că te ajut! Sebastian părea sincer înciudat. Ei bine, cel puțin pot să-ți arăt ceva, ca să nu zici că ziua a fost o adevărată pierdere de vreme.

— Ce anume?

Ea se răsuci din nou în șa, ca să se uite la el. Soarele era sus pe cer și în spatele lui, poleindu-i șuvițele de păr negru cu un nimb de aur.

Sebastian rânji.

— O să vezi.

În vreme ce călăreau tot mai departe de Alicante, ziduri de pădure și verdeață se desfășurau în goană de-o parte și de alta, deschizându-se, din când în când, către priveliști de necrezut: lacuri de un albastru glacial, văi verzi, munți cenușii, panglici argintii de râuri și pâraie, tivite de brazde de flori. Clary se întrebă cum ar fi fost să trăiască într-un loc ca acela. Fără voia ei se simțea încordată, aproape vulnerabilă, lipsită confortul clădirilor înalte care s-o înconjoare îndeaproape.

Nu că n-ar fi existat deloc clădiri. Din când în când, acoperișul vreunei construcții mari de piatră se ițea peste coroanele copacilor. Acestea erau conacele de țară, îi explicase Sebastian (strigându-i la ureche), locuințele rurale ale familiilor înstărite de vânători de umbre. Ele îi aminteau lui Clary de marile vile vechi de pe malul lui Hudson River, în nordul Manhattanului, unde newyorkezii bogați își petreceau verile în urmă cu sute de ani.

Calea pietruită pe care-o urmau se prefăcuse în drum de pământ. Clary ieși brusc din reverie când ajunseră pe coama unui deal și Sebastian trase de frâu, oprindu-l pe Wayfarer.

— Țsta e, zise el.

Clary se uită lung. „Țsta” era o masă informă de piatră arsă, înnegrită, pe care doar după contur o recunoștea drept ceva ce fusese odată o casă; se vedea un horn, care încă se înălța spre cer, și o bucată de zid, cu ferestre fără geamuri, căscate în mijlocul lui. Bălăriile crescuseră înalte printre pietrele fundației, verzi pe fundalul negru.

— Nu înțeleg, zise ea. De ce suntem aici?

— Nu știi? întrebă Sebastian. Aici au locuit mama și tatăl tău. Aici s-a născut fratele tău. Acesta este conacul Fairchild.

Nu pentru prima oară, Clary auzi în minte glasul lui Hodge. *Valentine a aprins un foc mare și s-a aruncat în el, murind ars, împreună cu familia lui, soția și copilul. Pământul s-a făcut scrum. Nimeni n-a mai construit ceva acolo. Se spune că pământul acela e blestemat.*

Fără alt cuvânt, coborî de pe cal. Îl auzi pe Sebastian strigând după ea, dar ea deja alerga, mai mult alunecând, pe panta unui deal nu foarte înalt. Terenul se îndrepta în locul unde fusese odinioară casa; pietrele înnegrite ale ceea ce fusese odinioară aleea din față zăceau uscate și crăpate sub picioarele ei. Printre bălării, zări niște scări care se opreau brusc la vreun metru și ceva de pământ.

— Clary...

Sebastian venise după ea printre buruieni, dar ea de-abia își dădu seama de prezența lui. Întorcându-se în loc, descriind un cerc complet, se uită cu atenție la tot. Copaci arși, pe jumătate uscați. Aici se pare că fusese cândva o pajiște umbroasă, prelungindu-se pe panta unui deal. În depărtare, putu vedea acoperișul a ceea ce fusese probabil un alt conac, învecinat, răsărit peste coroanele copacilor. Soarele făcea să sclipească cioburile ferestrelor sparte dintr-un perete întreg, rămas încă în picioare. Ea păși între ruine, pe o platformă de piatră înnegrită. Putea vedea contururile camerelor, ale ușilor, chiar și un dulap ars, rămas aproape întreg, căzut pe-o parte cu cioburi de porțelan răspândite în jur, amestecate cu pământul negru.

Odată, aceasta fusese o casă adevărată, locuită de oameni vii. Aici locuise mama ei, aici se căsătorise, aici avusese un copil. Și apoi venise Valentine și prefăcuse totul în praf și cenușă, lăsând-o pe Jocelyn să creadă că fiul ei murise, determinând-o să-i ascundă adevărul despre lume fiicei sale... O tristețe copleșitoare o năpădi pe Clary.

Mai mult de o viață fusese distrusă în locul acesta. Își duse mâna la față și, aproape cu surprindere, o descoperi umedă: plânsese fără să știe.

— Clary, îmi pare rău. Am crezut că voi ai să vezi asta.

Era Sebastian, care venea spre ea, dărâmurile scrâșnindu-i sub tălpi și ridicând norișori de cenușă pe unde călca. Părea îngrijorat.

Ea se întoarse spre el.

— O, da. Voiam. Mulțumesc.

Vântul se înteeți. Îi flutură șuvițe de păr negru peste față. El zâmbi mâhnit.

— Trebuie să-ți fie greu să te gândești la tot ce s-a întâmplat în locul ăsta, la Valentine, la mama ta... ea a avut un curaj incredibil.

— Știu, zise Clary. A avut. Are.

El îi atinse ușor obrajii.

— La fel și tu.

— Sebastian, nu știi nimic despre mine.

— Nu-i adevărat.

Își ridică și cealaltă mână, ținându-i fața în palme. Atingerea era blândă, aproape sfioasă.

— Am auzit despre tine, Clary. Despre cum te-ai luptat cu tatăl tău pentru Pocalul Mortal, despre cum ai intrat în hotelul infestat cu vampiri, după prietenul tău. Mi-a povestit și Isabelle, am mai auzit și zvonurile. Și încă de prima oară – de prima oară când ți-am auzit numele, eu mi-am dorit să te întâlnesc. Știam că vei fi extraordinară.

Ea râse, tremurător.

— Sper că nu ești prea dezamăgit.

— Nu, șopti el, aducându-și ușor degetele sub bărbia ei. Niciodată.

Îi ridică fața spre a lui. Ea era prea surprinsă ca să facă vreun gest, nu se mișcă nici când el se aplecă spre ea și ea își dădu seama, cu întârziere, ce făcea. Din reflex, închise ochii când buzele lui trecură ușor peste ale ei, trimițându-i fiori în tot corpul. O invadează deodată o dorință arzătoare de a fi ținută în brațe și sărutată într-un mod care s-o facă să uite de orice altceva. Își ridică brațele, înlănțuindu-i gâtul, pe de-o parte să se sprijine, pe de alta să-l tragă mai aproape.

Părul lui îi gădilă vârful degetelor, nu mătăsos, ca al lui Jace, dar fin și moale, și *n-ar fi trebuit să se gândească la Jace*. Și-l alungă din minte, în vreme ce degetele lui Sebastian i se plimbau peste obraji, pe bărbie. Atingerea lui era gingașă, în pofida bătăturilor din vârful degetelor. Bineînțeles, și Jace avea bătăături din acestea, de la lupte; probabil că toți vânătorii de umbre le aveau...

Se înverșună să-și alunge gândul la Jace, sau încercă, dar în zadar. Îl putea vedea chiar și cu ochii închiși – îi vedea unghiurile și netezimile feței lui, o față pe care nu putuse niciodată s-o deseneze cum trebuie, indiferent cât de vie îi era imaginea lui în minte; îi vedea osatura delicată a mâinilor lui, pielea cu cicatrice de pe umeri...

Dorința arzătoare ce-o cuprinsese atât de năvalnic dădu deodată înapoi, cu un recul atât de puternic, încât parcă ar fi fost un elastic întins și eliberat brusc. Paraliză, tocmai când Sebastian își apăsa buzele de ale ei și își unea mâinile pe ceafa ei – paraliză, simțind deodată șocul greșelii. Ceva groaznic de greșit, mai greșit și decât dorul ei fără speranță după cineva pe care nu-l putea avea. Aici era altceva: o bruscă izbucnire de groază de parcă ar fi făcut încrezătoare un pas înainte și s-ar fi trezit deodată prăbușindu-se într-un abis întunecat.

Icni și se smulse de lângă Sebastian cu atâta forță, încât aproape că se împiedică. Dacă n-ar fi ținut-o el, ar fi căzut.

— Clary! O privea răvășit, în timp ce obrajii i se colorau într-un roșu aprins. Clary, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Vocea ei îi sună pierită până și ei. Nimic... numai că, n-ar fi trebuit să...

nu sunt chiar gata...

— Ne-am grăbit? Putem s-o luăm mai încet... Întinse mâna spre ea și mai înainte ca ea să se poată controla, ea se feri. El păru rănit. N-o să-ți fac niciun rău Clary.

— Știu.

— S-a întâmplat ceva? Ridică iar mâna, mângâind-o pe păr; ea își înăbuși cu greu tentația de a sări înapoi. Cumva Jace...

— *Jace?* Oare știa că se gândise la Jace, oare își putuse da seama? Și totodată... Jace e fratele meu. De ce-l aduci în discuție? Ce vrei să spui?

— Mă gândeam doar... Clătină din cap, pe chipul lui succedându-se îndurerarea și nedumerirea. Că poate altcineva te-a rănit.

Măinile lui erau încă pe obraji ei; ea și le ridică pe ale ei și, blând dar ferm, i le desprinse, ducându-i-le în jos, pe lângă el.

— Nu. Nimic de genul asta. Numai că... Șovăi: Am simțit că e o greșeală.

— *Greșeală?* Expresia de durere de pe chipul lui dispăru; parcă nu-i venea să creadă. Clary, între noi e o atracție. Știi că e. Din prima clipă în care te-am văzut...

— Sebastian, *nu...*

— Am simțit că tu ești cea pe care-o aștept dintotdeauna. Am văzut că și tu ai simțit asta. Nu-mi spune că n-ai simțit.

Dar *nu* asta simțise ea. Fusesse ca și când ar fi cotit pe o stradă într-un oraș străin și deodată și-ar fi văzut casa, ridicându-se chiar în fața ei. Și o recunoscuse cu surpriză, deși nu una în întregime plăcută, ci mai degrabă: *Cum se poate să fie aici?*

— N-am simțit.

Mânia care se ridică în ochii lui – deodată, întunecată, necontrolată – o luă prin surprindere. El o prinse de încheieturile mâinilor într-o strânsoare dureroasă.

— Nu-i adevărat!

Ea încercă să-și tragă mâinile.

— Sebastian...

— *Nu-i adevărat!*

Întunecimea din ochi părea că i-a acoperit pupilele. Fața îi era ca o mască albă, crispată și rigidă.

— Sebastian, zise ea, cât mai calm. Mă doare.

Îi dădu drumul. Pieptul i se ridica și-i cobora cu repeziciune.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău. Am crezut...

Ei bine, ai crezut greșit, ar fi vrut Clary să spună, dar își înghiți cuvintele. Nu voia să mai vadă iarăși expresia aceea pe fața lui.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise ea, în schimb. O să se întunece curând.

El dădu din cap fără vlagă, părând la fel de șocat de izbucnirea lui cât era și ea. Se întoarse cu spatele și se îndreptă spre Wayfarer, care păștea iarbă la umbra alungită a unui copac. Clary șovăi o clipă, apoi îl urmă – se părea că nu *putea* face nimic altceva. Aruncă o privire pe furis la încheieturile sale, în timp ce mergea la un pas după el – avea două brățări roșii, unde degetele lui îi striviseră carnea și, încă și mai ciudat, vârfurile degetelor îi erau înnegrite, ca și când i le-ar fi pătat cineva cu tuș.

Sebastian tăcu până ce-o urcă în spatele lui Wayfarer.

— Îmi pare rău dacă am făcut vreo aluzie anapoda la Jace, zise el în cele din urmă, în timp ce ea se așeza mai bine în șa. El n-ar fi făcut niciodată ceva să te rănească. Știu că de dragul tău s-a dus să-l viziteze pe vampirul prizonier în Citadelă...

Parcă toată lumea de pe fața Pământului se opri deodată. Clary își putea auzi răsufierea șuierând înăuntrul și în afara urechilor, îi vedea mâinile, împietrite ca ale unei statui, stând neclintite pe oblâncul șei.

— Vampirul prizonier? șopti ea.

Sebastian ridică o față surprinsă către ea.

— Da, zise el, Simon, vampirul pe care l-au adus cu ei din New York. Credeam... adică eram sigur că ești la curent. Nu ți-a spus Jace?

8

UNUL DINTRE CEI VII

Simon se trezi când lumina soarelui se răsfrângea orbitor dintr-un obiect ce fusese vârat printre gratiile ferestrei sale. Se ridică în picioare, cu dureri în tot corpul din pricina foamei, și văzu că era o sticlă de metal, cam de mărimea unui termos, pentru gustarea de la prânz. O hârtiuță făcută sul fusese legată de gâtul sticlei. Trăgând-o la el, Simon desfăcu bilețelul și citi:

Simon, asta e sânge de vacă, proaspăt, de la măcelar. Sper că e-n regulă. Jace mi-a povestit ce i-ai spus și vreau să știi că, după părerea mea, e un mare curaj. Rezistă și o să găsim noi o cale să te scoatem de-acolo.

XOXOXOXOXOX Isabelle

Simon zâmbi la X-urile și O-urile care umpleau ultimul rând al biletului. Îi făcea bine să știe că afecțiunea înflăcărată a lui Isabelle avusese de suferit, în împrejurările date. Desfăcu dopul sticlei și bău cu poftă mai multe guri de sânge, înainte ca o ascuțită senzație de furnicătură între omoplați să-l facă să se întoarcă.

Raphael stătea calm în mijlocul celulei. Își ținea mâinile la spate și umerii lui slăbuți foarte drepți. Purta o bluză albă, bine călcată, și o jachetă neagră. Un lanț de aur strălucea la gâtul lui.

Simon aproape că se îneacă, având gura încă plină de sânge. Înghiți anevoie continuând să se holbeze.

— Tu... nu se poate să fii aici.

Zâmbetul lui Raphael izbuti cumva să-i dea impresia că-și arăta colții, chiar dacă n-o făcea.

— Nu intra în panică, Diurnule.

— Nu intru în panică.

Ceea ce nu era foarte adevărat. Simon se simțea de parcă ar fi înghițit ceva ascuțit. Nu-l mai văzuse pe Raphael din noaptea în care săpase pământul ieșind la suprafață, însângerat și zgâriat, dintr-un mormânt făcut în graba mare în Queens. Își mai amintea încă de pachetele cu sânge de animal pe care le aruncase Raphael spre el și de felul în care el le sfâșiasse cu dinții, ca și când el însuși ar fi fost un animal. Nu era un eveniment de care să-și aducă aminte cu plăcere. S-ar fi bucurat să nu-l mai vadă niciodată pe băiatul vampir.

— Soarele e încă sus. Cum de ești aici?

— Nu sunt. Vocea lui Raphael era onctuoasă ca untul. Sunt o proiecție. Uite! Își întinse mâna, trecând prin zidul de piatră de lângă el. Sunt ca fumul. Nu-ți pot face niciun rău. Firește, nici tu nu-mi poți face mie niciun rău.

— Nu vreau să-ți fac rău. Simon lăsă sticluța jos, pe patul de campanie. Dar vreau să știu ce cauți aici.

— Ai plecat din New York foarte brusc, Diurnule. Ți dai seama că ar fi trebuit s-o informezi pe căpetenia vampirilor din zona ta că părăsești orașul, nu-i așa?

— Căpetenia vampirilor? Adică tu? Credeam că altcineva era căpetenia vampirilor...

— Camille nu s-a întors încă la noi, zise Raphael, aparent fără nicio emoție. Conduc

eu în locul ei. Ai fi știut toate acestea, dacă te-ai fi obosit să cunoști legile celor din neamul nostru.

— Plecarea mea din New York n-a fost tocmai plănuită. Și, fără supărare, dar eu nu prea vă consider pe voi ca fiind neam cu mine.

— *Dios!* Raphael își plecă ochii, de parcă și-ar fi ascuns amuzamentul. Ești încâpățânat.

— Cum poți să spui asta?

— Mi se pare evident, nu?

— Vreau să spun... Lui Simon i se puse un nod în gât. Cuvântul acela. Tu poți să-l spui, dar eu nu pot...

Dumnezeu.

Ochii lui Raphael se deschiseră brusc spre el; chiar arăta amuzant.

— Vârsta, zise el. Și exercițiul. Și credința sau pierderea ei într-un fel sunt același lucru. O să înveți, cu timpul, micule ageamiu.

— Nu-mi spune așa.

— Dar ăsta ești. Ești un Copil al Noptii. Nu de aceea te-a capturat Valentine și ți-a luat sângele? Din cauză că ești ce ești?

— Pari să fii bine informat, zise Simon. Poate că tu ar trebui să-mi spui mie.

Raphael își miji ochii.

— Am auzit, de asemenea, un zvon că ai băut din sângele unui vânător de umbre și de aceea te-ai ales cu darul ăsta al tău, abilitatea de a umbla prin lumina soarelui. E adevărat?

Lui Simon i se zbârli părul în cap.

— Asta-i ridicol! Dacă sângele de vânător de umbre le-ar fi putut da vampirilor abilitatea de a umbla prin lumina soarelui, toată lumea ar fi știut-o până acum. Sângele de nefilim ar fi fost absolut necesar. Și n-ar mai fi fost niciodată pace între vampiri și vânători de umbre după aceea. Așa că e un lucru bun că nu e adevărat.

Un zâmbet abia schițat îi ridică lui Raphael colțurile gurii.

— Destul de corect. Că tot vorbim despre absolută necesitate, îți dai seama, nu-i așa, Diurnule, că acum ești un exemplar valoros? Nu există niciun repudiat pe lumea asta care să nu vrea să pună mâna pe tine.

— Inclusiv tu?

— Bineînțeles că da.

— Și ce-ai face dacă ai pune mâna pe mine?

Raphael ridică din umerii lui înguști.

— Probabil că sunt singurul care gândește că abilitatea de a umbla prin lumina soarelui s-ar putea să nu fie așa un mare dar cum cred ceilalți vampiri. Noi suntem Copiii Noptii pentru un motiv. Se prea poate ca eu să te consider tot atât de monstruos cât mă consideră lumea oamenilor obișnuiți pe mine.

— Și așa mă consideri?

— Se poate. Expresia lui Raphael era neutră. Cred că ești un pericol pentru noi toți. Un pericol pentru neamul vampiresc, dacă vrei. Și nu poți sta în celula asta pentru totdeauna, Diurnule. În cele din urmă, va trebui să pleci și să te arăți din nou în lume. Să dai din nou ochii cu mine. Dar pot să-ți spun un lucru. Îți voi jura că nu-ți fac niciun rău și nu voi încerca să te gălesc, dacă, în schimb, juri c-o să te ascunzi odată ce te eliberează Aldertree. Dacă juri c-o să pleci atât de departe încât să nu te mai găsească nimeni vreodată și nu vei mai lua legătura cu niciunul dintre cei pe care i-ai cunoscut în viața ta de muritor. Nu pot fi mai drept de atât.

Dar Simon clătina deja din cap.

— Nu-mi pot părăsi familia. Sau pe Clary.

Raphael pufni de enervare.

— Ei nu mai fac parte din ceea ce ești tu. Acum ești vampir.

— Dar nu vreau să fiu, zise Simon.

— Uită-te la tine cum te plângi, zise Raphael. N-o să fii niciodată bolnav, n-o să mori niciodată și-ai să rămâi veșnic puternic și tânăr. N-o să îmbătrânești niciodată. De ce te-ai mai putea plânge?

Veșnic tânăr, gândi Simon. Suna bine, dar chiar ar fi vrut cineva să aibă șaisprezece ani veșnic? Ar fi fost altceva să rămâi veșnic de douăzeci și cinci de ani, dar șaisprezece? Să fii totdeauna așa, deșirat și neterminat, să nu atingi niciodată maturitatea, nici la chip, nici la trup? Ca să nu mai pună la socoteală faptul că, arătând în halul ăsta, n-ar fi niciodată în stare să intre într-un bar și să comande ceva de băut. În vecii vecilor.

— Și, adăugă Raphael, nici măcar nu trebuie să renunți la a mai vedea lumina soarelui.

Simon n-avea niciun chef să înceapă iar subiectul ăsta spinos.

— I-am auzit pe ceilalți vorbind despre tine în Dumort, zise el. Știu că-ți pui la gât o cruce în fiecare duminică și te duci să-ți vezi familia. Pariez că ai tăi habar n-au că ești vampir. Deci nu-mi vorbi mie despre părăsirea celor din viața mea. N-am s-o fac și n-am să mint c-am s-o fac.

Ochii lui Raphael sclipiră.

— Ce crede familia mea n-are nicio importanță. Contează ce cred *eu*. Ce știu eu. Un vampir adevărat știe că e mort. Își acceptă moartea. Dar tu, tu ai impresia că încă ești unul dintre cei vii. Tocmai asta te face atât de periculos. Nu poți accepta că nu mai ești viu.

Se însera când Clary închise ușa casei lui Amatis în urma ei și puse zăvorul. Se sprijini o clipă de ușa, în vestibulul întunecos, cu ochii pe jumătate închiși. Oboseala o făcea să-și simtă trupul ca de plumb, iar picioarele o dureau grozav de tare.

— Clary? Vocea insistentă a lui Amatis sfâșie tăcerea. Tu ești?

Clary rămase pe loc, plutind în voia întunericului liniștitor din spatele pleoapelor ei închise. Își dorea atât de mult să fie acasă, încât aproape că simțea gustul aerului metalic de pe străzile Brooklynului. O putea vedea pe mama ei stând în fotoliul său de lângă fereastră, în timp ce o lumină prăfuită, de un galben pal, se revărsa pe fereastra deschisă a camerei sale, bătând în pânza pe care o picta. Dorul de casă i se răsucea în capul pieptului ca un junghi.

— Clary.

Vocea veni de mult mai aproape, de data asta. Clary deschise brusc ochii. Amatis stătea în fața ei, cu părul cărunț strâns sever la spate, cu mâinile în șold.

— Fratele tău e aici și vrea să te vadă. Te așteaptă în bucătărie.

— Jace e aici?

Clary se căzni să-și controleze mânia și uluirea, să nu i se citească pe chip. N-avea niciun rost să-i arate surorii lui Luke cât era de furioasă.

Amatis se uita la ea, curioasă.

— N-ar fi trebuit să-l las să intre? Credeam c-o să vrei să-l vezi.

— Nu, e în regulă, zise Clary, păstrându-și tonul potolit, cu oarecare greutate. Sunt doar obosită.

— Î-hm. Amatis nu părea s-o creadă. Păi, eu sunt sus, dacă o să ai nevoie de mine. Am nevoie de un pui de somn.

Clary nu-și putea închipui de ce ar putea avea nevoie de Amatis, dar dădu din cap și se îndreptă vlăguită pe culoar spre bucătărie, care era scaldată într-o puternică lumină. Pe masă era un castron cu fructe – portocale, mere și pere – și o bucată groasă de pâine, dimpreună cu unt și brânză și un platou alături, pe care era ceva

care arăta a... prăjituri? Amatis chiar făcuse *prăjituri*?

La masă stătea Jace. Se sprijinea în coate, cu părul ciufulit, cu bluza ușor descheiată la gât. Ea îi putu vedea brâul gros de Peceți negre care-i împodobeau clavicula. Ținea o prăjitură în mâna bandajată. Deci Sebastian spusese adevărul, Jace se rănise. Nu că i-ar fi păsat ei.

— Bine, zise el, te-ai întors. Începusem să cred c-ai căzut în vreun canal.

Clary doar se uită la el, fără niciun cuvânt. Se întrebă dacă el îi putea citi mânia din ochi. Jace se lăsase pe spate în scaun, aruncându-și nonșalant un braț peste spătarul acestuia. Dacă n-ar fi fost pulsul rapid ce-i zvâcnea la baza gâtului, ea aproape că ar fi crezut în aerul lui de nepăsare.

— Pari epuizată, adăugă el. Pe unde ai fost toată ziua?

— La plimbare cu Sebastian.

— *Sebastian?*

Figura lui total uluită îi produse, pentru moment, satisfacție.

— M-a condus până acasă, aseară, zise Clary, iar în mintea ei cuvintele *O să fiu numai fratele tău de acum încolo, numai fratele tău*, băteau ca ritmul unei inimi bolnave. Și, până acum, el este singura persoană din orașul ăsta care s-a purtat cât de cât drăguț cu mine. Deci, da, am fost la plimbare cu Sebastian.

— Înțeleg.

Jace puse prăjitura înapoi pe platou, cu fața lipsită de expresie.

— Clary, am venit să-mi cer iertare. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum am făcut-o.

— Nu, zise Clary. N-ar fi trebuit.

— De asemenea, am venit să-ți cer să te răzgândești și să te întorci la New York.

— Doamne, zise Clary. Iar începi...

— Nu ești în siguranță aici.

— Și de ce-ți faci griji? întrebă ea, cu glas voalat. C-or să mă arunce în închisoare cum au făcut cu Simon?

Expresia lui Jace nu se schimbă, dar se clătină pe spate cu scaunul, picioarele ridicându-i-se de la podea, aproape ca și cum ea l-ar fi îmbrâncit.

— Simon...?

— Sebastian mi-a spus ce s-a întâmplat cu el, continuă ea, pe același ton impersonal. Ce ai făcut tu. Cum l-ai adus aici și apoi l-ai lăsat pur și simplu să fie aruncat în închisoare. *Încerci să mă faci să te urăsc?*

— Și tu îl crezi pe Sebastian? întrebă Jace. Abia dacă-l cunoști, Clary.

Ea se uită fix la el.

— *Nu e adevărat?*

El îi susținu privirea, dar chipul îi împietrise, ca al lui Sebastian când îl respinsese.

— E adevărat.

Ea luă o farfurie de pe masă și-o aruncă în el. El se eschivă, făcându-și scaunul să se învârtă, iar farfuria izbi peretele deasupra chiuvetei și se sparse într-o explozie de cioburi de porțelan. El sări de pe scaun când ea înșfăcă o a doua farfurie și o aruncă spre el, la nimereală: aceasta reculă din frigider și lovi podeaua la picioarele lui Jace, unde crăpă în două părți egale.

— Cum ai putut? Simon a avut încredere în tine. Unde e acum? Ce or să-i facă?

— Nimic, zise Jace. E în regulă. L-am văzut noaptea trecută...

— Înainte sau după ce m-ai văzut pe mine? Înainte sau după ce te-ai prefăcut că totul era în regulă și că tu erai bine mersi?

— Te-ai întors de la scena *aia* crezând că eram bine mersi? Jace se înecă de ceva ce-ar fi putut fi râs. Trebuie că sunt un actor mai bun decât m-aș fi așteptat.

Pe față avea un zâmbet strâmb. Și asta era ca un chibrit aprins pe iasca furiei lui

Clary: cum îndrăzne să-i rătă în față acum? Întinse mâna după castronul de fructe, dar deodată nu i se păru c-ar fi de ajuns.

Dădu scaunul la o parte cu un șut și se aruncă asupra lui, știind că ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi așteptat el din partea ei.

Forța atacului ei subit îl prinse pe picior greșit. Ea se izbi ca un berbec în el făcându-l să se dea înapoi, clătînându-se, apucându-se strâns de marginea bufetului. Ea aproape că se prăbuși peste el, îl auzi icnind scurt, și își repezi orbește brațul cu pumnul strâns, fără a bănui măcar ce intenționa să facă...

Uitase cât de rapid era. Pumnul ei nu-l lovi în față, ci în palma deschisă; el își închise degetele peste pumnul ei, lipindu-i cu forța brațul pe lângă corp. Ea-și dădu brusc seama cât de aproape stăteau unul de celălalt; se sprijinea de el, împingându-l pe spate, în bufet, cu puțină greutate a trupului ei.

— Dă-mi drumul la mână.

— Ai de gând să mă lovești, dacă-ți dau drumul?

Glasul lui era răgușit și blând, iar ochii îi ardeau.

— Nu crezi că meriți?

Îi simți pieptul ridicându-se și coborând cu pieptul ei, în timp ce râdea, fără amuzament.

— Crezi că am plănuit toate astea? Chiar crezi că aș fi făcut așa ceva?

— Păi nu-ți place de Simon, nu? Poate că nu l-ai plăcut niciodată.

Jace scoase un sunet gutural de mirare și îi dădu drumul la mână. Când Clary făcu un pas înapoi, el își ridică mâna dreaptă, cu palma în sus. Ei îi luă un moment să-și dea seama ce îi arăta; cicatricea zimțată de la încheietură.

— Țasta, zise el, cu vocea tensionată, e locul unde mi-am tăiat venele ca să-l las pe prietenul tău vampirul să-mi bea sângele. Aproape că m-a omorât. Iar acum crezi... ce, că l-am abandonat fără nicio grijă?

Ea se uită lung la cicatricea de la încheietura lui Jace – una din atâtea altele de pe tot corpul lui, de toate formele și mărimile.

— Sebastian mi-a spus că tu l-ai adus pe Simon aici și că Alec l-a însoțit la Citadelă. Și a lăsat Conclavul să pună mâna pe el. Tu trebuie să fi știut...

— L-am adus aici *accidental*. I-am cerut să vină la Institut ca să pot vorbi cu el. Despre *tine*, de fapt. Am crezut că poate ar reuși el să te convingă să renunți la ideea de a veni în Idris. Dacă te ajută cu ceva, el nici n-a vrut s-audă. În timp ce se afla acolo, am fost atacați de damnați. A trebuit să-l târăsc prin Portal cu mine. Ori făceam asta, ori îl lăsam acolo să moară.

— Dar de ce l-ai dus la Conclav? Trebuie să fi știut...

— Motivul pentru care noi l-am trimis acolo a fost că singurul Portal din Idris este în Citadelă. Iar nouă ne-au spus că aveau de gând să-l expedieze înapoi la New York.

— Și tu i-ai crezut? După tot ce s-a întâmplat cu Inchizitoarea?

— Clary, Inchizitoarea a fost o anomalie. Poate că aceea a fost prima ta experiență cu oamenii Conclavului, dar nu și-a mea... Conclavul suntem noi. Nefilimii. Care respectă Legea.

— Doar că ei n-au respectat-o.

— Nu, zise Jace. N-au respectat-o.

Părea deodată foarte obosit.

— Și partea cea mai rea a întregii povești, adăugă el, e că-mi amintesc cum tuna și fulgera Valentine împotriva Conclavului, despre cât de corupt era, despre câtă nevoie era să fie epurat. Și... pe Înger, sunt de acord cu el.

Clary tăcu, mai întâi pentru că nu-i venea nimic în minte să-i răspundă și apoi de uimire, când Jace întinse mâna – aproape ca și când nu s-ar fi gândit la ce face – și o trase lângă el. Spre surprinderea ei, îl lăsă. Prin materialul alb al bluzei lui, îi putea

vedea contururile Pecetilor, negre și întortocheate, vârgându-i pielea ca atingerile unei flăcări. Voia să-și lipească fruntea de fruntea lui, voia să-i simtă brațele în jurul ei, la fel de tare cum își dorise aerul când se îneca în Lacul Lyn.

— S-ar putea să aibă dreptate că lucrurile au nevoie de a fi îndreptate, zise ea, în cele din urmă. Dar nu are dreptate în ceea ce privește metoda prin care trebuie îndreptate. Poți înțelege asta, nu-i așa?

El închisese ochii pe jumătate. Erau semiluni de umbre cenușii sub ei, observă ea, mărturii ale nopților nedormite.

— Nu sunt sigur că mai pot înțelege ceva. Ai dreptate să fii furioasă, Clary. N-ar fi trebuit să mă încred în Conclav. Atât de mult mi-am dorit să cred că Inchizitoarea a fost o anomalie, că acționase fără încuviințarea Conclavului, că mai exista undeva o parte din a fi un vânător de umbre în care mai puteam avea încredere!

— Jace, șopti ea.

El deschise ochii și o privi. Ea și Jace erau atât de aproape unul de celălalt, chiar li se atingeau genunchii, încât ea îi putea simți bătăile inimii. *Dă-te la o parte de lângă el*, își spuse ea, dar picioarele nu voiau s-o asculte.

— Ce-i? întrebă el, cu vocea foarte blândă.

— Vreau să-l văd pe Simon, zise ea. Poți să mă duci să-l văd?

La fel de neașteptat cum o luase în brațe îi dădu drumul.

— Nu. Nici măcar n-ar fi trebui să fii în Idris. Nu poți să te fâțâi prin Citadelă.

— Dar o să creadă că toată lumea l-a abandonat. O să creadă...

— Am fost eu să-l văd, zise Jace. Voiam să-l ajut să evadeze. Aveam de gând să tai gratiile de la fereastră cu mâinile mele.

Spunea toate acestea cu dezinvoltură.

— Dar nu m-a lăsat el.

— Nu te-a lăsat el? A vrut să rămână în închisoare?

— A zis că Inchizitorul adulmeca pretexte împotriva familiei mele, împotriva mea. Aldertree vrea să dea vina pe noi pentru ceea ce s-a petrecut la New York. Nu poate înșfăca pe vreunul dintre noi și să-l tortureze până obține mărturii împotriva noastră – Conclavul n-ar privi asta cu ochi buni –, dar încearcă să-l facă pe Simon să declare cum că toți suntem în cârdășie cu Valentine. Simon a zis că dacă îl scoteam din temniță, atunci Inchizitorul avea să știe sigur cine o făcuse și asta avea să înrăutățească mai mult situația pentru Lightwood.

— Asta-i foarte nobil din partea lui și toate cele, dar care e planul lui pe termen lung? Să stea în închisoare pentru totdeauna?

Jace ridică din umeri.

— N-am stabilit exact.

Clary scoase o exclamație de exasperare.

— *Băieți!* zise ea. Bine, uite. Nu aveți nevoie decât de un alibi. Va trebui să ne asigurăm că sunteți undeva unde toată lumea poate să vă vadă, și Lightwood la fel, și atunci îl punem pe Magnus să-l scoată pe Simon din închisoare și să-l ducă înapoi la New York.

— Îmi pare rău să ți-o spun, Clary, dar Magnus în niciun caz n-o să facă așa ceva. Nu contează cât de drăguț îl socotește el pe Alec, n-o să se ridice împotriva Conclavului ca să ne facă nouă un hatâr.

— Ba s-ar putea s-o facă, zise Clary, pentru Cartea Albă.

Jace clipi nedumerit.

— Pentru ce?

Într-un suflet, Clary îi povesti despre moartea lui Ragnor Fell, despre Magnus care apăruse în casa lui Fell și despre cartea de vrăji. Jace ascultă încremenit de atenție până ce termină ea de vorbit.

— Demoni? zise el. A spus Magnus că Fell a fost ucis de demoni?

Clary făcu un efort să-și amintească.

— Nu... a zis că locul duhnea a ceva de origine demonică. Și că Fell a fost ucis de „slujitorii lui Valentine”. Asta-i tot.

— Unele magii negre lasă în urmă o emanație cu iz de demoni, zise Jace. Dacă Magnus n-a precizat, e probabil din cauză că nu e deloc încântat că a existat acolo un magician care a practicat magia neagră, încălcând astfel Legea. Dar n-ar fi prima oară când Valentine a pus pe unul dintre copiii lui Lilith să-i îndeplinească maleficele-i cereri. Îți mai aduci aminte de magicianul pe care l-a ucis în New York?

— Valentine i-a folosit sângele pentru Ritual. Îmi aduc aminte, răspuse Clary, cutremurându-se. Jace, oare Valentine vrea Cartea din același motiv pentru care o vreau eu? Ca s-o trezească pe mama?

— S-ar putea. Din ceea ce a spus Magnus, Valentine ar vrea-o doar pentru puterea pe care ar putea s-o obțină cu ea. În orice caz, mai bine o găsim noi înaintea lui.

— Crezi că e vreo șansă să mai fie în conacul Wayland?

— Eu știu că e acolo, zise el, spre surprinderea ei. Cartea aceea de bucate? *Rețete pentru gospodine* sau cum îi zice? Am văzut-o. În biblioteca de la conac. Era singura carte de bucate de-acolo.

Clary simți că o ia cu amețea. Aproape că nu-și îngăduise să creadă că ar putea fi adevărat.

— Jace, dacă mă duci la conac și găsim cartea, mă întorc acasă cu Simon. Fă asta pentru mine și-o să mă duc la New York și n-o să mai vin înapoi, îți jur.

— Magnus a avut dreptate, sunt vrăji de protecție asupra conacului care abat drumul oricui, zise el, încet. Te duc acolo, dar nu e aproape. Pe jos, ne-ar putea lua vreo cinci ore.

Clary întinse mâna și scoase stela lui de la brâu. O ținu ridicată între ei doi, unde ea lumina stins, spre deosebire de turnurile de sticlă ale orașului.

— Cine a zis că trebuie să mergem pe jos?

— Ciudați vizitatori ai mai avut, Diurnule, zise Samuel. Mai întâi, Jonathan Morgenstern, iar acum căpetenia vampirilor din New York. Uau. Impresionant.

Jonathan Morgenstern? Lui Simon îi luă câteva clipe până să-și dea seama că vorbea, desigur, despre Jace. Stătea pe podea, în mijlocul celulei, răsucind în mână sticla goală, în neștire.

— Bănuiesc că sunt mai important decât credeam.

— Și Isabelle Lightwood care ți-a adus sânge! zise Samuel. O adevărată livrare la domiciliu.

Simon își înălță capul.

— De unde știi că Isabelle mi l-a adus? Eu n-am spus nimic...

— Am văzut-o pe fereastră. Arată exact ca mama ei, zise Samuel, adică, mă rog, așa cum arăta mama ei cu ani în urmă.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Sângele e doar o soluție provizorie, adăugă el. Foarte curând Inchizitorul o să înceapă să se întrebe dacă n-ai murit încă de foame. Dacă te găsește perfect sănătos, o să-și dea seama că se întâmplă ceva și o să te ucidă, oricum.

Simon se uită în sus, la tavan. Runele săpate în piatră se suprapuneau ca nisipul împins de valuri pe o plajă.

— Bănuiesc că va trebui să-l cred pe Jace când a spus că o să găsească el o cale să mă scoată de-aici, zise el. Fiindcă Samuel nu-i răspunse: O să-l rog să te scoată și pe tine, promit. N-am să te las aici, în temniță.

Samuel scoase un sunet înecat, ca un răs care nu prea-și mai făcea loc prin gâtul

lui.

— Oh, eu nu cred că Jonathan Morgenstern o să vrea să mă salveze *pe mine*, zise el. De altfel, înfometarea, aici în celulă, este cea mai mică dintre problemele tale, Diurnule. Foarte curând, Valentine o să atace orașul, iar atunci vom fi probabil uciși cu toții.

Simon se miră.

— Cum poți fi atât de sigur?

— I-am fost foarte apropiat, până la un moment dat. Îi cunosc planurile. Năzuințele. Are intenția de a nimici protecțiile orașului Alicante și de a lovi Conclavul drept în inima puterii sale.

— Păi, eu credeam că niciun demon nu poate să treacă de protecții. Credeam că sunt impenetrabile.

— Așa se spune. Îți trebuie sânge de demon ca să le anulezi, înțelegi, și asta nu se poate face decât din interior, din Alicante. Dar pentru că niciun demon nu poate pătrunde prin protecții – ei bine, e un perfect paradox sau ar trebui să fie. Dar Valentine susține că a găsit o cale să ocolească opreliștea asta, o cale de a le străpunge. Iar eu îl cred. O să găsească o metodă să demoleze protecțiile și o să vină în oraș, cu armata lui de demoni, și o să ne ucidă pe toți.

Siguranța seacă din glasul lui Samuel îi trimise lui Simon un fior de gheață pe șira spinării.

— Pari teribil de resemnat. N-ar trebui să faci ceva? Să avertizezi Conclavul?

— I-am avertizat deja. Când m-au interogat. Le-am spus și le-am tot spus că Valentine vrea să distrugă protecțiile, dar nu m-au luat în seamă. Conclavul crede că protecțiile or să reziste veșnic pentru că au rezistat o mie de ani. Dar așa s-a întâmplat și cu Roma, până când au venit barbarii. Totul cade, la un moment dat.

Chicoti, amar și mânios.

— Consider-o ca pe o cursă să vezi cine te ucide primul, Diurnule – Valentine, ceilalți repudiați sau Conclavul.

Undeva între *aici* și *acolo*, mâna lui Clary se smulse dintr-a lui Jace. Când uraganul o aruncă în afară și o trânti la podea, căzu singură, dureros, și se rostogoli până ce se opri, gâfâind.

Se ridică anevoie în capul oaselor și se uită în jur. Se afla în mijlocul unui covor persan întins peste podeaua unei încăperi mari, cu ziduri de piatră. Ici și colo se zărea câte o piesă de mobilier; pânzele albe cu care fuseseră învelite le prefăceau în stafii cocoșate, diforme. Draperii de catifea atârnavă în fața ferestrelor uriașe; catifeaua era alb-cenușie și prăfuită, iar firișoare strălucitoare de praf dansau în lumina lunii.

— Clary? Jace ieși de după una dintre formele masive învelite în pânze albe. Ești bine?

— Bine. Se ridică în picioare, înfiorându-se ușor. O durea cotul. În afară de faptul că Amatis o să mă omoare probabil, când o să se întoarcă, dacă ținem cont de faptul că i-am spart toate farfuriile și am deschis un Portal în bucătăria ei.

El întinse o mână spre ea.

— C-a meritat sau nu, zise el ajutând-o să se ridice, oricum, eu am fost foarte impresionat.

— Mulțumesc.

Clary se uită în jur.

— Deci aici ai crescut tu? Parcă e desprins dintr-o poveste.

— Eu mă gândeam la un film horror, zise Jace. Doamne, sunt atâția ani de când n-am mai văzut locul ăsta! Pe vremuri nu era atât de...

— Atât de rece?

Clary tremura. Își închise mantia până la gât, dar frigul din conac era mai mult decât fizic. Locul se simțea înghețat, de parcă niciodată n-ar fi existat căldură, lumină sau veselie înăuntrul lui.

— Nu, zise Jace. Rece a fost dintotdeauna. Voiam să zic *prăfuit*.

Scoase o lampa-vrăjitoare din buzunar și aceasta prinse viață, în mâna lui. Lumina sa albă, venind de jos, îi scotea în evidență umbra de sub pomeți, scobiturile de la tâmple.

— Asta e camera de lucru și nouă ne trebuie biblioteca. Vino!

O conduse afară din cameră și de-a lungul unui culoar pe pereții căruia se înșiruiau zeci de oglinzi, care le reflectau imaginile. Clary nu-și dăduse seama cât de răvășită arăta: mantia ei era plină de praf, părul îi era încălzit de vânt. Încercă să și-l aranjeze, discret, și îi surprinse rânjetul lui Jace în următoarea oglindă. Din nu știa ce motiv, datorat fără îndoială vreunei magii de vânător de umbre pe care ea n-avea nicio șansă s-o înțeleagă, părul *lui* arăta perfect.

Culoarul avea mai multe uși, de ambele părți, unele dintre ele deschise; Clary putu zări câte ceva din celelalte încăperi, la fel de prăfuite și abandonate ca și camera de lucru. Michael Wayland nu avusese nicio rudă, zisese Valentine, așa că ea presupuse că nu moștenise nimeni conacul după „moartea” lui – ea crezuse că Valentine continuase să locuiască aici, dar acum vedea clar că nu se întâmplase așa. Totul emana tristețe și abandon. La Renwick, Valentine numise locul acesta „acasă” și i-l arătase lui Jace în oglinda Portalului, un decupaj aurit din amintirile despre pajiști verzi și pietre prietenoase, dar și asta, gândi Clary, fusese tot o minciună. Era limpede că Valentine nu mai locuise aici de ani buni – probabil că lăsase conacul să putrezească pur și simplu sau mai trecuse, doar ocazional, ca să se plimbe pe culoarele lui întunecate ca o stafie.

Ajunseră la ușa din capătul culoarului și Jace o deschise împingând-o cu umărul, dându-se un pas înapoi ca s-o lase pe Clary să intre înaintea lui. Ea își închipuise biblioteca de la Institut, iar încăperea aceasta nu era prea diferită: aceiași pereți căptușiți cu rafturi peste rafturi pline de cărți, aceleași scări pe șine, pentru a ajunge la rafturile de sus. Totuși tavanul era drept și cu grinzile la vedere, nu conic, și nu exista niciun birou. Draperii verzi de catifea, cu faldurile ninse de praf, atârnavă în dreptul ferestrelor ale căror geamuri alternau verzi și albastre. În lumina lunii, sclipeau ca o chiciură colorată. Dincolo de geam, totul era cufundat în beznă.

— Asta e biblioteca? îl întrebă ea pe Jace în șoaptă, deși nu prea știa de ce șoptea.

Era o neclintire profundă în toată casa aceea mare și pustie.

El privea dincolo de ea, cu ochii umbriți de amintiri.

— Obișnuiam să stau pe bancheta aceea de la fereastră și să citesc tot ce-mi pregătise tata pentru ziua aceea. Limbi diferite, în zile diferite – franceza sâmbăta, engleza duminică –, dar uite că nu-mi aduc aminte acum în ce zi era latina, dacă era luna sau marțea...

Clary văzu deodată într-o străfulgerare imaginea lui Jace, băiețel, cu cartea așezată pe genunchi, stând în ambrazura ferestrei, privind afară la... La ce? Era oare o grădină? O priveliște? Un zid înalt de măracini ca în jurul castelului Frumoasei din Pădurea Adormită? Îl văzu citind, cu lumina pătrunzând pe fereastră ce arunca raze albastre și verzi pe capul lui blond, și cu fața lui mică mult mai serioasă decât ar fi trebuit să fie a unui copil de zece anișori.

— Nu pot să-mi amintesc, zise el din nou, privind în întuneric.

Ea îi atinse umărul.

— Nu contează, Jace.

— Bănuiesc că nu.

Se scutură ca ieșind dintr-un vis și străbătu odaia, luminându-și calea cu

lampa-vrăjitoarei. Îngenunche să cerceteze un rând de cărți și se ridică în picioare cu una dintre ele în mână.

— *Rețete simple pentru gospodine*, zise el. Iat-o!

Ea dădu fuga la el și i-o luă din mână. Arăta ca o carte obișnuită, legată în coperte albastre și prăfuită, ca toate celelalte lucruri din casă. Când o deschise, praful se ridică dintre pagini ca un roi de molii.

O scobitură mare, pătrată, fusese făcută în mijlocul cărții. Potrivit cu lăcașul acela, ca un giuvaier într-o montură, se afla un volum mai mic, aproape cât o broșură, legat în piele albă, cu titlul în latină imprimat cu litere aurii. Clary putu recunoaște cuvintele „alb” și „carte”, dar când o scoase din lăcaș și o deschise, spre surprinderea ei, descoperi că paginile erau acoperite cu un scris de mână, subțire ca o pânză de păianjen, într-o limbă pe care n-o putea descifra.

— Greacă, zise Jace, uitându-se peste umărul ei. Greacă veche.

— Poți citi?

— Mai greu, recunosc eu. Au trecut ani buni. Dar îmi închipui că Magnus va putea s-o citească.

El închise cartea și-o strecură în buzunarul mantiei verzi a lui Clary, apoi se întoarse către raftul de cărți, plimbându-și degetele peste rândurile de tomuri, de-a lungul cotoarelor acestora.

— Ai vrea să iei vreuna dintre astea cu tine? întrebă ea, cu blândețe. Dacă vrei...

Jace râse și își lăsă mâna în jos.

— N-aveam voie să citesc decât ceea ce mi se pregătea dinainte, zise el. În unele rafturi erau cărți pe care nu aveam voie nici măcar să le ating. Arată către un șir de cărți aflat pe un raft de sus, legate toate în piele maronie. Am citit odată una dintre ele, când aveam vreo șase ani, doar ca să văd ce mare scofală era. S-a dovedit a fi un jurnal de-al tatălui meu. Despre mine. Note despre „fiul meu, Jonathan Christopher”. M-a bătut cu cureaua, când m-a prins că l-am citit. De fapt, a fost prima oară când am aflat că aveam și un al doilea nume.

Un subit junghi de mânie o străbătu pe Clary.

— Ei bine, acum nu e Valentine aici.

— Clary... începu Jace pe un ton de avertisment, dar ea deja întinsese mâna să smulgă una dintre cărțile de pe raftul interzis, doborând-o la podea. Scoase o bufnitură mulțumitoare. Clary!

— Ei, haide! sări din nou, dând jos o altă carte, apoi încă una. Scoteau nori de praf, când atingeau podeaua. Acuma, tu!

Jace se uită o clipă la ea, apoi un început de zâmbet îi ridică un colț al gurii. Întinzând mâna, își trecu brațul de-a lungul raftului, dând jos restul cărților, cu un puternic bubuit. Râse... apoi se întrerupse brusc înălțându-și capul, ciulind urechea precum pisica la un zgomot îndepărtat.

— Auzi?

Ce să aud? era gata să întrebe Clary, dar se opri. *Era* un zgomot, acum mai puternic – un bâzâit ascuțit și un scrâșnet, ca o mașinărie pusă în funcțiune. Zgomotul părea să vină din perete. Ea făcu fără să vrea un pas în spate, exact când pietrele din fața lor alunecară înapoi cu un scârțâit ruginit. O deschizătură se căscase în spatele pietrelor – un soi de ușă tăiată neregulat în zid.

Dincolo de ușă era o scară ce cobora în beznă.

ACEST SÂNGE ÎNTINAT

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată o pivniță aici, zise Jace, uitându-se peste Clary la deschizătura căscată în perete.

Își ridică lampa-vrăjitoarei, iar lumina ei se răsfrânse în tunelul ce cobora. Pereții erau negri și netezi, făcuți dintr-o piatră neagră pe care Clary n-o recunoscuse. Treptele luceau de parc-ar fi fost ude. Un miros ciudat se revărsa prin deschizătură: igrasios, muced, cu o notă metalică, stranie, care-i încordă nervii la maximum.

— Ce crezi c-ar putea fi acolo, jos?

— Nu știu.

Jace se îndreptă spre scară; puse piciorul pe prima treaptă, încercând-o, apoi ridică din umeri, ca și când s-ar fi hotărât. Începu să coboare, mișcându-se cu prudență. După câteva trepte, se întoarse și se uită în sus, la Clary.

— Vii și tu? Poți să m-aștepți aici, sus, dacă vrei.

Ea aruncă o privire prin biblioteca pustie, se cutremură și se grăbi să-l ajungă din urmă.

Scara cobora în spirală, în cercuri din ce în ce mai strânse, de parcă și-ar fi croit drum printr-o uriașă cochilie de melc. Mirosul deveni mai puternic când ajunseră jos și scara se lărgi într-o mare încăpere pătrată, ai cărei pereți de piatră erau mânjiți cu dăre de igrasie – și alte pete, mai întunecate. Podeaua era scrijelită cu semne: un talmeș-balmeș de pentagrame și rune, cu pietre albe împrăștiate ici și colo.

Jace făcu un pas înainte și ceva scrâșni sub talpa lui. Și el și Clary se uitară în jos în aceeași clipă.

— Oase, șopti Clary.

Nu pietre albe, ci oase, de toate mărimile și formele, presărate pe podea.

— Ce făcea el aici, jos? continuă ea.

Lampa-vrăjitoarei ardea în mâna lui Jace, aruncându-și strălucirea nepământească prin toată camera.

— Experimente, zise Jace pe un ton sec, încordat. Regina Elfilor Luminii a spus...

— Ce fel de oase sunt astea? ridică vocea Clary. Sunt oase de animal?

— Nu. Jace lovi cu piciorul într-o grămadă de oase, amestecându-le. Nu toate.

Clary simți o gheară în piept.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem.

În schimb, Jace ridică lampa-vrăjitoarei din mâna sa. Izbucni puternică și mai puternică, luminând aerul cu o strălucire orbitoare albă. Colțurile îndepărtate ale încăperii ieșiră mai clar la iveală. Trei dintre ele erau goale. Al patrulea era astupat cu o haină care atârna. Era ceva în spatele hainei, o formă cocoșată...

— Jace, șopti Clary. Ce e aia?

El nu răspunse. În mâna liberă avea deodată un pumnal de seraf; Clary nu-și dăduse seama când îl scosese, dar sclișea în lumina lămpii-vrăjitoarei ca o lamă de gheață.

— Jace, nu... zise Clary, dar era deja prea târziu.

El înaintă cu pași mari și dădu haina la o parte cu vârful pumnalului, apoi o înșfăcă și-o trase în jos. Căzu, înflorind un nor de praf.

Jace se dădu înapoi, clătinându-se, lampa-vrăjitoarei scăpându-i din mână. Înainte ca lumina să se stingă, Clary îi zări pentru o fracțiune de secundă fața: era o mască albă de groază. Clary se repezi și ridică lampa-vrăjitoarei mai înainte să se facă întuneric de tot și o ridică mult deasupra capului, disperată să vadă ce putuse să-l

șocheze pe Jace – Jace cel nezdruncinat – atât de tare.

La început, tot ce-a deslușit a fost silueta unui om – un om înfășurat într-o zdreanță murdară și albă, ghemuit pe podea. La încheieturile mâinilor și la glezne avea cătușe, prinse de podea cu belciuge groase de metal. *Cum poate să mai fie viu?* se gândi Clary, îngrozită, și simți cum i se urcă fierea în gât. Piatra-rună tremură în mâna ei, iar lumina dansă peste prizonier: văzu brațele și picioarele emaciate, purtând peste tot semnele nenumăratelor torturi. Fața unui craniu se întoarse către ea, cu orbitele goale acolo unde ar fi trebuit să fie ochii – după care se auzi un foșnet uscat, iar ea văzu că nu era o zdreanță albă ceea ce-l acoperea, ci erau *aripi*, aripi albe care i se înălțau în spate ca două seceri imaculate, singurele lucruri imaculate din încăperea aceea mizerabilă.

Ea scoase o exclamație gătuită.

— Jace, tu vezi...

— Văd.

Jace, lângă ea, vorbea cu o voce ca sticla spartă.

— Ai spus că nu exista niciun înger... că nimeni nu a văzut vreodată unul...

Jace șoptea ceva abia auzit, un șir lung de ceea ce păreau înjurături. Se împletici înainte, către creatura ghemuită pe podea – și se clătină înapoi lovindu-se de un zid invizibil. Privind în jos, Clary văzu că îngerul stătea într-o pentagramă făcută din rune înlănțuite între ele, adânc săpate în piatră; acestea sclipeau slab, cu o lumină fosforescentă.

— Runele, șopti ea. Nu putem trece peste...

— Dar trebuie să existe ceva... zise Jace, cu vocea aproape frântă, ceva pe care să-l putem face.

Îngerul își înalță capul. Clary văzu cu o milă înnebunitoare, sfâșietoare că avea părul cărlionțat și auriu ca al lui Jace, lucind stins în lumină. Tendoanele se lipiseră de scobiturile craniului său. Ochii lui erau două puțuri, fața brăzdată de cicatrice, ca un tablou frumos distrus de vandali. În timp ce îl privea, gura lui se deschise și un sunet îi ieși din gât – nu cuvinte, ci o pătrunzătoare muzică de aur, o singură notă cântată, ținută lung, lung, lung, atât de înaltă și de dulce încât sunetul era ca durerea.

Un val de imagini se înalță înaintea ochilor lui Clary. Încă mai ținea strâns piatra-rună, dar lumina ei se dusese; ea nu se mai afla acolo, ci în altă parte, unde scene din trecut i se perindau înainte ca într-un vis de somnambul – fragmente, culori, sunete.

Se afla într-o pivniță de vinuri, goală și curată, cu o singură rună uriașă scrijelită pe podeaua de piatră. Un om stătea lângă ea; ținea în mână o carte deschisă și o torță cu lumină albă orbitoare în cealaltă. Când el își ridică ochii, Clary văzu că era Valentine: mult mai tânăr, cu fața fără nicio cută și frumoasă, cu ochii lui negri limpezi și strălucitori. În timp ce-și îngâna litania, runa izbucni în foc, iar când flăcările se domoliră, o siluetă ghemuită zăcea în cenușă: un înger, cu aripile întinse și însângerate, ca o pasăre vânată și doborâtă din cer...

Scena se schimbă. Valentine stătea lângă o fereastră, iar lângă el era o tânără femeie cu părul roșu. Un inel cunoscut de argint sclipi pe mâna lui, când el o luă în brațe. Cu o tresărire de durere, Clary o recunoscu pe mama ei – dar era tânără, cu trăsăturile delicate și vulnerabile. Purta o cămașă de noapte albă și, evident, era însărcinată.

— Acordurile, zise Valentine mânios, n-au fost doar cea mai proastă idee pe care a avut-o Conclavul vreodată, dar și cel mai rău lucru care li se putea întâmpla nefilimilor. Noi să fim *condiționați* de repudiați, să fim legați de creaturile alea...

— Valentine, zise Jocelyn cu un zâmbet, destul cu politica, te rog.

Își ridică brațele și le înlănțuie pe după gâtul lui Valentine, cu dragostea radiindu-i pe chip – la fel și pe al lui, dar la el mai era și altceva în expresia aceea, ceva ce îi trimise lui Clary un fior pe șira spinării.

Valentine îngenunchează în centrul unui cerc de copaci. Deasupra capului strălucea o lună plină, luminând pentagrama neagră pe care o scrijelea el în pământul dezgolit de iarbă din luminiș. Crengile copacilor alcătuiau o rețea deasă deasupra lui; se întindeau aproape până în dreptul pentagramei, cu frunzele chircite și făcute scrum. În mijlocul stelei cu colțuri stătea o femeie cu părul lung, strălucitor; silueta ei era zveltă și frumoasă, fața îi era ascunsă în umbră, brațele goale și albe. Mâna ei stângă era întinsă în față, iar când își deschise palma, Clary putu vedea o tăietură adâncă, din care sângele curgea încet, picurând apoi într-o cupă de argint așezată pe marginea pentagramei. Sângele părea negru în lumina lunii sau probabil că *era* negru.

— Copilul născut cu acest sânge în el, zise ea, iar vocea îi era dulce, minunată, va fi mai puternic decât Demonii Căpeteniei din abisurile dintre lumi. Va fi mai tare decât Asmodel, va avea mai multă forță decât Shedim-ii furtunilor. Dacă va fi pregătit cum se cuvine, nu va exista nimic pe care să nu-l poată face. Deși te previn, adăugă ea, sângele ăsta va stinge tot ce e omenesc în el, precum stinge otrava viața din sânge.

— Îți mulțumesc, Stăpână a Edomului, zise Valentine.

Când el întinse mâna să ia cupa cu sânge, femeia își ridică fața, iar Clary văzu că deși era frumoasă, ochii ei erau două găvane goale din care ieșeau tentacule negre, zvârcolitoare, răsucindu-se prin aer, ca niște senzori ce testau aerul. Clary își înăbuși un țipăt...

Noaptea și pădurea dispărură. Jocelyn stătea în fața cuiva pe care Clary nu-l putea vedea. Nu mai era însărcinată, iar părul ei strălucitor îi era răvășit în jurul feței sale îndurerate, disperate.

— Nu pot să mai stau cu el, Ragnor, zise ea. Nicio zi în plus. I-am citit jurnalul. Știi ce i-a făcut lui Jonathan? N-aș fi crezut nici măcar că Valentine ar fi putut face asta!

Umerii ei tremurau.

— A folosit sânge de demon... Jonathan nu mai e un copil. Nu mai e nici măcar uman; e un monstru...

Dispăru. Valentine se plimba neliniștit în jurul cercului de rune, cu un pumnal de seraf strălucind în mâna lui.

— De ce nu vrei să *vorbești*? mârâi el. De ce nu vrei să-mi dai ce doresc?

Lovi cu pumnalul, iar îngerul se zvârcoli, în timp ce un lichid auriu țâșni din rana lui, ca o risipă de soare.

— Dacă nu vrei să-mi dai răspunsuri, șuieră Valentine, poți să-mi dai sângele tău. O să-mi faci mai mult bine mie și sângelui meu, decât îți face ție.

Acum erau în biblioteca lui Valentine. Soarele strălucea prin ferestrele cu geamuri din romburi colorate, scaldând încăperea în albastru și verde. Niște voci veneau dintr-o altă cameră: râsete și vorbe, o petrecere. Jocelyn îngenuncheată lângă rafturile de cărți, uitându-se în stânga și-n dreapta. Scoase o carte groasă din buzunar și o strecură între celelalte pe raft...

Și dispăru. Scena arăta o pivniță, aceeași pivniță în care Clary știa că se afla în momentul acela. Aceeași pentagramă scrijelită pe podea, iar în centrul stelei zăcea îngerul. Valentine stătea în apropiere, din nou cu un pumnal de seraf în mână. Acum arăta cu mulți ani mai în vârstă, nu mai era tânăr.

— Ithuriel, zise el. Suntem prieteni buni de acum, nu-i așa? Aș fi putut să te las îngropat de viu sub ruinele alea, dar n-am făcut-o, te-am luat aici, cu mine. În toți acești ani te-am ținut aproape, sperând că într-o zi îmi vei spune ce voiam, ce aveam nevoie să știu.

Se dădu mai aproape de înger, ținând pumnalul în afară, lumina lui făcând bariera

runică să licărească.

— Atunci când te-am invocat, am visat că îmi vei spune *de ce*. De ce ne-a creat Raziel, ca pe rasa lui de vânători de umbre, și totuși nu ne-a dat puterile pe care le au repudiații – viteza lupilor, nemurirea spiritelor naturii, magia magicienilor, nici măcar rezistența vampirilor. Ne-a lăsat goi în fața legiunilor iadului, doar cu liniile astea pictate pe pielea noastră. De ce a trebuit ca puterile lor să fie mai mari ca ale noastre? De ce nu putem să avem și noi ce au ei? Cum de e *drept* așa ceva?

În steaua ce-l ținea prizonier, îngerul stătea tăcut ca o statuie de marmură, nemișcat, cu aripile strânse. Ochii lui nu exprimau nimic, în afară de o nesfârșită mâhnire mută. Gura lui Valentine se schimonosi.

— Prea bine. Continuă-ți tăcerea. O să-mi încerc norocul.

Valentine ridică pumnalul.

— Am Pocalul Mortal, Ithuriel, și în curând o să am și Sabia – dar fără Oglindă nu pot să încep invocarea. Oglinda e tot ce-mi mai trebuie. Spune-mi unde e. Spune-mi unde e, Ithuriel, și-o să te las să mori.

Scena se sparse în fragmente și în timp ce viziunile ei se ștergeau. Clary zări imagini pe care le știa din coșmarurile ei – îngeri cu aripi albe și aripi negre, pânze de apă ca oglinda, aur și sânge – și Jace, întorcându-i spatele și plecând, întotdeauna întorcându-i spatele și plecând. Clary întinse mâna spre el și, pentru prima oară, glasul îngerului îi vorbi în minte, în cuvinte pe care le putea înțelege.

Acestea nu sunt primele vise pe care ți le-am arătat vreodată.

Imaginea unei rune izbucni în spatele ochilor ei, ca focul de artificii – o rună pe care n-o mai văzuse niciodată; avea un desen viguros, simplu și precis, ca un nod. Dispăru cât ai clipi, iar când nu se mai văzu, cântarea îngerului încetase. Clary era înapoi în corpul ei, clătinându-se pe picioare, în încăperea mizerabilă și urât mirositoare. Îngerul era tăcut, înmărmurit, cu aripile strânse, o efigie a tristeții.

Clary suspină.

— Ithuriel.

Întinse mâinile către înger, știind că n-ar fi putut trece de rune, cu inima frântă de durere. De atâția ani, îngerul zăcea acolo, tăcut și singur în beznă, înlănțuit și infometat, dar incapabil să moară...

Jace veni lângă ea. Își dădu seama, după expresia lui răvășită, că și el văzuse tot ce văzuse ea. Se uită în jos, la pumnalul de seraf din mâna lui, și apoi înapoi, la înger. Fața lui oarbă era întoarsă către ei, într-o implorare mută.

Jace făcu un pas înainte, și apoi încă unul. Ochii lui erau ațintiți asupra îngerului și, își zise Clary, era de parcă o neauzită conversație avea loc între ei, o vorbire pe care ea nu o putea auzi. Ochii lui Jace erau strălucitori ca niște discuri de aur, reflectând din plin lumina.

— *Ithuriel!* rosti el.

Pumnalul din mâna lui se aprinse ca o torță. Strălucirea lui era orbitoare.

Îngerul își ridică fața, de parcă ar fi văzut și el lumina cu ochii lui Jace. Întinse mâinile în afară, lanțurile care-i legau încheieturile zornăind cu o muzică stridentă.

Jace se întoarse către ea.

— Clary, zise. Runele.

Runele. Pentru o clipă, ca se uită lung la el, nedumerită, dar el o îndemna din ochi. Îi dădu lui Jace lampa-vrăjitoare, își scoase stela din buzunar și ingenunche lângă runele din podea. Arătau de parcă ar fi fost cioplite în piatră cu un obiect ascuțit.

Aruncă o privire în sus la Jace. Expresia lui o sperie, focul din ochii lui – erau plini de încredere în ea, de încredere în abilitățile ei. Cu vârful stelei trasă câteva linii pe podea, schimbând runele de legare în rune de eliberare, pe cele de închidere în deschidere. Ele izbucneau în flăcări în timp ce le trasa, de parcă le-ar fi aprins cu un

băț de chibrit peste catran.

Terminând, se ridică în picioare. Runele licăriră în fața ei. Brusc, Jace veni să stea lângă ea. Lampa-vrăjitoarei se stinsese, singurele raze venind acum de la pumnalul de seraf pe care el îl numise cu numele îngerului, aprins în mâna lui. Întinse mâna și, de data asta, putu pătrunde prin bariera runelor ca și cum n-ar fi fost nimic acolo.

Îngerul își ridică mâinile și luă pumnalul de la Jace. Acesta îi lumină ochii orbi și Clary avu impresia pentru o clipă că zâmbea. Răsuci pumnalul în mână până ce vârful lui ascuțit ajunsese imediat sub stern. Clary scoase o mică exclamație și dădu să se repeadă înainte, dar Jace o prinse de braț, cu o mână de fier, și o smuci înapoi – exact în clipa în care îngerul înfipse pumnalul până la plăsele.

Capul îngerului căzu pe spate, mâinile îi picară moi de pe mâner care rămase în locul unde trebuie să fi fost inima lui – dacă îngerii aveau inimă; Clary nu știa. Din rană izbucniră flăcări, împrăștiindu-se de jur împrejurul pumnalului. Trupul îngerului se văzu neclar, îmbăiat într-o flacără albă, lanțurile de la încheieturile lui deveniseră stacojii, incandescente, ca fierul lăsat prea mult în foc. Clary se gândi la picturile medievale înfățișând îngeri mistuiți de văpaia extazului divin – iar aripile îngerului se deschiseră larg și albe, ca într-o clipă și ele să fie cuprinse de foc, precum o plasă de flăcări.

Clary nu se mai putea uita. Se întoarse și își îngropă fața în umărul lui Jace. El o cuprinse cu brațul, strângând-o tare.

— E în regulă, zise el în părul ei, e în regulă.

Dar aerul era plin de fum, iar sub picioarele ei pământul părea să se clatine. Abia când Jace se împletici, ea își dădu seama că nu era de la șoc; pământul chiar se mișca. Îi dădu drumul lui Jace și se clătină, pietrele de sub picioare scrâșneau frecându-se unele de altele și o ploaie deasă de țărână se cernea din tavan. Îngerul era un stâlp de fum; runele din jurul lui străluceau orbitor de puternic. Clary se uită atentă la ele, descifrându-le înțelesul, iar apoi ridică o privire înnebunită spre Jace:

— Conacul... era legat de Ithuriel. Dacă îngerul moare, conacul...

Nu-și termină fraza. El deja o prinsese de mână și alerga spre scări, trăgând-o după el. Scările săltau și se cabrau și ele; Clary căzu, izbindu-și dureros genunchiul de o treaptă, dar strânsoarea lui Jace pe brațul ei nu slăbi. Alergă mai departe, ignorând durerea din picior, simțindu-și plămânii plini de praf înecăcios.

Ajunseră în capul scării și se aruncară în bibliotecă. În spatele lor, Clary putu auzi un muget surd, când scara se prăbuși. Nici aici nu era mai bine; odaia se cutremura, cărțile se rostogoleau de pe rafturile lor. O statuie zăcea în locul unde se răsturnase, într-o grămadă de sfărâmaturi. Jace îi dădu drumul lui Clary, înșfăcă un scaun și, mai înainte să apuce ea să-l întrebe ce voia să facă, îl azvârli în fereastra cu vitralii.

Scaunul zbură prin fereastră, într-o cascadă de cioburi. Jace se întoarse și îi întinse mâna. În spatele lui, prin cadrul zimțat care rămăsese, se putu vedea o pajiște întinsă scăldată din plin de lumina lunii și vârfulurile coroanelor unor copaci. Păreau să fie foarte jos. *Nu pot sări de la înălțimea asta*, se gândi ea și se pregătea să clatine din cap spre Jace, când îi văzu ochii larg deschiși și gura în forma unui avertisment. Unul dintre busturile grele de marmură care străjuiau rafturile de sus, alunecase din locul lui și cădea spre ea; ea se feri din calea lui, și bustul se izbi de podea la doar câțiva centimetri de locul în care se aflase, lăsând o considerabilă adâncitură în podea.

În clipa următoare, brațele lui Jace erau în jurul ei și-o ridicau de la podea. Prea surprinsă să se împotrivească, se trezi dusă către fereastra spartă și aruncată fără ceremonie afară.

Lovi un dâmb acoperit cu iarbă, aflat imediat sub fereastră, și se rostogoli la vale pe panta lui, prinzând viteză până ce se izbi de o movilă, cu destulă forță cât să rămână fără răsufare. Se ridică în capul oaselor, scuturându-și iarba din păr. În secunda

următoare, Jace se opri din cădere lângă ea; spre deosebire de ea, se întoarse imediat cu fața în jos și se ghemui, uitându-se în sus pe pantă, la conac.

Clary își întoarse capul să vadă la ce se uita, dar el deja o prinsese împingând-o în mica adâncitură dintre cele două dâmburi. Mai târziu, avea să-și descopere brațele învinețite în locurile de unde o ținuse el; acum scoase doar o exclamație de surpriză, când el o trânti la pământ și se rostogoli peste ea, făcând scut din trupul lui, în vreme ce se porni un zgomot asurzitor. Părea că pământul se desfăcea în bucăți, ca la erupția unui vulcan. Un jet de praf alb țâșni către cer. Clary auzi un ropot puternic, de jur împrejur. Pentru o clipă de stupoare, se gândi că începuse să plouă – apoi își dădu seama că era o ploaie de pietre, moloz și sticlă: sfărâmăturile conacului năruit căzând în jurul lor ca o grindină ucigătoare.

Jace o apăsă mai tare în pământ, cu trupul lipit de al ei, bătăile lui de inimă sunând aproape la fel de puternic în urechile sale ca și zgomotul prăvălirii ruinelor conacului.

Vuietul prăbușirii se stinse, încetul cu încetul, ca fumul care se destramă în aer. În locul lui, se auzi ciripitul speriat al păsărilor; Clary le putea zări peste umărul lui Jace, zburând curioase în cercuri, pe fundalul cerului întunecat.

— Jace, zise ea încet, cred că ți-am pierdut stela pe undeva.

El se ridică puțin, proptindu-se în coate, și se uită la ea. Chiar și prin întuneric, ea se putea vedea reflectată în ochii lui; fața lui era mânjită de funingine și pământ, gulerul cămășii îi era sfâșiat.

— Nu-i nimic. Dacă nu ești rănită.

— Sunt bine.

Fără să se gândească, ea ridică mâna, trecându-și ușor degetele prin părul lui. Simți cum el se încordează și-i văzu ochii întunecându-se.

— Aveai iarbă în păr, zise ea.

Își simțea gura uscată; adrenalina îi gonia prin vene. Tot ceea ce se întâmplase – ingerul, năruirea conacului – părea mult mai puțin real decât ceea ce vedea în ochii lui Jace.

— N-ar trebui să mă atingi, zise el.

Mâna ei încremeni, cu palma lipită de obrazul lui.

— De ce nu?

— Știi de ce, zise el și se rostogoli într-o parte, întinzându-se pe spate. Ai văzut și tu ce-am văzut eu, nu-i așa? Trecutul, ingerul. Părinții noștri.

Era pentru prima oară, se gândi ea, când el îi numea așa. *Părinții noștri*. Se întoarse pe o parte, vrând să întindă o mână spre el, dar nefiind sigură că ar fi trebuit s-o facă. El se uita în gol, la cer.

— Am văzut.

— Știi ce sunt eu.

Cuvintele îi ieșeau de pe buze într-o șoaptă chinuită.

— Sunt în parte demon, Clary. În parte *demon*. Ai înțeles asta, nu-i așa?

Ochii lui se înfipseră într-ai ei ca burghiele.

— Ai văzut ce a încercat să facă Valentine. A folosit sânge de demon – l-a folosit pe mine mai înainte să mă fi născut. Sunt în parte monstru. În parte tot ce am încercat atât de mult să șterg, să distrug.

Clary își alungă din minte glasul lui Valentine spunând: „Ea mi-a spus că i-am prefăcut întâiul ei născut într-un monstru”.

— Dar și magicienii sunt în parte demoni. Ca Magnus. Asta nu-i face neapărat răi...

— Dar nu sunt parte Demoni Căpetenie. Ai auzit ce-a spus femeia aceea demon.

Va stinge tot ce-i omenesc în el, precum stinge otrava viața din sânge. Lui Clary îi tremură vocea.

— Nu e adevărat. Nu poate fi. N-are niciun sens...

— Dar e adevărat.

Pe chipul lui Jace se citea o disperare furioasă. Ea zări sclipirea lăntişorului de argint din jurul gâtului său gol, ca o flacără, în lumina stelelor.

— Asta explică *totul*.

— Vrei să spui că explică de ce ești tu un vânător de umbre uluitor? De ce ești loial și neînfricat și cinstit și tot ce demonii *nu sunt*?

— Explică, zise el cu glas domol, de ce simt ceea ce simt pentru tine.

— Ce vrei să spui?

El rămase tăcut câteva momente lungi, uitându-se la ea de la mica distanță ce-i despărțea. Ea îl putea simți, chiar dacă n-o atingea, de parcă ar fi stat în continuare cu trupul lipit de al ei.

— Ești sora mea, zise el, în cele din urmă. Sora mea, sângele meu, familia mea. Ar trebui să vreau să te protejiez – răsă fără zgomot și fără veselie –, să te protejiez de genul de băieți care vor să-ți facă exact ce vreau *eu* să-ți fac.

Clary își ținu respirația.

— Ai spus că, de-acum încolo, vrei să fii doar fratele meu.

— Am mințit, zise el. Demonii mint, Clary. Știi, sunt anumite feluri de răni pe care le poți căpăta când ești vânător de umbre – răni interne, de la otrava demonilor. Nici măcar nu știi ce e în neregulă cu tine, dar sângerezi încet, până la moarte, pe dinăuntru. Așa e și cu asta dacă încerc să fiu numai fratele tău.

— Dar Aline...

— Trebuia să încerc – și am încercat. Vocea îi era lipsită de viață. Dar Dumnezeu știe că nu vreau pe nimeni, decât pe tine. Nici măcar *nu vreau* să vreau pe altcineva, decât pe tine.

Întinse mâna, trecându-și ușor degetele prin părul ei, atingându-i obrajii cu vârful degetelor.

— Măcar acum știi de ce.

Vocea lui Clary se stinse într-o șoaptă:

— Nici eu nu vreau pe nimeni altcineva, decât pe tine.

Fu răsplătită, căci lui i se tăie respirația. Fără grabă, el se ridică într-un cot. Acum se uita în jos la ea, iar expresia lui se schimbase – fața îi arăta cum nu-i mai arătase niciodată, cu o lumină indolentă, aproape apatică în ochi. Își lăsă degetele să alunece încet pe obrazul ei spre gură, urmărindu-i conturul buzelor cu vârful unui deget.

— Probabil, zise el, ar trebui să-mi spui să nu fac asta.

Ea nu-i răspunse. Nu voia să-i spună să se oprească. Se săturase să-i mai spună *nu* lui Jace – să nu-și dea voie niciodată să simtă ceea ce *voia* din tot sufletul să simtă. Oricât ar fi costat.

El se aplecă, atingându-i foarte ușor obrajii cu buzele – dar chiar și această ușoară atingere îi trimise lui Clary fiori prin toți nervii, fiori care-i făcură să tremure tot corpul.

— Dacă vrei să mă opresc, spune-mi acum, șopti el. Cum ea tot nu-i răspunse, el îi atinse cu gura adâncitura tâmpiei: Sau acum. Își plimbă buzele pe linia obrazului ei: Sau acum. Buzele lui ajunseră în dreptul buzelor ei: Sau...

Dar ea întinse mâinile și-l trase spre ea, iar restul cuvintelor lui se pierdură pe buzele ei. O sărută blând, precaut, dar nu blândește voia ea, nu acum, nu după tot acest timp, și își răsuci pumnii în cămașa lui, trăgându-l mai tare spre ea. El gemu ușor, din adâncul gâtulejului, și apoi brațele lui o încercuiră, strângând-o lângă el, și se rostogoliră în iarbă, împlețiți unul cu altul, încă sărutându-se. Pietrele o înghionteau pe Clary în spate, iar umărul o durea, de la căderea pe fereastră, dar nu-i păsa. Tot ce mai exista era Jace; tot ce simțea, spera, respira, voia și vedea era Jace. Nimic altceva

nu conta.

În pofida mantiei, îi putea simți căldura corpului dogorind prin hainele lui și ale ei. Trase de jacheta lui și i-o dădu jos, apoi cumva el era dezbrăcat și de cămașă. Degetele ei îi explorau corpul, în vreme ce gura lui i-o explora pe a ei: piele catifelată peste mușchi fini, cicatrice subțiri ca sârma. Ea îi atinse cicatricea în formă de stea de pe umăr – era netedă și la nivelul pielii, nu ieșită în afară, precum celelalte. Presupunea că erau imperfecțiuni, toate aceste semne, dar ea nu le considera astfel; erau o istorie scrisă pe corpul lui, harta unei vieți de nesfârșit război.

El se chinuia să-i deschidă nasturii de la mantie, cu degetele tremurătoare. Ea credea că mai văzuse vreodată mâinile lui Jace nesigure.

— Lasă-mă pe mine, zise ea și descheie singură ultimul nasture.

Când se ridică, ceva rece și metalic o lovi în claviculă, iar ea exclamă scurt, surprinsă.

— Ce-i? Jace înlemni. Te-am lovit?

— Nu. Asta!

Atinse lăntișorul de argint de la gâtul lui. De capătul său atârna un cerc de metal. Acesta se lovea de ea, când se ridicase. Acum se uita la el.

Inelul ăsta... metalul tocit de vreme, cu modelul său de stele... ea cunoștea inelul ăsta.

Inelul Morgenstern. Era același inel care lucise pe mâna lui Valentine, în visul pe care li-l arătase îngerul. Fusese inelul lui, iar el i-l dăruise lui Jace, așa cum fusese transmis dintotdeauna din tată-n fiu.

— Îmi pare rău, zise Jace. Îi urmărea linia obrazului cu vârful degetelor, cu o intensitate ca de vis în ochii lui. Am uitat că purtam blestemăția asta.

Deodată, Clary simți o răceală de gheață inundându-i venele.

— Jace, zise ea, cu voce joasă. Jace, nu.

— Nu ce? Să nu port inelul?

— Nu. Nu... mă atinge. Oprește-te o secundă.

Chipul lui încremeni. Confuzia ca de vis din ochii lui fu înlocuită de întrebări, dar nu zise nimic, ci doar își retrase mâna.

— Jace, zise ea. De ce? De ce acum?

Buzele lui de întredeschiseră de surprindere. Ea putu vedea o linie întunecată unde el își mușcase buza de jos sau poate că ea i-o mușcase.

— De ce acum ce?

— Ai spus că nu era nimic între noi. Că, dacă noi... dacă ne lăsăm pradă sentimentelor pe care vrem noi să le simțim, o să-i rănim pe toți cei la care ținem.

— Ți-am mai spus. Am mințit. Privirea lui se împlânzi. Crezi că eu n-aș vrea să...?

— Nu, zise ea. Nu, nu sunt proastă, știu că vrei. Dar când ai spus că acum în sfârșit înțelegi de ce simți în felul acesta pentru mine, ce-ai vrut să spui?

Nu că n-ar fi știut, gândi ea, dar trebuia să întrebe, trebuia să-l audă pe el spunând-o.

Jace o prinse de încheieturi și îi ridică mâinile spre fața lui împletindu-și degetele cu ale ei.

— Îți aduci aminte ce ți-am spus la Penhallow acasă? întrebă el. Că tu niciodată nu te gândești înainte de a face ceva și că în felul ăsta distrugi tot ce atingi?

— Nu, uitasem de asta. Mulțumesc că mi-ai reamintit.

El păru să nu bage în seamă sarcasmul din vocea ei.

— Nu vorbeam despre tine, Clary. Vorbeam despre mine. Așa sunt eu.

Își întoarse puțin fața și degetele ei alunecară pe obrazul lui.

— Cel puțin, continuă el, acum știu de ce. Știu ce e în neregulă cu mine. Și poate... poate că tocmai de aceea am atât de multă nevoie de tine. Pentru că, dacă Valentine

m-a făcut pe mine un monstru, atunci presupun că pe tine te-a făcut un soi de înger. Iar Lucifer l-a iubit pe Dumnezeu, nu? Așa spune Milton, cel puțin.

Clary își ținu răsuflarea.

— Eu *nu* sunt înger. Iar tu nici măcar nu știi că pentru asta a folosit Valentine sângele lui Ithuriel... poate că Valentine l-a vrut pentru el totuși...

— El a spus că sângele era „pentru mine și al meu”, zise Jace liniștit. Asta explică de ce tu poți face lucrurile pe care le poți face, Clary. Regina Elfilor Luminii a spus că suntem amândoi experimente de sânge. Nu doar eu.

— Eu nu sunt înger, Jace, repetă ea. Nu înapoiez cărțile la bibliotecă, fur ilegal muzică de pe Internet. Îmi mint mama. Sunt *complet obișnuită*.

— Nu pentru mine.

El se uită în jos la ea. Fața lui plutea deasupra ei, pe un fundal de stele. Nu exista nici urmă din obișnuita lui aroganță în expresia lui – nu-l mai văzuse niciodată atât de franc, dar chiar și renunțarea aceasta la orice pavază era amestecată cu o ură de sine adâncă precum o rană.

— Clary, eu...

— Dă-te la o parte, zise Clary.

— *Ce?*

Dorința din ochii lui se sparse în mii de bucățele, precum cioburile oglinzii Portal de la Renwick, și, pentru un moment, expresia îi încremeni de uluire. Ea abia de suporta să se uite la el și să continue să zică nu. Privindu-l acum – chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostită de el, partea aceea din ea care era fiica mamei sale, care iubea toate lucrurile frumoase numai pentru frumusețea lor, tot l-ar fi dorit.

Însă tocmai pentru că era fiica mamei sale, ceea ce dorea era cu neputință.

— M-ai auzit, zise ea. Și lasă-mi mâinile în pace.

Și le smulse înapoi, strângându-le tare în pumni, ca să ascundă faptul că-i tremurau.

El nu se clinti. Buzele i se subțiară și, pentru o clipă, ea văzu din nou lumina aceea de prădător în ochii lui, însă acum amestecată cu furie.

— Bănuiesc că n-ai vrea să-mi spui *de ce?*

— Tu crezi că mă vrei pe mine doar pentru că ești malefic, nu uman. Nu vrei decât alt motiv pentru care să te urăști. N-o să te las să-mi dovedești cât de ticălos ești.

— N-am spus niciodată asta. N-am spus niciodată că mă foloseam de tine.

— Bine, zise ea. Spune-mi acum că nu ești un monstru. Spune-mi că nu e nimic în neregulă cu tine. Și spune-mi că m-ai fi vrut chiar dacă n-ai fi avut sânge de demon în tine.

Pentru că eu nu am sânge de demon. Și tot te vreau.

Își încrucișară privirile, a lui plină de furie oarbă; pentru o clipă, niciunul dintre ei nu respiră, apoi el se aruncă la o parte de pe ea, înjurând și se ridică în picioare. Smulgându-și cămașa din iarbă, și-o îmbrăcă peste cap, încă scoțând fulgere din ochi. Își trase cămașa în jos, peste jeansi, și se îndepărtă, să-și recupereze jacheta.

Clary se ridică în picioare, clătănându-se puțin. Vântul tăios îi făcu pielea ca de găină pe brațe. Își simțea picioarele ca de ceară pe jumătate topită. Își încheie nasturii mantiei până sus, cu degete amorțite, chinându-se să nu izbucnească în lacrimi. Plânsul n-ar fi ajutat la nimic acum.

Praful și cenușa încă mai pluteau prin aer și iarba din jur era plină de sfărâmături: bucățele de mobilă, pagini de cărți purtate cu jale de vânt; așchii de lemn aurit; o bucată de aproape jumătate de scară, rămasă misterios nedeteriorată. Clary se întoarse să se uite la Jace; dădea cu piciorul în bucățile de moloz cu o sălbatică satisfacție.

— Ei bine, zise el, suntem mâncați.

Nu la asta se aștepta ea. Clipi nedumerită.

— Ce?

— Ai pierdut stela mea, mai știi? Adio șanse să mai desenezi un Portal acum. Rosti cuvintele cu o plăcere amară, de parcă situația i-ar fi convenit într-un mod de neînțeles. Nu mai avem nicio altă cale de a ne întoarce. Va trebui să mergem pe jos.

***

În condiții normale, n-ar fi fost o plimbare plăcută. Obișnuită cu luminile orașului, lui Clary nu-i venea să creadă cât de întuneric era în Idris noaptea. Umbrele groase și negre ce străjuiau drumul pe ambele părți păreau să forfotească de *creaturi* abia vizibile, și nici măcar cu lampa-vrăjitoarei lui Jace nu puteau vedea decât la câțiva metri în fața lor. Îi lipseau felinarele de stradă și firmele, lumina farurilor, zgomotele orașului. Tot ce putea auzi acum era scrâșnetul ferm al pietrișului sub tălpile lor și, la răstimpuri, răsufierea ei, pufnetele de surprindere când se împiedica de vreo piatră răzleață.

După vreo câteva ore, începură să o doară picioarele și gura îi era uscată ca iasca. Aerul devenise foarte rece, iar ea mergea cu capul băgat între umeri, tremurând, și cu mâinile adânc afundate în buzunare. Dar chiar și asta ar fi fost mai ușor de suportat, dacă Jace i-ar fi vorbit. Nu mai scosese niciun cuvânt de când plecaseră de la conac, în afară de câteva indicații răstite de orientare, când îi spunea pe unde s-o ia la vreo răspântie sau îi ordona să ocolească vreo groapă. Dar chiar și atunci, ea se îndoia că l-ar fi deranjat prea tare dacă ea ar fi *căzut* într-o groapă, altfel decât pentru faptul că le-ar fi încetinit mersul.

În cele din urmă, cerul începu să se lumineze înspre est. Clary, poticnindu-se pe drum, pe jumătate adormită, își ridică ochii, surprinsă.

— E devreme pentru răsărit.

Jace se uită la ea cu un dispreț plictisit.

— E Alicante. Soarele n-o să răsară decât peste vreo trei ore, pe puțin. Alea sunt luminile orașului.

Prea ușurată că erau aproape de casă pentru a mai ține cont de atitudinea lui, Clary își iuți pașii. După o cotitură, se treziră mergând pe o potecă noroioasă, tăiată în panta unui deal. Șerpuia de-a curmezișul dealului, urmându-i curbura, dispărând după o cotitură în depărtare. Deși orașul nu se vedea, aerul devenise mai luminos, iar cerul era străpuns în direcția aceea de o ciudată strălucire roșiatică.

— Trebuie să fim pe-aproape, zise Clary. E vreo scurtătură pe la baza dealului?

Jace era încruntat.

— Ceva e în neregulă, zise el abrupt.

O luă înainte, aproape alergând pe drum, bocancii lui ridicând nori de praf care păreau ocră la culoare, în lumina aceea ciudată. Clary alergă și ea, să nu rămână în urmă, ignorând protestele tălpilor ei cu bășici. Ajunseră la următorul cot al drumului și Jace se opri atât de brusc, încât Clary se izbi de el. În alte circumstanțe, ar fi fost comic. Acum, nu era.

Strălucirea roșiatică era mai puternică acum, colorând în stacojiu cerul nopții, luminând ca ziua dealul unde se aflau ei. Fuioare de fum se înălțau din valea de dedesubt ca penele deschise ale unui păun negru. Înălțându-se din negura lor, se vedeau turnurile din Alicante, cu învelișurile lor cristaline ca niște săgeți străpungând aerul înțesat de fum. Iar prin fumul gros, Clary zări săltând flăcări stacojii, răspândite prin oraș ca un pumn de giuvaieră sclipitoare pe o pânză neagră.

Părea de necrezut, dar era adevărat: stăteau pe panta unui deal înalt de lângă Alicante, iar la picioarele lor, orașul ardea.

PARTEA A DOUA

STELELE STRĂLUCESC ÎNTUNECAT

ANTONIO: *Nu mai stai? Nu stai nici dacă merg apoi cu tine?*

SEBASTIAN: *Mă iartă, dar n-aș sta. Stelele mele strălucesc întunecat deasupra mea; mă tem că soarta mea nefastă și pe a ta s-o strice ar putea; fierbinte-ți cer dar să-mi dai drumul, nefericirea să mi-o duc de unul singur. La dragostea ce-mi porți, răsplată rea ți-aș înturna, lăsând necazurile mele să s-abată asupra ta.*

— William Shakespeare, *A douăsprezecea noapte*

10

FOC ȘI SABIE

— E târziu, zise Isabelle trăgând la loc cu nervozitate perdeaua de dantelă în fața ferestrei înalte din living. Ar fi trebuit să se-ntoarcă până acum.

— Fii rezonabilă, Isabelle, interveni Alec, pe tonul acela superior de frate mai mare care părea să sugereze că, în vreme ce ea, Isabelle, înclina să intre în panică, el, Alec, era întotdeauna de un calm perfect.

Chiar și postura lui – tolănit într-unul dintre foarte umflatele fotolii căptușite de lângă șemineul familiei Penhallow, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume – părea menită să arate ostentativ cât de lipsit de griji era el.

— Așa face Jace când e supărat, pleacă și cutreieră prin împrejurimi. Doar ne-a spus că se duce la plimbare. Se întoarce el.

Isabelle oftă. Aproape că-și dorea ca părinții ei să fie acasă, dar erau încă sus, la Citadelă. Indiferent ce discutau membrii Conclavului, întrunirea Consiliului se prelungise din cale-afară de mult.

— Dar el știe New Yorkul. Nu știe Alicante...

— Îl știe probabil mai bine decât tine, zise Aline.

Ea stătea pe canapea, citind o carte, legată în piele roșu-închis. Părul ei negru era împletit la spate într-o codiță franțuzească, iar ochii, ațintiți în volumul deschis în poala ei. Isabelle, care nu fusese niciodată mare cititoare, întotdeauna îi invidia pe ceilalți pentru abilitatea lor de a pierde într-o carte. Existau multe lucruri pentru care odinioară ar fi invidiat-o pe Aline – întâi de toate, că era micuță și avea o frumusețe delicată, nu ca de amazoană și atât de înaltă încât să întrecă aproape orice băiat întâlna. Dar, pe de altă parte, abia de curând Isabelle își dăduse seama că restul fetelor nu erau bune doar de invidiat, de evitat sau de disprețuit.

— A trăit aici până la vârsta de zece ani. Voi doi n-ați vizitat orașul decât de vreo câteva ori.

Isabelle își duse mâna la gât, încruntându-se. Pandantivul de rubin atârnat de un lăntișor în jurul gâtului îi dăduse brusc un impuls violent – dar de regulă el zvâcnea doar în prezența demonilor, iar acum se aflau în Alicante. Era cu neputință să existe demoni în apropiere. Poate că pandantivul o luase razna.

— Nu cred că se plimbă prin împrejurimi, oricum. Cred că e foarte clar unde s-a dus, răspunse Isabelle.

Alec își ridică privirile.

— Crezi că s-a dus s-o vadă pe Clary?

— Ea mai e aici? Înțelesesem că trebuia să plece înapoi la New York. Aline închise cartea. Unde stă sora lui Jace, de fapt?

Isabelle ridică din umeri.

— Întreabă-l pe el, zise ea, uitându-se fulgerător către Sebastian.

Sebastian era tolănit pe canapeaua din fața lui Aline. Și el avea o carte în mână, iar capul lui cu părul negru era aplecat asupra ei. Își ridică ochii, de parc-ar fi simțit-o pe Isabelle privind-l.

— Despre mine vorbești? întrebă el, prietenos.

Totul la Sebastian era prietenos, se gândi Isabelle cu un început de plictiseală. La început, fusese impresionată de înfățișarea lui – pomeții aceia ascuțiți și ochii săi negri, adânci – dar personalitatea lui afabilă plină de înțelegere acum o călca pe nervi. Nu-i plăceau băieții care păreau să nu se înfurie niciodată, sub niciun motiv. În lumea lui Isabelle, furie era egal cu pasiune, era egal cu distracție.

— Ce citești? întrebă ea, mai tăios decât ar fi vrut. E vreuna dintre cărțile de benzi desenate ale lui Max?

— Da. Sebastian se uită în jos la exemplarul *Sanctuarul ingerilor*, de pe brațul canapelei. Îmi plac ilustrațiile.

Isabelle pufni exasperată. Aruncându-i o privire, Alec spuse:

— Sebastian, mai devreme, astăzi... Jace știe unde ai fost?

— Vrei să spui dacă știe că am fost cu Clary la plimbare? Sebastian păru amuzat. Uite, nu-i niciun secret. I-aș fi spus lui Jace, dacă l-aș fi văzut la timp.

— Nu văd de ce i-ar păsa! Aline puse cartea deoparte, cu asprime în glas. Nu-i ca și când Sebastian ar fi făcut ceva rău. Și ce dacă vrea să-i arate Clarissei cum e prin Idris, înainte să se ducă acasă? Jace ar trebui să fie mulțumit că sora lui nu stă pe-aici plictisită și agasată.

— Jace poate fi foarte... protector, zise Alec, după o ușoară ezitare.

Aline se încruntă.

— Ar trebui să stea deoparte. Nu poate fi un lucru bun pentru ea să fie exagerat de protejată. Când a dat peste noi, a făcut o față de parcă n-ar mai fi văzut pe nimeni sărutându-se până atunci. Vreau să spun, cine știe, poate chiar n-a văzut.

— Ba a văzut, zise Isabelle, amintindu-și cum o sărutase Jace pe Clary la Curtea Elfilor Luminii.

Dar nu-i plăcea să se gândească la asta – lui Isabelle nu-i plăcea să se bălăcească în propriile nefericiri, cu atât mai puțin într-ale altora.

— Nu-i de-asta.

— Dar atunci de ce?

Sebastian se ridică în capul oaselor, dându-și la o parte o șuviță întunecată din ochi. Isabelle zări ceva pentru o clipă – o linie roșie în palma lui, ca o cicatrice.

— E doar că mă urăște pe mine, personal? Pentru că eu nu-mi dau seama ce am putut vreodată...

— Aia e cartea mea.

O voce firavă îl întrerupse pe Sebastian. Max stătea în pragul livingului. Era îmbrăcat în pijamale cenușii, iar părul lui șaten era ciufulit de parcă tocmai se trezise.

Se uita feroce spre volumul de manga de lângă Sebastian.

— Care, asta? Sebastian ridică exemplarul din *Sanctuarul Îngerilor*. Gata, ia-o, piciule.

Max străbătu camera cu pași hotărâți și își smulse cartea înapoi. Se uită mânios la Sebastian.

— Nu-mi spune pici.

Sebastian râse și se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau niște cafea, zise el și se îndreptă spre bucătărie. În prag, se opri și se întoarse: Vrea cineva ceva?

Se înalță un cor de refuzuri. Ridicând din umeri, Sebastian dispăru în bucătărie, lăsând ușa să se închidă singură în urma lui.

— Max, zise Isabelle cu asprime, nu fi prost-crescut!

— Nu-mi place când oamenii îmi iau lucrurile.

Max strângea la piept cartea de benzi desenate.

— Maturizează-te, Max. O luase doar cu împrumut.

Vocea lui Isabelle sună mai nervoasă decât intenționase; era încă îngrijorată pentru Jace, știa, și își vărsa focul pe fratele ei mai mic.

— Ar trebui să fii în pat, oricum. E târziu.

— Se aud zgomote pe deal. De-aia m-am trezit.

Max clipi; fără ochelari, totul era în ceață pentru el.

— Isabelle...

Tonul întrebător din vocea lui îi atrase atenția. Isabelle se întoarse de la fereastră.

— Ce-i?

— Oamenii se urcă vreodată în turnurile demonilor? De pildă... pentru vreun motiv? Aline își ridică ochii.

— Să se urce în turnurile demonilor? Râse. Nu, nimeni nu face asta vreodată. E total împotriva legii, în primul rând, și, apoi, de ce-ai vrea tu să se urce?

Aline, își zise Isabelle, nu avea prea multă imaginație. Ea, una, se putea gândi la o mulțime de motive pentru care ar vrea cineva să urce în turnurile demonilor, chiar și pentru a scuipa gumă de mestecat în capul trecătorilor de jos.

Max se încruntase.

— Dar cineva a făcut-o. Știu c-am văzut...

— Nu contează ce-ai crezut tu că ai văzut, probabil că ai visat, îi spuse Isabelle.

Fața lui Max se zbârci toată. Presimțind o potențială izbucnire în lacrimi. Alec se ridică și întinse o mână.

— Vino, Max, zise el, nu fără dragoste. Hai să te duc înapoi la culcare.

— Ar trebui să mergem cu toții la culcare, zise Aline, ridicându-se.

Veni la fereastră, lângă Isabelle, și trase ferm draperiile.

— E aproape miezul nopții; cine știe când se vor întoarce ai noștri de la Consiliu? N-are niciun rost să stăm...

Pendantivul de la gâtul lui Isabelle zvâcni din nou, violent – iar în clipa aceea, fereastra în fața căreia stătea Aline se sparse, către interior. Aline țipă, când niște mâini se întinseră prin spărtură – de fapt, nu mâini, văzu Isabelle cu limpezimea șocului, ci niște gheare uriașe, cu solzi, mâini mânjite de sânge și de fluid negru. O prinseră pe Aline și-o scoaseră prin fereastra spartă mai înainte să apuce să țipe a doua oară.

Biciul lui Isabelle era pe masă, lângă șemineu. Se repezi după el, ocolindu-l pe Sebastian care venise în fugă de la bucătărie.

— Ia-ți armele! se răsti ea, în timp ce el se uita prin încăpere, uluit. Du-te! țipă ea și se repezi spre fereastră.

Lângă șemineu, Alec îl ținea pe Max, în timp ce băiețelul se zvârcolea și țipa,

încercând să scape din strânsoarea fratelui său mai mare. Alec îl târî către uşă. *Bine, gândi Isabelle. Scoate-l pe Max de-aici.*

Aerul rece sufla prin fereastra spartă. Isabelle îşi ridică fusta grea şi dădu jos cu piciorul resturile de sticlă, felicitându-se în gând pentru tălpile groase ale bocancilor ei. Când sticla căzu toată, îşi vârî capul între umeri şi sări afară prin rama goală, aterizând cu o zdruncinătură pe aleea de piatră de dedesubt.

La prima privire, aleea părea pustie. Nu exista niciun felinar de stradă de-a lungul canalului; singura sursă de lumină venea de la ferestrele caselor învecinate. Isabelle porni înainte cu prudenţă, ţinând biciul ei din electrum încolăcit, pe lângă coapsă. Avea biciul ăsta de atât de multă vreme – era cadoul primit de la tatăl ei, la a douăsprezecea aniversare –, încât acum îl simţea ca făcând parte din ea, ca o extensie fluidă a braţului ei drept.

Umbrele se îngroşau când se îndepărtă de casă şi o porni spre Oldcastle Bridge, care se arcură peste canalul Princewater, formând un unghi neobişnuit cu aleea. Umbrele de la baza lui erau strânse ghem şi la fel de dese ca un nor de muşte – şi atunci, sub ochii lui Isabelle ceva se mişcă în umbră, ceva alb şi săgetător.

Isabelle o luă la fugă, trecând printr-un gard viu scund de la marginea grădinii cuiva şi sărind jos pe digul ce trecea pe sub pod. Biciul său începuse să se aprindă, cu o lumină dură, argintie, iar în slaba sa strălucire o putu vedea pe Aline, zăcând inertă la marginea canalului. Un demon mătăhălos, acoperit de solzi, stătea deasupra ei, strivind-o cu greutatea trupului masiv ca de şopârlă, cu faţa îngropată în gâtul ei...

Dar nu putea fi un demon. Nu fuseseră niciodată demoni în Alicante. În timp ce Isabelle se holba, stupefiată, creatura îşi înălţă capul şi adulmecă aerul, de parc-ar fi simţit-o. Era oarbă, văzu Isabelle, cu un şir des de colţi zimţaţi întins ca un fermoar de-a curmezişul frunţii, în locul unde ar fi trebuit să aibă ochii. Mai avea o gură, în partea de jos a feţei cu colţi mari, din care picura venin. Muchiile cozii sale înguste sclipeau, în timp ce şi-o legăna înainte şi-napoi, iar când se apropie, Isabelle văzu că muchiile acelea erau din lame de os ascuţit ca briciul.

Aline se zbatu şi scoase un sunet, o exclamaţie ca un scâncet. Isabelle se simţi cuprinsă de o mare uşurare – fusese aproape sigură că Aline era moartă –, dar nu pentru mult timp. Când Aline se mişcă, Isabelle văzu că bluza ei era sfâşiată de sus până jos, pe pieptul fetei erau urme de gheare, iar creatura avea o altă gheară înfiptă în betelia jeansilor ei.

Un val de ameţală trecu peste Isabelle. Demonul nu încercase s-o ucidă pe Aline – nu încă. Biciul lui Isabelle prinse viaţă în mâna ei, ca o sabie de foc a unui înger răzbunător; se repezi înainte, lovind cu biciul pe spinarea creaturii.

Demonul zbieră şi se rostogoli la o parte de pe Aline. Înaintă spre Isabelle, cu ambele guri căscate, lovind prin aer cu ghearele către faţa ei. Săltând cu graţie înapoi, ea îşi repezi din nou biciul spre el; îl plesni peste faţă, peste piept, peste picioare. Puzderie de urme de bici încrucişate îi apăruseră demonului pe pielea solzoasă, din care curgeau şiroaie de sânge şi de limfă. O limbă lungă, înfurcată, ţâşni din gura lui de sus căutând prin aer faţa lui Isabelle. În vârful ei exista o umflătură, observă ea, ca un soi de ac, ca de scorpion. Zvâcni fulgerător din încheietură, iar biciul de lângă ea se înfăşură pe limba demonului, legând-o fedeleş cu fâşii de electrum flexibil. Demonul ţipă şi ţipă, în timp ce ea strânse nodul puternic şi smuci. Limba demonului căzu, cu un pleoscăit îngreţoşător, pe cărămizile digului.

Isabelle trase rapid biciul înapoi. Demonul se întoarse şi fugi, mişcându-se în salturi rapide, ca un şarpe. Isabelle se repezi după el. Demonul ajunsese la jumătatea potecii care urca de la dig spre drum, când o umbră neagră se înălţă în faţa lui. Ceva fulgeră prin întuneric, iar demonul căzu, zvârcolindu-se, la pământ.

Isabelle se opri brusc. Aline stătea în picioare deasupra demonului doborât, cu un

pumnal subțire în mână – probabil îl purtase la cingătoare. Runele de pe lamă străluciră ca fulgerele când își rezezi pumnalul în jos, înfigându-l încă o dată și încă o dată în corpul spasmodic al demonului, până când creatura încremeni definitiv și dispăru.

Aline își ridică ochii. Fața ei era lipsită de expresie. Nu făcu niciun gest să-și închidă bluza, în pofida nasturilor rupți. Sângele îi șiroia din zgârieturile adânci de pe piept.

Isabelle scoase un ușor fluierat.

— Aline... ești bine?

Aline lăsă pumnalul să-i cadă din mână, iar acesta zăngăni pe piatră. Fără niciun cuvânt, se răsuci pe-un călcâi și-o luă la fugă, dispărând în bezna de sub pod.

Luată prin surprindere, Isabelle înjură și se rezezi după Aline. Își dori să fi fost îmbrăcată în noaptea asta în ceva mai comod decât o rochie de catifea, deși bine măcar că-și pusese bocancii. Se îndoia că ar fi putut vreodată s-o ajungă pe Aline dac-ar fi avut tocuri.

În partea cealaltă a digului de sub pod se aflau niște scări metalice, ducând înapoi în Princewater Street. Aline nu se mai vedea decât ca o pată în vârful scării. Ridicându-și poalele grele ale rochiei, Isabelle o urmă, bocancii ei bubuind pe treptele de metal. Când ajunse sus, se uită după Aline.

Și făcu ochii mari. Era la capătul străzii largi care trecea prin fața casei Penhallow. N-o mai putea vedea pe Aline – fata dispăruse în mulțimea forfotitoare ce năpădise strada. O mulțime alcătuită nu doar din oameni, pe deasupra. Existau creaturi în stradă – demoni –, vreo zece, poate chiar mai mulți, asemenea creaturii-șopârlă cu gheare pe care o executase Aline sub pod. Două sau trei cadavre zăceau deja în stradă, unul la vreo câțiva pași distanță de Isabelle – un bărbat cu jumătate din piept sfârtecat. Isabelle își dădu seama după părul lui cărunt că fusese bătrân. *Păi, bineînțeles că fusese bătrân*, se gândi ea, creierul ei procesând cu greu faptul, cu gândurile încetinite de panică. *Toți adulții erau în Citadelă. În oraș nu rămăseseră decât copiii, bătrânii și bolnavii...*

Aerul roșiatic era înțesat de mirosul de ars, noaptea era sfâșiată de zbierete și țipete. Ușile caselor înșiruite de-a lungul străzii erau toate deschise – oamenii veneau în fugă pe ele, apoi se opreau ca înlemniți când vedeau strada plină de monștri.

Era cu neputință, de neimaginat. Niciodată în istorie nu trecuse nici picior de demon de scutul protector asigurat de turnurile demonilor. Iar acum erau cu zecile. Cu sutele. Poate chiar mai mulți, revărsându-se pe străzi ca un tsunami otrăvitor. Isabelle se simțea captivă în spatele unui zid de sticlă, în stare să vadă totul, dar incapabilă să se miște – privind, înmărmurită, cum un demon înșfacă un băiețel care fugea, îl ridică de la pământ și își înfige dinții zimțați în umărul lui.

Băiatul țipă, dar țipetele lui se pierdeau în hărmălaia care sfâșia noaptea. Intensitatea acesteia creștea și tot creștea: urletele demonilor, oamenii strigându-se unii pe alții pe nume, zgomotul picioarelor care alergau și trosnetele geamurilor sparte. Cineva, în stradă, striga cuvinte pe care ea abia de le înțelegea – ceva despre turnurile demonilor. Isabelle își ridică ochii. Turlele înalte stăteau de strajă peste oraș, ca întotdeauna, dar în loc să reflecte lumina argintie a stelelor sau măcar lumina roșie a orașului cuprins de flăcări, erau albe și mate, ca pielea de cadavru. Luminescența lor dispăruse. Un fior de gheață o străbătu pe Isabelle. Nu era de mirare că străzile erau pline de monștrii – cumva, deși cu neputință, turnurile demonilor își pierduseră puterea magică. Vrăjile de protecție ce apăraseră Alicante o mie de ani nu mai existau.

Samuel tăcea de câteva ore, dar Simon era încă treaz, holbându-se fără somn în beznă, când auzi țipetele.

Ridică brusc capul. Tăcere. Se uită în jur, neliniștit – oare visase? Își ciuli urechea, dar nici măcar noul auz îmbunătățit nu detectă ceva. Se pregătea să se întindă înapoi în pat, când țipetele se auziră din nou, înfigându-se în urechile lui, ca niște ace. Sunau de parc-ar fi venit de dincolo de Citadelă.

Ridicându-se în capul oaselor, rămase pe pat și aruncă o privire pe fereastră. Văzu pajiștea verde întinzându-se până departe și lumina îndepărtată a orașului în zare. Își miji ochii. Era ceva în neregulă cu lumina orașului, ceva... defect. Era mai slabă decât și-o amintea – și era puncte mișcătoare ici și colo prin beznă, ca niște ace de foc, întreșându-se pe străzi. Un nor palid se ridica deasupra turnurilor și aerul era plin de duhoarea fumului.

— Samuel! Simon auzi alarma din propriul glas. E ceva în neregulă.

Auzi ușa deschizându-se brusc și ropot de picioare. Glasuri aspre răcnind. Simon își apropie fața de zăbrele, când perechile de bocanci bufneau pe lângă clădire, împrăștiind pietricele în timp ce alergau, vânătorii de umbre strigându-se unii pe alții în timp ce dădeau fuga afară din Citadelă, coborând spre oraș.

— Protecțiile au cedat! Protecțiile au cedat!

— Nu putem abandona Citadela!

— Citadela nu contează! Copiii noștri sunt acolo, în oraș!

Vocile deja deveniseră mai slabe. Simon făcu un salt înapoi de la fereastră exclamând:

— Samuel! Protecțiile...

— Știu. Am auzit.

Vocea lui Samuel se auzi puternică prin zid. Nu părea speriat, ci resemnat, probabil un pic triumfător, fiindcă se dovedise că avusese dreptate.

— Valentine a atacat când Conclavul era la întrunire. Inteligent.

— Dar Citadela... e fortificată... de ce nu rămân aici, sus?

— I-ai auzit. Pentru că toți copiii sunt în oraș. Copiii și părinții în vârstă – nu-i pot abandona pur și simplu acolo.

Frații Lightwood. Simon se gândi la Jace și apoi, cu o cumplită claritate, la fața mică și palidă a lui Isabelle sub coama ei de păr negru, la hotărârea ei în luptă, la X-urile și O-urile ei copilărești de pe biletul pe care i-l scrisese.

— Dar tu le-ai spus... ai spus Conclavului ce avea să se întâmple. De ce nu te-au crezut?

— Pentru că protecțiile sunt religia lor. Să nu crezi în puterea protecțiilor înseamnă să nu crezi că ei sunt ființe speciale, alese și ocrotite de înger. Aș fi putut la fel de bine să le propun să creadă că sunt mundani oarecare.

Simon se repezi înapoi să se uite pe fereastră, dar fumul se îngroșase, înțesând aerul cu o paloare cenușie. Nu mai putu auzi glasuri strigând afară; erau țipete în depărtare, dar foarte slabe.

— Cred că orașul e în flăcări.

— Nu. Vocea lui Samuel era foarte liniștită. Cred că Citadela arde. Probabil, foc de demon. Valentine ar ținti Citadela, dacă ar putea.

— Dar... Cuvintele lui Simon se buluciră unele peste altele. Dar o să vină cineva să ne dea drumul, nu-i așa? Consulul sau... sau Aldertree. Nu ne pot lăsa pur și simplu aici, jos, să murim.

— Tu ești un repudiat, zise Simon, iar eu sunt un trădător. Chiar crezi că n-ar avea altceva de făcut?

— Isabelle! *Isabelle!*

Măinile lui Alec erau pe umerii ei și o zgâlțâiau. Isabelle își ridică încet capul; fața albă a fratelui ei plutea pe fundalul întunecat din spatele lui. O bucată de lemn curbată se vedea ieșind peste umărul lui; avea arcu legat la spate, același arc pe care Simon îl folosisese ca să-l ucidă pe Demonul Căpetenie Abbadon. Nu-și amintea să-l fi văzut pe Alec apropiindu-se de ea; nu-și amintea să-l fi văzut deloc pe stradă; era de parcă se materializase deodată în fața ei, ca o stafie.

— Alec. Vocea ei era târăgănată și nesigură. Alec, oprește-te. Sunt bine. Îl împinse de lângă ea.

— Nu arătai bine deloc. Alec privi în sus și înjură printre dinți. Trebuie să ieșim de pe stradă. Unde-i Aline?

Isabelle clipi. Nu mai era niciun demon la vedere; cineva stătea pe treptele de la intrare ale casei de vizavi de ei și plângea, cu bocete stridente și asurzitoare. Trupul bătrânului era încă în stradă, iar duhoarea demonilor era pretutindeni.

— Aline... unul dintre demoni a încercat s-o... a încercat să...

Trase aer în piept și își ținu răsufierea. Ea era Isabelle Lightwood. Nu se pierdea cu firea, indiferent de situație.

— L-am ucis, dar ea a fugit. Am încercat s-o prind din urmă, dar a fost prea rapidă.

Își ridică ochii spre fratele ei.

— Demoni în oraș, zise ea. Cum e cu puțință?

— Nu știu, clătină Alec din cap. Protecțiile trebuie să fi căzut. Erau trei sau patru demoni aici, când am ieșit din casă. Am ucis unul care pândea în tufișuri. Ceilalți au fugit, dar s-ar putea să se întoarcă. Vino! Hai să ne întoarcem în casă.

Persoana de pe trepte încă jelea. Plânsul ei îi însoți în timp ce se grăbiră înapoi spre casa Penhallow. Strada rămase goală de demoni, dar puteau auzi explozii, țipete și picioare, alergând, răsunând în ecou din umbrele celorlalte străzi cufundate în întuneric. Când urcau treptele din fața casei Penhallow, Isabelle privi înapoi, exact la timp ca să vadă un tentacul lung ca un șarpe plesnind ca un bici din întunericul dintre două case și înșfăcând-o pe femeia care bocea pe trepte. Vaietele ei se transformară în țipete. Isabelle dădu să se întoarcă, dar Alec o apucase deja de braț și-o împinse în casă, trântind ușa și trăgând zăvorul în urma lor. Casa era în beznă.

— Am stins luminile. N-am vrut să-i atragă și pe alții aici, îi explică Alec, împingând-o pe Isabelle înaintea lui, în living.

Max stătea pe podea, lângă scări, cu genunchii în brațe. Sebastian era lângă fereastră, bătând în cuie buștenii de lemn luați din cămin de-a curmezișul ferestrei sparte.

— Așa! zise el, dându-se înapoi și lăsând ciocanul pe un raft de cărți. Asta ar trebui să țină o vreme.

Isabelle se lăsă jos lângă Max, mângâindu-l pe păr.

— Ești bine?

— Nu. Ochii lui erau mari și speriați. Am încercat să mă uit pe fereastră, dar Sebastian mi-a spus să mă dau jos.

— Sebastian a avut dreptate, zise Alec. Sunt demoni afară, pe stradă.

— Tot mai sunt aici?

— Nu, dar mai sunt încă unii în oraș. Trebuie să ne gândim ce facem mai departe.

Sebastian se încruntase.

— Unde-i Aline?

— A fugit, explică Isabelle. A fost vina mea. Ar fi trebuit să...

— Nu a fost vina ta. Dacă nu erai tu, ar fi fost moartă, spuse Alec, sacadat. Uite, n-avem timp să ne învinovățim singuri. Mă duc după Aline. Vreau ca voi trei să stați aici. Isabelle, ai grijă de Max, Sebastian, termină de blindat casa.

Isabelle protestă, indignată:

— Nu vreau să te duci acolo, afară, singur! Ia-mă cu tine.

— Eu sunt adultul aici. Facem cum spun eu. Tonul lui Alec era uniform. Sunt toate șansele ca părinții noștri să se întoarcă, dintr-o clipă într-alta, de la Citadelă. Cu cât suntem mai mulți aici, cu atât mai bine. Ar fi cât se poate de simplu pentru noi să ne trezim separați, acolo, afară. Eu nu risc asta, Isabelle.

Privirea lui se mută spre Sebastian.

— Înțelegeți?

Sebastian își scosese deja stela.

— O să mă ocup de protejarea casei cu Peciți.

— Mulțumesc.

Alec făcuse deja jumătate de drum spre ușă; se întoarse și se uită din nou la Isabelle. Ea îi întâlni ochii pentru o fracțiune de secundă. Apoi el plecă.

— Isabelle? zise Max încetișor, cu glasul lui subțirel. Încheietura ta sângerează.

Isabelle se uită în jos. Nu-și aducea aminte să se fi rănit, dar Max avea dreptate: sângele îi pătase deja mâneca jachetei. Se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau stela. Mă întorc imediat și te ajut și eu cu runele, Sebastian.

El dădu din cap.

— Mi-ar prinde bine un pic de ajutor. Runele astea nu sunt specialitatea mea.

Isabelle urcă la etaj fără să-l întrebe care era, de fapt, specialitatea lui. Se simțea frântă de oboseală, având nevoie disperată de o Pecete de energie. Și-ar fi făcut singură una, dacă era necesar, deși Alec și Jace fuseseră întotdeauna mai pricepuți la soiul ăsta de rune decât ea.

Odată ajunsă în camera ei, scotoci printre lucrurile sale după stelă și câteva arme în plus. Când înfipse pumnalele de serafi în carâmbul bocancilor, mintea îi zbură la Alec și la privirea pe care o schimbaseră când ieșise pe ușă. Nu fusese prima oară când îl privise pe fratele ei plecând, știind că poate n-avea să-l mai vadă a doua oară. Se împăcase cu gândul acesta, îl acceptase ca făcând parte din viața ei; abia când îi cunoscuse pe Clary și pe Simon își dăduse seama că, pentru cei mai mulți oameni, bineînțeles, lucrul acesta niciodată nu era acceptat cu ușurință. Ei trăiau cu moartea în chip de companion constant, o răsuflare de gheață în ceafă chiar și în cele mai obișnuite zile. Întotdeauna îi disprețuise pe mundani din pricina asta, la fel ca toți vânătorii de umbre – îi considera molâi, prostănaci și placizi ca oile în mulțumirea lor de sine. Acum se întrebă dacă toată ura aceea nu i se trăgea din faptul că era invidioasă. Trebuia să fi fost plăcut să nu-ți faci griji, de fiecare dată când unul dintre membrii familiei tale ieșea pe ușă, că s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Coborî cu stela în mână și deja de pe la jumătatea scărilor simți că era ceva în neregulă. Livingul era pustiu. Max și Sebastian nu se vedeau pe nicăieri. Pe unul dintre buștenii pe care Sebastian îi bătuse în cuie la fereastră era o Pecete de protecție pe jumătate desenată. Ciocanul pe care-l folosise dispăruse.

I se strânse inima.

— Max! strigă ea, învârtindu-se în loc. Sebastian! Unde sunteți?

Vocea lui Sebastian îi răspunse din bucătărie.

— Isabelle – aici!

Simți un val de ușurare care o lăsă aiurită.

— Sebastian, nu e amuzant, zise ea, ducându-se drept în bucătărie. Am crezut că ați fost...

Lăsă ușa să se trântască în urma ei. În bucătărie era întuneric, mai întuneric decât fusese în living. Își forță ochii să-i zărească pe Sebastian și pe Max, dar nu văzu nimic decât umbre.

— Sebastian? Nesiguranța se strecură în vocea ei. Sebastian, ce faceți aici? Unde e Max?

— Isabelle!

I se păru că vede o mișcare, o umbră mai neagră pe fundalul altora mai puțin întunecate. Vocea lui era caldă, blândă, aproape minunată. Ea nu-și dăduse seama până acum ce voce frumoasă avea el.

— Isabelle, îmi pare rău.

— Sebastian, te porți ciudat. Încetează!

— Îmi pare rău că ești tu, zise el. Știi, dintre ei toți, de tine îmi plăcea cel mai mult.

— Sebastian...

— Dintre ei toți, zise el, cu aceeași voce joasă, am crezut că tu semeni cel mai mult cu mine.

Atunci, își coborî năprasnic brațul, cu ciocanul strâns în mână.

Alec goni pe străzile întunecate și cuprinse de foc, strigând neîncetat numele lui Aline. Când ieșise din cartierul Princewater și intrase în centrul orașului, pulsul i se acceleră. Străzile erau ca o pictură de Bosch devenită realitate: pline de creaturi grotești și macabre, și de scene de violență subită, hidoasă. Străini înnebuniți îl îmbrânceau pe Alec fără să se uite și alergau țipând pe lângă el, aparent fără nicio destinație. Aerul era plin de miros de fum și de demoni. Unele case erau în flăcări, altele aveau ferestrele sparte. Caldărâmul sclipea de cioburi. Când se apropie de una dintre clădiri, văzu că, într-un loc, ceea ce crezuse că ar fi un petic decolorat de zugrăveală era o uriașă dâră de sânge proaspăt întinsă pe tencuială. Se învârti în loc, uitându-se în toate direcțiile, dar nu zări nimic care să-l explice; cu toate acestea, se grăbi să plece de-acolo cât mai repede.

Alec, singurul dintre toți copiii Lightwood, își amintea de Alicante. Avea vreo doi ani când pleaseră, totuși își mai aducea aminte de turnurile sclipitoare, de străzile pline de zăpadă, iarna, de ghirlandele de lampa-vrăjitoarei care înconjurau prăvăliile și casele, de apa țâșnind în fântâna sirenei din Palat. Întotdeauna simțise o ciudată tresărire în inimă gândindu-se la Alicante, cu speranța aproape dureroasă că familia sa se va întoarce, într-o bună zi, în locul de care aparțineau. Să vadă orașul în halul acela era pieirea oricărei bucurii. Cotind spre un bulevard mai larg, una dintre arterele ce duceau spre Palatul Acordurilor, văzu o ceată de demoni belial intrând printr-o arcadă, șuierând și urlând. Târau ceva după ei – ceva care se zbătea și se zvârcolea în timp ce aluneca pe caldarâmul străzii. Țâșni de-a lungul străzii, dar demonii deja pleaseră. Chircită la baza unei coloane era o siluetă inertă, din care curgea o urmă de sânge ce se întindea ca o pânză de păianjen. Cioburile scrâșniră ca pietrișul sub bocancii lui Alec, când îngenunche să întoarcă trupul cu fața în sus. După o singură privire la chipul vânăt, schimonosit, se cutremură și se dădu îndărăt, mulțumind cerului că nu era cineva cunoscut.

Un zgomot îl făcu să se ridice în picioare. Simți duhoarea înainte să-l vadă; umbra unei creaturi cocoșate și imense, care venea târâș ca șarpele spre el, din capătul celălalt al străzii. Un Demon Căpetenie? Alec nu așteptă să afle. Se repezi pe partea cealaltă a străzii, către una dintre casele mai înalte, sărind pe pervazul unei ferestre al cărei geam fusese spart. Câteva minute mai târziu, se cățara pe acoperiș, cu mâinile durându-l, cu genunchii juliți. Se ridică în picioare, scuturându-și nisipul de pe palme, și se uită pe deasupra orașului.

Turnurile demonilor distruse își răspândeau lumina difuză, fără viață, spre străzile mișcătoare ale orașului de jos, unde creaturi săreau, se târau și se tupilau în umbrele dintre clădiri, precum gândacii de bucătărie alergând printr-un apartament întunecat. În văzduh se înălțau plânsete și răcnete, țipete, nume strigate în vânt – și pe lângă ele erau și strigătele demonilor, urlete de măcel și de încântare, țipete care străpungeau urechea umană ca un junghi. Fumul se ridica deasupra caselor din piatră de culoarea

mierii ca o ceață, încununând turlile Palatului Acordurilor.

Aruncând o privire în sus, spre Citadelă, Alec văzu un fluviu de vânători de umbre alergând pe drumul ce venea din deal, luminați de pietrele de lampa-vrăjitoarei pe care le aveau. Conclavul cobora la bătălie.

Se duse spre marginea acoperișului. Clădirile aici erau foarte aproape de una de alta, streșinile lor atingându-se. Nu era greu să sară de pe acest acoperiș pe următorul, apoi pe următorul. Se trezi alergând ușor de-a lungul coamelor acoperișurilor, sărind peste despărțiturile mici dintre case. Era bine să simtă vântul rece pe față, alungând duhoarea demonilor.

Alergă vreo câteva minute, înainte să-și dea seama de două lucruri; unu, că se îndrepta spre turlile albe ale Palatului Acordurilor, și doi, că era ceva în fața lui, în piațeta dintre două alei, ceva care arăta ca o erupție de scânteii – numai că erau albastre, de un albastru-închis ca flacăra de gaz. Alec mai văzuse scânteii albastre ca acestea înainte. Se uită lung la ele încă o clipă, după care începu din nou să alerge.

Acoperișul cel mai apropiat de piață era abrupt înclinat. Alec alunecă pe coama lui, bocancii lovindu-se de țiglele desprinse. Rămas în echilibru pe margine, privi în jos.

Piața Cisternei era chiar dedesubt, iar vederea îi era parțial blocată de o masivă bară de metal, care se proiecta în afară, pe la mijlocul fațadei clădirii pe care se afla. De bara aceea atârna firma de lemn a unei prăvălii, legându-se în vânt. Piața de dedesubt era plină de demoni iblis – cu formă de om, dar alcătuiți dintr-o substanță ca fumul negru vălătucit, fiecare cu o pereche de ochi galbeni, luminând ca tăciunii. Se aliniaseră și înaintau încet spre silueta solitară a unui bărbat într-o mantie cenușie largă, silindu-l să dea înapoi spre zid. Alec nu putea decât să se holbeze. Totul la bărbatul acesta îi era cunoscut – ușoara arcuire a spatelui, părul negru ciufulit și modul în care focul albastru țâșnea din vârful degetelor sale, ca niște licurici cianotici săgetând prin aer.

Magnus. Magicianul arunca sulite de foc albastru în demonii iblis, una îl lovi drept în piept pe unul dintre demonii care avansau. Cu un sfârâit ca de apă aruncată în flăcări, acesta se cutremură și dispăru într-o explozie de cenușă. Ceilalți strânseseră rândurile, închizând la loc cercul – demonii iblis nu erau prea mintoși –, iar Magnus azvârli o altă salvă de sulite înflăcărate. Mai mulți ibliși căzură, dar acum un alt demon, mai viclan decât ceilalți, care îi dăduse ocol lui Magnus, se apropia din spatele lui, gata să lovească...

Alec nu stătu pe gânduri. Sări, prinzându-se de marginea acoperișului în cădere, și apoi se prăbuși cu mâinile pregătite să apuce bara solidă de metal, de care se legănă, ridicându-se peste ea și în jurul ei, încetinindu-și căderea. Îi dădu drumul și ateriza ușor pe pământ. Demonul, surprins, începu să se întoarcă, ochii lui galbeni aruncând sclipiri de giuvaer; Alec avu timp doar să mai reflecteze că, dac-ar fi fost Jace, ar fi găsit ceva inteligent de spus înainte de a-și scoate pumnalul de seraf de la cingătoare și a-l înfige în demon. Cu un țipăt hârâit, demonul dispăru, violența ieșirii lui din această dimensiune făcând ca Alec să fie împrôșcat cu o ploaie fină de cenușă.

— Alec?

Magnus se uita lung la el.

Căsăpise restul demonilor iblis, iar piața era goală, în afară de ei doi.

— Tocmai... tocmai mi-ai salvat viața?

Alec știa că s-ar fi convenit să spună ceva de genul *Bineînțeles, pentru că sunt vânător de umbre și asta facem noi* sau *Cu asta mă ocup eu*. Jace cam așa ar fi răspuns. Jace știa întotdeauna exact ce trebuia să zică. Dar cuvintele care îi ieșiră lui Alec pe gură erau cu totul diferite – și sunară țâfnoase, chiar și în urechile lui.

— Nu m-ai căutat, zise el. Eu te-am căutat de-atâtea ori, iar tu nu m-ai căutat niciodată înapoi.

Magnus se uită la Alec de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

— Orașul tău e atacat, zise el. Vrăjile de protecție au fost desfăcute, și străzile sunt pline de demoni. Și tu vrei să știi de ce *nu te-am căutat*?

Gura lui Alec se crispă într-o linie încăpățanată.

— Vreau să știu de ce nu m-ai căutat înapoi?

Magnus își ridică mâinile în aer, într-un gest de exasperare maximă. Alec observă cu interes că, în clipa în care o făcu, vreo câteva scânteii îi scăpară din vârful degetelor, ca licuricii ieșind dintr-un borcan.

— Ești un idiot.

— De-asta nu m-ai căutat? Pentru că sunt un idiot.

— Nu. Magnus se apropie de el. Nu te-am căutat pentru că m-am săturat să mă vrei prin preajmă numai când ai nevoie de ceva de la mine. M-am săturat să te văd îndrăgostit de altcineva... cineva care, apropo, n-o să-ți răspundă niciodată cu iubire. Nu așa cum o fac eu.

— Mă iubești?

— Nefilim netot ce ești, zise Magnus, răbdător. De ce altceva aș fi aici? De ce altceva mi-aș fi petrecut ultimele câteva săptămâni cărpindu-i pe toți zevzecii tăi de prieteni de fiecare dată când s-au ales cu răni? Și scoțându-vă din fiecare situație ridicolă în care v-ați trezit implicați? Ca să nu mai pomenesc de faptul că v-am ajutat să câștigați o bătălie împotriva lui Valentine. Totul complet gratuit!

— Eu n-am privit lucrurile așa, recunosc Alec.

— Bineînțeles că nu. Tu nu privești niciodată lucrurile așa. Ochii de pisică ai lui Magnus sclipiră de mânie. Am șapte sute de ani, Alexander. Știu când ceva n-o să meargă. Tu n-ai să admiți în fața părinților tăi nici măcar că exist.

Alec se uită surprins la el.

— Credeam că ai trei sute! Ai *șapte sute de ani!*

— Bine, se corectă Magnus, opt sute. Dar nu arăt. Oricum, ți-a scăpat esențialul. Esențialul e că...

Dar Alec n-a aflat niciodată care era esențialul, căci în clipa aceea, alți zece demoni iblis dădură buzna în piață. Lui îi căzu fața.

— La dracu'!

Magnus îi urmări privirea. Demonii deja se răspândeau în semicerc în jurul lor, cu ochii lor galbeni luminând feroce.

— Bună metodă de a schimba subiectul, Lightwood.

— Uite, îți spun eu cum facem. Alec scoase al doilea pumnal de seraf. Scăpăm cu viață din asta și îți promit că te prezint întregii mele familii.

Magnus își ridică mâinile, degetele sale strălucind fiecare cu câte o flacără azurie. Văpaia lor îi luminau albastru rânjetul.

— De acord!

11

TOATE LEGIUNILE IADULUI

— Valentine, murmură Jace.

Fața lui era albă ca varul, în timp ce privea în jos, la oraș. Prin straturile de fum, Clary avu impresia că aproape zărește labirintul strâns al străzilor orașului, invadat de siluete care alergau, mici furnici negre repezindu-se încolo și-ncoace – dar când se uită mai bine, nu mai văzu nimic, doar nori groși de negură și mirosul de flacără și de

fum.

— Crezi că Valentine a făcut asta? Fumul lăsa un gust amar în gâtul lui Clary. Arată ca un incendiu. Poate c-a pornit de la sine...

— Poarta de Nord e deschisă.

Jace arătă spre ceva pe care ea abia de-l putea desluși, dată fiind distanța și fumul ce împiedica vederea.

— Nu e niciodată lăsată deschisă. Iar turnurile demonilor și-au pierdut lumina. Protecțiile trebuie să fi cedat.

Scoase un pumnal de seraf de la brâu, strângându-l atât de tare în mână, încât nodurile degetelor căpătară o culoare ivorie.

— Trebuie să ajung acolo.

Lui Clary i se puse un nod de groază în gât.

— Simon...

— O să-l evacueze din Citadelă. Nu-ți face griji, Clary. E probabil mai în siguranță decât majoritatea celor de jos, din oraș. Demonii n-or să se ia de el. Au tendința să-i lase în pace pe repudiați.

— Îmi pare rău, șopti Clary. Lightwood... Alec... Isabelle...

— *Jofiel!* rosti Jace, iar pumnalul îngerului se aprinse brusc, strălucitor ca lumina zilei în mâna lui bandajată. Clary, vreau să rămâi aici. O să mă întorc după tine.

Mânia pe care o avusese în ochi de când pleaseră de la conac se evaporase. Era din nou soldat și atât.

Ea clătină din cap.

— Nu. Vreau să merg cu tine.

— Clary...

Se întrerupse, încordându-se ca un arc. O clipă mai târziu, auzi și Clary – un ropot greu și ritmic, iar peste toate acestea, un zgomot ca trosnetul unui enorm foc de tabără. Îi luă lui Clary mai multe momente lungi ca să descompună zgomotul în mintea ei, să-l desfacă element cu element, așa cum ai scinda o bucată muzicală în notele care o alcătuiesc.

— Sunt...

— *Vârcolaci.*

Jace se uita fix, dincolo de ea. Urmărindu-i privirea, îi văzu și ea revărsându-se peste cel mai apropiat deal ca o umbră care se întinde, iluminată ici și colo de firoșii lor ochi ca focul. O haită de lupi – mai mult de o haită; trebuie să fi fost sute, poate chiar o mie. Lătrăturile și hămăiturile lor fuseseră zgomotul pe care ea-l crezuse trosnet de foc și care se ridicase în noapte, aspru și amenințător.

Lui Clary i se întoarse stomacul pe dos. Îi știa pe vârcolaci. Luptase alături de vârcolaci. Dar aceștia nu erau lupii lui Luke, nu lupii care fuseseră instruiți să aibă grijă de ea și să nu-i facă niciun rău. Se gândi la colosala forță de ucidere a haitei lui Luke atunci când se dezlănțuie și deodată i se făcu frică.

Lângă ea, Jace înjură cumplit. Nu era timp să mai caute o altă armă; o trase lângă el, ținând-o strâns, cu brațul liber în jurul ei, iar cu cealaltă mână ridică pumnalul Jofiel mult deasupra capului. Lumina lamei era orbitoare. Clary scrâșni din dinți...

Iar lupii erau peste ei. A fost ca un val care se sparge – o explozie subită de zgomot asurzitor, o învolburare a aerului; când primul lup din haită țâșni înainte și făcu *un salt* – ochi arzători și fălci deschise –, Jace își înfipse degetele în brațul lui Clary...

Iar lupii trecură în zbor pe lângă ei, printr-o parte și prin cealaltă, lăsând un spațiu liber în jurul lor, de mai bine de un metru. Clary își întoarse iute capul, nevenindu-i să creadă, când doi lupi – unul costeliv și tărcat, celălalt imens și cenușiu ca oțelul – aterizară ușor în spatele lor, se opriră puțin, apoi continuară să alerge, fără nici măcar o privire în urmă. Erau lupi de jur împrejurul lor și cu toate acestea nici măcar unul

nu-i atinse. Goneau pe lângă ei, puhoi de umbre, blana lor reflectând lumina lunii în străfulgerări argintii, astfel că păreau un singur fluviu de trupuri, năvălind și tunând către Jace și Clary – apoi despărțindu-se și ocolindu-i ca apa o piatră. Cei doi vânători de umbre ar fi putut foarte bine să fie și statui, după toată atenția pe care licantropii le-o acordau în timp ce se prăvăleau pe lângă ei, cu fălcile deschise, cu ochii ațintiți la drumul de dinaintea lor.

Și cu asta, se duseră. Jace se întoarse să se uite după ultimul lup care trecuse pe lângă ei și se grăbea să-i prindă din urmă pe tovarășii săi. Acum era din nou liniște, în afară de sunetele slabe venind dinspre oraș, din depărtare.

Jace îi dădu drumul lui Clary, lăsând pumnalul jos.

— Ești teafără?

— Ce s-a întâmplat? șopti ea. Vârcolacii ăștia... au trecut pur și simplu pe lângă noi...

— Se duc în oraș. În Alicante. Scoase al doilea pumnal de seraf de la cingătoare și i-l întinse ei. O să ai nevoie de ăsta.

— Atunci, nu mă lași aici?

— N-are rost. Nu e sigur nicăieri. Dar... șovăi. O să fii prudentă?

— O să fiu prudentă, zise Clary. Ce facem acum?

Jace se uită în jos, la Alicante, care ardea la picioarele lor.

— Acum fugim.

***

Nu fusese niciodată ușor să țină pasul cu Jace, iar acum, când alerga din răspuțeri, era aproape imposibil. Clary simți că, de fapt, el se înfrâna, domolindu-și pașii ca ea să-l prindă din urmă, și îl costa ceva să facă asta.

Drumul se îndrepta la baza dealului și cotea printr-o fâșie de pădure cu arbori înalți și coroane bogate, care creau iluzia unui tunel. Când Clary ieși la capătul celălalt, se trezi în fața Porții de Nord. Prin arcul său, Clary putu vedea un vălmășag de fum și flăcări înteteite. Jace stătea sub arc, așteptând-o pe ea. Ținea pumnalul Jofiel într-o mână și un alt pumnal de seraf în cealaltă, dar și lumina lor combinată se pierdea în strălucirea mai mare a orașului arzând din spatele lui.

— Paznicii, găfâi ea, venind în fugă spre el. De ce nu sunt aici?

— Cel puțin unul dintre ei a terminat socotelile cu viața, în pălcul acela de copaci. Jace făcu semn din bărbie în direcția din care veniseră. În bucăți. Nu, nu te uita! Privi în jos. Nu ții bine pumnalul de seraf. Ține-l așa! îi arătă el. Și trebuie să-l numești. Cassiel o să fie un nume bun.

— *Cassiel*, repetă Clary, și lumina pumnalului se aprinse brusc.

Jace se uită la ea, solemn.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut timp să te antrenez pentru asta. Bineînțeles, de drept, nimeni cu o pregătire atât de săracă n-ar trebui să fie în stare să folosească deloc un pumnal de seraf. M-a surprins capacitatea ta înainte, dar acum, când știm ce a făcut Valentine...

Clary în mod hotărât nu voia să vorbească despre ceea ce făcuse Valentine.

— Sau poate că doar îți faci griji că, dacă m-ai fi pregătit cum trebuia, aș fi ajuns să mă dovedesc mai bună decât tine, zise ea.

Un zâmbet abia schițat i se zări în colțul gurii.

— Indiferent ce-o să se întâmple, Clary, zise el, uitându-se la ea prin lumina lui Jofiel, rămâi cu mine. Înțelegeți?

Îi susținu privirea, cerând din ochi o promisiune din partea ei.

Dintr-un oarecare motiv, în mintea ei reveni momentul în care îl sărutase în iarbă, la conacul Wayland. Părea că asta avusese loc cu un milion de ani în urmă, un lucru

care i se întâmplase parcă altcuiva.

— O să rămân cu tine.

— Bine. Își mută privirea, eliberând-o. Hai să mergem!

Intrară încet pe sub arcul porții, unul lângă altul. De cum pășiră în oraș, ea deveni conștientă de zgomotul bătăliei, de parcă-l auzea pentru prima oară – un zid de sunete alcătuit din strigăte omenești și urlete neomenești, zgomot de geamuri sparte și trosnetul focului. Îi făcu urechile să-i vuiască.

Curtea, imediat dincolo de poartă, era pustie. Se vedeau niște mormane informe, răspândite ici și colo, pe caldarâm; Clary încercă să nu se uite la ele prea atent. Se întreba cum de puteai spune de la distanță despre cineva că era mort, fără să-l examinezi îndeaproape. Corpurile fără viață nu seamănă cu acelea inconștiente; parcă simțeau că zburase ceva de la ele, că le lipsea un soi de scânteie esențială.

Jace o grăbi să străbată curtea – Clary își dădea seama că lui nu-i plăceau spațiile deschise, neprotejate – și o luară apoi pe una dintre străzile care se deschideau de-acolo. Era și mai multă distrugere aici. Vitrinele prăvăliilor fuseseră sparte și mărfurile prădate și împrăștiate pe stradă. În plus, și în aer plutea un miros aparte – rânced, greu, ca de gunoi. Clary cunoștea mirosul ăla. Însemna demoni.

— Pe-aici! șuieră Jace.

Se furișară pe o altă stradă, mai îngustă. Un foc ardea la etajul de sus al unei case, deși niciuna dintre clădirile de pe o parte sau cealaltă a străzii nu părea să fi fost atinsă. Clary își aminti în mod ciudat de fotografiile pe care le văzuse cu bombardamentul Londrei, unde prăpădul căzuse la nimereală din cer.

Ridicându-și privirea, văzu că fortăreața de mai sus de oraș era o trombă de fum negru.

— Citadela!

— Ți-am mai spus, o vor evacua...

Jace se întrerupse, căci tocmai ieșiseră din străduța îngustă într-o arteră principală. Aici erau mai multe cadavre pe stradă. Unele trupuri erau mici. Copii. Jace o luă la fugă înainte, Clary urmându-l mai șovăitoare. Erau trei, văzu ea când se apropiară – niciunul dintre ei, se gândi ea cu ușurare vinovată, destul de în vârstă ca să fie Max. Lângă el era cadavrul unui bătrân, cu brațele încă deschise larg, de parcă ar fi apărut copiii cu propriul său trup.

Expresia lui Jace era aspră.

— Clary, întoarce-te. Încet.

Clary se întoarse. Exact în spatele ei era o vitrină spartă. Pe stativele din vitrină fuseseră prăjituri, până de curând – o piramidă de prăjituri glazurate în culori vii. Acum erau împrăștiate pe jos, printre cioburi, iar pe pietrele caldarâmului se vedea și sânge, amestecat cu glazură în dâre lungi, rozalii. Dar nu asta determinase nota de avertisment din glasul lui Jace. Ceva se târa ieșind afară prin vitrină – ceva fără formă, uriaș și alunecos. Ceva prevăzut cu două rânduri de dinți pe toată lungimea corpului său, mânjit de glazură și pudrat cu cioburi, ca un strai de zahăr sclipitor.

Demonul se lăsă să alunece din vitrină pe caldarâm și începu să vină spre ei. Ceva din mișcarea lui prelinsă, de creatură lipsită de oase îi ridică lui Clary un val de greață în gât. Se dădu înapoi, aproape ciocnindu-se de Jace.

— E un demon behemoth, zise el, uitându-se țință la creatura târătoare din fața lor. Aștia mănâncă *orice*.

— Mănâncă și...?

— Oameni? Da, zise Jace. Treci în spatele meu.

Făcu doi pași înapoi ca să se așeze în spatele lui, cu ochii pe behemoth. Era ceva în creatura asta care-i stârnea mai multă repulsie decât demonii pe care-i văzuse până atunci. Arăta ca un limax orb cu dinți și modul în care se târa... Dar, cel puțin, nu se

mișca repede. Jace n-ar fi trebuit să aibă prea mari probleme omorându-l.

Ca îndemnat de gândul ei, Jace țâșni înainte, repezindu-se la creatură cu pumnalul de seraf. Îl înfipse în spinarea behemothului cu zgomotul unui fruct prea copt storcit sub picior. Demonul păru să tresară spasmodic, apoi se cutremură și se reîntrupă, dintr-odată, la câțiva metri depărtare de locul în care fusese înainte.

Jace îl trase pe Jofiel înapoi.

— De asta mă temeam, murmură el. E doar semicorporal. Greu de ucis.

— Atunci nu-l ucide. Clary îl trase de mânecă. Cel puțin, nu se mișcă repede. Hai să plecăm de-aici!

Jace se lăsă împins de ea, fără nicio tragere de inimă. Se întoarseră să fugă în direcția din care veniseră...

Și demonul era din nou acolo, în fața lor, blocând strada. Părea să se fi făcut mai mare; un sunet grav venea dinspre el, ca un soi de clănțănit de insectă mânioasă.

— Nu cred că vrea să ne lase să plecăm, zise Jace.

— Jace.

Dar el deja se repezea la creatură, aducând pumnalul Jofiel într-un arc larg să-l decapiteze, dar monstrul doar se cutremură o dată și se reîntrupă, de data asta în spatele lui. Își înălță capul, dând la iveală un pânțec inelat ca de gândac de bucătărie. Jace se răsuci și-l izbi cu Jofiel, spintecându-i burta. Un fluid verde, vâscos, ca un mucus, se revărsă peste lamă.

Jace se dădu înapoi, cu fața strâmbată de dezgust. Behemoth-ul încă mai scotea clănțănitul acela. Și mai mult fluid se vărsă din el, dar nu părea rănit. Înainta hotărât.

— Jace, strigă Clary. Pumnalul tău...

El privi în jos. Mucilagiul demonului acoperise lama pumnalului Jofiel, stingându-i lumina. Sub ochii lui, pumnalul de seraf pâlpoi și se stinse, ca un foc înăbușit de nisip. Aruncă arma înjurând, ca să nu se mai atingă de mazăga demonului.

Behemoth-ul se ridică din nou, gata să lovească. Jace făcu o eschivă – și deodată veni Clary, intrând între el și demon, legănând pumnalul de seraf. Îl înfipse în creatură chiar sub șirul său de dinți, lama afundându-se în corpul lui, cu un zgomot lichid, scârbos.

Ea sări înapoi, strigând, când demonul fu cuprins de un nou spasm. Părea că-i lua creaturii o anumită cantitate de energie să se reîntrupeze de fiecare dată când era rănită mortal. Dacă ar fi putut s-o rănească de îndeajuns de multe ori...

Ceva se mișcă în colțul ochilor lui Clary. Un fulger cenușiu și brun, înaintând cu viteză. Nu erau singuri pe stradă. Jace se întoarse, făcând ochii mari.

— Clary, strigă el. În spatele tău!

Clary se răsuci, Cassiel arzând cu putere în mâna ei, tocmai în clipa în care un lup se arunca asupra ei, cu colții dezveliți într-un mârâit feroce și fălcile larg deschise.

Jace strigă ceva; Clary nu știa ce, dar văzu privirea sălbatică din ochii lui, chiar în clipa în care se aruncă într-o parte, ferindu-se din calea lupului. El trecu peste ea, cu ghearele întinse, trupul arcuit – și își lovi ținta, pe behemoth, doborându-l la pământ, înainte de a-l sfâșia cu colții.

Demonul țipă sau mai exact scoase un sunet foarte apropiat de un țipăt – un vaiet înalt, ca aerul ieșind dintr-un balon. Lupul era deasupra lui, țintuindu-l la pământ, cu botul îngropat adânc în flancul lipicios al demonului. Behemoth-ul se cutremură și se zvârcoli într-un efort disperat de a se reîntrupa și a-și vindeca rănila, dar lupul nu-i dădu nicio șansă. Ghearele sale se înfipseră adânc în carnea demonului, lupul smulgând cu colții hălci mari de carne gelatinoasă din corpul behemoth-ului, ignorând revărsarea de fluid verde din jurul lui. Behemoth-ul avu o ultimă serie de convulsii, fălcile sale cu dinți mulți clămpănind în timp ce se zvârcolea... și apoi dispăru, lăsând în urmă doar o labă vâscoasă de fluid verde, aburind pe caldarâm, în locul unde

fusesese.

Lupul scoase un sunet – un soi de mârâit satisfăcut – și se întoarse să-i privească pe Jace și pe Clary, cu ochii luminați argintiu de razele lunii. Jace scoase un alt pumnal de la cingătoare și îl ridică deasupra capului, trasând în aer o linie de foc între ei și vârcolac.

Lupul își arată colții și părul i se zbârli pe spinare.

Clary îl prinse pe Jace de braț.

— Nu... nu face asta.

— E vârcolac, Clary...

— A ucis demonul pentru noi! E de partea noastră!

Se desprinse de Jace mai înainte ca el s-o poată ține pe loc și se apropie de lup încet, cu mâinile ridicate și palmele deschise. Îi vorbi cu o voce joasă, calmă:

— Îmi cer iertare. Ne cerem iertare. Știm că nu vrei să ne faci rău. Se opri, cu mâinile încă întinse în lături, în timp ce lupul o privea cu ochi inexpresivi. Cine... cine ești? întrebă ea. Se uită înapoi peste umăr la Jace și se încruntă: Poți să lași deoparte chestia aia?

Jace o privi de parcă se pregătea să-i spună, foarte răspicat, că nu putea, pur și simplu „lăsa deoparte” un pumnal de seraf care se învăpăia în prezența pericolului, dar mai înainte ca el să apuce să spună ceva, lupul mârâi încă o dată și începu să se ridice. Picioarele i se alungiră, șira spinării i se îndreptă, fălcile i se retraseră. În câteva secunde, în fața lor stătea o fată – o fată purtând o rochie albă, pătată și răsucită, cu părul creț împletit în numeroase codițe și o cicatrice înconjurându-i gâtul.

— „Cine ești tu?” o maimuțări fata cu dezgust. Nu pot să cred că nu m-ai recunoscut. Nu că toți lupii ar arăta exact la fel. *Oamenii!*

Clary scoase o exclamație de ușurare.

— Maia!

— Eu sunt. V-am salvat pielea, ca de obicei.

Rânji. Era mânjită de sânge și limfă – nu se văzuse atât de clar pe blana ei de lup, dar acum, dărele negre și roșii ieșeau în evidență pe pielea ei cafenie. Își duse o mână la burtă.

— Și greșos, de altfel. Nu pot să cred că am molfăit tot demonul ăla. Sper că nu sunt alergică.

— Dar ce cauți aici? întrebă Clary. Vreau să spun, nu că nu ne-am bucura să te vedem, dar...

— Nu știți? Maia se uită de la Jace la Clary, uimită. Luke ne-a adus aici.

— Luke? Clary făcu ochii mari. Luke e... aici?

Maia dădu din cap.

— A intrat în legătură cu haita lui și câteva cete de alți lupi, cu toată lumea la care s-a putut gândi, și ne-a spus tuturor că trebuie să venim în Idris. Am venit cu avionul până la graniță și de-acolo am luat-o pe jos. Câteva dintre celelalte haite au venit prin Portal în pădure și ne-am întâlnit aici, Luke a zis că nefilimii vor avea nevoie de ajutorul nostru... Tărăgână cuvintele: N-ați știut nimic?

— Nu, zise Jace, și mă îndoiesc că ar fi știut Conclavul. Nu se coboară să primească ajutor de la repudiați.

Maia se încordă, scoțând fulgere din ochi.

— Dacă n-am fi fost noi, ați fi fost toți *măcelăriți*. Nu era nimeni să păzească orașul când am ajuns noi aici...

— Nu! zise Clary, aruncându-i o privire furioasă lui Jace. Îți sunt foarte, foarte recunoscătoare că ne-ai salvat, Maia, și Jace la fel, chiar dacă e atât de încăpățânat încât mai degrabă și-ar înfige un pumnal de seraf în ochi decât să recunoască. Și nu spune că sperî c-așa e, adăugă ea repede, văzând expresia de pe fața celeilalte fete,

pentru că asta chiar nu ajută la nimic. Acum, trebuie să ajungem acasă, la familia Lightwood, și apoi trebuie să-l găsim pe Luke...

— Lightwood? Cred că sunt în palatul Acordurilor. Acolo îi ducem noi pe toți. L-am văzut pe Alec acolo, cel puțin, zise Maia, și pe magician, cel cu părul țepos, Magnus.

— Dacă Alec e acolo, înseamnă că trebuie să fie și ceilalți.

Expresia de ușurare de pe fața lui Jace o făcu pe Clary să-și dorească să pună o mână pe umărul lui. N-o făcu.

— Deșteaptă treabă să-i adunați pe toți în Palat; e sub protecție.

Își strecură pumnalul de seraf la cingătoare.

— Haide, să mergem.

Clary recunoscu interiorul Sălii Acordurilor din clipa în care intră. Era locul pe care-l visase, unde dansase cu Simon, apoi cu Jace.

Aici e locul în care încercasem să ajung când am intrat prin Portal, se gândi ea uitându-se în jur la pereții alb-palizi și la tavanul înalt, cu enormul luminator prin care se vedea cerul nopții. Sala, deși era foarte mare, părea cumva mai mică și mai ponosită decât în visul ei. Fântâna sirenei era tot în centrul sălii, improșcând apă, dar arăta oxidată, iar treptele care duceau până la ea erau întesate de oameni, mulți purtând bandaje. Spațiul era ticsit de vânători de umbre, oameni care alergau încolo și-ncoace uneori oprindu-se să se uite la fețele celor care treceau pe lângă ei, probabil sperând să găsească vreun prieten sau vreo rudă. Podeaua era plină de murdărie, mânjită de noroi și sânge.

Ceea ce o surprinse pe Clary mai mult ca orice era tăcerea. Dacă asta ar fi fost consecința vreunui dezastru în lumea mundană, ar fi existat oameni răcnind, țipând, strigându-se unii pe alții. Dar în încăpere nu se auzea aproape niciun sunet. Oamenii stăteau tăcuți, unii ținându-și capetele în mâini, alții uitându-se în gol. Copiii se strânseseră pe lângă părinții lor, dar niciunul nu plângea.

Mai observă și altceva, în timp ce-și croia drum prin încăpere, încadrată de Jace și Maia. Era un grup de oameni cu înfățișare foarte răvășită care stăteau lângă fântână, într-un cerc dezordonat. Stăteau cumva la o parte de restul mulțimii, iar când Maia îi zări și zâmbi, Clary își dădu seama de ce.

— Haita mea! exclamă Maia.

Se repezi spre ei, oprindu-se doar cât să arunce o privire peste umăr, spre Clary.

— Sunt sigură că Luke e pe-aici, pe undeva, zise ea, apoi dispăru în grup, care se închise în jurul ei.

Pentru o clipă. Clary se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi urmat-o pe fata vârcolac în cercul ei. Oare ar fi fost întâmpinată prietenos, ca prietenă a lui Luke, sau cu suspiciune, privită doar ca un alt vânător de umbre?

— Nu, zise Jace, de parcă i-ar fi citit gândul. Nu e o...

Clary nu află niciodată ce nu era, pentru că se auzi un strigăt: „Jace!” și apăru Alec, cu răsuflarea tăiată după ce-și croise cu forța drum prin mulțime ca să ajungă la ei. Părul lui negru era în dezordine, iar pe haine avea sânge, dar în ochi îi strălucea un amestec de ușurare și mânie. Îl apucă pe Jace de pieptul jachetei.

— Ce s-a întâmplat?

Jace păru ofensat.

— Ce mi s-a întâmplat *mie*?

Alec îl zgâlțâi, destul de viguros.

— Ai spus că ieși să faci o *plimbare*! Ce plimbare e aia care durează șase ore?

— O plimbare lungă, sugeră Jace.

— Îmi vine să te omor, zise Alec, dându-i drumul jachetei. Mă gândesc serios la asta.

— Totuși s-ar bate cumva cap în cap cu scopul, nu? zise Jace, apoi privi în jur. Unde-s ceilalți? Isabelle și...

— Isabelle și Max au rămas acasă la Penhallow, cu Sebastian, zise Alec. Mama și tata s-au dus acolo să-i aducă. Și Aline e aici, cu părinții ei, dar nu vrea să vorbească. A pățit-o destul de urât cu un demon rahab pe unul dintre canale. Dar Izzy a salvat-o.

— Și Simon? întrebă Clary, neliniștită. L-ai văzut pe Simon? Ai fi trebuit să coboare odată cu ceilalți de la Citadelă.

Alec clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut... dar nu i-am văzut nici pe Inchizitor sau pe Consul. E probabil cu vreunul dintre ei. Poate s-au oprit în altă parte sau...

Se întrerupse, căci un murmur trecu prin toată sala; Clary văzu grupul licantropilor ridicându-și capetele, alerti, ca niște câini de vânatoare adulmecând vânatul. Se întoarse și ea...

Și îl văzu pe Luke, frânt de oboseală și plin de sânge, intrând pe ușile duble ale Sălii.

Alergă la el. Uitând cât de supărată fusese când el plecase, uitând și cât de supărat fusese el pe ea pentru că veniseră în Idris, uitând de toate, mai puțin de cât de bucuroasă era să-l vadă. El păru surprins pentru o clipă, când ea se năpusti la el – apoi zâmbi și își deschise brațele, ridicând-o de la podea când o îmbrățișă, cum făcea când era ea foarte mică. Mirosea a sânge, a lână și a fum, iar pentru un moment ea închise ochii, gândindu-se la modul în care Alec îl înșfăcase pe Jace când îl văzuse în Sală, pentru că așa faci cu membrii familiei tale după ce ți-ai făcut griji pentru ei, îi apuci și îi strângi în brațe, și le spui cât de tare te-au necăjit, și că era în regulă, pentru că nu conta cât de tare te înfuriaseră, ei tot ai tăi erau. Și ceea ce îi spusese ea lui Valentine era adevărat. Luke era din familia ei.

El o așeză înapoi pe pământ, crispându-se puțin.

— Ușurel, zise el. Un demon crucher m-a nimerit în umăr, lângă Merryweather Bridge. Își așeză mâinile pe umerii ei, cercetându-i fața. Dar tu ești teafără, nu?

— Ei, asta-i o scenă înduioșătoare, zise cineva, rece. Nu-i așa?

Clary se întoarse, cu mâinile lui Luke încă pe umerii ei. În spatele ei se afla un bărbat înalt, într-o sutană albastră care se învâltorea pe lângă picioarele sale în timp ce se apropia de ei. Fața lui sub gluga sutanei era ca a unei statui dăltuite în piatră: pomeți înalți, trăsături de vultur și pleoape grele.

— Lucian, zise el, fără să se uite la Clary. Ar fi trebuit să m-aștept ca tu să fii în spatele acestei... acestei invazii.

— *Invazie?* repetă Luke și deodată toată haita lui de licantropi stătea în spatele lui.

Își ocupaseră pozițiile atât de repede și de tiptil, încât păreau să fi apărut de nicăieri.

— Nu noi v-am invadat orașul, Consule. Ci Valentine. Noi am încercat să vă ajutăm.

— Conclavul nu are nevoie de ajutor, se răsti Consulul. Nu de la cei ca voi. Ați încălcat Legea intrând în Orașul de Sticlă, cu sau fără protecții. De bună seamă că știi asta.

— Eu cred că e foarte clar că, în momentul ăsta, Conclavul *are* nevoie de ajutor. Dacă n-am fi venit, mult mai mulți dintre voi ar fi fost morți acum.

Luke își roti privirea prin sală; mai multe grupuri de vânători de umbre se mișcaseră către ei, curioși să vadă ce se întâmpla. Unii îl priveau pe Luke drept; alții își plecau ochii, de parcă ar fi fost rușinați. Dar niciunul, gândi Clary cu surprindere, nu părea mânios.

— Am făcut-o ca să dovedesc un lucru, Malachi.

Vocea lui Malachi era rece:

— Și care fie lucrul acela?

— Că aveți nevoie de noi, zise Luke. Ca să-l învingeți pe Valentine, aveți nevoie de ajutorul nostru. Nu doar de ajutorul licantropilor, ci al tuturor repudiaților.

— Ce ar putea face repudiații împotriva lui Valentine? întrebă Malachi plin de dispreț. Lucian, ai destulă experiență ca s-o știi. Ai fost odată unul de-al nostru. Noi întotdeauna am înfruntat singuri toate pericolele și am apărat lumea de rău. Pe Valentine cu armata lui o să-l înfruntăm cu o armată de-a noastră. Repudiații ar face mai bine să nu ne stea în cale. Noi suntem nefilimi; ne ducem singuri bătăliile.

— Asta nu e *întru totul* adevărat, nu? spuse o voce catifelată.

Era Magnus Bane, purtând o haină lungă și sclipitoare, cu mai mulți cercei în formă de toartă în urechi și cu o expresie șmecherească pe chip. Clary habar n-avea de unde răsărise.

— Voi v-ați folosit de ajutorul magicienilor nu o dată în trecut și ați plătit generos pentru asta, de altfel.

Malachi îl privi mânios.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat Conclavul în Orașul de Sticlă, Magnus Bane.

— Nu m-a invitat, zise Magnus. Protecțiile voastre au căzut.

— Zău? vocea Consulului mustea de sarcasm. N-am observat.

Magnus păru îngrijorat.

— Asta-i groaznic. Cineva ar fi trebuit să-ți spună și ție. Se întoarse către Luke: Spune-i că protecțiile au căzut.

Luke părea exasperat.

— Malachi, pentru Dumnezeu, repudiații sunt puternici; noi suntem mulți. Ti-am mai spus, putem ajuta.

Consulul ridică vocea.

— Și eu ți-am spus ție, nu avem nevoie și nici nu vrem ajutorul vostru!

— Magnus? zise Clary în șoaptă.

Se strecurase lângă el. Un mic grup se strânsese în jur, urmărind cearta dintre Luke și Consul; era foarte sigură că nu-i dădea nimeni atenție.

— Hai să stăm de vorbă. Cât toți ceilalți sunt prea preocupați să se ciorovăiască, ca să ne mai bage pe noi în seamă.

Magnus îi aruncă o privire scurtă și întrebătoare, dădu din cap și o conduse deoparte, trecând prin mulțime ca un deschizător de conserve. Niciunul dintre vânătorii de umbre sau vârcolacii adunați acolo nu păru dornic să stea în calea unui magician de 1,80 m înălțime, cu ochi de pisică și rânjet de maniac. O împinse într-un cotlon liniștit.

— Ce-i?

— Am luat cartea.

Clary o scoase din buzunarul mantiei sale murdare, lăsând urme negre de degete pe coperta ivorie.

— M-am dus la conacul lui Valentine. A fost în bibliotecă, așa cum ai spus. Și... Se întrerupse, gândindu-se la îngerul întemnițat. Nu contează. Îi întinse Cartea Albă. Uite! Ia-o!

Magnus smulse cartea din strânsoarea ei, cu o mână iute, cu degete subțiri. Răsfoi paginile, făcând ochii mari.

— E chiar mai bună decât auzisem că e, anunță el vesel. Abia aștept să încep vrăjile astea.

— Magnus! vocea tăioasă a lui Clary îl readuse cu picioarele pe pământ. Mama, prima. Ai promis.

— Iar eu îmi țin promisiunile.

Magicianul încuviință, dând cu gravitate din cap.

— Mai e și altceva, adăugă ea, gândindu-se la Simon. Înainte de a pleca...

— Clary! se auzi o voce, cu râsuflarea tăiată, la umărul ei.

Ea se întoarse surprinsă și-l văzu pe Sebastian stând chiar lângă ea.

Era îmbrăcat în costum de luptă, care părea că i se potrivește cumva, gândi ea, de parcă ar fi fost născut să-l poarte. În timp ce toți ceilalți arătau murdari de sânge și răvășiți, el era neatins – cu excepția a două zgârieturi pe toată lungimea obrazului stâng, de parcă l-ar fi atacat cineva cu gheare.

— Am fost îngrijorat pentru tine. Am trecut pe la Amatis pe-acasă, pe drumul înapoi, dar nu erai acolo, iar ea mi-a spus că nu te-a mai văzut...

— Da, sunt bine. Clary se uită de la Sebastian la Magnus care ținea Cartea Albă la piept. Sprâncenele lui Sebastian erau ridicate. Dar tu? Fața ta...

Ridică mâna să-i atingă rănile. Zgârieturile încă supurau, lăsându-i dăre de sânge.

Sebastian ridică din umeri, dându-i blând mâna la o parte.

— Un demon femelă m-a prins în apropiere de casa Penhallow. Sunt bine, totuși. Ce se întâmplă?

— Nimic. Doar stăteam de vorbă cu Ma... Ragnor, se corectă Clary repede, dându-și seama cu subită groază că Sebastian habar n-avea cine era de fapt Magnus.

— Maragnor? Sebastian își arcui sprâncenele. Bine, atunci.

Aruncă o privire curioasă spre Cartea Albă. Clary își dori ca Magnus s-o fi ascuns – fiindcă așa cum o ținea, literele aurite se vedeau foarte clar.

— Ce-i aia?

Magnus îl studie pentru o clipă, cu ochi gânditori.

— O carte de magie, zise el, în cele din urmă. Nimic care să te intereseze pe tine, vânătorule de umbre.

— De fapt, mătușa mea colecționează cărți de vrăji. Pot s-o văd și eu?

Sebastian întinse mâna, dar mai înainte ca Magnus să-l poată refuza, Clary auzi pe cineva strigând-o pe nume, iar Jace și Alec veniră lângă ei, evident niciunul prea mulțumit să-l vadă pe Sebastian.

— Parcă ți-am spus să rămâi cu Max și cu Isabelle! se răsti Alec la el. I-ai lăsat singuri?

Fără grabă, Sebastian își întoarse ochii de la Magnus la Alec.

— Părinții tăi au venit acasă, exact cum ai spus tu că o vor face, zise el cu răceală. Ei m-au trimis înainte, să-ți spun că sunt bine, la fel ca și Izzy și Max. Sunt pe drum înapoi.

— Ei bine, zise Jace cu vocea plină de sarcasm, mulțumim că ne-ai împărtășit aceste vești din secunda în care ai ajuns aici.

— Nu v-am văzut în secunda în care am ajuns aici, zise Sebastian. Am văzut-o pe Clary.

— Pentru că pe ea o căutai.

— Pentru că aveam nevoie să stau de vorbă cu ea. Singur.

Îi prinse din nou privirea lui Clary, iar intensitatea din ochii lui o blocă. Ar fi vrut să-i spună să nu se mai uite la ea așa când era Jace de față, dar asta ar fi sunat exagerat și nebunesc, și de altfel poate că într-adevăr avea ceva important să-i spună.

— Clary?

Ea dădu din cap.

— Bine, doar o secundă, zise ea și văzu cum Jace se schimbă la față. Nu se încruntă, ci doar deveni perfect imobil. Mă întorc imediat, adăugă ea, dar Jace nu se uita la ea, se uita la Sebastian.

Sebastian o luă de încheietura mâinii și o trase de lângă ceilalți, pe unde era mulțimea mai deasă. Ea aruncă o privire peste umăr. Toți trei o priveau, chiar și Magnus. Îl văzu clătinând o dată din cap, foarte ușor.

Ea își propti călcâiele în podea.

— Sebastian, *oprește-te*. Ce e? Ce ai să-mi spui?

El se întoarse către ea, încă ținând-o de încheietura mâinii.

— Credeam că mergem afară, zise el. Să vorbim între patru ochi...

— Nu. Vreau să rămân aici, zise ea și își auzi vocea șovăind puțin, de parcă n-ar fi fost sigură. Dar *era* sigură. Își smuci mâna, eliberându-se din strânsoarea lui. Ce se întâmplă cu tine?

— Cartea aceea, zise el. Cea pe care o ținea Fell, Cartea Albă, știi de unde a luat-o?

— Despre *asta* voiai să-mi vorbești?

— Este o carte de vrăji extraordinar de puternică, explică Sebastian. Și una pe care... ei bine, pe care multă lume o caută de foarte multă vreme.

Ea pufni de exasperare.

— Bine, Sebastian, uite, zise ea. Acela nu e Ragnor Fell. E Magnus Bane.

— *Acela* e Magnus Bane? Sebastian se răsuci și se uită la magician, înainte de a se întoarce spre Clary, cu o privire acuzatoare: Ai știut de la început, nu? Îl cunoști pe Bane.

— Da. Îmi pare rău. Dar n-a vrut să-ți spun. Și el e singurul care o poate ajuta pe mama. De aceea i-am dat lui Cartea Albă. Există în ea o vrajă care ar putea s-o ajute.

Ceva fulgeră în ochii lui Sebastian, iar Clary avu aceeași senzație ca după ce o sărutase: o puternică tresărire că făcuse o greșeală, de parcă ar fi pășit așteptându-se să simtă pământ solid sub picioare și, în loc de asta trezindu-se că pică în gol. Se repezi și o înșfăcă de încheietură.

— I-ai dat cartea – Cartea Albă – unui *magician*? Unui repudiat jegos? Clary incremeni.

— Nu pot să cred că spui asta. Se uită în jos, la încheietura pe care Sebastian o încătușase. Magnus e prietenul meu.

Sebastian slăbi strânsoarea mâinii ei, doar puțin.

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să spun asta. Însă... cât de bine îl cunoști pe Magnus Bane?

— Mai bine decât tine, zise Clary, rece.

Se uită înapoi, spre locul unde-l lăsase pe Magnus stând cu Jace și Alec – și un șoc de surpriză o străbătu. Magnus dispăruse. Jace și Alec rămăseseră singuri, uitându-se la ea și la Sebastian. Putea simți dogoarea dezaprobării lui Jace, ca dintr-un cuptor deschis.

Sebastian îi urmări privirea, iar ochii i se întunecară.

— Ei, destul de bine cât să știi unde s-a dus cu cartea ta?

— Nu e cartea mea. I-am dat-o lui, se răsti Clary. Și nu văd ce te interesează pe tine, de altfel. Uite, apreciez că te-ai oferit să mă ajuți să-l gălesc pe Ragnor Fell ieri, dar acum chiar mă sperii. O să mă întorc la prietenii mei.

Dădu să se întoarcă, dar el îi sări în cale.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus. Doar că sunt mai multe la mijloc decât știi tu.

— Atunci spune-mi.

— Vino cu mine afară. O să-ți spun tot. Tonul lui era neliniștit, îngrijorat. Clary, te rog.

Ea clătină din cap.

— Trebuie să rămân aici. Trebuie să-l aștept pe Simon. Asta era în parte adevărat, în parte un pretext. Alec mi-a spus că or să aducă prizonierii aici...

Sebastian clătina din cap.

— Clary, nu ți-a spus nimeni? Au abandonat prizonierii. L-am auzit pe Malachi când a spus-o. Orașul a fost atacat și au evacuat Citadela, dar nu i-au scos pe

prizonieri din temniță. Malachi a spus că oricum amândoi erau în cârdășie cu Valentine. Că în niciun caz nu puteau să-i scoată, ar fi fost un risc prea mare.

Clary se simți derutată; era amețită și-i era cam greață.

— Nu poate fi adevărat.

— E adevărat, zise Sebastian. Jur că este! O strânse iarăși mai tare de încheietură, iar ea se clătină pe picioare. Te pot duce eu până acolo. Sus la Citadelă. Te ajut să-l eliberezi. Dar trebuie să-mi promiți că vei...

— Nu trebuie să-ți promiți ție nimic, zise Jace. Dă-i drumul, Sebastian.

Sebastian, speriat, slăbi strânsoarea. Clary își trase mâna, eliberându-se, întorcându-se să-i vadă pe Jace și pe Alec, amândoi încruntați. Mâna lui Jace se odihnea ca din întâmplare pe mânerul pumnalului de seraf de la centură.

— Clary poate face ce vrea, zise Sebastian. El nu se încrunta, dar pe fața lui era zugrăvită o expresie ciudată, imobilă, ceea ce era cumva mai rău. Iar în clipa asta vrea să vină cu mine ca să-i salvez prietenul. Prietenul pe care *voi* l-ați aruncat în închisoare.

La acestea, Alec păli, dar Jace doar clătină din cap.

— Nu-mi placi, zise el, gânditor. Știu că toți ceilalți te plac, Sebastian, dar eu, nu. Probabil tocmai pentru că te străduiești atât de tare să-i *faci* pe oameni să te placă. Poate că eu sunt doar un bastard refractar. Dar nu te plac și nu-mi place modul în care o înșfaci pe sora mea. Dacă vrei să mergă la Citadelă și să-l caute pe Simon, bine. O să vină cu noi. Nu cu tine.

Expresia imobilă a lui Sebastian nu se schimbă.

— Eu cred că ar trebui să fie alegerea ei, zise el. Tu, nu?

Amândoi se uitară la Clary. Ea privi peste ei, spre Luke, care încă se mai certa cu Malachi.

— Vreau să merg cu fratele meu, zise ea.

Ceva fulgeră în spatele ochilor lui Sebastian – ceva ce apăru și dispăru mult prea repede pentru ca ea să-l poată identifica, deși simți răceala în ceafă, de parcă o mână înghețată ar fi atins-o.

— Bineînțeles că da, zise el și făcu un pas în lături.

Alec a fost cel dintâi care s-a mișcat, împingându-l pe Jace în fața lui, silindu-l să mergă. Erau aproape de uși, când ea își dădu seama că o durea încheietura mâinii – o ustura ca o arsură. Uitându-se în jos, se aștepta să vadă o urmă în locul unde o strânsese Sebastian, dar nu văzu nimic. Doar o pată de sânge pe mânecă, unde ea se atinsese de zgârieturile de pe fața lui. Încruntându-se, cu încheietura încă usturând-o, ea își lăsă mâneca în jos și se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalți.

12

DE PROFUNDIS

Măinile lui Simon erau negre de sânge.

Încercase să smulgă zăbrelele de la fereastră și gratiile de la ușa celulei, dar dacă le atingea pe oricare dintre ele mai mult timp, în palme îi rămâneau arsuri însângerate. În cele din urmă, se prăbuși icnind pe podea și se uită prostit la mâinile sale, în vreme ce rănilor i se vindecau rapid, se închideau și pielea înnegrită se decojea și cădea ca într-un film dat pe derulare rapidă.

De partea cealaltă a zidului celulei, Samuel se ruga.

— „Dacă atunci când răul va veni asupra noastră în chip de sabie, judecată, ciumă

sau foamete, noi stăm înaintea casei acesteia, și în prezența ta, și plângem spre tine suferințele noastre, atunci tu vei auzi și ne vei ajuta...”

Simon știa că el nu se putea ruga. Mai încercase și înainte, numele lui Dumnezeu îi ardea gura și-l strângea de gât. Se întrebă de ce putea gândi cuvintele, dar nu le putea rosti. Și de ce putea sta în soarele de la amiază fără să moară, dar nu-și putea spune rugăciunile din urmă.

Fumul începu să se răspândească pe culoar ca o fantomă hotărâtă. Putea simți mirosul de ars și auzea trosnetul focului răspândindu-se scăpat de sub control, dar se simțea ciudat de detașat, departe de toate. Era ciudat să devii vampir, să fi dăruiat cu ceea ce s-ar putea descrie ca viață veșnică și să mori oricum când ai șaisprezece ani.

— Simon!

Vocea era slabă, dar auzul său o captă în pofida pocnetelor și trosnetelor flăcărilor din ce în ce mai puternice. Fumul de pe culoar avea o fierbințeală rău-vestitoare; căldura era aici acum, apăsându-l ca un zid sufocant.

— Simon!

Vocea era a lui Clary. Ar fi recunoscut-o oriunde. Se întrebă dacă mintea îi juca feste, reînviind-o acum, ca amintirea a ceea ce iubise cel mai mult în viață să-l însoțească în timp ce murea.

— Simon, idiot prostănac! Sunt aici! La fereastră!

Simon sări în picioare. Se îndoia că mintea sa ar fi putut reînvia *asta*. Prin fumul gros, văzu ceva alb mișcându-se la gratiile ferestrei. Când se apropie, obiectele albe se prefăcură în mâini prinse de gratii. Sări pe pat, strigând să acopere zgomotul focului:

— Clary?

— Oh, slavă Domnului! Una dintre mâini se întinse spre el, strângându-l de umăr. O să te scoatem de-aici.

— Cum? întrebă Simon, nu fără noimă.

Dar se auzi un zgomot de îmbrânceanță, iar mâinile lui Clary dispărură, înlocuite în clipa următoare de altele. Astea erau niște mâini mai mari, fără îndoială masculine, cu nodurile degetelor pline de cicatrice și degete fine de pianist.

— Rezistă!

Vocea lui Jace era calmă, încrezătoare, exact ca și cum ar fi discutat la o petrecere, și nu printre gratiile unei temnițe care se mistuia rapid în foc.

— Poate ai vrea să te dai mai în spate.

Surprins și docil, Simon se dădu la o parte. Mâinile lui Jace se strânseseră pe gratii, nodurile sale albindu-se alarmant. Urmară un geamăt și un trosnet, iar cadrul zăbrelii se desprinse din piatra care îl ținea și zăngăni pe podea, lângă pat. Praful de piatră curse ca o ploaie, stârnind un nor alb înecăcios.

Fața lui Jace apăru în deschizătura goală a ferestrei.

— Simon! Haide!

Îi întinse mâinile.

Simon îl prinse pe Jace de mâini. Se simți săltat de la podea și apoi se prinse el însuși de marginea ferestrei, ridicându-se și strecurându-se prin pătratul îngust, ca un șarpe printr-un tunel. În secunda următoare era întins lat pe iarba umedă, uitându-se în sus la un cerc de chipuri îngrijorate de deasupra lui. Jace, Clary și Alec. Toți se uitau în jos îngrijorați.

— Arăți ca dracu', vampirule, zise Jace. Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

Simon se ridică în capul oaselor. Rănile din palme i se vindecaseră, dar rămăseseră încă negre unde se apucase de gratiile celulei. Înainte să poată răspunde, Clary îl prinse într-o subită îmbrățișare, strângându-l cu putere.

— Simon, șopti ea, nu pot să cred. Nici măcar n-am știut că erai aici. Am crezut că ești în New York, până noaptea trecută...

— Mda, bine, zise Simon, nici eu n-am știut că tu erai aici! Se uită urât la Jace, peste umărul ei. De fapt, cred că mi s-a precizat clar că nu erai.

— N-am spus niciodată asta, îi atrase atenția Jace. Doar că nu te-am corectat când, înțelegi, ai greșit tu. În orice caz, tocmai te-am salvat din flăcările morții, așa că-mi închipui că n-ar trebui să fii supărat.

Flăcările morții. Simon se desprinsese din îmbrățișarea lui Clary și se uită în jur. Se aflau în grădina pătrată, înconjurată pe două laturi de zidurile fortăreței, iar pe celelalte două laturi de un hățiș de pădure. Copacii fuseseră tăiați pentru a croi o potecă în jos pe deal, spre oraș – era mărginită de torțe cu lampa-vrăjitoarei, dar numai câteva mai erau aprinse, și acelea luminând slab și pâlپând. Se uită în sus la Citadelă. Văzută din unghiul acela, abia de-ai fi putut spune că înăuntru era un incendiu – fumul negru păta cerul, iar lumina din vreo câteva ferestre părea nepământean de strălucitoare, altminteri zidurile de piatră își ascundeau bine secretul.

— Samuel, zise el. Trebuie să-l scoatem pe Samuel.

Clary se uită buimăcită la el.

— Pe cine?

— N-am fost singurul închis acolo. Samuel... era în celula de alături.

— Maldărul de zdrențe pe care l-am văzut pe fereastră? își aminti Jace.

— Mda. E cam ciudat, dar e de treabă. Nu putem să-l lăsăm acolo. Simon se ridică în picioare.

— Samuel? Samuel!

Nu primi niciun răspuns. Simon alergă la fereastra scundă, zăbreliată, de lângă cea prin care tocmai urcase el. Printre gratii, nu putea zări decât vâlătucii de fum.

— Samuel! Ești acolo?

Ceva se mișcă în mijlocul fumului – ceva cocoșat și întunecat. Vocea lui Samuel, răgușită de fum, se înalță aspră:

— Lasă-mă-n pace! Pleacă de-aici!

— Samuel! O să mori acolo, jos.

Simon smuci de gratii. Nu se întâmplă nimic.

— Nu! Lasă-mă-n pace! Vreau să rămân!

Simon se uită disperat în jur și îl văzu pe Jace lângă el.

— Dă-te, zise Jace.

Și când Simon se aplecă într-o parte, izbi o dată tare cu piciorul. Bocancul nimeri zăbrelele care se smulseră violent din cadrul ferestrei și căzură în celula lui Samuel. Samuel scoase un strigăt răgușit.

— Samuel! Ești bine?

Viziunea lui Samuel cu creierii împrăștiați de cadrul metalic al zăbrelelor se ridică înaintea ochilor lui Simon.

Vocea lui Samuel se înalță într-un urlat:

— Plecați de-aici!

Simon se uită într-o parte, la Jace.

— Cred că vorbește serios.

Jace își clătină capul blond, exasperat.

— Trebuia să-ți faci tu un prieten țicnit de pușcărie, nu? N-ai fi putut doar să numeri cărămizile din tavan sau să dresezi un șoarece de companie, cum fac deținuții normali?

Fără să mai aștepte răspuns, Jace se lăsă la pământ și se strecură pe fereastră.

— Jace! țipă Clary.

Ea și Alec se repeziră într-acolo, dar Jace deja trecuse prin fereastră, sărind în celula de dedesubt. Clary îi aruncă lui Simon o privire mânioasă.

— Cum ai putut să-l lași să facă asta?

— Păi, n-ar fi putut să-l lase pe tipul ăla să moară jos, zise Alec în mod neașteptat, deși părea el însuși un pic îngrijorat. Doar vorbim despre Jace aici...

Se întrerupse când două brațe se ridicară din fum. Alec apucă de unul și Simon de celălalt și împreună îl traseră pe Samuel ca pe un sac inert de cartofi afară din celulă, lăsându-l pe pajiște. O clipă mai târziu, Simon și Clary îi prindeau mâinile lui Jace și-l ridicau, deși era considerabil mai puțin inert decât un sac de cartofi; înjură cu sete când îl izbiră din greșeală cu capul de marginea de sus a ferestrei. El îi dădu la o parte, târându-se singur pe restul distanței până la iarbă, prăbușindu-se pe spate.

— Au! zise el, uitându-se în sus, la cer. Cred c-am pescuit ceva. Se ridică în capul oaselor și aruncă o privire spre Samuel. E teafăr?

Samuel stătea ghemuit pe pământ, cu mâinile lipite peste față. Se legăna înainte și-napoi, tăcut.

— Cred că e ceva în neregulă cu el, zise Alec.

Se aplecă și-l atinse pe Samuel pe umăr. Samuel sări cât colo, gata să cadă pe spate.

— Lasă-mă-n pace, zise el, cu voce frântă. Te rog. Lasă-mă-n pace, Alec.

Alec încremeni.

— Ce-ai spus?

— A spus să-l lași în pace, zise Simon.

Dar Alec nu se uită la el, nici nu păru să observe c-ar fi vorbit. Se uita la Jace – care, deodată foarte palid, deja începuse să se ridice în picioare.

— Samuel, zise Alec. Tonul lui era straniu de aspru. Dă-ți mâinile la o parte de pe față.

— Nu. Samuel își înfipse bărbia între genunchi; umerii îi tremurau. Nu, te rog. Nu.

— Alec! protestă Simon. Nu vezi că nu se simte bine?

Clary îl prinse de mânecă pe Simon.

— Simon, e ceva în neregulă aici.

Ochii ei erau la Jace – când nu erau? – care începuse să se apropie, uitându-se în jos, la corpul ghemuit al lui Samuel. Vârfurile degetelor lui Jace sângerău, unde și le julise pe marginea ferestrei, iar când își dădu părul la o parte din ochi, își lăsă niște dâre însângerate pe obraz. Nu păru să bage de seamă. Ochii lui erau larg deschiși, iar gura doar o linie dreaptă, mânioasă.

— Vânătorule de umbre, zise el, cu vocea ucigător de clară, arată-ne fața!

Samuel șovăi, apoi își lăsă mâinile jos. Simon nu mai văzuse niciodată înainte fața aceea și nu realiză cât de slab era Samuel sau cât de bătrân arăta. Fața lui era pe jumătate acoperită de o barbă căruntă deasă și încâlcită, ochii îi înotau adânc afundați în orbitele întunecate, obrații îi erau săpați de cute adânci. Și cu toate acestea, era încă – într-un fel – ciudat de cunoscut.

Buzele lui Alec se mișcă, dar niciun sunet nu ieși de pe ele. Numai Jace se auzi vorbind.

— *Hodge*, zise el.

— Hodge, repetă Simon, nedumerit. Dar nu se poate. Hodge era... iar Samuel de-aici, nu poate fi...

— Păi, asta e exact ce face Hodge, după câte se pare, zise Alec cu amărăciune. Te face să crezi că e cineva care nu e de fapt.

— Dar el a spus... începu Simon, dar Clary îl strânse mai tare de mânecă, iar cuvintele i se stinseră pe buze.

Expresia de pe chipul lui Hodge era de ajuns. Nu vinovăție, propriu-zis, nici măcar groaza de a fi fost descoperit, ci o teribilă mâhnire la care nu puteai privi prea multă

vreme.

— Jace, zise Hodge, foarte liniștit. Alec... îmi pare atât de rău!

Jace se mișcă atunci în felul în care se mișca în luptă, ca lumina soarelui pe apă. Stătea în fața lui Hodge cu un pumnal în mână, al cărui vârf ascuțit era îndreptat spre gâtul fostului său tutore. Reflecția focului aluneca de pe lamă.

— Nu vreau părerile tale de rău. Vreau un motiv pentru care să nu teucid chiar acum, aici.

— Jace! Alec păru alarmat. Jace, așteaptă!

Se auzi deodată un vuiet, când o parte din acoperișul Citadelei fu cuprins de flăcări înalte și portocalii. Văpaia făcea aerul să tremure și lumina noaptea. Clary putea vedea fiecare fir de iarbă de pe pământ, fiecare cută de pe fața suptă și murdară a lui Hodge.

— Nu, zise Jace.

Expresia lui neînduplecată când se uită în jos la Hodge îi aduse aminte lui Clary de o altă față ca o mască. A lui Valentine.

— Știai ce mi-a făcut tata mie, nu-i așa? I-ai știut toate secretele murdare.

Alec se uita de la Jace la fostul lui tutore, fără să înțeleagă.

— Despre ce vorbești? Ce se întâmplă?

Fața lui Hodge se încreți.

— Jonathan...

— Ai știut dintotdeauna și n-ai spus niciodată nimic. În toți anii ăia de la Institut, și n-ai spus niciodată un cuvânt.

Gura lui Hodge se lăsă în jos.

— Eu... n-am fost sigur, șopti el. Când n-ai mai văzut un copil de când era nou-născut... nu știam sigur cine erai, cu atât mai puțin ce erai.

— Jace?

Alec se uita de la cel mai bun prieten al său la tutorele său, cu ochii lui albaștri speriați, dar niciunul dintre cei doi nu îi dădea vreo atenție, concentrați numai unul asupra celuilalt. Hodge arăta ca un om prins și strâns într-o menghină, cu mâinile zvâcnindu-i pe lângă corp ca de durere, cu ochii fugindu-i involuntar. Clary se gândi la bărbatul impecabil îmbrăcat, din biblioteca plină de cărți, care îi oferise ceai și sfaturi amabile. I se părea că fusese cu o mie de ani în urmă.

— Nu te cred, zise Jace. Știai că Valentine nu era mort. El trebuie să-ți fi spus...

— Nu mi-a spus nimic, gâfâi Hodge. Când soții Lightwood m-au informat că îl aduceau pe fiul lui Michael Wayland, nu mai auzisem vreo veste de la Valentine de la Răzmeriță. Am crezut că mă uitase. Chiar mă rugam să fi fost mort, dar n-am fost niciodată sigur. Și apoi, în noaptea de dinaintea sosirii tale, a venit Hugo cu un mesaj pentru mine de la Valentine. „Băiatul este fiul meu.” Asta era tot ce spunea.

Își trase răsuflarea, horcăind.

— N-aveam nicio idee dacă să-l cred sau nu. Mi-am zis că o să aflu eu... că o să știu doar uitându-mă la tine, dar nu era nimic, *nimic*, care să mă facă să fiu sigur. Și mi-am spus că era doar o păcăleală de-a lui Valentine, dar ce păcăleală? Ce încerca să facă? Tu n-aveai nicio idee, asta mi-a fost destul de clar, care să fi fost scopurile lui Valentine...

— *Ar fi trebuit să-mi spui ce eram*, zise Jace, dintr-o suflare, de parcă ar fi primit un pumn și vorbele i-ar fi scăpat pe gură. Aș fi putut face ceva în privința asta, atunci. Să-mi iau zilele, de pildă.

Hodge își înalță capul, uitându-se la Jace pe sub părul lui încâlcit, mizerabil.

— Nu eram sigur, zise el din nou, vorbind ca pentru sine, și de-a lungul timpului m-am întrebat – m-am gândit că, poate, educația va atârna mai mult în balanță decât sângele... că puteai fi învățat...

— Învăţat să ce? Să nu fiu un monstru? Vocea lui Jace tremura, dar nu şi pumnalul din mâna lui. Ar fi trebuit să ai mai multă minte. El a făcut din tine o târâtoare laşă, nu-i aşa? Şi tu nu erai un copil mic şi neajutorat când a făcut-o. Puteai să protestezi.

Hodge închise ochii.

— Am încercat să fac tot ce-am putut pentru tine, zise el, dar până şi în urechile lui Clary cuvintele sale sunară neconvingător.

— Până când s-a întors Valentine, zise Jace, iar atunci ai făcut tot ce ţi-a cerut el – m-ai dat pe mâna lui ca şi cum aş fi fost un căţel care-i aparţinuse lui odinioară şi de care îţi ceruse să ai grijă câţiva ani.

— Şi apoi ai plecat, zise Alec. Ne-ai părăsit pe toţi. Chiar ai crezut că te puteai ascunde aici, în Alicante?

— N-am venit aici să mă ascund, zise Hodge, cu voce lipsită de viaţă. Am venit să-l opresc pe Valentine.

— Doar nu te-aştepţi să credem asta! Alec părea din nou furios. Tu ai fost dintotdeauna de partea lui Valentine. Ai fi putut alege să-i întorci spatele...

— N-aş fi putut niciodată să aleg asta! ridică Hodge glasul. Părinţilor tăi li s-a dat şansa unei vieţi noi... mie nu mi s-a dat niciodată! Am fost închis în Institut cincisprezece ani!

— Institutul era căminul nostru! zise Alec. Era chiar atât de rău să trăieşti alături de noi... ca un membru al familiei noastre?

— Nu din cauza voastră. Glasul lui Hodge era destrămat. V-am iubit pe voi, copiii. Dar voi eraţi *copii*. Şi niciun loc din care nu-ţi este îngăduit să pleci niciodată nu poate fi un cămin. Treceau uneori săptămâni întregi până vorbeam cu un alt adult. Niciun alt vânător de umbre nu mai avea încredere în mine. Nici măcar părinţii voştri nu mă plăceau cu adevărat; mă tolerau, pentru că nu aveau de ales. Eu nu puteam să mă căsătoresc niciodată. Niciodată să am copiii mei. Niciodată să am o viaţă. Iar, în cele din urmă, voi, copiii, aţi fi crescut şi aţi fi plecat, şi atunci n-aş mai fi avut nici măcar asta. Am trăit în frică, dacă se poate spune că am trăit.

— Nu poţi să ne faci să ne pară rău de tine, zise Jace. Nu după ceea ce ai făcut. Şi de ce naiba ţi-era frică, atunci când îţi petreci tot timpul în bibliotecă? De căpuşele de praf? Noi eram cei care ieşeam afară şi ne luptam cu demonii!

— Îi era frică de Valentine, zise Simon. Nu pricepeţi...

Jace îi aruncă o privire veninoasă.

— Tacă-ţi fleanca, vampirule! Asta nu te priveşte absolut deloc.

— Nu chiar de Valentine, zise Hodge, uitându-se la Simon probabil pentru prima oară de când fusese scos din celulă.

Era ceva în privirea aceea care o surprinse pe Clary – un soi de afecţiune obosită.

— Slăbiciunea mea personală era legată de locul în care se afla Valentine. Ştiam că avea să se întoarcă într-o zi. Ştiam că avea să facă o tentativă de a lua din nou puterea, o tentativă de a conduce Conclavul. Şi ştiam ce-mi putea oferi mie. Eliberarea de blestemul meu. O viaţă. Un loc sub soare. Aş fi putut fi din nou vânător de umbre, în lumea lui. N-aş fi putut fi niciodată unul în aceasta de acum! În glas i se strecurase un dor ascuns, dureros de auzit. Şi ştiam că aveam să fiu prea slab să-l refuz dacă mi-l oferea el.

— Şi uite ce viaţă ai obţinut, spuse Jace cu dispreţ. Să putrezeşti în celulele Citadelei. A meritat să ne trădezi pe noi?

— Ştii răspunsul. Hodge părea epuizat. Valentine a ridicat blestemul. S-a jurat c-avea s-o facă şi a făcut-o. Am crezut că mă va primi înapoi în Cerc, mă rog, în ceea ce mai rămăsese din el. N-a făcut-o. Nici măcar el nu mă voia. Am înţeles că nu avea să mai existe niciun loc pentru mine în noua lui lume. Şi am înţeles că vândusem tot

ce avusesem pentru o minciună. Se uită în jos, la mâinile lui încleștate, murdare. Îmi mai rămăsese un singur lucru, o ultimă șansă să fac altceva decât să-mi irosc definitiv viața. După ce am auzit că Valentine îi ucisese pe Frații Tăcuți – că avea Sabia Mortală –, știam că avea să vină după Oglinda Mortală. Știam că avea nevoie de toate trei Instrumentele. Și știam că Oglinda Mortală era aici, în Idris.

— Stai! Alec ridică o mână. Oglinda Mortală? Vrei să spui că știi unde e? Și cine o are?

— N-o are nimeni, zise Hodge. Nimeni nu poate deține Oglinda Mortală. Nici nefilim, nici repudiat.

— Într-adevăr te-ai țicnit acolo jos, zise Jace, arătând cu un semn din bărbie spre ferestrele goale ale temniței, nu-i așa?

— Jace!

Clary se uita în sus, neliniștită, la acoperișul Citadelei încununat cu o rețea ghimpată de flăcări roșu-aurii.

— Focul se întinde. Ar trebui să plecăm de-aici. Putem vorbi jos, în oraș...

— Am fost închis cincisprezece ani în Institut, continuă Hodge, ca și cum Clary n-ar fi vorbit. Nu puteam nici măcar să scot o mână sau un picior în afara lui. Mi-am petrecut tot timpul în bibliotecă, studiind și căutând căi pentru a înlătura blestemul pe care Conclavul îl aruncase asupra mea. Am aflat că numai un Instrument mortal îl putea anula. Am citit carte după carte, din cele care spuneau povestea mitologiei Îngerului, cum s-a ridicat din lac ținând în mâini Instrumentele mortale și cum i le-a dăruit lui Jonathan Vânătorul de umbre, întâiul nefilim, și cum erau trei la număr: Pocalul, Sabia și Oglinda...

— Știm toate astea, îl întrerupse Jace, exasperat. Tu ne-ai învățat.

— Credeți că știți totul despre asta, dar nu știți. În timp ce studiam și iar studiam diversele versiuni ale istoriei, dădeam mereu și mereu peste aceeași ilustrație, aceeași imagine; am văzut-o cu toții: Îngerul ridicându-se din lac, cu Sabia într-o mână și Pocalul în cealaltă. Nu putusem niciodată să pricep de ce Oglinda nu era înfățișată. Până într-o zi, când mi-am dat seama. Oglinda e lacul. Lacul e Oglinda. Sunt unul și același lucru.

Încet, Jace lăsă pumnalul jos.

— Lacul Lyn?

Clary se gândi la acel lac, cum i se păruse o oglindă ridicându-se s-o întâmpine, cum apa se spărsese în momentul impactului.

— Eu am căzut în lac, când am ajuns în Idris. E ceva cu el. Luke a spus că are proprietăți ciudate și că spiritele naturii îl numesc Oglinda Visurilor.

— Întocmai, începu Hodge, însuflețit. Și am descoperit că nimeni din Conclav nu-și dăduse seama de asta, că informația se pierduse în timp. Nici măcar Valentine nu știa...

Aici fu întrerupt de un trosnet asurzitor, când turnul din capătul îndepărtat al Citadelei se prăbuși. În aer țâșni un foc de artificii, împodobind cerul cu scânteii roșii și sclipitoare.

— Jace! zise Alec, cu o mână în sus, îngrijorat. Jace, trebuie să plecăm de-aici. Ridică-te, îi zise el lui Hodge, săltându-l de brațul drept. Poți să spui Conclavului ceea ce tocmai ne-ai spus nouă.

Hodge se ridică în picioare, tremurând. Cum trebuia să fie, se gândi Clary, cu un fior de milă inoportună, să trăiești toată viața în rușine nu numai pentru ceea ce ți se reproșa c-ai fi făcut, dar și pentru ceea ce făcuseși și ceea ce știai că ai fi făcut din nou? Hodge renunțase de mult să încerce să ducă o viață mai bună sau una diferită; tot ce voise era să nu-i mai fie frică și, astfel, îi fusese frică tot timpul.

— Haide!

Alec, încă sprijinindu-l de braț, îl împinse înainte. Dar Jace păși în fața amândurora, blocându-le calea.

— Dacă Valentine obține Oglinda Mortală, zise el, ce urmează?

— Jace, zise Alec, încă ținându-l pe Hodge de braț, nu acum...

— Dacă spune tot Conclavului, noi n-o să aflăm niciodată de la ei, zise Jace. Pentru ei, noi suntem doar niște copii. Dar Hodge ne datorează asta.

Se întoarse spre fostul său tutore.

— Ai spus că ți-ai dat seama că trebuia să-l oprești pe Valentine. Să-l oprești de la ce? Ce putere îi dă Oglinda?

Hodge clătină din cap.

— Nu pot...

— Și fără minciuni! Pumnalul luci la șoldul lui Jace; îl ținea strâns în mână. Întrucât pentru fiecare minciună pe care mi-o spui, o să-ți tai un deget. Sau două.

Hodge se chirci, cu frică autentică în ochi. Alec păru șocat.

— Jace! Nu! Asta e în stilul tatălui tău. Tu nu ești așa.

— Alec, zise Jace, fără să se uite la prietenul său, dar tonul său era ca atingerea unei mâini exprimând regretul. Tu nu știi de fapt cum sunt eu.

Alec îi căută privirea lui Clary, peste pajiște. *Nu-și poate închipui de ce se poartă Jace așa, gândi ea. El nu știe.* Făcu un pas înainte.

— Jace, Alec are dreptate, îl putem duce pe Hodge la Palat și poate spune în fața Conclavului ceea ce tocmai ne-a spus nouă...

— Dacă ar fi vrut să spună Conclavului, ar fi făcut-o deja, se răsti Jace fără să se uite la ea. Faptul că n-a făcut-o dovedește că e un mincinos.

— Conclavul nu e de încredere! protestă Hodge cu disperare. Există spioni în el, oamenii lui Valentine – nu le puteam spune lor unde se află Oglinda! Dacă Valentine găsea Oglinda, atunci ar fi...

Nu-și duse niciodată fraza până la capăt. Ceva argintiu strălucitor sclipi în lumina lunii, ca un punct de lumină în întuneric. Alec dădu un strigăt. Hodge căscă ochii larg și se clătină, apucându-se cu mâinile de piept. Când se lăsă pe spate, Clary pricepu și de ce: în pieptul lui se vedeau plăselele unui cuțit lung, ca o coadă de săgeată din ținta ei.

Alec, făcând un salt înainte, îl prinse pe tutorele său în timp ce cădea și-l așeză încet pe pământ. Se uită în sus neajutorat, cu fața împroșcată de sângele lui Hodge.

— Jace, de ce...?

— Nu eu...

Jace era alb la față, iar Clary văzu că mai avea încă pumnalul în mână, ținut strâns pe lângă corp.

— Eu...

Simon se răsuci în loc și Clary după el, uitându-se în întuneric. Focul lumina iarba cu o nuanță portocalie de infern, dar în spatele copacilor de pe versantul dealului era beznă – și atunci ieși ceva din întuneric: o siluetă ca o umbră, al cărei păr negru și ondulat le era cunoscut înainta spre ei, lumina bătându-i în față și reflectându-se în ochii lui negri; arătau ca doi tăciuni aprinși.

— *Sebastian?* zise Clary.

Jace se uită înnebunit de la Hodge la Sebastian, care se oprise șovăind la marginea grădinii; Jace părea aproape năucit.

— Tu, zise el, tu... ai făcut asta?

— A trebuit, zise Sebastian. V-ar fi ucis.

— Cu ce? Vocea lui Jace se ridică și se frânse. Nici măcar nu avea armă...

— Jace! interveni Alec, printre răcnetele lui. Vino aici. Ajută-mă cu Hodge.

— V-ar fi ucis, repetă Sebastian. Ar fi...

Dar Jace deja se dusese să îngenuncheze lângă Alec, vârându-și cuțitul la cingătoare. Alec îl ținea pe Hodge în brațe, și acum sângele îi umpluse lui pieptul cămășii.

— Ia stela din buzunarul meu, îi zise el lui Jace. Încearcă o *iratze*...

Clary, înlemnită de groază, îl simți pe Simon agitându-se lângă ea. Se întoarse să se uite la el și rămase șocată – era alb ca hârtia, în afară de o roșeață tebecistă în ambii obraji. Îi putu vedea venele șerpundu-i pe sub piele, ca ramurile noi ale unui coral delicat, ramificat.

— Sângele, șopti el, fără să se uite la ea. Trebuie să plec de lângă sânge.

Clary întinse mâna să-l prindă de mânecă, dar el se împletici dându-se înapoi, smulgându-și brațul din strânsoarea ei.

— Nu, Clary, te rog. Lasă-mă să plec. O să fiu în regulă, o să mă întorc. Doar că...

Ea se luă după el, dar Simon era prea rapid pentru ea ca să-l poată ține pe loc. Dispăru în întunericul de sub copaci.

— Hodge... Alec părea disperat. Hodge, rezistă...

Dar tutorele său se lupta slab, încercând să se ferească de el, să se ferească de stela din mâna lui Jace.

— Nu.

Fața lui Hodge avea culoarea chitului. Ochii lui săgetau de la Jace la Sebastian, care se ținea încă la distanță, în umbră.

— Jonathan...

— Jace, zise Jace, aproape în șoaptă. Spune-mi Jace.

Mâna lui Hodge se opriră asupra lui. Clary nu-i putu descifra privirea. Implorare, da, dar și ceva mai mult de-atât, plină de groază sau ceva asemănător, și de nevoie. Ridică o mână să se apere.

— Nu tu, șopti el, iar sângele îi țâșni pe gură odată cu vorbele.

O expresie adânc rănită fulgeră pentru o clipă pe fața lui Jace.

— Alec, fă tu *iratze*... nu cred că vrea să-l ating eu.

Mâna lui Hodge se strânse într-o gheară; se agăță de mâneca lui Jace. Horcăitul respirației sale se auzea clar.

— Tu... niciodată... n-ai fost...

Și muri. Clary văzu clar momentul în care viața îl părăsi. Nu a fost o trecere liniștită, instantanee, ca în filme; vocea i se înecă într-un gălgâit, ochii i se rostogoliră în cap, iar trupul lui deveni inert și greu, cu brațul răsucit nefiresc sub el.

Alec îi închise ochii cu vârfurile degetelor.

— *Vale*, Hodge Starkweather!

— Nu merită! Vocea lui Sebastian era tăioasă. N-a fost un vânător de umbre, a fost un trădător. Nu merită ultimul salut.

Capul lui Alec tresări brusc. Îl lăsă pe Hodge la pământ și se ridică în picioare, cu ochii lui albaștri reci ca gheața. Hainele îi erau pătate de sânge.

— Tu habar n-ai despre asta. Ai ucis un om neînarmat, un nefilim. Ești un ucigaș.

Buzele lui Sebastian se arcuiră.

— Crezi că nu știu cine a fost ăla? făcu el semn spre Hodge. Starkweather a fost în Cerc. A trădat Conclavul atunci și a fost blestemat pentru asta. S-ar fi convenit să moară pentru ceea ce a făcut, dar Conclavul a fost îngăduitor – și ce-au obținut cu asta? El ne-a trădat din nou pe toți, când i-a vândut Pocalul Mortal lui Valentine în schimbul ridicării blestemului – un blestem pe care l-a meritat.

Se opri, răsuflând zgomotos.

— N-ar fi trebuit s-o fac eu, dar nu puteți spune că n-a meritat-o.

— Cum de știi atât de multe despre Hodge? întrebă Clary. Și ce cauți aici? Parcă ne înțeleseserăm că rămâi la Palat.

Sebastian șovăi.

— Nu vă mai întorceați odată, zise el, în cele din urmă. M-am îngrijorat. M-am gândit că poate aveți nevoie de ajutorul meu.

— Așa că te-ai hotărât să ne ajuți *ucigându-l pe omul cu care stăteam de vorbă?* întrebă Clary. Pentru că ai considerat tu că avea un trecut pătat? Cine... cine *face asta?* Nu are niciun sens.

— Nu are, pentru că minte, zise Jace. Se uita la Sebastian – o privire rece, gânditoare. Și nu prea bine. Am crezut c-aveai să fii un pic mai inspirat, Verlac.

Sebastian îi susținu privirea netulburat.

— Nu știu ce vrei să spui, Morgenstern.

— Vrea să spună, zise Alec, făcând un pas în față, că, dacă într-adevăr crezi că fapta ta a fost justificată, atunci n-o să ai nimic împotriva să vii cu noi la Sala Acordurilor și să explici în fața Consiliului. Nu-i așa?

Trecu o secundă înainte ca Sebastian să zâmbească – zâmbetul acela care o fermecase pe Clary înainte, dar acum era ceva strâmb în el, ca un tablou atârând un pic înclinat pe un perete.

— Bineînțeles că nu.

Veni către ei încet, aproape în pas de plimbare, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Nu de parcă tocmai ar fi comis o crimă.

— Firește, zise el, e puțin ciudat să fiți atât de supărați că am ucis un om, când Jace își pusese în gând să-i taie degetele unul câte unul.

Gura lui Alec se crispă.

— N-ar fi făcut-o.

— Tu... Jace se uita la Sebastian cu scârbă. Habar n-ai despre ce vorbești.

— Sau poate că, zise Sebastian, ești de fapt furios fiindcă am sărutat-o pe sora ta. Pentru că ea m-a vrut pe mine.

— Nu-i adevărat, zise Clary, dar niciunul dintre ei nu se uita la ea. Nu te-am vrut, adică.

— Are acest mic obicei, știi – modul în care tresare când o săruți, de parc-ar fi surprinsă? Sebastian se opri acum chiar în fața lui Jace și zâmbi ca un înger. E mai degrabă adorabil; trebuie să-l fi observat și tu.

Jace arăta de parc-ar fi fost gata să vomite.

— Sora mea...

— *Sora ta*, zise Sebastian. Chiar este? Pentru că voi doi nu vă purtați ca și cum ar fi sora ta. Aveți impresia că oamenii nu observă modul în care vă uitați unul la altul? Aveți impresia că ascundeți bine ce simțiți? Aveți impresia că nu toată lumea crede că e nesănătos și nefiresc? Pentru că așa este.

— Destul!

Expresia de pe fața lui Jace era ucigașă.

— De ce faci asta? întrebă Clary. Sebastian, de ce spui toate lucrurile astea?

— Pentru că în sfârșit pot, zise Sebastian. Nici nu vă închipuiți ce a însemnat să fiu în preajma voastră în ultimele câteva zile, să fiu silit să mă prefac că vă pot suporta. Că vederea voastră nu mă îngreșoșa. Tu... îi zise el lui Jace, în fiecare secundă în care nu alergă cu limba scoasă după propria-ți soră, te văicărești la nesfârșit despre cum tăticuțul tău nu te-a iubit. Ei bine, cine l-ar putea învinui pentru asta? Și tu, fufă imbecilă... se întoarse el spre Clary, să dai cartea aceea neprețuită unei corcitură de magician; ai măcar o singură celulă de creier în căpșorul ăla al tău? Și tu... își îndreptă el următoarea salvă batjocoritoare către Alec. Cred că știm cu toții ce e anapoda cu tine. N-ar *trebui* să-i lase pe cei de teapa ta în Conclav. Ești dezgustător!

Alec păli, deși părea mai mult stupefiat decât altceva. Clary nu-l putea condamna – era greu să te uiți la Sebastian, la zâmbetul lui angelic, și să-ți imaginezi că putea

spune lucrurile acestea.

— Să te *prefaci* că poți să ne suporti? repetă ea. Dar de ce a trebuit să te prefaci, doar dacă nu erai... doar dacă nu ne spionai, sfârși ea, dându-și seama de adevăr chiar în momentul în care îl rostea. Doar dacă nu erai un spion de-al lui Valentine.

Fața frumoasă a lui Sebastian se strâmbă, gura lui plină devenind o linie, iar ochii lui migdalați, eleganți, îngustându-se și devenind două fante.

— Și în sfârșit s-au prins, zise el. Jur, sunt dimensiuni de demoni cu totul lipsiți de gândire în spațiu care sunt mai puțin tembeli decât clică voastră.

— Poate că n-om fi noi prea deștepți, zise Jace, dar cel puțin suntem vii.

Sebastian se uită la el cu dezgust.

— Eu sunt viu, îi atrase el atenția.

— Nu pentru mult timp, zise Jace.

Lumina lunii explodează din lama pumnalului său când se aruncă asupra lui Sebastian, mișcându-se atât de repede, încât păru un tremur al aerului, mai rapid decât orice mișcare omenească văzuse Clary vreodată.

Până acum.

Sebastian țâșni într-o parte, ratând lovitura, și îi prinse brațul lui Jace în timp ce scăpa pumnalul. Arma zăngăni pe pământ, iar apoi Sebastian îl înșfăcă pe Jace de spatele jachetei. Îl ridică deasupra capului și-l azvârli cu o putere incredibilă. Jace zbură prin aer, se izbi de zidul Citadelei cu o forță care-i rupse oasele și se prăbuși grămadă la pământ.

— Jace!

Clary văzu alb în fața ochilor. Se repezi la Sebastian să-l strângă de gât, dar el se feri din calea ei și își coborî brațul – un gest la fel de obișnuit ca atunci când ar fi alungat o insectă. Lovitura o nimeri puternic în tâmplă, trimițând-o învârtindu-se la pământ. Ea se rostogoli cu fața în sus, clipind să-și îndepărteze vâlul roșu de durere de pe ochi. Alec își luase arcul din spinare; era încordat, cu pana săgeții deja fixată. Măinile lui nu șovăiră când îl ținti pe Sebastian.

— Stai pe loc, zise el, și pune-ți mâinile la spate.

Sebastian râse.

— N-ai trage tu în mine, spuse el.

Se îndreptă spre Alec cu pași degajați, nepăsători, de parcă umbla prin bucătăria lui de-acasă.

Alec își miji ochii. Ridică mâinile făcând o serie de mișcări sigure și grațioase; trase săgeata și-i dădu drumul. Zbură către Sebastian...

Și rată ținta. Sebastian se ferise sau se mișcase în vreun fel, Clary n-ar fi putut spune, iar săgeata trecuse pe lângă el, înfigându-se în trunchiul unui copac. Alec nu avu timp decât să se uite o clipă surprins, înainte ca Sebastian să se repeadă la el, smulgându-i arcul. Sebastian îl rupse în mâini – îl rupse pe jumătate, iar trosnetul lemnului o făcu pe Clary să se chircească, de parcă ar fi auzit oase rupându-se. Se chinui să se ridice în capul oaselor, ignorând durerea arzătoare din cap. Jace zăcea la câțiva metri distanță de ea, complet nemișcat. Încercă să se ridice în picioare, dar picioarele păreau să n-o asculte.

Sebastian aruncă în lături jumătățile de arc și-l atacă pe Alec. Alec deja avea un pumnal de seraf tras din teacă, sclipind în mâna lui, dar Sebastian îl devie într-o parte când Alec veni spre el – îl devie într-o parte și-l prinse pe Alec de gât, aproape ridicându-l de la pământ. Îl strângea fără milă, cu răutate, rânjind că Alec se sufoca și se zbătea.

— Lightwood, șopti el, deja am avut grijă de unul dintre voi azi. Nu m-aș fi așteptat să am norocul s-o fac și cu al doilea.

Sări înapoi ca o marionetă trasă brusc de sfoară. Eliberat, Alec căzu moale la

pământ, ducându-și mâinile la gât. Clary îi auzi respirația horcăită, disperată – dar ochii ei erau la Sebastian. O umbră neagră i se lipise de spinare și se încleștase de el ca o lipitoare. El își dusesese mâinile la gât, icnind și sufocându-se în timp ce se învârtea în loc și sfâșie cu ghearele acel ceva care-l apucase de gâtulej. Când se întoarse, lumina lunii căzu direct pe el și Clary văzu ce se întâmpla.

Era Simon. Brațele lui se încolăciseră pe gâtul lui Sebastian, colții săi albi sclipind ca niște ace de os. Era prima oară când Clary îl vedea arătând pe de-a-ntregul a vampir, din noaptea aceea când se ridicase din mormânt, și se holba cu o uluire oripilată, incapabilă să-și întoarcă privirea. Buzele lui se retrăseseră arătându-și colții, iar incisivii îi erau complet ieșiți și ascuțiți ca pumnalele. Și-i înfipse în antebrațul lui Sebastian creștându-i pielea și făcându-i o rană lungă și roșie.

Sebastian răcni și se aruncă pe spate, aterizând cu forță pe pământ. Se rostogoli, cu Simon călare peste el, amândoi lovind cu ghearele unul într-altul, sfâșiind și mărând ca doi câini de luptă într-o Arenă. Sebastian sângera în mai multe locuri când în sfârșit izbuti să se ridice clătinându-se, și aplică două lovituri de picior puternice în coastele lui Simon. Simon se chirci, ținându-se cu brațele de piept.

— Căpușă mică și scârboasă, mormăi Sebastian, pregătindu-și piciorul pentru încă o lovitură.

— Eu n-aș face-o, zise o voce calmă.

Capul lui Clary tresăltă, ceea ce îi dădu o altă explozie de durere îndărătul ochilor. Jace stătea la vreun metru și ceva de Sebastian. Fața îi era însângerată, avea un ochi umflat și aproape închis, dar într-o mână ținea un pumnal de seraf orbitor, iar mâna aceea era fermă.

— N-am ucis nicio ființă umană cu vreunul dintre acestea până acum, zise Jace. Dar sunt gata să încerc.

Fața lui Sebastian se schimonosi. Aruncă o privire în jos, spre Simon, apoi își înălță capul și scuipă. Cuvintele pe care le spuse după aceea erau într-o limbă pe care Clary n-o recunoscuse – și apoi se întoarse, cu aceeași iuțelă înspăimântătoare cu care se mișcase când îl atacase pe Jace, și dispăru în noapte.

— Nu! strigă Clary.

Încercă să se ridice în picioare, dar durerea era ca o săgeată înroșită în foc, croindu-și drum prin creierul ei. Se lăsă în iarba umedă. În clipa următoare, Jace se apleca deasupra ei, cu fața palidă și îngrijorată. Ea își ridică ochii spre el, vederea i se încețoșă – de bună seamă că i se încețoșase, nu-i așa?, altminteri nu și-ar fi putut niciodată imagina nimbul acela alb din jurul lui, ca un soi de lumină...

Auzi vocea lui Simon și apoi pe-a lui Alec, și ceva îi fu înmănat lui Jace – o stelă. Brațul îi ardea și, în clipa următoare, durerea începu s-o slăbească, iar capul i se limpezi. Deschise ochii clipind la cele trei fețe adunate deasupra ei.

— Capul meu...

— Ai un cucui, zise Jace. *Iratze* ar trebui să ajute, dar trebuie să te ducem la un doctor din Conclav. Loviturile la cap pot fi înșelătoare.

Îi dădu stela înapoi lui Alec.

— Crezi că poți să te ridici?

Ea dădu din cap. A fost o greșeală. Durerea o fulgeră din nou, iar niște mâini se întinseră spre ea și-o ajutară să se ridice. Simon. Ea se sprijini de el, recunoscătoare, așteptând să-și recapete echilibrul. Încă se mai simțea ca și când s-ar fi putut prăbuși în orice clipă.

Jace se uita mânios la ea.

— N-ar fi trebuit să te repezi așa la Sebastian. Nici măcar n-aveai o armă. Ce-a fost în mintea ta?

— Ce-a fost în mintea noastră, a tuturor, sări Alec, în mod neașteptat, în apărarea

ei. Că te-a aruncat prin aer ca pe o minge de baseball. Jace, nu am văzut niciodată pe cineva să te învingă așa.

— Eu... m-a luat prin surprindere, zise Jace, puțin în silă. Trebuie să aibă un soi de pregătire specială. Nu m-am așteptat la asta.

— Mda, bine. Simon își pipăi coastele, tresărind de durere. Cred că mi-a rupt vreo două coaste. E-n regulă, adăugă el, la privirea îngrijorată a lui Clary. Se vindecă singure. Dar Sebastian e, fără îndoială, puternic. Foarte puternic. Se uită la Jace. De cât timp crezi că stătea acolo, la pândă în întuneric?

Jace arăta înverșunat. Se uita printre copaci, în direcția în care dispăruse Sebastian.

— Ei bine, o să-l prindă Conclavul – și-o să-l anatemizeze, probabil. Mi-ar plăcea să-l văd pus sub un blestem ca acela sub care l-au pus pe Hodge. Ar fi o dreptate poetică.

Simon se întoarse cu spatele și scuipe în tufe. Se șterse la gură cu dosul palmei, cu fața schimonosită într-o strâmbătură.

— Sângele lui are gust rău... ca otrava.

— Presupun că-o putem adăuga și pe asta la lista calităților lui fermecătoare, zise Jace. Mă întreb ce altceva mai pune la cale în noaptea asta.

— Trebuie să ne întoarcem la Palat.

Expresia de pe fața lui Alec era crispată, iar Clary își aminti că Sebastian îi spusese ceva, ceva despre ceilalți Lightwood...

— Poți să mergi, Clary?

Ea se îndepărtă de Simon.

— Pot să merg. Cum rămâne cu Hodge? Nu-l putem lăsa aici pur și simplu.

— N-avem încotro, zise Alec. O să fie timp să ne întoarcem după el, dacă scăpăm toți cu viață în noaptea asta.

În timp ce părăseau grădina, Jace se opri puțin, își scoase jacheta și o puse peste fața imobilă a lui Hodge. Clary ar fi vrut să se ducă la Jace și să pună liniștit o mână pe umărul lui, dar ceva din atitudinea lui îi spuse să nu încerce. Nici măcar Alec nu se apropiase de el și nu-i oferise o rună vindecătoare, în ciuda faptului că Jace șchiopăta, coborând dealul.

Străbătură împreună cărarea în zigzag, cu armele scoase din teaci și pregătite; bolta cerului era luminată în roșu de Citadela care ardea în urma lor. Dar nu văzură niciun demon. Neclintirea și lumina nepământeană îi făceau capul lui Clary să pulseze dureros; se simțea ca și când ar fi fost într-un vis. Epuizarea o prindea ca într-o menhină. Și ca să pună un picior în fața celui alt era ca și cum ridica o piatră de bordură și o trântea la pământ, la nesfârșit. Îi putea auzi pe Jace și pe Alec discutând înaintea ei pe cărare, dar vocile lor erau ușor neclare, în ciuda faptului că erau atât de aproape.

Alec spunea, cu blândețe, aproape rugător:

— Jace, cum ai putut vorbi, sus, cu Hodge! Nu se poate să gândești așa. Dacă ești fiul lui Valentine nu înseamnă că ești un monstru. Indiferent ce ți-a făcut când erai copil, indiferent ce te-a învățat, trebuie să-ți dai seama că nu e vina ta...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Alec. Nu acum, nici altă dată. Nu mă mai întreba despre asta vreodată.

Tonul lui Jace era sălbatic, iar Alec tăcu. Clary aproape că-i simți întristarea. *Ce noapte*, gândi Clary. O noapte cu atât de multă durere pentru toată lumea!

Încerca să nu se gândească la Hodge, la expresia imploratoare, jalnică de pe fața lui înainte de a muri. Ei nu-i plăcuse Hodge, dar nu meritase ceea ce-i făcuse Sebastian. Nimeni nu merita. Se gândi la Sebastian, la felul cum se mișcase, cu viteza scânteilor. Nu văzuse niciodată pe altcineva în afară de Jace mișcându-se atât de repede. Voia să

înțeleagă misterul ăsta – ce se întâmplase cu Sebastian? Cum de o rudă de-a familiei Penhallow reușise s-o apuce pe-o cale atât de greșită și cum de nu observase nimeni? Ea crezuse că el voia s-o ajute să-și salveze mama, însă tot ce voise de fapt era să-i facă rost lui Valentine de Cartea Albă. Magnus se înșelase – nu din cauza familiei Lightwood aflase Valentine despre Ragnor Fell. Ci din cauza ei, căci ea îi spusese lui Sebastian. Cum de putuse să fie atât de proastă?

Consternată, abia observă când cărarea se transformă în bulevard, conducându-i până în oraș. Străzile erau pustii, casele erau întunecate, multe dintre felinarele de stradă cu lampa-vrăjitoarei erau sparte, geamurile lor făcute cioburi pe caldarâm. Vocile se auzeau, răsunând cu ecou de parcă ar fi venit de la depărtare, iar licărul torțelor se vedea, ici și acolo, printre umbrele dintre clădiri, dar...

— E înspăimântător de liniște, zise Alec, privind în jur cu surprindere. Și...

— Nu mai duhnește a demoni. Jace se încruntă. Ciudat. Haideți! Să ajungem odată la Palat.

Deși Clary era pe jumătate pregătită pentru un eventual atac, nu văzură nici picior de demon cât străbătura străzile. Adică, niciunul viu – deși când trecură pe o alee mai îngustă, dădură peste un grup de vreo trei sau patru vânători de umbre, strânși în cerc în jurul a ceva care se zbătea și se zvârcolea pe pământ. Pe rând, ei îl străpungeau cu niște țepușe lungi, ascuțite. Cutremurându-se, ea își întoarse privirea.

Sala Acordurilor era luminată ca un foc de tabără, lampa-vrăjitoarei revărsându-se pe toate ușile și ferestrele sale. Se grăbiră să urce treptele, Clary regăsindu-și echilibrul când se împiedică. Amețeala era din ce în ce mai puternică. Lumea părea să se învârtă în jurul ei de parcă ar fi stat într-un glob rotitor. Deasupra, stelele erau ca niște dungi pictate în alb pe boltă.

— Ar trebui să te întinzi, zise Simon, apoi, cum ea nu răspunse. Clary?

Cu un efort uriaș, ea se sili să-i zâmbească:

— Sunt bine.

Jace, stând la intrarea în Sală, se uită în urmă spre ea, în tăcere. În strălucirea puternică a lămpii-vrăjitoarei, dărele de sânge de fața lui și ochiul lui umflat și negru arătau grotesc.

În Sală se auzea un vuiet grav, murmurul sutelor de glasuri. Lui Clary îi suna ca bătaia unei inimi enorme. Luminile torțelor din suporturi combinate cu strălucirea lămpilor-vrăjitoarei din mâinile tuturor îi închideau ochii și-i fragmentau vederea; nu mai putea desluși acum decât siluete vagi, forme și culori vagi. Alb, auriu și apoi cerul nopții deasupra, pălind de la indigo la un albastru pal. Cât de târziu o fi fost?

— Nu-i văd.

Vocea lui Alec – care-și rotea ochii îngrijorat prin sală după familia lui – păru că vine de la o sută de kilometri depărtare sau din adâncul mării.

— Ar fi trebuit să fi ajuns până acum.

Vocea lui se stinse, când amețeala lui Clary se înteți. Puse o mână pe coloana din apropiere, ca să-și țină echilibrul. O mână o mângâie pe spate. Simon. El îi spunea ceva lui Jace și părea neliniștit. Vocea lui se dilua printre zecile de voci ale celorlalți, ridicându-se și coborând în jurul ei ca valurile mării.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Demonii pur și simplu s-au întors și au plecat, au dispărut.

— Din cauza răsăritului, probabil. Le e frică de răsărit și nu mai e mult până atunci.

— Nu, e mai mult decât atât.

— Nu vrei tu să crezi că se vor întoarce mâine-noapte sau peste două nopți.

— Nu spune asta; n-ai niciun motiv să susții asta. Or să repună în funcțiune

protecțiile.

— Iar Valentine o să le supprime iar.

— Poate că așa ne trebuie. Poate că Valentine are dreptate – poate ca aliindu-ne cu repudiații înseamnă că am pierdut binecuvântarea Îngerului.

— Taci. Puțin respect! Se numără morții, acolo, în Piața Îngerului.

— Uite-îl! exclamă Alec. Acolo, lângă estradă. Se pare că...

Vocea i se curmă și în clipa următoare plecă, făcându-și loc cu forța în mulțime. Clary își miji ochii, încercând să-și ascută vederea. Tot ce putea vedea erau imagini șterse...

Îl auzi pe Jace ținându-și brusc răsufierea și apoi, fără niciun cuvânt, se repezea prin mulțime după Alec. Clary lăsă coloana, vrând să se ia după ei, dar se împiedică. Simon o prinse.

— Trebuie să te întinzi, Clary, zise el.

— Nu, șopti ea. Vreau să văd ce s-a întâmplat...

Se întrerupse. El se uita pe deasupra ei, după Jace, și părea stupefiat. Adunându-și puterile lângă coloană, se ridică și ea pe vârfuri, chinându-se vadă pe deasupra mulțimii...

Iată-i acolo, familia Lightwood: Maryse cu brațele în jurul lui Isabelle, care plângea, și Robert Lightwood, stând pe jos și ținând în brațe ceva – nu, *pe cineva*, și Clary se gândi la prima oară când îl văzuse Max, la Institut, nemișcat și dormind dus pe o canapea, cu ochelarii alunecați într-o parte și cu mâna atârând pe podea. *Poate dormi oriunde*, spusese Jace, și aproape că arăta de parcă și acum ar fi dormit în poala tatălui său, dar Clary pricepu că nu dormea.

Alec era în genunchi, ținând o mână de-a lui Max, dar Jace rămăsese în picioare, neclintit și, mai mult decât orice, părând pierdut, de parcă habar n-avea unde era sau ce căuta acolo. Clary nu-și dorea decât să dea fuga la el și să-l îmbrățișeze, dar expresia de pe fața lui Simon îi spunea că nu era o idee bună, la fel cum o oprea și amintirea conacului și a modului în care o îmbrățișase Jace acolo. Ea era ultima persoană pe lumea asta care i-ar fi putut da vreo mângâiere.

— Clary, zise Simon, dar ea îl împingea și se îndepărta de el, în pofida ameteții și a durerii de cap.

Alergă la ușa Palatului și o deschise, ieșind fuga pe trepte și oprindu-se acolo, trăgând cu nesaț aer rece în piept. În depărtare, orizontul era vârstat cu foc roșu, stelele se stingeau, șterse de cerul care se lumina. Noaptea se sfârșea. Veniseră zorii.

13

UNDE ESTE DURERE

Clary se trezi tresărind dintr-un vis despre îngeri însângerați, cu cearșafurile înfășurate în jurul ei într-o spirală strânsă. Era întuneric beznă și sufocant în dormitorul de oaspeți al lui Amatis, ca și când ar fi fost închisă într-un coșciug. Întinse mâna și deschise draperiile. Lumina năvăli înăuntru. Ea se încruntă și trase draperiile la loc.

Vânătorii de umbre își ardeau morții și, de la atacul demonilor, cerul dinspre apus era încontinuu pătat de fum. Lui Clary i se făcea rău să se uite într-acolo pe fereastră, așa că ținu draperiile trase. În întunericul camerei, ea închise ochii, încercând să-și aducă aminte visul. Fusesse un vis cu îngeri, iar imaginea runei pe care i-o arătase Ithuriel răsărea mereu și mereu în dosul pleoapelor sale ca un semn de liberă trecere

pâlpâind la semafor. Era o rună simplă, la fel de simplă ca un nod, dar oricât s-ar fi concentrat ea, n-o putea descifra, nici nu-și putea închipui ce însemna. Tot ce știa era că ei i se părea cumva incompletă, de parcă cel care ar fi creat-o n-o terminase, de fapt.

Acestea nu sunt primele vise pe care ți le-am arătat vreodată, spusese Ithuriel. Se gândi și la celelalte vise: Simon cu două cruci arse în palmele sale, Jace cu aripi, lacuri cu pojghiță de gheață ce crăpa și strălucea ca sticla oglinzii. Oare tot îngerul i le trimisese și pe acestea?

Oftând, se ridică în capul oaselor. Visele poate că erau rele, dar imaginile din momentele de trezie care îi traversau creierul nu erau mai bune. Isabelle, plângând pe podea în Sala Acordurilor, trăgând cu atâta forță de părul negru în care își împletise degetele, încât Clary se temuse că și l-ar fi putut smulge. Maryse țipând la Jia Penhallow că băiatul pe care îl aduseseră în casa lor făcuse asta, nepotul lor, și că, dacă era un aliat atât de apropiat de Valentine, atunci ce i-a spus el despre ei? Alec încercând s-o calmeze pe mama lui, cerându-i lui Jace să-l ajute, dar Jace nefăcând nicio mișcare, în timp ce soarele se ridica peste Alicante și strălucea puternic prin tavanul de sticlă al Sălii. „S-a făcut dimineață”, spusese Luke, care arăta mai obosit decât îl văzuse Clary vreodată, „e timpul să aducem morții înăuntru”. Și trimisese patrulare să adune vânătorii de umbre și licantropii ce zăceau pe stradă și să-i aducă în piața din fața Palatului, piața pe care Clary o străbătuse cu Sebastian, când ea comentase că Palatul arăta ca o biserică. I se păruse atunci un loc drăguț, mărginit de flori și prăvălii viu-colorate. Iar acum era plin de cadavre.

Inclusiv Max. Gândindu-se la băiețelul care discutase cu ea atât de serios despre manga, i se strângea inima dureros. Ea îi promisese că o să-l ducă la Planeta Interzisă, dar asta n-avea să se mai întâmple acum. *I-aș fi cumpărat cărți*, gândi ea. *Orice cărți și-ar fi dorit el*. Acum, asta nu mai conta.

Nu te mai gândi la asta. Clary aruncă la o parte cearșafurile și se dădu jos din pat. După un duș rapid, se îmbracă în jeansii și puloverul pe care le purtase în ziua în care venise de la New York. Își îngropa fața în pulover înainte să-l îmbrace, sperând să simtă un pic din mirosul Brooklynului sau mirosul detergentului – ceva care să-i aducă aminte de casă –, dar fusese spălat și mirosea a săpun de lămâie. Oftând din nou, coborî în bucătărie.

Casa era pustie, în afară de Simon, care stătea pe o canapea în living. Prin ferestrele deschise din spatele lui se revărsa lumina zilei. Devenise ca o pisică, se gândi Clary, căutând întotdeauna un loc disponibil în bătaia soarelui unde să se încovrighe. Indiferent cât de mult ar fi stat în soare, pielea lui rămânea la fel de albă ca fildeșul.

Ea luă un măr din castronul de pe masă și se lăsă lângă el pe canapea strângându-și picioarele sub ea.

— Ai dormit vreun pic?

— Un pic. El se uită la ea. Eu ar fi trebuit să te întreb asta. Tu ești cea care are cearcăne la ochi. Alte coșmaruri?

Ea ridică din umeri.

— Aceleași teme. Moarte, distrugere, îngeri răi.

— Deci foarte asemănător cu viața reală, să înțeleg.

— Mda, dar barem când mă trezesc, se termină. Mușcă o dată din măr. Lasă-mă să ghicesc. Luke și Amatis sunt la Sala Acordurilor, la o altă ședință.

— Mda. Cred că fac ședință oriunde sunt împreună și discută ce alte ședințe trebuie să mai țină. Simon trăgea alene de ciucurii unei perne-fantezie. Ai mai auzit ceva de la Magnus?

— Nu.

Clary încerca să nu se gândească la faptul că trecuseră trei zile de când îl văzuse

ultima oară pe Magnus și el nu mai dăduse niciun semn de viață. Sau la faptul că în realitate nu-l oprea nimic să ia Cartea Albă și să dispară cu ea în eter, pentru a nu se mai afla niciodată despre el. Se întrebă de ce crezuse ea vreodată că să aibă încredere în cineva care-și dădea cu atât de mult dermatograf era o idee bună. Atinse ușor încheietura mâinii lui Simon.

— Dar tu? Tu ce faci? Te simți încă bine aici?

Ea ar fi vrut ca Simon să plece acasă când bătălia se termina – acasă, unde era în siguranță. Dar el se împotriviuse ciudat de îndârjit. Indiferent de motive, părea că voia să rămână. Spera că nu o făcea pentru că-și vârase în cap că trebuia să aibă grijă de ea – aproape că voise să se opună și să-i declare că nu avea nevoie de protecția lui, dar n-o făcuse, pentru că o parte din ea nu putea îndura să-l vadă plecând. Așa că el rămăsese, iar Clary era, în secret, vinovat bucuroasă.

— Ți faci rost... știi tu... de ce ai nevoie?

— Vrei să spui sânge? Mda, Maia încă îmi mai aduce sticlele în fiecare zi. Nu mă întreba de unde face rost, totuși.

În prima dimineață când Simon se trezise în casa lui Amatis, un licantrop rânjit se înfățișase pe treptele de la intrare cu o pisică vie pentru el.

— Sânge, spusese el, cu o voce răspicată. Pentru tine. Proaspăt!

Simon îi mulțumise licantropului, așteptase să plece, apoi, ușor verde la față, îi dăduse drumul pisicii.

— Bine, dar trebuie să-ți faci rost de sânge de *undeva*, zisese Luke, părând amuzat.

— Am o pisică animal de companie, răspunsese Simon. E cu neputință.

— O să-i spun Maiei, promisese Luke.

Și, de atunci încolo, sângele îi fusese adus discret în sticle de lapte. Clary habar n-avea de unde făcea Maia rost de el și, ca și Simon, nu voia să întrebe. Ea n-o mai văzuse pe fata vârcolac din noaptea bătăliei – licantropii își făcuseră tabăra undeva în pădurea din apropiere, și numai Luke rămăsese în oraș.

— Ce-i? Simon își lăsase capul pe spate, uitându-se la ea printre genele plecate. Arăți de parcă ai vrea să mă întrebi ceva.

Erau mai multe lucruri pe care Clary ar fi vrut să-l întrebe, dar se hotărî pentru unul cu opțiuni mai sigure.

— Hodge, zise ea și șovăi. Când erați în celule... tu chiar n-ai știut că era el?

— Nu-l puteam *vedea*. Puteam doar să-l aud prin zid. Am vorbit amândoi... mult.

— Și ți-a plăcut de el? Vreau să spun, a fost drăguț?

— *Drăguț?* Nu știu. Chinuit, trist, inteligent, milos în scurte momente – mda, mi-a plăcut de el. Cred că într-un fel i-am amintit de el însuși, cumva...

— Nu *spune* asta! Clary se ridică dreaptă, aproape scâpând mărul din mână. Tu nu ești nimic din ceea ce a fost Hodge.

— Nu crezi că sunt chinuit și inteligent?

— Hodge era rău. Tu nu ești. Clary vorbea hotărât. Și cu asta, basta.

Simon oftă.

— Oamenii nu se nasc buni sau răi. Poate că se nasc cu ambele tendințe, dar modul în care îți trăiești viața contează. Și oamenii pe care-i cunoști. Valentine a fost prietenul lui Hodge și nu cred că Hodge chiar a mai avut în viața lui pe cineva care să-l solicite sau să-l facă un om mai bun. Dacă eu aș fi avut viața lui, nu știu cum aș fi devenit în cele din urmă. Dar n-am avut-o. Eu am familie. Și te am pe tine.

Clary îi zâmbi, dar cuvintele lui răsunau dureros în urechile ei. *Oamenii nu se nasc buni sau răi*. Și ea crezuse întotdeauna că asta era adevărat, dar în imaginile pe care i le arătase îngerul, o văzuse pe mama ei numindu-și propriul copil un monstru. Ar fi vrut să-i poată spune lui Simon despre asta, să-i povestească tot ce-i arătase îngerul, dar nu putea. Ar fi însemnat să-i spună și ceea ce descoperiseră ei despre Jace, și asta

n-ar putut face. Era secretul lui, nu al ei. Simon o întrebuse odată ce voise să spună Jace când vorbise cu Hodge, de ce zisese despre el însuși că era un monstru, dar ea nu-i putuse răspunde decât că era greu să înțelegi ce voia să spună Jace și-n momentele lui bune. Nu era sigură Simon o crezuse, dar n-o mai întrebuse a doua oară.

N-a mai apucat să dea vreo replică, pentru că se auzi un ciocănit puternic în ușă. Încruntându-se, Clary puse cotorul de măr pe masă.

— Răspund eu.

Pe ușa deschisă pătrunse un val de aer rece, proaspăt. Aline Penhallow stătea pe treptele de la intrare, purtând o jachetă trandafiriu-închis care aproape că se potrivea cu cearcănele pe care le avea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise ea, fără preambul.

Surprinsă, Clary nu putu decât să dea din cap și să țină ușa deschisă.

— Bine. Intră.

— Mersi.

Aline trecu pe lângă ea cu bruschete și intră în living. Îngheță când îl văzu pe Simon stând pe canapea și rămase cu gura căscată de uluire.

— Țsta nu e...?

— Vampirul? rânji Simon.

Ușoara, dar inumana ascuțime a incisivilor lui era ușor observabilă pe buza de jos când rânjea în felul ăsta. Clary își dori să nu fi rânjit.

Aline se întoarse spre Clary.

— Putem vorbi între patru ochi?

— Nu, zise Clary și se așeză pe canapea lângă Simon. Orice ai de spus, poți să ne spui amândurora.

Aline își mușcă buza.

— Bine. Uite, aș vrea să le spun ceva lui Alec, Jace și Isabelle, dar habar n-am unde să-i gădesc în clipa asta.

Clary oftă.

— Au tras niște sfori și s-au mutat într-o casă goală. Familia din casa aceea e plecată la țară.

Aline dădu din cap. Multă lume plecase din Idris, după atac. Majoritatea rămăsese – mai mulți decât s-ar fi așteptat Clary –, dar destul de mulți își făcuseră bagajele și plecaseră, lăsându-și casele goale.

— Sunt bine, dacă asta voiai să știi. Uite, nici eu nu i-am mai văzut de la bătălie încoace. Le-aș putea trimite un mesaj prin Luke, dacă vrei...

— Nu știu. Aline își rodea buza de jos. Părinții mei au trebuit să-i spună mătușii lui Sebastian, de la Paris, ce a făcut el. Ea a fost foarte supărată.

— Cine n-ar fi, când nepotul se dovedește a fi capul răutăților, zise Simon.

Aline îi aruncă o privire încruntată.

— A spus că e ceva cu totul neobișnuit pentru el și că trebuie să fie vreo greșeală. Prin urmare, mi-a trimis niște fotografii cu el.

Aline se scotoci în buzunar și scoase câteva fotografii ușor îndoite pe care i le întinse lui Clary.

— Uite.

Clary se uită. Fotografiile înfățișau un băiat cu părul negru care râdea, frumos la modul neconvențional, cu un zâmbet strâmb și un nas puțin cam prea mare. Arăta a genul de băiat cu care ar fi fost amuzant să-ți petreci vremea. Și deopotrivă nu semăna absolut deloc cu Sebastian.

— Țsta e vărul tău?

— E Sebastian Verlac. Ceea ce înseamnă...

— Că băiatul care a fost aici și care s-a dat drept Sebastian este cu totul altcineva? Clary scoțocea printre fotografiile cu o agitație crescândă.

— Am crezut... Aline își mușca din nou buza. M-am gândit că dacă familia Lightwood ar ști că Sebastian – sau cine o fi fost băiatul ăla – nu era vărul nostru, poate că m-ar ierta. Poate că ne-ar ierta.

— Sunt sigură că da! Clary își îndulci vocea cât putu. Dar problema e mai importantă de-atât. Conclavul va dori să știe că Sebastian n-a fost doar un puști vânător de umbre prost sfătuit. Valentine l-a trimis aici în mod voit ca spion.

— A fost atât de convingător, zise Aline. Știa lucruri pe care numai familia mea le știa. Știa lucruri din copilăria noastră...

— Te face să te întrebi, zise Simon, ce s-a întâmplat cu adevăratul Sebastian. Vărul tău. Ai zice că a părăsit Parisul, cu destinația Idris, dar n-a mai ajuns de fapt aici. Deci ce s-a întâmplat cu el pe drum?

Răspunse Clary.

— Valentine, asta s-a întâmplat. Trebuie să fi plănuit totul și a știut unde avea să fie Sebastian și cum să-l intercepteze pe drum. Iar dacă a făcut asta cu Sebastian...

— Atunci s-ar putea să mai fie și alții, zise Aline. Ar trebui să spui Conclavului. Spune-i lui Lucian Graymark.

Surprinse privirea mirată a lui Clary.

— Oamenii îl ascultă. Așa au zis părinții mei.

— Poate ar trebui să vii și tu cu noi la Palat, sugerează Simon. Să le spui tu însăși.

Aline clătină din cap.

— Nu pot să dau ochii cu familia Lightwood. Mai ales cu Isabelle. Ea mi-a salvat viața și eu... eu am fugit. Nu m-am putut opri. Pur și simplu am fugit.

— Erai în stare de șoc. Nu e vina ta.

Aline păru neconvinsă.

— Iar acum, fratele ei... Se întrerupse, mușcându-și din nou buza. Oricum, uite, mai voiam să-ți spun ție ceva, Clary.

— Să-mi spui *mie*? zise Clary nedumerită.

— Da. Aline trase adânc aer în piept. Uite, peste ce ai dat tu, când cu mine și Jace, nu era nimic. *Eu* l-am sărutat *pe el*. A fost un... experiment. Și n-a ieșit bine.

Clary simți că i se aprind obraji, într-un roșu care trebuie să fi fost cu adevărat spectaculos. *De ce îmi spune mie asta?*

— Uite, e în regulă. E treaba lui Jace, nu a mea.

— Păi, ai părut foarte supărată, la momentul acela. Un ușor zâmbet juca în colțurile gurii lui Aline. Și cred că știu de ce.

Clary înghiți cu greu gustul acid care-i umpluse gura.

— Știi?

— Uite, fratele tău e mare crai. Toată lumea știe asta; se întâlnește cu multe fete. Tu ți-ai făcut griji că dacă o să se încurce cu mine o să dea de bucluc. La urma urmelor, familiile noastre sunt – *au fost* – prietene. Nu trebuie să-ți faci probleme, totuși. Nu e genul meu.

— Nu cred c-am mai auzit vreodată o fată spunând asta până acum, zise Simon. Credeam că Jace e genul tuturor.

— Și eu am crezut așa, zise Aline încet, ăsta e și motivul pentru l-am sărutat. Încercam să aflu dacă există vreun băiat care e tipul meu.

Ea l-a sărutat pe el, gândea Clary. Nu el a sărutat-o pe ea. Ea l-a sărutat pe el. Îi întâlnește privirea lui Simon, peste capul lui Aline. Simon părea amuzat.

— Ei bine, și la ce concluzie ai ajuns?

Aline ridică din umeri.

— Nu sunt sigură încă. Dar, hei, cel puțin nu trebuie să vă mai faceți griji pentru

Jace.

Măcar.

— Întotdeauna trebuie să-mi fac griji pentru Jace.

Spațiul din Sala Acordurilor fusese rapid reconfigurat noaptea bătăliei încoace. Acum când Citadela fusese distrusă, servea drept sala de Consiliu, un loc de întâlnire pentru familiile care încă își mai căutau membrii lipsă și un loc de unde să afle ultimele noutăți. Fântâna din centru era uscată și, de-o parte și de cealaltă a sa, fuseseră puse șiruri de bănci lungi, în fața estradei înălțate, din capătul îndepărtat al sălii. În vreme ce vreo câțiva nefilimi erau așezați pe bănci la ceea ce părea a fi Ședința de Consiliu, pe culoare și pe sub arcadele care încercuiau marea sală alți zeci de alți vânători de umbre se foiau neliniștiți. Sala nu mai arăta ca un loc în care oricine s-ar fi gândit să danseze. În aer plutea ceva ciudat, un amestec de încordare și anticipare.

În pofida faptului că în mijloc era adunat Conclavul, de peste tot se înălțau murmurele conversațiilor. Clary prinse frânturi de discuții, în vreme ce ea și Simon treceau prin încăpere: turnurile demonilor funcționau din nou. Vrăjile de protecție fuseseră restabilite, dar ceva mai slabe ca înainte. Demonii fuseseră văzuți pe dealurile de la sud de oraș. Casele de la țară fuseseră abandonate și multe familii părăsiseră orașul, iar vreo câteva părăsiseră și Conclavul.

Pe estradă, înconjurat de hărți ale orașului atârinate de perete, stătea Consulul, privind fioros ca un bodyguard lângă un omuleț scund și gras, îmbrăcat în cenușiu. Grasul gesticula mânios în timp ce vorbea, dar nimeni nu părea să-i dea atenție.

— Oh, la dracu', ăla-i Inchizitorul, murmură Simon la urechea lui Clary, arătându-i-l. Aldertree!

— Și uite-l pe Luke acolo, zise Clary, zărindu-l prin mulțime.

Stătea lângă fântâna uscată, adâncit în conversație cu un bărbat într-un costum de luptă foarte uzat, cu jumătate de cap sub un bandaj. Clary se uită în jur după Amatis și o zări, în sfârșit, stând tăcută la capătul unei bănci, cât mai departe cu putință de ceilalți vânători de umbre. Îi prinse privirea lui Clary și făcu o figură speriată, dând să se ridice în picioare.

Luke o văzu pe Clary, se încruntă și îi vorbi cu voce joasă omului bandajat, rugându-l să-l scuze. Traversă încăperea până în locul unde Clary și Simon stăteau lângă una dintre coloane, din ce în ce mai încruntat pe măsură ce se apropia.

— Ce căutați aici? Știți că nu sunt admiși copiii la întrunirile Conclavului, cât despre tine...

Îl fulgeră cu privirea pe Simon.

— Probabil că nu-i cea mai bună idee pentru tine să te arăți în fața Inchizitorului, chiar dacă într-adevăr nu prea poate face mare lucru. Un zâmbet îi trase colțul gurii în sus: Nu fără a pune în pericol orice alianță pe care Conclavul ar vrea s-o încheie cu repudiații în viitor cel puțin.

— Exact.

Simon flutură din degete un salut spre Inchizitor, pe care Aldertree îl ignoră.

— Simon, încetează. Suntem aici pentru un motiv serios.

Clary întinse fotografiile cu Sebastian spre Luke.

— Acesta este Sebastian Verlac. *Adevăratul* Sebastian Verlac.

Luke se întunecă la față. Se uită la fotografia fără să spună nimic. În timp ce Clary repetă povestea pe care i-o spusese Aline. Simon, între timp, stătea ca pe ghimp, aruncând priviri încruntate spre Aldertree care îl ignora sânguincios.

— Așadar, adevăratul Sebastian arată foarte asemănător cu versiunea impostoare? Întrebă, în final, Luke.

— Nu chiar, zise Clary. Falsul Sebastian era mai înalt. Și cred că era probabil

blond, fiindcă în mod clar își vopsea părul. Nimeni nu are părul *atât* de negru.

Iar vopseaua s-a luat pe degetele mele când i l-am atins, se gândi ea, dar păstră remarca pentru sine.

— În orice caz, Aline a vrut să-ți arătăm noi pozele astea, ție și familiei Lightwood. S-a gândit că, dacă aflau că el nu era cu adevărat rudă cu familia Penhallow, atunci poate...

— Nu le-a spus părinților ei despre astea, nu-i așa? arată Luke spre fotografii.

— Nu încă, bănuiesc, zise Clary. Cred că a venit drept la mine. A vrut să-ți spun eu ție. Zicea că oamenii te ascultă pe tine.

— Poate câțiva dintre ei mă ascultă. Luke aruncă o privire înapoi la omul cu fața bandajată. Tocmai vorbeam cu Patrick Penhallow, de fapt Valentine a fost bun prieten cu el, cândva, și s-ar putea să fi ținut sub observație familia Penhallow, într-un fel sau altul, în toți anii care au trecut de atunci. Voi ați zis că Hodge v-a spus că avea spioni aici.

Îi dădu fotografiile înapoi lui Clary.

— Din păcate, familia Lightwood n-o să ia parte la Consiliu astăzi. În dimineța asta au fost funeraliile lui Max. Foarte probabil, sunt în cimitir. Văzând expresia de pe fața lui Clary, adăugă: A fost o ceremonie foarte restrânsă, Clary. Doar membrii familiei.

Dar eu sunt din familia lui Jace, protestă o voce firavă, din capul ei. Însă o altă voce, una mai puternică, o surprinse cu amărăciunea ei. Și el ți-a spus că a fi în preajma ta era ca a sângera încet până la moarte. Chiar crezi că are nevoie de asta când e deja la funeraliile lui Max?

— Atunci o să poți să le spui diseară, poate, zise Clary. Vreau să spun... cred că vor fi vești bune. Oricine ar fi de fapt Sebastian, nu este rudă cu prietenii lor.

— Ar fi o veste și mai bună dacă am ști cine a fost, murmură Luke. Sau ce alți spioni mai are Valentine aici. Trebuie să fie mai mulți, cel puțin cei implicați în suprimarea protecțiilor. Asta nu s-a putut face decât din interiorul orașului.

— Hodge a zis că Valentine găsisese calea s-o facă, spuse Simon. A zis că îți trebuia sânge de demon ca să anihilezi protecțiile, dar că nu exista nicio cale să introduci sânge de demon în oraș. Numai că Valentine descoperise cum s-o facă.

— Cineva a pictat o rună cu sânge de demon în vârful unuia dintre turnuri, zise Luke oftând, așadar în mod clar Hodge a avut dreptate. Din păcate, Conclavul a avut întotdeauna prea mare încredere în protecțiile lor. Dar chiar și cea mai deșteaptă problemă are o soluție.

— Mi se pare un soi de „cel deștept care te bate măr la joc”, zise Simon. În secunda în care îți protejezi fortăreața cu o Vrajă de Completă Invincibilitate, vine cineva și își dă seama cum să-ți facă praf locul.

— Simon, zise Clary, taci din gură.

— Nu e prea departe de adevăr, zise Luke. Chiar nu știm cum au adus ei sângele de demon în oraș fără să anuleze mai întâi protecțiile. Ridică din umeri. E cea mai mică dintre problemele noastre acum. Protecțiile au fost restabilite, dar deja știm că nu sunt invulnerabile. Valentine s-ar putea întoarce în orice clipă cu o forță armată încă și mai mare și mă îndoiesc că l-am putea respinge. Nu sunt destui nefilimi, iar cei care se află aici sunt complet demoralizați.

— Dar repudiații? zise Clary. I-ai spus Consulului c-ar trebui să lupte împreună, Conclavul cu repudiații.

— Pot să le spun asta lui Malachi și lui Aldertree până mă învinețesc la față, fiindcă nu înseamnă că vor asculta, zise Luke, cu lehamite. Singurul motiv pentru care mă lasă totuși să stau aici este deoarece Conclavul a votat să mă păstreze ca povățuitor. Și Conclavul a făcut asta doar pentru că nu puțini au fost salvați de haita mea. Însă asta nu înseamnă că vor mai mulți repudiați în Idris...

Cineva țipă.

Amatis era în picioare, cu mâna la gură, holbându-se spre intrarea Sală. Un bărbat stătea în ușă, încadrat de lumina soarelui de-afară. Era doar o siluetă, până când a făcut un pas înainte, pătrunzând în Sală, iar Clary îi putu vedea în sfârșit fața.

Valentine.

În mod inexplicabil, primul lucru pe care l-a observat Clary a fost că era proaspăt bărbierit. Asta îl făcea să pară mai tânăr, mai asemănător cu băiatul furios din amintirile pe care Ithuriel i le arătase ei. În loc de echipamentul de luptă, purta un costum cu dungulițe, elegant croit, și cravată. Era neînarmat. Putea să fie un bărbat oarecare pe străzile din Manhattan. Putea să fie tatăl oricui.

Nu se uită spre Clary, nu-i remarcă prezența în niciun fel. Ochii lui erau ațintiți asupra lui Luke, în timp ce înainta pe intervalul strâmt dintre bănci.

Cum de-a venit aici așa, fără nicio armă? se întrebă Clary, iar la întrebarea ei i se răspunse o clipă mai târziu: Inchizitorul Aldertree scoase un sunet ca de urs rănit; se smulse de lângă Malachi, deși acesta încerca să-l țină pe loc; se clătină pe treptele estradei și se repezi la Valentine.

Trecu prin trupul lui Valentine ca un cuțit printr-o hârtie. Valentine se întoarse să-l privească pe Aldertree cu o expresie de interes afabil, în vreme ce Inchizitorul își pierdu echilibrul, se ciocni de o coloană și căzu lat la podea. Consulul, venind după el, se aplecă să-l ajute să se ridice – când făcu acest lucru, pe față avea o expresie de dezgust slab mascat, iar Clary se întrebă dacă dezgustul era îndreptat spre Valentine sau spre Aldertree pentru că se purtase atât de prostește.

Încă un murmur slab străbătu sala. Inchizitorul chițâi și se zbătu ca un șobolan în cursă, Malachi ținându-l zdravăn de brațe, în timp ce Valentine continuă să meargă prin sală fără să-l mai privească pe niciunul dintre cei doi. Vânătorii de umbre care fuseseră strânși în jurul băncilor se dădură înapoi, ca valurile Mării Roșii despiciându-se în fața lui Moise, lăsând drum liber către mijlocul sălii. Clary se înfioră când el se apropie de locul unde stăteau ea cu Luke și cu Simon. *E doar o proiecție*, își spuse ea. *Nu e cu adevărat aici. Nu-ți poate face rău.*

Lângă ea, Simon se cutremură. Clary îl luă de mână, tocmai când Valentine se opri la treptele estradei și se întoarse ca să se uite drept la ea. Ochii lui o cercetară o dată, cu indiferență, de parcă i-ar fi luat măsurile, trecură peste Simon în întregime și se opriră asupra lui Luke.

— Lucian, zise el.

Luke îi susținu privirea, hotărât și drept, fără să spună nimic. Era prima oară după întâlnirea de la Renwick când se vedeau în aceeași încăpere, își spuse Clary, și atunci Luke, plin de sânge, fusese gata să moară în urma luptei. Era ușor acum să observi deosebiri și asemănări între cei doi bărbați – Luke, în puloverul lui jerpelit și în jeanși, și Valentine, în costumul său care arăta frumos și scump; Luke cu părul tuns scurt aproape ca miriștea și încărunțit, iar Valentine aproape arătând tot ca la douăzeci și cinci de ani – numai că mai rece, cumva, și mai dur, de parcă trecerea anilor îl transforma, treptat, în piatră.

— Am auzit că acum Conclavul te-a adus și pe tine în Consiliu, zise Valentine. Ceea ce e potrivit numai pentru un Conclav slăbit de corupție și, ca să-i fie bine, gata să suporte să vadă infiltrându-se în el corcitură degenerată.

Vocea lui era placidă, chiar voioasă – într-atât încât era greu să simți veninul din cuvintele lui sau să fii convins că vorbește serios. Privirea i se mută înapoi la Clary.

— Clarissa, zise el, ești aici, cu vampirul, după câte văd. Când lucrurile or să se mai liniștească un pic, trebuie să discutăm serios despre cum îți alegi animalele de companie.

Un mârâit gros ieși în gâtul lui Simon. Clary îi strânse mâna tare, destul de tare

încât, dacă ar fi fost momentul, el și-ar fi smuls-o, îndurerat. Acum păru că nu simte nimic.

— Nu, șopti ea. Nu!

Valentine deja își mutase atenția de la ei. Urcă treptele estradei și își întoarse privirea spre mulțime.

— Atât de multe chipuri cunoscute, observă el. Patrick. Malachi. Amatis.

Amatis stătea înțepenită, cu ochii strălucitori de ură.

Inchizitorul încă se mai lupta în strânsoarea lui Malachi. Valentine îl fulgeră cu privirea, pe jumătate amuzat.

— Chiar și tu, Aldertree. Am auzit că ești indirect responsabil pentru moartea vechiului meu prieten Hodge Starkweather. Regretabil.

Luke își regăsi glasul.

— Atunci, recunoști, zise el. Tu ai suprimat protecțiile. Tu ai trimis demonii.

— Eu i-am trimis, zise Valentine. Pot să mai trimit. Cu siguranță Conclavul – până și Conclavul, stupid cum este el – a bănuțit asta, nu? *Tu*, unul, ai bănuțit, nu-i așa, Lucian?

Ochii lui Luke erau de un albastru grav.

— Am bănuțit. Dar te cunosc, Valentine. Deci ai venit să faci un târg sau să te desfeți cu priveliștea?

— Niciuna, nici alta. Valentine privi mulțimea tăcută. Nu am nevoie de niciun târg, zise el și, cu toate că tonul îi era calm, vocea i se răspândi în toată sala, ca amplificată. Și nicio dorință să mă desfăt cu priveliștea. Nu mă bucur provocând moartea vânătorilor de umbre sunt deja prețios de puțini cei ca noi, într-o lume care are disperată nevoie de noi. Dar așa îi place Conclavului, nu-i așa? E doar o altă regulă de-a lor lipsită de noimă, regulile pe care le folosesc să-i macine pe ceilalți vânători de umbre făcându-i praf. Am făcut ceea ce am făcut pentru că a trebuit s-o fac. Am făcut ceea ce am făcut pentru că era singura cale să oblig Conclavul să asculte. Vânătorii de umbre nu au murit din cauza mea; au murit din cauză că marele Conclav nu m-a băgat în seamă.

Îi întâlnește privirea lui Aldertree peste capetele mulțimii; fața Inchizitorului era albă ca hârtia și spasmodică.

— Atât de mulți dintre voi, cei de-aici, ați fost odată în Cercul meu, zise Valentine rar. Vouă vă vorbesc acum și celor care au cunoscut Cercul, dar au stat deoparte de el. Vă mai aduceți aminte ce am prezis eu, acum cincisprezece ani? Că dacă nu vom acționa împotriva Acordurilor, orașul Alicante, prețioasa noastră capitală, va fi condusă de mulțimile băloase și gudurătoare ale corciților, rasele degenerate călcând în picioare tot ce prețuim noi? Și exact așa cum am prezis, toate acestea s-au întâmplat. Citadela arsă până la temelii, Portalul distrus, străzile noastre inundate de monștri. Drojdia corciților luându-și libertatea să ne conducă pe noi. Așadar, prietenii mei, dușmanii mei, frații mei întru Înger, vă întreb – acum mă credeți? Ridică vocea, devenindu-i tunătoare; **ACUM MĂ CREDEȚI?**

Privirea lui mătură sala de parcă ar fi așteptat un răspuns. Nu se auzi niciunul – era doar o mare de ochi ce se holbau.

— Valentine. Glasul lui Luke, deși domol, rupse tăcerea. Nu poți să înțelegi ce ai făcut? Acordurile de care ți-e atât de groază nu i-au făcut pe repudiați egali cu nefilimii. Ele nu le-au asigurat celor pe jumătate oameni un loc în Consiliu. Toate vechile acorduri sunt încă valabile. Ar fi trebuit să ai încredere în acestea, dar n-ai avut – n-ai putut –, iar acum ne pui pe tavă singurul lucru care ar putea vreodată să ne unească pe toți.

Ochii lui îi căutară pe ai lui Valentine:

— Un dușman comun.

Un val de roșeață trecu peste chipul lui Valentine.

— Eu nu sunt un dușman. Nu al nefilimilor. *Tu* ești. Tu ești cel care încerci să-i atragi într-o luptă fără sorți de izbândă. Credeți că demonii pe care i-ați văzut sunt tot ce am? Ei n-au fost decât o mică parte din ceea ce pot să invoc și să adun.

— Și care dintre noi sunt mai mulți, zise Luke. Mai mulți nefilimi și mai mulți repudiați.

— Repudiați, pufni Valentine cu dispreț. Or să dea bir cu fugiții la primul semn de primejdie adevărată. Nefilimii sunt născuți să fie războinici, să apere lumea aceasta, dar lumea îi urăște pe cei ca tine. E un temei pentru care argintul pur vă arde pe voi, iar lumina soarelui îi arde pe Copiii Noptii.

— Pe mine nu mă arde, zise Simon cu voce aspră și clară, în pofida mâinii încleștate a lui Clary pe brațul lui. Iată-mă stând în lumina soarelui...

Dar Valentine doar izbucni în răs.

— Am văzut că te îneci cu numele lui Dumnezeu, vampirule, zise el. Cât despre motivul pentru care tu poți sta în lumina soarelui... Se întrerupse și rânji. Ești o anomalie, probabil. Un monstru ciudat. Dar tot monstru.

Un monstru. Clary se gândi la Valentine pe vas, la ceea ce spusese el acolo: *Mama ta mi-a reproșat că i-am prefăcut primul născut într-un monstru. A plecat înainte să-i pot face același lucru și celui de-al doilea copil al ei.*

Jace. Numai gândul la numele lui era o durere ascuțită. *După tot ce a făcut Valentine, să stea aici vorbind despre monștri...*

— Singurul monstru de aici, zise ea, în pofida voinței sale și a hotărârii ei de a tăcea, ești tu. L-am văzut pe Ithuriel, continuă ea, când el se întoarse să se uite la ea, cu surprindere. Știu totul...

— Mă îndoiesc, zise Valentine. Dacă ai fi știut, ți-ai ține gura închisă. De dragul fratelui tău, dacă nu de al tău.

Nici să nu îndrăznești să-mi vorbești tu mie despre Jace! ar fi vrut Clary să strige, dar o altă voce îi luă vorbele din gură, o voce calmă, neașteptată de femeie, neînfricată și amară.

— Și ce zici despre fratele meu?

Amatis se apropie și se opri lângă estradă, uitându-se în sus la Valentine. Luke tresări surprins și clătină din cap spre ea, dar ea nu-l luă în seamă.

Valentine se încruntă.

— Ce-i cu Lucian?

Întrebarea lui Amatis, simțea Clary, îl tulburase sau poate însăși prezența lui Amatis acolo, întrebându-l, înfruntându-l. O etichetase ca fiind afară din discuție cu ani în urmă, prea puțin probabil să-l provoace. Lui Valentine nu-i plăcea niciodată când oamenii îl luau prin surprindere.

— Tu mi-ai spus că nu mai era fratele meu, zise Amatis. Tu l-ai luat pe Stephan de la mine. Tu mi-ai distrus familia. Spui că nu ești un dușman al nefilimilor, dar ne-ai învrăjbit unii împotriva celorlalți, familie împotriva familiei, ruinând vieți fără scrupule. Spui că urăști Conclavul, dar tu ești cel care l-a făcut așa cum este acum – mărginit și paranoic. Obișnuiam să avem încredere unii în ceilalți, noi, nefilimii. *Tu* ai schimbat asta. N-am să ți-o iert niciodată! Vocea îi tremură. Sau faptul că m-ai făcut să mă port cu Lucian ca și când n-ar mai fi fost fratele meu. N-am să ți-o iert nici pe-asta! Cum n-am să-mi iert nici mie însămi faptul că te-am ascultat pe tine.

— Amatis... zise Luke făcând un pas înainte, dar sora lui ridică o mână să-l oprească.

Ochii îi străluceau înlăcrimați, dar spatele ei era drept, vocea fermă, deloc șovăitoare.

— A fost un timp când noi *toți* eram dornici să te ascultăm, Valentine, zise ea. Și *toți*

avem asta pe conștiință. Dar, gata. *Ajunge!* Timpul acela s-a dus. E cineva aici care să nu fie de acord cu mine?

Clary își ridică brusc capul și se uită în jur, la mulțimea vânătorilor de umbre: i se părură o schiță neterminată a unei mulțimi, cu fețe imprecis conturate. Îl văzu pe Patrick Penhallow, cu hotărârea zugrăvită pe chip, și pe Inchizitor, care tremura ca un copac nevolnic în bătaia vântului. Și pe Malachi, a cărui față întunecată, cizelată, era ciudat de greu de descifrat.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

Dacă ea se așteptase ca Valentine să fie furios la această lipsă de răspuns din partea nefilimilor pe care nădăjduse să-i conducă, a fost dezamăgită. În afară de un mușchi zbatându-se pe obraz, el rămase lipsit de expresie. De parcă prevăzuse această reacție. De parcă o plănuse.

— Prea bine, zise el. Dacă nu vreți să ascultați de rațiune, va trebui să ascultați de forță. V-am arătat deja că pot suprima protecțiile din jurul orașului. Văd că le-ați pus la loc, dar asta nu va folosi la nimic; le pot anula din nou, cu ușurință. Ori veți consimți la cerințele mele, ori vă veți confrunța cu toți demonii pe care Sabia Mortală îi poate chema. O să le spun să nu cruțe pe niciunul dintre voi – bărbat, femeie sau copil. Este alegerea voastră.

Un murmur străbătu sala; Luke făcuse ochii mari.

— O să-i distrugi intenționat pe cei *din neamul tău*, Valentine?

— Uneori, plantele bolnave trebuie sacrificate pentru a salva grădina, zise Valentine. Și dacă toate sunt bolnave... Se întoarse cu fața spre mulțimea îngrozită. Este alegerea voastră, continuă el. Am Pocalul Mortal. Dacă trebuie, o să încep cu o nouă lume de vânători de umbre, creați și instruiți de mine. Dar pot să vă dau această ultimă șansă. Dacă tot Conclavul va semna că îmi cedează mie toate puterile Consiliului și că va accepta fără echivoc suveranitatea și conducerea mea, o să-mi opresc mâna. Toți vânătorii de umbre vor depune un jurământ de supunere și vor accepta o rună de permanentă loialitate care îi va lega de mine. Acestea sunt condițiile mele.

Se lăsă tăcerea. Amatis își ținea mâna la gură; restul încăperii plutea înaintea ochilor lui Clary într-un vârtej încetșosat. *Ei nu pot ceda în fața lui, gândi ea. Nu pot.* Dar aveau de ales? Avusese vreodată de ales vreunul dintre ei? *Sunt prinși în cursă de Valentine, gândi ea sumbru, la fel de sigur cum Jace și cu mine suntem prinși în cursă de ceea ce ne-a făcut nouă. Suntem legați de el prin propriul nostru sânge.*

A durat doar o clipă, deși lui Clary i s-a părut un ceas, până când o voce firavă să rupă tăcerea – vocea înaltă, subțire ca pânza de păianjen, a Inchizitorului.

— Suveranitate și conducere? țipă el. Conducerea *ta*?

— Aldertree...

Consulul dădu să-l țină, dar Inchizitorul fu mai rapid. Se zvârcoli eliberându-se, și se repezi spre estradă. Țipa ceva, aceleași cuvinte rostite mereu și mereu, de parcă-și pierduse cu totul mințile, rostogolindu-și ochii în cap, practic arătând albul globilor. O îmbrânci pe Amatis la o parte, clătînându-se pe trepte către Valentine.

— Eu sunt Inchizitorul, înțelegi, *Inchizitorul!* răcni el. Eu fac parte din Conclav! Din *Consiliu!* Eu fac regulile, nu tu! Eu conduc, nu tu! N-o să te las să faci asta, obrăznicule, mizerabile iubitor de demoni.

Cu o expresie vecină cu plictiseala, Valentine întinse o mână, aproape ca și cum ar fi vrut să-l atingă pe Inchizitor pe umăr. Dar Valentine nu putea atinge nimic – era doar o proiecție –, iar Clary scoase o exclamație când mâna lui Valentine trecu prin pielea, carnea și oasele Inchizitorului, dispărând în pieptul acestuia. A fost o secundă, doar o secundă, în timpul căreia întreaga sală păru să caște gura la mâna stângă a lui Valentine, îngropată cumva, de neînțeles, până la încheietură în pieptul lui Aldertree.

Apoi Valentine trase o dată mâna puternic în sus și cumva spre stânga – o mișcare de răsucire, de parcă întorcea o clanță ruginită și încăpățanată.

Inchizitorul scoase un singur strigăt și se prăbuși.

Valentine își trase mâna înapoi. Era mânjită de sânge, o mânușă stacojie până la jumătatea antebrațului, pătând stofa scumpă a costumului său. Lăsându-și în jos mâna însângerată, se uită peste mulțimea îngrozită, ochii-i oprindu-se asupra lui Luke. Îi vorbi rar:

— O să vă dau răgaz până mâine, la miezul nopții, ca să vă gândiți la condițiile mele. În momentul acela o să-mi aduc armata, cu toate forțele sale, în Câmpia Brocelind. Dacă până atunci nu primesc un mesaj de capitulare din partea Conclavului, o să-mi conduc armata aici, în Alicante, și de data asta n-o să mai rămână nimeni în viață. Țasta e răgazul pe care-l aveți ca să vă gândiți la propunerea mea. Folosiți timpul cu înțelepciune.

Și cu acestea, dispăru.

14

ÎN PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

— Ei, poftim! zise Jace, fără să se uite în continuare la Clary. El nu o privise cu adevărat nici măcar o dată de când ea și Simon ajunseseră pe treptele de la intrare ale casei unde locuia acum familia Lightwood. Se duce omul la funeraliile fratelui său de nouă ani și pierde toată distracția!

— Jace, zise Alec cu o voce ostenită, nul!

Alec era prăbușit într-unul dintre fotoliile roase, foarte adânci, singurele obiecte pe care se putea sta din încăpere. Casa avea aerul acela ciudat, neobișnuit, al tuturor caselor care aparțin străinilor – era decorată cu țesături înflorate, volănașe și pasteluri, toate ușor tocite sau învechite. Era un bol de sticlă plin cu ciocolățele pe măsuta de lângă Alec; Clary, leșinată de foame, mâncase câteva și le găsisese sfărâmicioase și uscate. Se întreba ce fel de oameni locuiseră acolo. Genul acela care fuge când situația se înrăutățește, gândi ea posacă; meritau din plin faptul că li se luase casa.

— Nu ce? întrebă Jace.

Era destul de întuneric afară, acum, pentru ca ea să-i vadă fața reflectată în geamul ferestrei. Ochii lui păreau negri. Purta hainele de doliu ale vânătorilor de umbre – ei nu se îmbrăcau în negru la funeralii, de vreme ce negrul era culoarea costumului de luptă. Culoarea doliului era albul, și jacheta albă pe care o purta Jace avea rune stacojii țesute în material, în jurul gâtului și pe manșete. Spre deosebire de runele de bătălie, care erau toate despre agresiune și protecție, acestea vorbeau într-un limbaj mai blând despre vindecare și tristețe. Avea brățări late de metal lucrat cu ciocanul la ambele mâini, și acestea cu rune asemănătoare. Alec era îmbrăcat în același fel, în alb complet, cu aceleași rune roșu-aurii trasate pe material. Hainele îi făceau părul să pară foarte negru.

În schimb Jace, gândi Clary, în alb complet, arăta ca un înger. Chiar dacă unul al răzbunării.

— Nu ești supărat pe Clary. Sau pe Simon, zise Alec. Cel puțin, adăugă el cu o ușoară încruntătură de îngrijorare, nu cred că ești supărat pe Simon.

Clary se aștepta ca Jace să-i dea o replică mânioasă, dar n-a spus decât:

— Clary știe că nu sunt supărat pe ea.

Simon, care stătea cu coatele ridicate pe speteaza fotoliului, își dădu ochii peste cap, dar nu zise decât:

— Ceea ce nu pricep eu e cum a izbutit Valentine să-l ucidă pe Inchizitor. Credeam că proiecțiile nu pot să afecteze fizic absolut nimic.

— N-ar trebui să poată face asta, zise Alec. Sunt doar iluzii. Doar aer colorat, ca să zicem așa.

— Ei bine, nu și în cazul ăsta. A vârât mâna în Inchizitor și i-a *răsucit*... Clary se cutremură. A fost o grămadă de sânge.

— Ca o primă specială pentru tine, remarcă Jace spre Simon.

Simon nu i-o luă în seamă.

— A existat vreodată un Inchizitor care să nu sfârșească de o moarte cumplită? se întrebă el cu voce tare. E la fel cu a fi baterist în Spinal Tap.

Alec își trecu o mână peste față.

— Nu pot să cred că părinții mei nu știu încă despre asta, zise el. Nu pot spune că abia aștept să le spun eu.

— Unde sunt părinții voștri? întrebă Clary. Eu credeam că sunt sus, în camerele lor.

Alec clătină din cap.

— Sunt încă la necropolă. La mormântul lui Max. Pe noi ne-au trimis acasă. Au vrut să mai rămână acolo, singuri, pentru o vreme.

— Și Isabelle? întrebă Simon. Ea unde e?

Umorul, atât cât era, dispăru brusc de pe fața lui Jace.

— Nu vrea să iasă din camera ei, zise el. Crede că e vinovată pentru ce i s-a întâmplat lui Max. N-a vrut să vină nici măcar la înmormântare.

— Ați încercat să vorbiți cu ea?

— Nu, zise Jace, în schimb i-am tras pumni în meclă în repetate rânduri. Ce, crezi că așa nu merge?

— Am crezut doar c-ar trebui să întreb, răspunse Simon, pe ton blând.

— O să-i povestim treaba asta cu Sebastian care n-a fost în realitate Sebastian, zise Alec. S-ar putea s-o facă să se simtă mai bine. Ea crede că ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva ciudat cu Sebastian, dar că era chiar un spion... Alec ridică din umeri. Nimeni n-a observat ceva suspect la el. Nici măcar familia Penhallow.

— *Eu* l-am crezut o lichea, atrase atenția Jace.

— Da, dar numai pentru că... Alec se afundă mai mult în fotoliul său. Părea epuizat, cu fața de-o culoare palid-cenușie, pe fundalul hainelor sale imaculate. Nu mai contează. Odată ce Izzy va afla cu ce ne amenință Valentine, nimic n-o s-o mai înveselească.

— Dar chiar o va face? întrebă Clary. Chiar va trimite o armată de demoni împotriva nefilimilor... vreau să spun, el e încă *vânător de umbre*, nu-i așa? N-ar putea să-și distrugă toți semenii.

— Nu i-a păsat îndeajuns nici de propriii copii ca să nu-i distrugă, zise Jace, aruncându-i o privire din partea cealaltă a camerei. Rămaseră o clipă privind-se. Ce te face să crezi că i-ar păsa de semenii lui?

Alec se uită de la unul la altul, iar Clary își dădu seama, după expresia lui, că Jace nu-i povestise încă despre Ithuriel. Părea nedumerit și foarte trist.

— Jace...

— Asta explică un lucru, continuă Jace fără să se uite la Alec. Magnus a încercat să folosească o rună de urmărire sau orice alt lucru pe care Sebastian îl lăsase în camera lui, ca să vadă dacă-l poate localiza în felul ăsta. Doar că nu prea citea mare lucru în nimic din ceea ce îi dăduserăm noi. Era... șters.

— Și ce înseamnă asta?

— Erau lucrurile lui Sebastian Verlac. Probabil că falsul Sebastian i le luase când îl interceptase. Iar Magnus nu scotea nimic din ele pentru că adevăratul Sebastian...

— Este probabil mort, sfârși Alec. Și că Sebastian pe care-l știm noi e prea deștept ca să fi lăsat ceva în urma lui după care să i se poată lua urma. Vreau să spun, dacă se poate lua urma cuiva din orice obiect. Trebuie să fie un obiect care, într-un fel, să fi fost foarte legat de persoana respectivă. O amintire de familie, sau o stelă, sau o perie de păr cu vreun fir rămas prin ea, ceva de soiul ăsta.

— Ceea ce e foarte prost, zise Jace, pentru că dacă l-am fi putut urmări, probabil că ne-ar fi condus drept la Valentine. Sunt sigur că s-a dus fuguța înapoi la stăpânul lui, ca să-i dea un raport amănunțit. Probabil că i-a spus totul despre excentrica teorie a lui Hodge cu oglinda-lac.

— S-ar putea să nu fi fost excentrică, zise Alec. Au pus gărzi pe podurile care duc spre lac și au împânzit locul cu străji care să dea alarma dacă aterizează cineva prin Portal acolo.

— Fantastic! Sunt sigur că acum ne simțim cu toții în siguranță.

Jace se sprijini cu spatele de perete.

— Ceea ce nu pricep eu, zise Simon, e de ce a mai stat Sebastian prin preajmă. După tot ce le făcuse lui Izzy și lui Max, urma să fie prins, nu se mai putea preface. Vreau să spun, chiar dacă ar fi ucis-o pe Izzy, în loc s-o lase doar fără cunoștință, cum ar fi explicat că ei erau amândoi, morți, iar el, bine mersi? Nu, clar se deconspirase. Și-atunci de ce-a mai zăbovit până mult după luptă? De ce a venit la Citadelă după *mine*? Sunt convins că de fapt nu-i păsa nici atâtica dacă trăiam sau muream.

— Ei, acum, îl judeci prea aspru, zise Jace. Sunt sigur că te voia mai curând mort.

— De fapt, zise Clary, cred c-a rămas pentru mine.

Jace aruncă spre ea un fulger auriu.

— Pentru tine? Sperând la o altă întâlnire fierbinte, oare?

Clary simți că roșește.

— Nu. Și întâlnirea noastră n-a fost fierbinte. De fapt, n-a fost nici măcar o întâlnire. Oricum, nu asta-i chestiunea. Când a venit în Sală a tot încercat să mă convingă să ies cu el afară, ca să putem vorbi. Voia ceva de la mine. Numai că nu știu ce.

— Sau poate că doar te voia pe tine, zise Jace. Văzându-i expresia lui Clary, adăugă: Nu în felul ăla. Vreau să spun că poate voia să te ducă la Valentine.

— Pe Valentine nu-l interesează persoana mea, zise Clary. Singurul de care i-a păsat vreodată ai fost tu.

Ceva sclipi în adâncul ochilor lui Jace.

— Așa o numești tu? Expresia lui era înfiorător de deprimată. După ceea ce s-a întâmplat pe vas, e interesat de tine. Ceea ce înseamnă că trebuie să ai grijă. Mare grijă. De fapt, nu ți-ar strica dacă ai petrece următoarele câteva zile în casă. Te poți încuia în cameră, ca Isabelle.

— N-am să fac asta.

— Bineînțeles că nu, zise Jace, pentru că scopul vieții tale e să mă chinui pe mine, nu?

— Nu totul e *despre tine*, Jace, zise Clary furioasă.

— Posibil, răspunse Jace, dar trebuie să recunoști că majoritatea lucrurilor sunt.

Clary își înăbuși pofta de a țipa.

Simon își drese glasul.

— Vorbind despre Isabelle – ceea ce am făcut doar tangențial, deși m-am gândit că s-ar cuveni să pomenesc despre asta mai înainte ca disputa să se dezlănțuie –, cred că poate ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea.

— Tu? zise Alec și apoi, arătând un pic stânjenit de gafa lui, adăugă repede: Numai că... ea nu iese din cameră nici pentru familia ei. De ce ar ieși pentru tine?

— Poate pentru că eu *nu* sunt din familia ei, zise Simon.

Stătea cu mâinile în buzunare și umerii trași în spate. Mai devreme, când Clary se aflase lângă el, văzuse că mai avea încă o linie albă, subțire, în locul unde Valentine îi tăiasse gâtul, și cicatrice la încheieturi, unde avusese tot tăieturi. Întâlnirea lui cu lumea vânătorilor de umbre îl schimbaseră, și nu doar la suprafață, și nici numai sângele; schimbarea fusese mai profundă de-atât. Stătea drept, cu capul ridicat, și încasa tot ce Jace și Alec aruncau în el, fără să pară că-l deranjează. Acel Simon care întotdeauna se temuse de ei sau pe care ei îl făceau să se simtă prost dispăruse...

Ea simți deodată un ghimpe în inimă și își dădu seama, tresărind, ce se întâmpla. Îi era *dor* de el – dor de Simon. Simon cel care fusese.

— Cred că o să-mi încerc norocul s-o fac pe Isabelle să-mi vorbească, zise Simon. N-are ce să strice.

— Dar e aproape întuneric, zise Clary. Noi le-am spus lui Luke și Amatis c-o să ne întoarcem înainte de apusul soarelui.

— Te conduc eu până acasă, zise Jace. Cât despre Simon, își poate găsi și singur drumul pe întuneric – nu-i așa, Simon?

— Firește că poate, zise Alec cu indignare, de parc-ar fi fost dornic să compenseze disprețuirea lui Simon de mai devreme. Doar e *vampir* – și, adăugă el, abia acum m-am prins că probabil glumeați. Nu mă luați în seamă.

Simon zâmbi. Clary deschise gura să protesteze iarăși... dar o închise la loc. În parte pentru că ar fi fost, știa, nerezonabilă. Și în parte pentru că era o expresie pe chipul lui Jace, când se uita, peste ea, la Simon cu o expresie care o surprinse și o amuți. De amuzament, gândi Clary, amestecat cu recunoștință și poate chiar – cel mai surprinzător dintre toate – un pic de respect.

Era puțin de mers de la noua casă a familiei Lightwood până acasă la Amatis; Clary și-ar fi dorit să fie mai mult. Nu putea scăpa de senzația că fiecare moment pe care îl petrecea cu Jace era cumva prețios și limitat, că se apropiau de un termen final pe jumătate invizibil, care avea să-i despartă pentru totdeauna.

Se uita dintr-o parte la el. El privea drept înainte, aproape ca și când ea n-ar fi fost acolo. Linia profilului său era fină și clar conturată în lumina aruncată de felinarele cu lampa-vrăjitoare de pe stradă. Părul i se ondula pe lângă obraji, fără să-i ascundă de tot cicatricea albă de pe tâmplă, unde avusese o Pecete. Îi putea zări firul de metal sclipind la gâtul lui, unde inelul Morgenstern atârna de lăntișor. Mâna lui stângă era goală; nodurile degetelor păreau carne vie. Deci chiar se vindeca precum mundanii, așa cum îi ceruse Alec.

Ea se înfioră. Jace îi aruncă o privire:

— Ți-e frig?

— Doar mă gândeam, zise ea. Sunt surprinsă că Valentine l-a atacat pe Inchizitor, în loc să se ia de Luke. Inchizitorul era vânător de umbre, pe când Luke... Luke e repudiat. În plus, Valentine îl urăște.

— Dar într-un fel îl respectă, chiar dacă e repudiat, zise Jace.

Iar Clary se gândi la privirea pe care Jace i-o aruncase lui Simon mai devreme; și apoi încercă să nu se mai gândească la ea. Ura să se gândească la Jace și Valentine ca fiind în vreun fel asemănători, chiar și într-un lucru atât de neînsemnat ca o privire.

— Luke încearcă să convingă Conclavul să se schimbe, să gândească altfel, continuă Jace. Este exact ceea ce a făcut și Valentine, chiar dacă scopurile lui au fost... ei bine, nu aceleași. Luke e un iconoclast. Vrea schimbarea. Pentru Valentine, Inchizitorul reprezenta Conclavul vechi, cu vederi înguste, pe care el îl urăște atât de

mult.

— Și au fost prieteni cândva, Luke și Valentine, zise Clary.

— „Urmele a ceea ce fusese odată”, zise Jace, iar Clary își dădu seama că era un citat din ceva, după tonul pe jumătate zeflemitor al vorbelor lui. Din păcate, niciodată nu urăști pe cineva la fel de tare cât urăști persoana la care ai ținut cândva. Îmi închipui că Valentine a plănuit ceva special pentru Luke, pentru mai târziu, după ce preia conducerea.

— Dar n-o să preia conducerea, zise Clary, iar când Jace nu zise nimic, ridică vocea. *Nu o să învingă... nu poate. Nu vrea cu adevărat războiul, nu împotriva vânătorilor de umbre și a repudiaților...*

— Și ce te face să crezi că vânătorii de umbre vor lupta împreună cu repudiații? zise Jace, continuând să n-o privească. Mergeau de-a lungul străzii canalului, iar el se uita la apă, cu hotărâre. Doar fiindcă zice Luke așa? Luke e un idealist.

— Și de ce e așa de rău să fii idealist?

— Nu e. Doar că eu nu sunt, zise Jace, iar Clary simți o săgeată de gheață în inimă, auzindu-i pustiul din glas.

Disperare, mânie, ură. Acestea sunt însușiri de demon. Se poartă în modul în care crede că ar trebui să se poarte.

Ajunseră la casa lui Amatis; Clary se opri lângă scară, întorcându-se cu fața la el.

— Poate, zise ea. Dar nu ești nici ca *el*.

Jace tresări puțin la acestea sau poate doar la fermitatea tonului din vocea ei. Întoarse capul să se uite la ea pentru ceea ce i se păru lui Clary prima oară, de când plecaseră de la Lightwood.

— Clary... începu el și se întrerupse, trăgând scurt aer în piept. Ai sânge pe mânecă. Ești rănită?

Se apropie de ea, apucând-o de încheietură. Clary se uită în jos și văzu, spre surprinderea ei, că el avea dreptate – pe mâneca dreaptă a mantiei avea o pată stacojie neregulată. Ciudățenia era că sângele încă arăta roșu strălucitor. Oare sângele uscat n-ar trebui să fie mai închis la culoare? Se încruntă.

— Țsta nu-i sângele meu.

El se destinse puțin, slăbind strânsoarea încheieturii ei.

— E al Inchizitorului?

Ea clătină din cap.

— De fapt, cred că e al lui Sebastian.

— Sângele lui Sebastian?

— Da... când a venit în sală, acum două nopți, adu-ți aminte, fața îi sângera. Cred că Isabelle îl zgâriase, dar oricum... eu i-am atins fața și mi-am pătat mâneca de sânge. Se uită mai îndeaproape la el. Am crezut că Amatis mi-a spălat mantia, dar se pare că n-a făcut-o.

Se aștepta ca el să-i dea drumul, în schimb el îi ținu încheietura un moment mai lung, examinând sângele, înainte de a-i da drumul la braț, aparent satisfăcut.

— Mulțumesc.

Ea se uită la el o clipă, înainte să clatine din cap.

— N-ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba, nu?

— Nicio șansă.

Ea își aruncă mâinile în sus, exasperată.

— Mă duc înauntru. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse și urcă treptele spre ușa de la intrare a casei lui Amatis. Nu avea de unde să știe că în clipa în care se întoarse cu spatele, zâmbetul dispăruse de pe fața lui Jace, și nici că el rămăsese multă vreme în întuneric după ce ușa se închisese în urma ei, uitându-se după ea și învărtind în neștire un fir de ață între degete.

— Isabelle, zise Simon.

Avusese nevoie de câteva încercări până să găsească ușa ei, dar strigătul „Pleacă de-aici!” care răsună din spatele acesteia, îl convinse că alesese bine.

— Isabelle, lasă-mă să intru!

Se auzi o bufnitură și ușa vibră ușor, de parcă Isabelle ar fi aruncat cu ceva în ea. Probabil un pantof.

— Nu vreau să vorbesc cu tine și Clary. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Lasă-mă în pace, Simon.

— Clary nu-i aici, zise Simon. Și n-am să plec până nu vorbești cu mine.

— Alec! țipă Isabelle. Jace! Faceți-l să plece!

Simon așteptă. Nu se auzi niciun sunet de la parter. Alec fie plecase, fie nu se amesteca.

— Nu sunt aici, Isabelle. Nu sunt decât eu.

Urmă o tăcere. În cele din urmă, Isabelle vorbi din nou. De data asta, vocea ei se auzi mult mai de aproape, de parcă stătea de partea cealaltă a ușii.

— Ești singur?

— Sunt singur, zise Simon.

Ușa se întredeschise. Isabelle își făcu apariția, în furou negru, cu părul atârându-i lung și încurcat pe umeri. Simon n-o văzuse niciodată așa: desculță, cu părul nepieptănat, nemachiată.

— Poți să intri.

Ea trecu pe lângă ea și intră în cameră. În lumina ce venea pe ușă văzu că arăta, cum ar fi spus mama lui, ca o cameră lovită de o tornadă. Hainele erau împrăștiate pe podea, grămezi-grămezi, o geantă de voiaj căscată în mijlocul camerei de parcă explodase. Strălucitorul bici de argint-și-aur al lui Isabelle atârna de unul dintre stâlpii patului, un sutien alb de dantelă, de celălalt. Simon își feri privirea. Draperiile erau trase la fereastră; lămpile, stinse.

Isabelle se trânti pe marginea patului și se uită la el cu amuzament amar.

— Un vampir care roșește. Cine-ar fi crezut? Își ridică bărbia. Deci, te-am lăsat să intri. Ce vrei?

În pofida privirii ei mânioase, Simon se gândi că arăta mai tânără decât de obicei, iar ochii ei păreau uriași și negri, pe fața albă și îngustă. Putu vedea cicatricile albe care-i marcau pielea luminoasă, pe toată suprafața brațelor goale, pe spate și pe clavicule, chiar și pe picioare. *Dacă rămâne vânător de umbre și Clary o să arate așa într-o bună zi, cu cicatrice peste tot*, gândi el. Dar gândul acesta nu-l mai întristă, cum ar fi făcut-o odinioară. Era ceva în modul în care Isabelle își purta cicatricile, de parcă era mândră de ele.

Ținea ceva în mâni, ceva ce învârtea în neștire între degete. Era un obiect mic, care scliffea slab în penumbră. El se gândi pentru o clipă că ar putea fi vreo bijuterie.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Max, zise Simon, n-a fost din vina ta.

Ea nu se uită la el. Se uita la obiectul din mâinile ei.

— Știi ce e ăsta? zise ea și îl ridică.

Părea să fie un soldățel cioplit din lemn. O jucărie de vânător de umbre, își dădu seama Simon, finisată, cu costumul de luptă vopsit negru. Sclipirea argintie pe care o observase el era vopseaua de pe mica sabie pe care o ținea soldățelul; era aproape ștearsă.

— A fost a lui Jace, zise ea, fără să mai aștepte răspunsul lui. A fost singura jucărie pe care o avea când a venit din Idris. Nu știu, poate că a fost cândva o piesă dintr-un set mai mare. Cred că a făcut-o el însuși, dar n-a vorbit niciodată prea mult despre ea. Obişnuia s-o ia cu el peste tot când era mic, întotdeauna, în buzunar sau unde putea.

Apoi, într-o zi, am observat că o avea Max la el. Jace să fi avut vreo treisprezece ani pe atunci. I-a dăruit-o lui Max, bănuiesc, când a crescut prea mare pentru ea. În orice caz, era în mâna lui Max când l-au găsit. A fost ca și când ar fi înșfăcat-o s-o țină strâns când Sebastian... când el...

Vocea i se frânse. Efortul pe care-l făcea să nu plângă era vizibil; gura îi era schimonosită într-o grimasă, de parcă se strâmbase singură.

— Eu ar fi trebuit să fiu acolo, să-l apăr. Ar fi trebuit să fiu acolo să se țină de mine, nu de o stupidă jucărioară de lemn.

Se aruncă pe pat, cu ochii strălucind.

— Îți pierduseși cunoștința, protestă Simon. Ai fost gata să mori, Izzy. N-ai fi putut face nimic.

Isabelle clătină din cap, părul ei ciufulit lovind-o peste umeri. Arăta feroce și sălbatică.

— Ce știi tu despre asta? întrebă ea. Știi că Max a venit la noi, în seara în care a murit, și ne-a spus că văzuse pe cineva urcând în turnurile demonilor, iar eu i-am spus că a visat și l-am expediat? Și el avusese dreptate. Pariez că bastardul ăla de Sebastian a fost cel care a urcat pe turnuri, ca să suprime protecțiile. Și Sebastian l-a ucis, ca să nu mai poată spune nimănui ce văzuse. Dacă l-aș fi ascultat măcar – doar o secundă să-i fi acordat să-l ascult –, nu s-ar fi întâmplat.

— Nu aveai cum să știi, zise Simon. Cât despre Sebastian... n-a fost cu adevărat ruda familiei Penhallow. I-a păcălit pe toți.

Isabelle nu păru surprinsă.

— Știu, zise ea. V-am auzit vorbind cu Jace și Alec. Am ascultat din capul scării.

— Ai tras cu urechea?

Ea ridică din umeri.

— Până la partea aceea când ai spus că o să vii să vorbești cu mine. Atunci m-am întors aici. N-aveam chef să te văd. Se uită la el dintr-o parte. Recunosc totuși: ești insistent.

— Uite, Isabelle.

Simon făcu un pas înainte. În mod ciudat, fu brusc conștient de faptul că ea nu era îmbrăcată propriu-zis, așa că se abținu să pună o mână pe umărul ei sau să facă vreun alt gest deschis de mângâiere.

— Când a murit tata, am știut că n-a fost vina mea, dar m-am tot gândit, neîncetat, la toate lucrurile pe care le-aș fi putut face, pe care ar fi trebuit să le spun înainte de a muri el.

— Mda, ei bine, în cazul de față *este* vina mea, zise Isabelle. Și ceea ce ar fi trebuit să fac eu era să ascult. Și ceea ce încă pot să fac este să-i iau urma bastardului care a făcut asta și să-lucid.

— Nu sunt sigur că o să ajute...

— De unde știi tu? întrebă Isabelle. Tu ai găsit persoana responsabilă de moartea tatălui tău și ai ucis-o?

— Tata a suferit un infarct, zise Simon. Deci, nu.

— Atunci nu știi despre ce vorbești, nu-i așa? Isabelle își ridică bărbia și se uită drept la el. Vino aici!

— Ce?

Ea îi făcu imperios semn cu degetul.

— Vino *aici*, Simon.

Cu îndoială, el se duse spre ea. Ajuns la un pas distanță, ea îl înșfăca de pieptul cămășii, trăgându-l spre ea. Fețele lor erau la numai câțiva centimetri una de alta; el putea vedea cum pielea de sub ochii ei strălucea de la urmele lacrimilor recente.

— Știi de ce am cu adevărat nevoie în momentul ăsta? zise ea, rostind fiecare

cuvânt foarte clar.

— Hm, făcu Simon. Nu!

— Să mi se abată atenția, zise ea și, cu o jumătate de întoarcere, îl aruncă brusc, cu tot corpul, pe pat, lângă ea.

El ateriză pe pat, într-o grămadă amestecată de haine.

— Isabelle, protestă neconvingător Simon, chiar crezi că asta o să te facă să te simți mai bine?

— Crede-mă, zise Isabelle, punându-i o mână pe piept, chiar deasupra inimii lui imobile. Deja mă simt mai bine.

Clary stătea întinsă pe pat, trează, uitându-se la singura pată de lumină a lunii care-și croise drum peste tavan. Nervii îi erau încă prea întinși de la evenimentele zilei pentru a putea să adoarmă, și n-o ajutase nici faptul că Simon nu se întorsese înainte de cină – sau măcar după. În cele din urmă, își exprimă îngrijorarea în fața lui Luke, care-și aruncase o haină pe umeri și se dusese până la familia Lightwood. Se întorsese părând amuzat.

— Simon e bine, Clary, zise el. Du-te la culcare.

După care plecase din nou, cu Amatis, la o altă întrunire interminabilă de-a lor în Sala Acordurilor. Ea se întrebă dacă între timp ștersese cineva sângele Inchizitorului.

Cum nu avea nimic altceva de făcut, se dusese la culcare, dar somnul se încăpățâna să nu se apropie de ea. Clary îl tot vedea pe Valentine, în mintea ei, vârând mâna în Inchizitor și smulgându-i inima din piept. Modul în care se întorsese spre ea și-i spusese *Tu ține-ți gura închisă. De dragul fratelui tău, dacă nu de al tău.* Și mai presus de toate, secretele pe care le aflase de la Ithuriel apăsau ca o povară pe pieptul ei. Și sub toate aceste îngrijorări se afla frica, la fel de neîncetată ca bătăile inimii, că mama ei va muri. Unde era Magnus?

Se auzi un foșnet pe lângă draperii și deodată camera fu inundată de lumina lunii. Clary se ridică arc în capul oaselor, căutând înnebunită cu mâna pumnalul de seraf pe care-l ținea pe noptieră.

— E-n regulă! O mână se așeză peste a ei – o mână subțire, cu cicatrice, cunoscută. Eu sunt.

Clary răsuflă zgomotos, iar el își trase mâna înapoi.

— Jace, zise ea. Ce cauți aici? Ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, el nu răspunse, iar ea se răsuci să se uite trăgându-și așternutul în jurul corpului. Simțea că roșise, acut de conștientă de faptul că purta doar pantalonii de pijama și o cămașuță subțire, apoi îi văzu expresia și stinghereala i se risipi.

— Jace? șopti ea.

El stătea la capul patului ei, încă îmbrăcat în hainele albe de doliu și nu exista nimic ușuratic, sarcastic sau distant în modul în care se uita la ea. Era foarte palid, iar ochii lui arătau obsedați și aproape negri de încordare.

— Te simți bine?

— Nu știu, zise el, buimac ca o persoană care s-a trezit dintr-un vis. N-am vrut să vin aici. M-am tot plimbat pe-afară în noapte – nu puteam să dorm – și mă tot trezeam venind aici. La tine.

Ea se ridică mai dreaptă, lăsând așternuturile să-i cadă pe umeri.

— De ce nu poți să dormi? S-a întâmplat ceva? întrebă ea și imediat se simți prost – ce nu se întâmplase?

Cu toate acestea, Jace abia păru că aude întrebarea.

— Trebuia să te văd, zise el, mai mult pentru sine. Știu că nu se cuvine. Dar trebuia.

— Ei bine, stai jos, atunci, zise ea, trăgându-și picioarele ca să-i facă loc să se așeze

pe marginea patului. Pentru că mă sperii foarte tare. Ești sigur că nu s-a întâmplat nimic?

— N-am spus că nu s-a întâmplat nimic.

Se așază pe pat, cu fața la ea. Era destul de aproape ca ea să fi putut să se aplece și să-l sărute...

— Nu e de rău, zise Jace, și nu e nici vreo veste. E opusul noutății. E ceva ce am știut dintotdeauna, ca și tine... probabil că și tu știi. Dumnezeu știe că n-am ascuns deloc prea bine acest lucru.

Ochii lui îi cercetară fața, pe îndelete, ca și cum voia s-o memoreze.

— S-a întâmplat, zise el și șovăi... că mi-am dat seama de ceva.

— Jace, șopti ea deodată și, fără un motiv clar, i se făcu frică de ceea ce se pregătea el să spună. Jace, nu trebuie să...

— Încercam să mă duc... undeva, zise Jace. Dar eram împins mereu aici. Nu m-am putut opri din mers, nu m-am putut opri din gândit. La prima oară când te-am văzut și cum după aceea nu te-am mai putut uita. Am vrut, dar nu m-am putut opri. L-am silit pe Hodge să mă lase să fiu eu cel care să vină să te găsească și să te aducă la Institut. Și chiar de atunci, din cafeneaua aia stupidă, când te-am văzut stând pe canapea cu Simon, chiar de *atunci* mi s-a părut o greșală – eu ar fi trebuit să fiu cel care să stea cu tine. Cel care să te facă să râzi așa. N-am putut scăpa de senzația aceea. Că ar fi trebuit să fiu eu acela. Și cu cât te cunoșteam mai bine, cu atât mai tare simțeam așa – niciodată nu mi se mai întâmplase asta înainte. Întotdeauna când voiam o fată și ajungeam s-o cunosc, după aceea n-o mai voiam, dar cu tine sentimentul doar a crescut mai tare și mai tare până în noaptea aceea, când ai apărut la Renwick și am știut. Și apoi să aflu motivul pentru care simțeam în felul ăsta – de parcă ai fi fost o parte din mine pe care o pierdusem și nu știusem niciodată că-mi lipsește până nu te-am văzut din nou –, că motivul era acela că tu erai *sora* mea, mi s-a părut un soi de glumă a Universului. De parcă Dumnezeu scuipa pe mine. Nici măcar nu știu de ce – pentru că am crezut cu adevărat că te-aș putea avea, că aș *merita* așa ceva, să fiu atât de fericit? Nu-mi puteam imagina ce făcusem de fusesem pedepsit...

— Dacă tu ai fost pedepsit, zise Clary, atunci am fost și eu la fel. Pentru că toate lucrurile acela pe care le-ai simțit tu, le-am simțit și eu, dar nu putem... trebuie să încetăm să simțim în felul ăsta, pentru că e singura noastră șansă.

Măinile lui Jace erau strânse cu putere pe lângă el.

— Singura noastră șansă pentru ce?

— Să fim totuși împreună. Pentru că altminteri nu mai putem niciodată să fim unul în preajma celuilalt, nici măcar în aceeași încăpere, iar eu nu pot îndura asta. Mai degrabă te am în viața mea chiar și ca frate, decât să nu te am deloc...

— Și adică eu să stau deoparte când tu te întâlnești cu alți băieți, te îndrăgostești de altcineva, te căsătorești...? Vocea îi deveni mai aspră. Și în tot acest timp, să mor câte puțin în fiecare zi, privind?

— Nu. N-o să-ți mai pese până atunci, zise ea, întrebându-se chiar în clipa în care rostea aceste vorbe dacă ea ar fi suportat ideea unui Jace căruia să nu-i mai pese.

Ea nu se gândise atât de departe în viitor cum făcuse el, iar când încercă să se închipuie privindu-l pe el îndrăgostindu-se de altcineva, căsătorindu-se cu altcineva, nici măcar nu putea vizualiza așa ceva, nu putea vizualiza decât un tunel gol și întunecat care se întindea în fața ei, pentru totdeauna.

— Te rog. Dacă nu spunem nimic... dacă doar ne prefacem...

— Nicio prefăcătorie, zise Jace, cu perfectă claritate. Eu te iubesc pe tine și o să te iubesc până o să mor, iar dacă există o viața după, o să te iubesc și atunci.

Ea își ținu răsufarea. O spusese – cuvintele de la care nu mai era cale de

întoarcere. Se strădui să răspundă, dar nu-i veni nimic în minte.

— Și știi că te gândești că eu vreau să fiu cu tine doar ca să... ca să-mi arăt mie ce monstru sunt, zise el. Și poate că sunt un monstru. Nu știu să răspund la asta. Dar ceea ce știu e că și dacă am sânge de demon în mine, am și sânge de om, totodată. Și nu te-aș fi putut iubi așa cum o fac, dacă n-aș fi fost măcar un pic uman. Pentru că demonii vor. Dar nu iubesc. Iar eu...

Se ridică în picioare, cu un soi de bruschețe, și străbătu odaia până la fereastră. Păru pierdut, la fel de pierdut cum stătuse și în Sala cea mare, lângă trupul neînsuflețit al lui Max.

— Jace? zise Clary, alarmată, iar când el nu răspunse, se ridică în picioare și se duse la el, punându-și mâna pe brațul lui.

El continuă să se uite țintă pe fereastră; reflecțiile lor în geam erau aproape transparente – contururi fantomatice ale unui băiat înalt și unei fete mai mici, care se agățase neliniștită de mâneca lui.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ar fi trebuit să ți-o spun așa, zise el, fără să se uite la ea. Îmi pare rău. Asta a fost probabil prea mult deodată. Ai părut atât de... șocată.

Tensiunea din vocea lui era ca o sârmă zbârnâitoare.

— Am fost, zise ea. Mi-am petrecut ultimele câteva zile întrebându-mă dacă mă urăști. Și apoi te-am văzut în seara asta, și am fost aproape sigură că mă urai.

— Să te urăsc? repetă el, uitându-se buimăcit. Întinse mâna și-i atinse fața, ușor, doar cu vârful degetelor pe piele. Ți-am spus că n-am putut dormi. Măine, la miezul nopții, vom fi ori în război, ori sub conducerea lui Valentine. Asta ar putea fi ultima noapte din viața noastră, cu siguranță ultima cât de cât obișnuită. Ultima noapte în care mergem la culcare și ne trezim, așa cum am făcut-o întotdeauna. Și eu nu mă puteam gândi decât că voiam să mi-o petrec cu tine.

Inima ei îi tresăltă puternic.

— Jace...

— Nu m-am referit la modul ăla, zise el. N-o să te ating, nu dacă nu vrei tu. Știu că e greșit – Doamne, e greșit în atâtea feluri –, dar am vrut doar să dorm cu tine și să mă trezesc cu tine, numai o dată, numai o dată în viața mea.

În vocea lui era disperare.

— E vorba doar despre noaptea asta. În marea schemă a lucrurilor, cât poate conta o singură noapte?

Dar gândește-te cum o să ne simțim dimineată. Gândește-te c-o să fie mult mai rău dacă ne vom preface că nu însemnăm nimic unul pentru altul în fața tuturor celorlalți, după ce am petrecut noaptea împreună, chiar dacă tot ce facem e să dormim E ca și când ai lua un pic de drog – nu te face decât să vrei mai mult.

Dar tocmai de-asta îi spusese el ceea ce îi spusese, își dădu ea seama. Pentru că nu era adevărat, nu pentru el; nu exista nimic care ar fi putut face situația mai rea, la fel cum nu exista nimic care s-o facă mai bună. Ceea ce simțea era la fel de definitiv ca o sentință pe viață, și ar fi putut ea cu adevărat să spună că pentru ea era cu totul diferit? Și chiar dacă spera că ar putea fi, chiar dacă spera că poate într-o bună zi avea să fie convinsă de trecerea timpului, de judecată sau de uzură să nu mai simtă așa, nu conta. Nu exista nimic pe care să-l fi dorit mai mult vreodată în viața ei decât noaptea asta cu Jace.

— Atunci trage draperiile înainte să vii în pat, zise ea. Nu pot să dorm dacă e atât de multă lumină în cameră.

Expresia zugrăvită pe fața lui era de pură neîncredere. Nu se așteptase ca ea să spună da, își dădu seama Clary, cu surprindere, iar în clipa următoare, el o prinse și o strânse în brațe, cu fața îngropată în părul ei încă ciufulit de somn.

— Clary...

— Hai în pat, zise ea încetișor. E târziu.

Se îndepărtă de el și se întoarse către pat, urcându-se în el și trăgându-și pătura până la brâu. Cumva, uitându-se la el astfel, aproape că-și putea închipui că lucrurile fuseseră diferite, că asta se petrecea peste mulți ani de-acum încolo și că ei fuseseră împreună atât de multă vreme, încât făcuseră asta de sute de ori, că fiecare noapte le aparținuse și nu doar aceasta. Își propti bărbia în palme și îl privi în timp ce el întindea mâna să tragă brusc draperiile și apoi își descheie fermoarul jachetei albe, atârând-o pe speteaza unui scaun. Purta un tricou cenușiu pal pe dedesubt, iar Pecețile care i se împleteau pe brațele goale străluceau întunecat, când își desfăcu centura cu arme și o lăsă pe podea.

Își desfăcu șireturile de la bocanci și se descălță, veni către pat, unde se întinse cu foarte mare grijă lângă Clary. Stând pe spate, își întoarse capul să se uite la ea. O geană de lumină se strecura pe lângă marginile draperiei, doar atât cât ea să-i poată vedea conturul feței și strălucirea intensă a ochilor.

— Noapte bună, Clary, zise el.

Măinile lui erau cu palmele în jos pe pat – își ținea brațele pe lângă corp, de o parte și de alta. Abia părea că respiră; ea nu era sigură că ea însăși respira. Își strecură mâna peste așternuturi, doar atât cât să-și atingă degetele – atât de ușor, încât ea probabil că nici nu și-ar fi dat seama dacă ar fi atins pe altcineva decât pe Jace; dar așa, terminațiile nervoase din vârful degetelor ei o furnicău ușor, de parcă le-ar fi ținut deasupra unei flăcări joase. Îl simți încordat lângă ea, apoi relaxat. Închisese ochii, iar genele lui aruncau umbre fine pe arcul pomeților. Gura îi schița un zâmbet ca și când ar fi simțit că ea îl privea, iar ea se întrebă cum avea să arate dimineață, cu părul ciufulit și cearcăne sub ochi. Mai presus de toate, gândul o făcu să tresalte de bucurie.

Își împleti degetele cu ale lui.

— Noapte bună, șopti ea.

Ținându-se de mână precum copiii din poveste, ea adormi lângă el în întuneric.

15

LUCRURILE SE DESTRAMĂ

Luke petrecu cea mai mare parte a nopții urmărind înaintarea lunii pe acoperișul transparent al Sălii Acordurilor, ca o monedă de argint rostogolindu-se pe suprafața transparentă a unei mese de sticlă. Când luna era aproape plină, cum era acum, simțea cum i se ascut vederea și simțul mirosului, chiar și atunci când era în formă omenească. Acum, de pildă, putea simți mirosul nădușelii de îndoială din sală și, sub el, pe cel acid al fricii. Putea simți neastâmpărul îngrijorării haitei sale de lupi din Pădurea Brocelind, în timp ce se plimbau în sus și-n jos în întunericul de sub copaci și așteptau vești de la el.

— Lucian! Vocea lui Amatis în urechea lui era gravă, dar pătrunzătoare. *Lucian!*

Smuls brusc din reverie, Luke se chinui să-și fixeze ochii obosiți asupra scenei de dinaintea lui. Era un mic grup zdrențăros, al celor care se învoiseră măcar să-i asculte planul. Mai puțini decât sperase el. Pe mulți dintre ei îi cunoscuse în viața lui de odinioară, din Idris – soții Penhallow, soții Lightwood, soții Ravenscar; și tot atâția pe care tocmai îi cunoscuse, ca soții Monteverde, ce conduceau Institutul din Lisabona și vorbeau într-un amestec de portugheză și engleză, sau ca Nasreen Chaudhury, șefa

cu trăsături hotărâte a Institutului din Mumbai. Sariul ei verde era brodat cu rune elaborate, cu fir de argint atât de strălucitor, încât Luke se ferea instinctiv ori de câte ori ea trecea prea aproape de el.

— Serios, Lucian, zise Maryse Lightwood.

Fața ei mică și albă era trasă de oboseală și mâhnire. Luke nu se așteptase din partea ei sau a soțului ei să vină, dar fuseseră de acord aproape imediat ce le pomenise de întrunire. Își zise că s-ar fi convenit să fie recunoscător că erau totuși acolo, chiar dacă durerea o făcuse pe Maryse mai nervoasă decât de obicei.

— Tu ești cel care ne-ai chemat pe toți aici; măcar atâta poți să faci, să fii atent.

— *A fost.* Amatis ședea cu picioarele sub ea ca o adolescentă, dar expresia chipului ei era fermă. Nu e vina lui Lucian că ne învățăm în cerc de o oră și mai bine.

— Și o să ne mai învățăm, până vom găsi o *soluție*, zise Patrick Penhallow, cu o notă de iritare în glas.

— Cu tot respectul, Patrick, zise Nasreen, cu accentul ei sacadat, s-ar putea să nu fie nicio *soluție* la această problemă. Cel mai bun lucru la care putem spera este un plan.

— Un plan care să nu implice nici sclavia în masă, nici... începu Jia, soția lui Patrick, dar se întrerupse brusc, mușcându-și buza.

Era o femeie frumoasă, zveltă, care semăna foarte mult cu fiica ei, Aline. Luke își amintea când Patrick fugise la Institutul din Beijing și se căsătorise cu ea. Fusesse ceva ca un scandal, de parcă s-ar fi considerat că trebuia să se însoare cu fata din Idris, pe care părinții săi i-o aleseseră deja. Dar lui Patrick nu-i plăcuse niciodată să facă precum i se spunea, o calitate pentru care Luke îi era acum recunoscător.

— Sau să ne aliem cu repudiații? sfârși Luke pentru ea. Mă tem că nu există altă cale, ca să se evite asta.

— Nu asta e problema și o știi bine, zise Maryse. Toată treaba e cu locurile din Consiliu. Conclavul n-o să fie niciodată de acord cu asta. Știi bine. *Patru* locuri...

— Nu patru, zise Luke. Câte unul pentru spiritele naturii, pentru Copiii Lunii și pentru Copiii lui Lilith.

— Magicienii, elfii și licantropii, zise blând Senhor Monteverde, cu sprâncenele ridicate. Dar vampirii?

— Nu mi-au promis încă nimic, recunosc Luke. Și nici eu nu le-am promis lor ceva. S-ar putea să nu fie prea dornici să se alăture Consiliului; nu sunt deloc prea toleranți cu cei din neamul meu, nici nu se dau în vânt după întruniri și reguli. Dar ușa le e deschisă, dacă se vor răzgândi.

— Malachi și ai lui nu vor accepta niciodată așa ceva și, fără ei s-ar putea să nu avem prea multe voturi în Consiliu, murmură Patrick. De altfel, fără vampiri, ce șansă mai avem?

— Una foarte bună, se răsti Amatis, care părea să creadă în planul lui Luke chiar mai mult decât el însuși. Sunt mulți repudiați care vor lupta alături de noi și sunt cu adevărat puternici. Numai magicienii...

Clătinând din cap, Senhora Monteverde se întoarse către soțul ei.

— Planul ăsta e nebunesc. Nu va merge niciodată. Repudiații nu sunt de încredere.

— A mers în timpul răzmeriței, zise Luke.

Buzele doamnei portugheze se strâmbară.

— Numai pentru că Valentine lupta în fruntea unei armate de smintiți, zise ea. Nu de demoni. Și de unde știm că foștii membri ai Cercului său nu se vor întoarce la el, în clipa în care îi va chema de partea lui?

— Ai grijă la ce spui, Senhora, tună surd Robert Lightwood.

Era prima oară când vorbea, după mai bine de o oră; își petrecuse mai toată seara nemișcat, paralizat de amărăciune. Pe fața lui erau cute despre care Luke ar fi putu

jura că nu le avusese în urmă cu trei zile. Chinul din sufletul său se vedea limpede în umerii încordați și în pumnii strânși; Luke cu greu i-ar fi putut reproșa atitudinea. Nu-l plăcuse niciodată prea mult pe Robert, dar era dureros să vezi un bărbat atât de impunător devenit neajutorat de mahnire.

— Dacă ai impresia că eu m-aș alătura lui Valentine după moartea lui Max... el mi-a ucis băiatul...

— Robert, murmură Maryse și puse o mână pe brațul lui.

— Dacă nu ne alăturăm lui, zise Senhor Monteverde, *toți* copiii noștri ar putea muri.

— Dacă așa gândiți, atunci de ce sunteți aici? Amatis se ridică în picioare. Credeam că ne-am înțeles...

Și eu la fel. Pe Luke îl durea capul. Așa era întotdeauna cu ei, se gândi el, doi pași înainte, un pas înapoi. Erau la fel de răi ca și militanții repudiaților, dacă s-ar fi putut vedea. Probabil că ar fi dus-o cu toții mai bine dacă și-ar fi rezolvat problemele prin luptă, cum făcea haita...

O mișcare scurtă la ușile Sălii îi atrase atenția. Durase doar o clipă și dacă n-ar fi fost aproape lună plină, poate că n-ar fi văzut sau n-ar fi recunoscut silueta care trecea grăbită prin fața ușilor. Se întrebă pentru o clipă dacă avea vedenii. Uneori, când era foarte obosit, i se părea c-o vedea pe Jocelyn – în tremurul unei umbre, în jocul luminii pe un perete.

Dar asta nu era Jocelyn. Luke se ridică în picioare.

— Mă duc vreo câteva minute să iau aer. Mă întorc.

Îi simți petrecându-l cu privirea în timp ce-și croia drum spre ușile de la intrare – toți, chiar și Amatis. Senhor Monteverde îi șopti ceva soției sale, în portugheză; Luke prinse *lobo*, cuvântul pentru „lup”, din șuvoiul vorbelor. *Își închipuie probabil că mă duc afară să alerg în cerc și să latru la lună.*

Aerul de-afară era proaspăt și rece, iar cerul cenușiu ca o placă de oțel. Zorii înroșiseră cerul la răsărit și dăduseră o nuanță trandafirie treptelor de marmură albă din fața ușilor de intrare în Palat. Jace îl aștepta, la jumătatea scării. Hainele albe de doliu pe care le purta îl lovira pe Luke ca o palmă peste față, o reamintire a tot ce înduraseră ei aici și ce se pregăteau să mai îndure încă.

Luke se opri la câteva trepte mai sus de Jace.

— Ce faci aici, Jonathan?

Jace nu spuse nimic, iar Luke înjură în minte pentru că uitase – lui Jace nu-i plăcea să i se spună Jonathan și, de regulă, la acest nume răspundea cu o remarcă tăioasă. De data asta totuși, păru să nu-i pese. Chipul pe care îl ridică spre Luke era la fel de sumbru ca al oricărui adult din Sală. Deși Jace mai avea un an până devenea adult după Legea Conclavului, deja văzuse în scurta sa viață lucruri mai rele decât și-ar fi putut imagina cei mai mulți adulți.

— Ți cauți părinții?

— Vrei să spui soții Lightwood? Jace clătină din cap. Nu. Nu cu ei vreau să vorbesc. Te căutam pe tine.

— E în legătură cu Clary? Luke coborî câteva trepte până ajunse chiar lângă el. E teafără?

— E bine.

Numele lui Clary păru să-l facă pe Jace să se încordeze mai tare și, prin urmare, îi făcu nervii lui Luke să scapere – dar Jace n-ar fi spus niciodată despre Clary că era bine, dacă n-ar fi fost într-adevăr așa.

— Atunci ce e?

Jace se uită dincolo de el, spre ușile Sălii.

— Cum merge acolo? Vreun progres?

— Nu chiar, recunosc Luke. Oricât nu vor să i se predea lui Valentine, ideea

repudiaților în Consiliu le place încă mai puțin. Iar fără promisiunea locurilor în Consiliu, oamenii mei n-or să lupte.

Ochii lui Jace scoaseră fulgere.

— Conclavul o să urască ideea.

— Nu trebuie s-o iubească. Trebuie doar s-o placă puțin mai mult decât le place ideea sinuciderii.

— Or să refuze, îl preveni Jace. Eu le-aș da un termen-limită dac-aș fi în locul tău. Conclavul lucrează mai bine cu termene-limită.

Luke nu se putu abține să zâmbească.

— Toți repudiații pe care îi pot chema la luptă se vor apropia de Poarta de Nord, la apusul soarelui. Dacă până atunci Conclavul cade de acord să lupte împreună cu ei, vor intra în oraș. Dacă nu, vor face cale întoarsă. N-aș putea să amân mai mult de-atât – abia ne rămâne destul timp să ajungem la Brocelind până la miezul nopții, dacă e cazul.

Jace fluieră.

— Asta-i dramatic. Speri că vederea tuturor acelor repudiați să-i inspire pe cei din Conclav sau să-i sperie?

— Probabil câte puțin din amândouă. Mulți dintre membrii Conclavului sunt atașați la Institute, ca voi; ei sunt mult mai obișnuiți cu vederea repudiaților. Nativul idrisian mă îngrijorează pe mine. Vederea repudiaților la porțile lor le poate stârni panica. Pe de altă parte, le-ar prinde bine să li se aducă aminte cât sunt de vulnerabili.

Ca la un semnal, privirea lui Jace se îndreptă în sus, spre ruinele Citadelei, o cicatrice neagră pe versantul dealului de deasupra orașului.

— Nu sunt sigur că are cineva nevoie de mai multe amintiri decât aceea.

Își întoarse privirea la Luke, cu ochii săi limpezi foarte serioși.

— Vreau să-ți spun ceva și vreau să rămână între noi.

Luke nu-și putu ascunde surprinderea.

— De ce să-mi spui mie? De ce nu soților Lightwood?

— Pentru că tu ești conducătorul aici, în realitate. Și știi asta.

Luke șovăi. Ceva din fața albă și obosită a lui Jace îi atrase simpatia, deși era extenuat – simpatia și dorința de a-i arăta acestui băiat, care fusese atât de urât trădat și folosit de adulți la viața lui, că nu toți adulții erau așa, că existau unii pe care se putea bizui.

— Bine.

— Și, zise Jace, pentru că am încredere că vei ști cum să-i explici lui Clary.

— Ce să-i explic lui Clary?

— De ce trebuie s-o fac.

Ochii lui Jace erau larg deschiși în fața soarelui care răsărea; asta îl făcea să pară cu vreo câțiva ani mai tânăr.

— Mă duc după Sebastian, Luke. Știu cum să-l găsesc și o să-l urmăresc până mă va conduce la Valentine.

Luke răsuflă zgomotos, surprins.

— *Știi cum să-l găsești?*

— Magnus mi-a arătat cum să folosesc o vrajă de găsim a urmelor când am stat la el, în Brooklyn. Încercam atunci să folosim inelul tatălui meu ca să-l găsim. N-a mers, dar...

— Nu ești magician. N-ar trebui să poți să faci o vrajă de urmărire.

— Astea sunt rune. Exact cum m-a urmărit Inchizitoarea când am fost să-l văd pe Valentine pe vas. Tot ce-mi trebuie ca să le fac să meargă e ceva de la Sebastian.

— Dar am fost acasă la Penhallow. N-a lăsat nimic în urmă. Camera lui era absolut goală, probabil exact din pricina asta.

— Am găsit eu ceva, zise Jace. Un fir de ață înmuiat în sângele lui. Nu e mult, dar e destul. L-am încercat și a mers.

— Nu poți să te duci să alergi după Valentine de unul singur, Jace. N-o să te las.

— Nu mă poți opri. Nu chiar. Doar dacă nu vrei să te lupți cu mine, chiar aici, pe treptele astea. Și n-ai să învingi. Știi asta la fel de bine ca și mine.

Era o tonalitate ciudată în vocea lui Jace, un amestec de siguranță și de ură de sine.

— Uite, oricât de hotărât ai fi să faci pe eroul solitar...

— Eu nu sunt erou, zise Jace. Vocea lui sună limpede și fără inflexiuni, de parcă ar fi enunțat cel mai simplu lucru.

— Gândește-te ce-o să însemne asta pentru familia Lightwood, chiar dacă n-o să ți se întâmple nimic. Gândește-te la Clary...

— Crezi că nu m-am gândit la Clary? Crezi că nu m-am gândit la familia mea? De ce îți închipui că fac asta?

— Crezi că nu-mi amintesc cum e să ai șaptesprezece ani? răspunse Luke. Să ai impresia că tu ai puterea să salvezi lumea, și nu doar puterea, dar și responsabilitatea...

— Uită-te la mine, zise Jace. Uită-te la mine și spune-mi că sunt doar un băiat obișnuit de șaptesprezece ani.

Luke oftă.

— Nu e nimic obișnuit la tine.

— Acum spune-mi că e cu neputință. Spune-mi că sugestia mea nu poate fi dusă la îndeplinire.

Fiindcă Luke tăcea, Jace continuă:

— Uite, planul tău e foarte bun, după câte se pare. Să aduci repudiații, să luptați cu toate forțele împotriva lui Valentine la porțile lui Alicante. E mai bine așa, decât să te întinzi la pământ și să-l lași să calce peste tine. Dar el o să se aștepte la asta. N-o să-l luați prin surprindere. Dar ar putea să nu știe că Sebastian a fost urmărit. E o șansă, cel puțin, și trebuie să ne folosim de orice mijloace putem.

— S-ar putea să fie adevărat, zise Luke. Dar asta e prea mult să aștepti de la o singură persoană. Chiar dacă aceea ești tu.

— Bine, dar nu înțelegi? Nu se poate să fiu decât eu, zise Jace, cu disperarea strecurându-i-se în glas. Chiar dacă Valentine simte că îl urmăresc, s-ar putea să mă lase să mă apropii destul de mult...

— Destul, ca să faci ce?

— Să-lucid, zise Jace. Ce altceva?

Luke se uită la băiatul care stătea mai jos, pe trepte. Ar fi vrut, cumva, să poată pătrunde prin el și s-o vadă pe Jocelyn în fiul ei, așa cum o vedea în Clary, dar Jace era întotdeauna numai el însuși – închis, singur și aparte.

— Ai putea să faci așa ceva? zise Luke. Ai putea să-ți ucizi propriul tată?

— Da, zise Jace, cu vocea la fel de îndepărtată ca un ecou. Acum urmează momentul în care tu îmi spui că nu pot să-lucid, pentru că este totuși tatăl meu, iar paricidul este o crimă de neiertat?

— Nu. E momentul în care îți spun că trebuie să fii sigur că ești capabil de așa ceva, zise Luke și își dădu seama, spre surprinderea lui, că o parte din el deja acceptase că Jace se va duce să facă exact ceea ce spusese că avea să facă și că el îl va lăsa. Nu poți să faci toate astea, să-ți retezi legăturile de-aici și să-l vânezi pe Valentine de unul singur, doar ca să te împiedici la ultimul obstacol.

— Oh, zise Jace, sunt capabil de asta. Își mută privirile de la Luke, în josul treptelor, spre piața care, până deunăzi, fusese plină de morți. Tata m-a făcut ceea ce sunt. Și îl urăsc pentru asta. Pot să-lucid. El însuși s-a asigurat de asta.

Luke clătină din cap.

— Indiferent de creșterea pe care ai primit-o, Jace, ai luptat împotriva ei. El n-a reușit să te pervertească...

— Nu, zise Jace. N-a fost nevoie s-o facă.

Își ridică ochii spre cerul vârstat cu albastru și cenușiu; păsările își începuseră ciripitul de dimineață în copacii de pe marginea pieței.

— Ar trebui să plec.

— Vrei să transmit ceva familiei Lightwood?

— Nu. Nu le spune nimic. Or să dea vina pe tine, dacă află c-ai știut ce voiam să fac și m-ai lăsat totuși să plec. Am lăsat bilete, adăugă el. O să înțeleagă ei.

— Și atunci de ce...

— De ce ți-am spus toate astea? Pentru că am vrut să știi și tu. Am vrut să ai asta în minte, când îți faci planul de bătălie. Că eu sunt acolo căutându-l pe Valentine. Dacă îl găsesc, o să-ți trimit un mesaj. Zâmbi fugar. Gândește-te la mine ca la planul tău de rezervă.

Luke îl apucă strâns de mână.

— Dacă tatăl tău n-ar fi cine este, zise el, ar fi mândru de tine.

Jace păru surprins pentru o clipă, după care roși brusc și își trase mâna înapoi.

— Dacă ai ști... începu el și își mușcă buza. Nu contează. Mult noroc, Lucian Graymark. *Ave atque vale!*

— Să sperăm că nu va fi chiar ultimul rămas-bun, zise Luke.

Soarele se ridica acum grăbit pe boltă, iar când Jace își ridică fruntea, încruntându-se la subita intensificare a luminii, pe fața lui era zugrăvit ceva care-l izbi pe Luke – un amestec de vulnerabilitate și de mândrie încăpățanată.

— Îmi aduci aminte de cineva, zise el, fără să se gândească. De cineva de-acum mulți ani.

— Știu, zise Jace, cu o strâmbătură amară. Îți aduc aminte de Valentine.

— Nu, zise Luke, cu voce mirată; dar când Jace se întoarse cu spatele, asemănarea se șterse, alungând nălucile din amintire. Nu... nu mă gândeam nicidecum la Valentine.

În momentul în care Clary se trezi, știu că Jace plecase, chiar mai înainte de a deschide ochii. Mâna ei, întinsă de-a curmezișul patului, era singură; niciun deget nu răspundea apăsării degetelor sale. Se ridică în capul oaselor încet, cu inima strânsă.

Trebuie să fi tras înapoi draperiile înainte de a pleca, pentru că fereastra era deschisă și raze strălucitoare de soare târcau patul. Clary se întrebă de ce n-o trezise lumina. După poziția soarelui, trebuia să fie după-amiază. Își simțea capul greu și confuz, ochii încețoșați. Poate doar pentru că nu avusese niciun coșmar peste noapte, pentru prima oară după atât de multă vreme, iar corpul ei se lăsase furat de somn.

Abia când se ridică observă bucata de hârtie de pe noptieră. O luă, și un zâmbet îi flutură în colțurile gurii – deci Jace lăsase un bilet –, iar când ceva greu alunecă de sub hârtie și zornăi pe podea, la picioarele ei, de surpriză sări cât colo, crezând că era viu.

Rămase la picioarele ei, un colac de metal strălucitor. Știu ce era mai înainte de a se apleca și a-l culege de jos. Lănțișorul și inelul de argint pe care Jace le purta la gât. Inelul familiei. Rareori îl văzuse fără el. O subită senzație de groază o străbătu.

Deschise biletul și citi repede primele rânduri: *În pofida tuturor celorlalte, nu pot îndura gândul că acest inel s-ar pierde pentru totdeauna, și nici gândul, la fel de dureros, de a te părăsi pe tine pentru totdeauna. Și deși nu am de ales în privința unuia, cel puțin pot să aleg ce să fac în privința celuilalt.*

Restul scrisorii păru să se dizolve într-o ceață de litere fără înțeles; trebui s-o

citească de vreo câteva ori ca să înțeleagă ceva. Iar când în sfârșit înțelese, rămase cu ochii în jos, la hârtia care flutura în mâna ei tremurătoare. Înțelegea acum de ce Jace îi mărturisise tot ce îi mărturisise și de ce spusese că o noapte nu conta. Îi poți spune orice vrei cuiva pe care crezi că n-ai să-l mai vezi vreodată.

Mai târziu, nu-și aminti următorul lucru pe care se hotărâse să-l facă sau dacă se repezise să caute ceva de îmbrăcat, însă cumva se trezi coborând în goană scările, îmbrăcată în costumul de vânător de umbre, cu scrisoarea într-o mână și cu lanțisorul și inelul la gât.

Livingul era pustiu, focul din cămin arsese de tot și era doar cenușă, dar din bucătărie veneau zgomote și lumină: voci care sporovăiau liniștite și miros de ceva gătit. *Clătite?* se miră Clary. N-ar fi crezut că Amatis știe să facă.

Și avea dreptate. Intrând în bucătărie, Clary făcu ochii mari – Isabelle, cu părul ei lucios prins într-un coc la ceafă, stătea lângă plită, cu un șorț prins la brâu și un polonic de metal în cealaltă. Simon se afla la masă, lângă ea, cu picioarele ridicate pe un scaun, iar Amatis, în loc să-i spună să-și dea jos picioarele, stătea sprijinită cu spatele de bufet, părând că se distrează de minune.

Isabelle flutură polonicul spre Clary.

— Bună dimineața, zise ea. Vrei micul dejun? Deși, bănuiesc că-i mai degrabă prânzul.

Amuțită, Clary se uită la Amatis, care ridică din umeri.

— Pur și simplu, au venit aici și au vrut să pregătească micul dejun zise ea, și trebuie să recunosc că eu nu sunt o bucătăreasă așa de pricepută.

Clary se gândi la supa oribilă a lui Isabelle de la Institut și își înăbuși un fior.

— Unde-i Luke?

— În Brocelind, cu haita lui, zise Amatis. E totul în regulă, Clary? Pari puțin...

— Cu ochii speriați, sfârși Simon pentru ea. E totul în regulă?

Pentru o clipă, Clary nu știu ce să răspundă. *Pur și simplu au venit aici*, zisesse Amatis. Ceea ce însemna că Simon își petrecuse *toată* noaptea cu Isabelle. Se uită lung la el. Nu *părea* diferit.

— Sunt bine, zise ea. Nu era deloc momentul acum să-și facă griji în privința vieții amoroase a lui Simon. Trebuie să vorbesc cu Isabelle.

— Păi, vorbește, zise Isabelle, împungând cu linguroiul în obiectul de pe fundul tigăii care era, se temea Clary, o clătită. Te ascult.

— *Singură*, zise Clary.

Isabelle se încruntă.

— Nu poate aștepta? Aproape am terminat...

— Nu, zise Clary și era ceva în tonul ei care-l făcu pe Simon, cel puțin, să devină brusc alert. Nu poate.

Simon se ridică de la masă.

— Bine. O să vă dau un pic de intimitate, zise el. Se întoarse spre Amatis. N-ai putea să-mi arăți și mie fotografiile acelea cu Luke când era mic, despre care povesteai?

Amatis aruncă o privire îngrijorată spre Clary, dar îl urmă pe Simon afară din bucătărie.

— Ba cred c-aș putea...

Isabelle clătină din cap, când ușa se închise în urma lor. Ceva sclipi la ceafa ei: un cuțit mic, strălucitor, înfipt în cocul său, care-l ținea prins. În pofida tabloului domestic, era totuși un vânător de umbre.

— Uite, zise ea, dacă e despre Simon...

— Nu e despre Simon. E despre Jace. Întinse biletul spre Isabelle. Citește asta!

Oftând, Isabelle stinse ochiul plitei, luă biletul și se așeză să-l citească. Din coșul de

fructe de pe masă, Clary luă un măr și se așeză la masă în fața lui Isabelle, în timp ce aceasta studia biletul în gând. Clary decojea mărul în tăcere – nu-și închipuia că-l va mânca totuși sau, de fapt, că va mai mânca vreodată ceva.

Isabelle își ridică ochii din scrisoare, cu sprâncenele mult înălțate.

— Pare destul de... personal. Ești sigură că trebuia să-l citec și eu?

Probabil că nu. Clary abia își putea aminti cuvintele din scrisoare, acum; în oricare altă situație, nu i-ar fi arătat-o nicidecum lui Isabelle, dar spaima ei în legătură cu Jace întrecuse orice altă preocupare.

— Citește-o până la sfârșit.

Isabelle se întoarse la bilet. Când termină, puse hârtia pe masă.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să facă așa ceva.

— Înțelegi ce vreau să spun, zise Clary, cuvintele rostogolindu-se din gura ei cu de la sine putere, dar nu se poate să fi plecat de prea mult timp sau să fi ajuns prea departe. Trebuie să ne ducem după el și... Se întrerupse, creierul ei în sfârșit pricepând ce spusese Isabelle, și rosti cu întârziere. Cum adică, te gândea tu că s-ar putea să facă așa ceva?

— Exact cum am spus. Isabelle își trecu pe după ureche o șuviță desprinsă din coc. Din clipa în care a dispărut Sebastian, toată lumea a vorbit despre cum să-l găsească. Eu i-am răscolit camera de la Penhallow, căutând orice am fi putut folosi ca să-i luăm urma – dar n-am găsit nimic. Trebuia să fi știut că dacă Jace găsea ceva care să-i permită să-i ia urma lui Sebastian, avea s-o șteargă ca din pușcă. Își mușcă buza. Doar că atât mi-aș fi dorit să-l fi luat și pe Alec cu el! Alec n-o să fie deloc mulțumit.

— Atunci crezi că Alec o să vrea să mergem după el? întrebă Clary cu speranță renăscută.

— Clary. Isabelle părea ușor exasperată. *Cum* ai vrea să mergem după el? Cum am putea avea cea mai mică idee încotro a luat-o?

— Trebuie să existe vreo cale...

— Am putea încerca să-i luăm urma. Totuși Jace e deștept. O fi găsit vreo modalitate de a bloca urmărirea.

O mânie rece îi răscoli pieptul lui Clary.

— Dar tu măcar vrei să-l găsim? Măcar îți pasă că a plecat în ceea ce e, practic, o misiune sinucigașă? Nu-l poate înfrunța pe Valentine, nu de unul singur.

— Probabil că nu, zise Isabelle. Dar am încredere că Jace are motivele sale să...

— Să ce? Să vrea să moară?

— *Clary!* Ochii lui Isabelle se învăpăiară deodată cu fulgere mânie. Crezi că noi, ceilalți, suntem în *siguranță*? Cu toții așteptăm să murim sau să fim înrobiți. Chiar îl vezi pe Jace făcând asta, stând pur și simplu pe margine și așteptând să se întâmple ceva groaznic? Chiar îl vezi...

— Tot ce văd e că Jace este fratele tău, la fel cum a fost și Max, zise Clary, și de ceea ce i s-a întâmplat *lui* și-a păsat.

Regretă că spusese asta, chiar în clipa în care o rosti; Isabelle se făcu palidă, de parcă vorbele lui Clary îi șterseseră toată culoarea de pe chip.

— Max, zise Isabelle cu o furie bine controlată, era un băiețel, nu un luptător – avea nouă ani. Jace e un vânător de umbre, un războinic. Dacă noi ne luptăm cu Valentine, crezi că Alec nu va fi în luptă? Crezi că noi, toți ceilalți, nu ne pregătim tot timpul să murim, dacă va trebui, dacă scopul este destul de important? Valentine este tatăl lui Jace; probabil că Jace are cea mai mare șansă dintre noi toți să facă ceea ce trebuie să facă...

— Valentine o să-l ucidă pe Jace, dacă va trebui, zise Clary. N-o să-l cruțe.

— Știu.

— Dar tot ce contează este că moare în glorie? Nici măcar n-o să-i simți lipsa?

— O să-i simt lipsa *în fiecare zi*, zise Isabelle, tot restul vieții mele, care, hai să recunoaștem, dacă Jace dă greș, va mai dura probabil încă o săptămână.

Clătină din cap.

— Nu înțelegi, Clary. Nu înțelegi cum e să trăiești tot timpul în război, să crești cu bătălie și sacrificiu. Bănuiesc că nu e vina ta. E cum ai fost crescută...

Clary își ridică mâinile.

— Ba înțeleg. Știu că nu mă placi, Isabelle. Pentru că sunt o mundană pentru tine.

— Crezi că de aceea...

Isabelle se întrerupse, cu ochii strălucitori; nu doar de mânie, văzu Clary surprinsă, dar și de lacrimi.

— Dumnezeule, tu nu pricepi nimic, nu-i așa? Îl cunoști pe Jace de... cât, o lună? Eu îl cunosc de șapte ani. În tot timpul ăsta cât l-am cunoscut, nu l-am văzut niciodată îndrăgostit, nu l-am văzut niciodată plângându-i de cineva. S-a întâlnit cu fete, desigur. Fetele întotdeauna se îndrăgosteau de el, dar lui nu i-a părut niciodată. Cred că de aceea Alec a crezut...

Isabelle se opri pentru o clipă, rămânând perfect imobilă. Încearcă să nu plângă, se gândi Clary, uluită – Isabelle, care părea că nu plângea niciodată.

— Întotdeauna m-a îngrijorat, și pe mama, de altfel... vreau să spun, ce fel de adolescent nu se îndrăgostește niciodată de nimeni? Era parcă întotdeauna doar pe jumătate treaz, când ceilalți din jur erau îngrijorați. Am crezut că probabil ceea ce se întâmplase cu tatăl lui îi făcuse cumva un soi de rău definitiv, ca și când niciodată nu avea să mai iubească pe cineva cu adevărat. Dacă aș fi știut măcar ce se întâmplase de-adevăratelea cu tatăl lui... dar atunci probabil că aș fi gândit același lucru, nu-i așa? Vreau să spun, cine n-ar fi rămas marcat definitiv de-așa ceva. Și apoi, noi te-am cunoscut pe tine și a fost ca și când s-ar fi trezit. Tu n-ai avut cum să-ți dai seama, pentru că nu l-ai cunoscut niciodată altfel. Dar eu am văzut. Hodge a văzut. Alec a văzut – de crezi că te-a urât atât de tare? A fost așa din secunda în care ai apărut în fața noastră. Tu te-ai gândit că era uluitor că ne puteai vedea pe noi? Și era, într-adevăr, dar ce uluire pe mine că și Jace *te putea vedea pe tine*. *A vorbit* despre tine tot drumul până ne-am întors la Institut; l-a convins pe Hodge să-l trimită să te aducă; și odată ce te-a adus la noi, n-a mai vrut să te lase să pleci. Ori de câte ori erai în cameră, nu te scăpa din ochi... Era gelos chiar și pe Simon. Nu sunt sigur dacă el și-a dat seama, dar era gelos. Pot să-ți spun eu. Gelos pe un mundan. Și după ceea ce i s-a întâmplat lui Simon la petrecere, a vrut imediat să meargă împreună cu tine la Dumort, încălcând Legea Conclavului, doar ca să salveze un mundan pe care nici măcar nu-l suporta. A făcut-o pentru tine. Căci dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Simon, tu ai fi suferit. Tu ai fost prima persoană din afara familiei noastre de a cărei fericire l-am văzut vreodată preocupat. Pentru că te iubea.

Clary scoase un sunet găuit.

— Dar asta a fost înainte...

— Înainte să afle că erai sora lui. Știu. Și nu te învinuiesc pentru *asta*. N-aveai de unde să știi. Și bănuiesc că n-ai putut face nimic, nici când i-ai întors spatele și-ai plecat, întâlnindu-te cu Simon după aceea ca și când nici nu ți-ar fi părut. Am crezut că, de vreme ce Jace aflase că ești sora lui, avea să renunțe și să treacă peste asta, dar n-a făcut-o, n-a putut. Nu știu ce i-a făcut Valentine când era copil. Nu știu dacă din cauza asta e el așa cum e sau dacă asta e pur și simplu firea lui, dar n-o să treacă peste iubirea pentru tine, Clary. Nu poate. Am început să urăsc să te văd. Pentru *Jace* uram să te văd. E ca o rană pe care o capeți de la veninul de demon – trebuie s-o lași în pace și-o să se vindece. De fiecare dată când scoți bandajele, nu faci decât să deschizi din nou rana. De fiecare dată când te vede, e ca și când și-ar scoate bandajele.

— Știu, șopti Clary. Cum crezi că e pentru mine?

— Nu știu. Nu pot să spun ce simți tu. Nu ești sora *mea*. Nu te urăsc, Clary. Ba chiar te plac. Dacă ar fi cu puțință, n-aș vrea pe nimeni altcineva care să fie cu Jace. Dar sper că poți înțelege când spun că, dacă printr-o minune scăpăm cu toții din asta, nădăjduiesc ca familia mea să se mute în altă parte, atât de departe, încât să nu te mai vedem niciodată.

Clary își simțea lacrimile înțepându-i pleoapele. Era ciudat, ea și Isabelle, stând la masa aceea, plângând după Jace din motive care erau deopotrivă foarte diferite și ciudat de asemănătoare.

— De ce îmi spui toate astea acum?

— Pentru că mă acuzi că nu vreau să-l protejez pe Jace. Dar eu chiar vreau să-l protejez. De ce crezi că am fost atât de supărată când te-am văzut pe tine apărând acasă la Penhallow? Tu te porți de parcă nu faci parte din toată lumea asta, a noastră; stai pe tușă, dar ești o parte din ea. Ești în mijlocul ei. Nu poți să te prefaci la nesfârșit că ești jucător începător, Clary, nu când ești fiica lui Valentine. Nu când Jace face ceea ce face din cauza ta.

— Din cauza *mea*!

— Păi tu de ce crezi că e atât de dornic să-și riște viața? De ce crezi lui nu-i pasă dacă moare?

Cuvintele lui Isabelle se înfigeau ca niște ace în urechile lui Clary. *Știu eu de ce, se gândi ea. Pentru că e convins că e demon, e convins că nu e cu adevărat uman, de aceea – dar nu pot să-ți spun asta, nu-ți pot spune singurul lucru care te-ar face să înțelegi.*

— Întotdeauna s-a gândit că era ceva în neregulă cu el, iar acum, din cauza ta, crede că e blestemat pentru totdeauna. L-am auzit când i-a spus asta lui Alec. De ce să nu-ți riști viața, dacă oricum nu vrei să trăiești? De ce să nu-ți riști viața, dacă nu vei fi niciodată fericit, indiferent ce faci?

— Isabelle, destul!

Ușa se deschisese, aproape fără zgomot, iar în prag stătea Simon. Aproape că uitase cât de ascuțit îi era acum auzul.

— Nu e vina lui Clary.

Isabelle se făcu roșie la față.

— Nu te amesteca, Simon. Tu nu știi ce se petrece.

Simon intră în bucătărie, trântind ușa după el.

— Am auzit aproape tot ce-ați vorbit, le spuse el, degajat. Chiar și prin perete. Zici că nu-i știi sentimentele lui Clary, pentru că n-o cunoști de îndeajuns de multă vreme. Ei bine, eu da. Dacă tu crezi că Jace e singurul care suferă, aici te înșeli.

Urmă un moment de tăcere; înverșunarea din expresia lui Isabelle dispărea, încetul cu încetul. Ca de la mare depărtare, Clary avu impresia că aude pe cineva bătând la ușa din față: Luke, probabil, sau Maia care adusese o nouă provizie de sânge pentru Simon.

— Nu din cauza mea a plecat, zise Clary, iar inima începu să-i bată cu putere.

Pot să le spun secretul lui Jace, acum, că a plecat? Pot să le spun adevăratul motiv pentru care a plecat, adevăratul motiv pentru care nu-i pasă dacă moare? Cuvintele începură să se reverse din ea, aproape împotriva voinței sale.

— Când Jace și cu mine am fost la conacul Wayland... când ne-am dus să găsim cartea Albă...

Se opri când ușa de la bucătărie se deschise brusc. Amatis stătea în prag, cu cea mai ciudată expresie întipărită pe chip. Pentru o clipă, Clary crezu că era speriată, și simți că i se strânge inima. Dar nu spaimă era pe fața lui Amatis, nu chiar spaimă. Arăta ca atunci când Clary și Luke apăruseră deodată la ușa ei. Arăta de parc-ar fi văzut o stafie.

— Clary, zise ea încet. A venit cineva care vrea să te vadă...

Mai înainte să poată sfârși, acel cineva trecu pe lângă ea, intrând în bucătărie. Amatis rămase deoparte, iar Clary îl văzu bine pentru prima oară pe intrus – o femeie zveltă, îmbrăcată în negru. La început, tot ce desluși Clary fu costumul de vânător de umbre și aproape că n-o recunoscuse, nu până când ochii ei nu ajunseră la chipul femeii și simți că-i sare inima din piept, ca atunci când Jace sărise cu motocicleta peste marginea acoperișului hotelului Dumort, de la etajul zece.

Era mama ei.

PARTEA A TREIA

CALEA SPRE RAI

Oh, știu, calea spre rai era ușoară.
Siegfried Sassoon, „Îndrăgostitul imperfect”

16

CONDIȚIILE DE LOIALITATE

Din noaptea în care se întorsese acasă și descoperise că mama ei dispăruse, Clary își închipuise atât de adesea că o s-o vadă din nou, teafără și sănătoasă, încât închipuirile ei căpătaseră aspectul unei fotografii care începuse să se șteargă din cauză că fusese luată în mână de-atâtea ori și studiată. Imaginile acelea înviaseră acum înaintea ei, în timp ce ea se holba nevenindu-i să creadă – imagini în care mama ei, arătând sănătoasă și fericită, o îmbrățișa pe Clary și-i spunea ce dor îi fusese de ea, dar că totul o să fie bine acum.

Mama din închipuirile ei semăna foarte puțin cu femeia ce stătea în fața ei acum.

Ea și-o amintea pe Jocelyn ca delicată și artistă, o mică boemă cu salopeta ei pătată de vopselele cu care picta, cu părul roșu împletit într-o coadă pe spate sau strâns în vârful capului cu un creion, într-un coc alandala. Această Jocelyn era strălucitoare și tăioasă ca un cuțit, cu părul pieptănat sever pe spate, fără nicio șuviță nelalocul ei; negrul sumbru al costumului ei îi făcea fața palidă și dură. Nici expresia ei nu era aceea pe care și-o imaginase Clary: în loc de încântare, era ceva ce aducea mai degrabă a groază când se uita la Clary, cu ochii ei verzi larg deschiși.

— Clary, șopti ea. *Hainele tale.*

Clary se uită în jos, la ea însăși. Era îmbrăcată în costumul de luptă al lui Amatis, exact ceea ce mama ei nu voise niciodată ca fiica ei să poarte și-și petrecuse toată viața luând măsuri să nu se-ntâmplesse asta. Clary înghiți cu greu nodul din gât și se ridică în picioare, apucându-se strâns de marginea mesei. Vedea cum i se albiseră nodurile degetelor, dar mâinile i se păreau cumva deconectate de restul trupului, de parcă i-ar fi aparținut altcuiva.

Jocelyn făcu un pas spre ea, deschizându-și brațele.

— Clary...

Iar Clary se trezi că se dă înapoi – atât de grăbită, că se lovi cu șalele de bufet. Durerea o săgetă prompt, dar ea abia o luă în seamă; se uita țintă la mama ei. La fel și Simon, cu gura ușor căscată; și tot așa și Amatis, șocată.

Isabelle se ridică în picioare, interpunându-se între Clary și mama ei își strecură mâna sub șorț, iar Clary presimți că, atunci când și-o va scoate, avea să țină în ea biciul ei subțire de electrum.

— Ce se petrece aici? întrebă Isabelle. Tu cine ești?

Vocea ei puternică șovăi puțin când păru că citește expresia de pe fața lui Jocelyn; Jocelyn se uita lung la ea, cu o mână pe inimă.

— *Maryse.*

Vocea lui Jocelyn era doar o șoaptă.

Isabelle păru șocată.

— De unde știi cum o cheamă pe mama?

Imediat, obrajii lui Jocelyn se împurpurară.

— Bineînțeles. Tu ești fiica lui Maryse. Numai că... semeni atât de mult cu ea!

Își lăsă mâna jos, încet.

— Eu sunt Jocelyn Fr... Fairchild, mama lui Clary.

Isabelle își scoase mâna de sub șorț și aruncă o privire spre Clary, nedumerită.

— Dar erai în spital... la New York...

— Am fost, zise Jocelyn cu voce mai fermă. Dar mulțumită fiicei mele, acum sunt bine. Și mi-ar plăcea să rămân un moment doar cu ea.

— Eu nu prea cred, zise Amatis, că ea vrea să rămână un moment doar cu tine. Întinse o mână spre umărul lui Jocelyn. Trebuie să fie un mare șoc pentru ea...

Jocelyn îi dădu la o parte mâna lui Amatis și înaintă spre Clary, întinzându-și brațele spre ea.

— Clary...

În sfârșit, Clary își regăsi vocea. O voce rece, glacială, într-atât de furioasă încât o surprinse și pe ea.

— Cum ai ajuns aici, Jocelyn?

Mama ei încremeni, cu o expresie de nesiguranță jucându-i pe chip.

— Am venit prin Portal, chiar la marginea orașului, cu Magnus Bane. Ieri, a venit la mine, la spital... a adus antidotul. Mi-a povestit tot ce ai făcut pentru mine. Tot ce mi-am dorit de când m-am trezit a fost să te văd...

Vocea i se stinse.

— Clary, s-a întâmplat ceva?

— De ce nu mi-ai spus niciodată că aveam un frate? zise Clary.

Nu era ceea ce se așteptase ea c-o să-i spună, nu era nici măcar ceea ce plănuse să rostească. Dar, asta îi ieșise.

Jocelyn lăsă brațele să-i cadă.

— Am crezut că murise. Am crezut că, dacă-ți spun, nu făceam altceva decât să te îndurerez.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, mamă, zise Clary. E mai bine să știi, decât să nu știi. Întotdeauna.

— Îmi pare rău... începu Jocelyn.

— *Îți pare rău?*

Parcă se rupsesse ceva înăuntrul lui Clary și totul se revărsa acum afară, toată amărăciunea ei, toată mânia înăbușită.

— Vrei să-mi explici de ce nu mi-ai spus niciodată că sunt vânător de umbre? Sau că tatăl meu trăiește? Oh, și ce zici despre suma aia pe care i-ai plătit-o lui Magnus ca să-mi fure amintirile?

— Încercam să te protejez...

— Ei bine, ai făcut o treabă *grozavă!* ridică vocea Clary. Ce te-aștepti să se întâmple cu mine după ce tu dispăreai? Dacă n-ar fi fost Jace și ceilalți, acum aș fi moartă. Nu mi-ai arătat niciodată cum să mă protejez singură. Nu mi-ai spus niciodată cât de periculoase erau de fapt lucrurile. Ce te-ai gândit? Că dacă nu puteam să văd eu lucrurile rele, asta însemna că nici ele nu mă puteau vedea pe mine? Ochii îi ardeau. Știai că Valentine nu era mort. I-ai spus lui Luke că tu credeai că încă era în viață.

— Tocmai de aceea a trebuit să te ascund, zise Jocelyn. Nu puteam risca să-l las pe Valentine să afle unde ești. Nu-l puteam lăsa să se atingă de tine...

— Pentru că l-a transformat pe primul tău născut într-un monstru, zise Clary, și n-ai vrut să-mi facă și mie același lucru.

Amuțită și șocată, Jocelyn nu putea decât să se uite fix la ea.

— Da, zise ea, într-un târziu. Dar asta nu e tot, Clary...

— Mi-ai furat amintirile, zise Clary. Tu mi le-ai luat. Mi-ai răpit dreptul de a ști cine sunt.

— Nu asta ești tu! strigă Jocelyn. N-am vrut niciodată să fii cine erai...

— Nu contează ce ai vrut tu! țipă Clary. E vorba de cine sunt eu! Tu mi-ai răpit toate astea – *nu-ți aparțineau!*

Jocelyn era lividă. În ochii lui Clary se adunară lacrimi – nu suporta s-o vadă pe mama ei astfel, s-o vadă atât de rănită, și cu toate acestea ea era cea care-i făcuse toate rănilor – și știa că dacă deschidea gura din nou, avea să-i iasă cuvinte și mai cumplite, lucruri și mai pline de ură și de mânie. Își lipi mâna peste gură și se repezi spre hol împingând-o la o parte pe mama ei și trecând pe lângă mâna întinsă de Simon. Tot ce voia era să scape. Împingând orbește ușa de la intrare, aproape căzu în stradă. În urma ei, cineva o strigă pe nume, dar ea nu se întoarse. Deja alerga.

Jace fusese cumva surprins să descopere că Sebastian lăsase calul lui Verlac în grajd, în loc să-l folosească și să gonească la galop în noaptea în care fugise. Probabil că se temuse că i s-ar fi putut da de urmă lui Wayfarer.

Jace simți o oarecare satisfacție să înșeueze armăsarul și să iasă călare din oraș. Ce-i drept, dacă Sebastian chiar l-ar fi vrut pe Wayfarer, nu l-ar fi lăsat în urmă – și, de altfel, în primul rând, calul nu fusese într-adevăr al lui Sebastian. Dar realitatea era că lui Jace îi plăceau caii. Avea zece ani când călărise unul ultima oară, dar amintirile, observă el cu plăcere, îi reveneau cu repeziciune.

Le luase, lui și lui Clary, aproape șase ore să vină pe jos de la conacul Wayland până în Alicante. Îi luă aproape două ore să ajungă înapoi, călărind aproape la galop.

Când ajunseră să urce dealul la picioarele căruia se aflau casa și grădinile, amândoi – și el, și calul – erau acoperiți de broboane de nădușeală.

Protecțiile care deviau trecătorii și ascundeau conacul fuseseră distruse odată cu temelia conacului. Ceea ce mai rămăsese din clădirea – odinioară elegantă – era un morman de piatră prăfuită. Grădinile, pârjolite acum pe la margini, încă îi mai evocau amintiri din perioada în care trăise se aici, pe când era copil. Văzu tufele de trandafiri, acum lipsite de flori și năpădite de buruieni cățărătoare; băncile de piatră, de lângă bazinele secate; și adâncitura din pământ unde stătuse cu Clary în noaptea când se prăbușise conacul. Putea vedea printre copaci sclipirea albastră a lacului din apropiere.

Un val de amărăciune îl cuprinse. Își vârî mâna în buzunar și scoase mai întâi o stelă – o „împrumutase” din camera lui Alec, înainte de a pleca, s-o înlocuiască pe aceea pe care i-o pierduse Clary, de vreme ce Alec putea oricând să-și ia alta – și apoi firul de ață pe care-l culesese de pe mâneca mantiei lui Clary. Îl ținea în palmă – era mânjit de sânge la un capăt. Îl închise în pumn, strângând destul de tare cât să i se vadă oasele prin piele, iar cu stela trasă o rună pe dosul mâinii. Privi runa scufundându-se în pielea lui, ca piatra într-o apă, și închise ochii.

În loc de întunericul din spatele pleoapelor sale, văzu o vale. El stătea pe un mal înalt și o privea cum se desfășoară la picioarele sale și, ca și cum s-ar fi uitat pe o hartă unde era marcat cu o piuneză locul în care se oprise. Știu exact unde se afla. Își aminti cum Inchizitoarea știuse precis unde era vasul lui Valentine pe mijlocul lui East River și se lumină: *Deci așa a făcut și ea*. Fiecare detaliu era foarte clar – fiecare fir de iarbă, cele câteva frunze uscate împrăștiate la picioarele lui –, dar fără niciun sunet. Scena era nepământean de tăcută.

Valea avea formă de potcoavă, mai îngustă la un capăt decât la celălalt. Un fir argintiu strălucitor de apă – un izvor sau un pârâu – curgea pe mijlocul ei și dispărea printre stâncile de la capătul mai îngust. Lângă pârâu se ridica o casă de piatră cenușie, de pe al cărei horn pătrată ieșeau fuioare de fum alb. Era o scenă ciudat de pastorală, liniștită sub ochiul albastru al cerului. În timp ce privea, o siluetă zveltă răsări în raza lui vizuală. Sebastian. Acum, când nu se mai ostenea să se prefacă, aroganța sa se distingea clar în modul în care pășea, în umerii ieșiți în afară, în ușorul zâmbet afectat de pe fața lui. Sebastian îngenunche la marginea pârâului și își cufundă mâinile în apă, stropindu-se apoi pe față și pe păr.

Jace deschise ochii. Sub el, Wayfarer păștea mulțumit iarbă. Jace își vârî stela și firul de ață la loc în buzunar și, după o singură privire spre ruinele casei în care crescuse, apucă frâul și își înfipse pintenii în coastele calului.

Clary stătea în iarbă, la marginea Colinei Citadelei, și se uita posacă în jos, la Alicante. Priveliștea din punctul acela era de-a dreptul spectaculoasă, trebuia să recunoască. Putea vedea peste acoperișurile orașului cu sculpturile lor elegante în piatră și cu moriștile gravate cu rune-Peceți peste turlele Palatului Acordurilor, până la ceva care sclipea în depărtare, ca marginea unei monede de argint – Lacul Lyn? Ruinele înnegrite ale Citadelei se înălțau în spatele ei, iar turnurile demonilor sclipeau precum cleștarul. Clary avu impresia că poate vedea protecțiile, sclipind ca o plasă invizibilă de jur împrejurul orașului.

Se uită în jos, la mâinile ei. Rupsesse mai multe fire de iarbă în ultimele spasme ale furiei sale, iar degetele îi erau lipicioase de pământ și de sânge, de la unghia pe care și-o despicasse pe jumătate. Odată ce furia îi trecuse, îi luase locul o senzație de pustietate cumplită. Nu-și dăduse seama câtă pică îi purta mamei sale, nu până când nu intrase pe ușă, iar Clary dăduse deoparte panica ei pentru viața lui Jocelyn și realizase ce zăcea dedesubt. Acum, când era mai calmă, se întrebă dacă o parte din ea

voia s-o pedepsească pe mama ei pentru ceea ce i se întâmplase lui Jace. Dacă el n-ar fi fost mințit – dacă amândoi n-ar fi fost mințiți –, atunci probabil că șocul de a descoperi ce îi făcuse lui Valentine când era doar un copil nu l-ar fi împins la un gest pe care Clary nu avea cum să nu-l simtă ca fiind aproape o sinucidere.

— Te superi dacă stau și eu cu tine?

Sări speriată și se rostogoli pe o parte, ca să se uite în sus. Simon stătea în picioare, lângă ea, cu mâinile în buzunare. Cineva – Isabelle, probabil – îi dăduse o jachetă neagră, din materialul dur pe care-l foloseau vânătorii de umbre pentru costumele lor de luptă. Un vampir în costum, gândi Clary, întrebându-se dacă era primul.

— Te-ai furișat și m-ai luat prin surprindere, zise ea. Bănuiesc că nu sunt un vânător de umbre prea breaz.

Simon ridică din umeri.

— Păi, în apărarea ta, eu chiar mă mișc cu o grație silențioasă de panteră.

În pofida voinței sale, Clary zâmbi. Se ridică în capul oaselor, ștergându-și murdăria de pe mâini.

— Haide, stai și tu lângă mine. Festivalul morocănoșilor e deschis tuturor.

Așezându-se lângă ea, Simon se uită peste oraș și fluieră.

— Frumoasă priveliște.

— Este. Clary îi aruncă o căutătură piezișă. Cum m-ai găsit?

— Păi, mi-a luat câteva ore, zâmbi el, puțin strâmb. Apoi mi-am amintit cum, atunci când ne certam, în clasa întâi, tu te duceai să te bosumfli pe acoperișul meu, iar mama trebuia să te dea jos.

— Și?

— Te cunosc, zise el. Când te superi, cauți locurile înalte.

Îi întinse ceva – mantia ei verde, frumos împăturită. Ea o luă și o puse pe umeri – biata haină, avea deja semnele clare ale purtatului îndelungat. Chiar și o gaură, destul cât să vâri un deget prin ea.

— Mersi, Simon.

Își prinse genunchii în brațe și își îndreptă privirea spre oraș. Soarele coborâse spre orizont, iar turnurile începuseră să împrăști o lumină slabă, roșu-trandafirie.

— Mama te-a trimis să mă aduci?

Simon clătină din cap.

— Luke, de fapt. Și mi-a cerut doar să-ți spun că ar fi bine să te întorci înainte de apusul soarelui. Se întâmplă niște chestii destul de importante.

— Ce fel de chestii?

— Luke le-a dat termen celor din Conclav până la apus să decidă dacă sunt de acord să le ofere repudiaților niște locuri în Consiliu. Repudiații se strâng cu toții la Poarta de Nord, în amurg. Dacă acceptă Conclavul, intră în Alicante. Dacă nu...

— Îi trimit acasă, sfârși Clary. Și Conclavul se predă lui Valentine.

— Mda.

— Or să accepte, zise Clary. *Trebuie* să accepte. Își strânse genunchii la piept. Nu l-ar alege niciodată pe Valentine. Nimeni n-ar face-o.

— Mă bucur să văd că idealismul nu ți-a fost știrbit, zise Simon și, cu toate că tonul lui era ușuratic, Clary auzi și-o altă voce prin a lui. Vocea lui Jace, spunând că el nu era un idealist, iar ea se înfioră, în pofida mantiei pe care o purta.

— Simon? zise ea. Am să-ți pun o întrebare stupidă.

— Care?

— Te-ai culcat cu Isabelle?

Simon scoase un sunet înecat. Clary se răsuci încet, ca să se uite la el.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Cred că da, zise el, recăpătându-și stăpânirea cu un efort evident. Vorbești

serios?

— Păi, ai fost plecat toată noaptea.

Simon tăcu un lung moment. În cele din urmă, spuse:

— Nu sunt sigur că e treaba ta, dar, nu.

— Ei bine, zise Clary după o pauză de chibzuință, bănuiesc că n-ai fi putut profita de ea când e atât de îndurerată de pierderea suferită și toate celelalte.

Simon pufni.

— Dacă-l întâlnești vreodată pe omul care să profite de Isabelle, să mă anunți și pe mine. Mi-ar plăcea să-i strâng mâna. Sau să fug din calea lui cât de repede pot, nu prea știu bine care din ele.

— Deci nu te întâlnești cu Isabelle.

— Clary, zise Simon, de ce mă întrebi despre Isabelle? Nu vrei să vorbim despre mama ta? Sau despre Jace? Izzy mi-a spus că a plecat. Știu cum trebuie să te simți.

— Ba nu, zise Clary. Nu cred că știu.

— Nu ești singura persoană care s-a simțit vreodată părăsită. În vocea lui Simon se simțea o notă de nerăbdare. Zău că am crezut... vreau să spun, nu te-am văzut niciodată atât de furioasă. Și pe mama ta. Am crezut că ți-era dor de ea.

— Bineînțeles că mi-a fost dor de ea! zise Clary, dându-și seama, chiar când o rosti, cum trebuie să fi arătat scena din bucătărie. Mai ales în ochii mamei sale. Alungă acest gând. Numai că, am fost atât de concentrată s-o salvez – s-o salvez de Valentine, apoi să găsesc o cale s-o vindec –, încât nu m-am oprit niciodată să mă gândesc cât de furioasă eram că m-a mințit în toți acești ani. Că mi-a ținut ascunse toate astea, mi-a ascuns adevărul. Nu m-a lăsat niciodată să știu cine eram de fapt.

— Dar nu asta i-ai spus când a intrat în bucătărie, zise Simon, liniștit. I-ai spus „De ce nu mi-ai spus niciodată că aveam un frate?”

— Știu. Clary culese un fir de iarbă din pământ, răsucindu-l între degete. Bănuiesc că nu mă pot opri să nu mă gândesc că, dac-aș fi știut adevărul, nu l-aș fi privit pe Jace așa cum am făcut-o. Nu m-aș fi îndrăgostit de el.

Simon tăcu pentru o clipă.

— Nu cred că te-am mai auzit vreodată spunând asta.

— Că îl iubesc? râse, dar îi sună jalnic până și ei. Se pare că n-are rost să mă prefac că nu-i așa, în momentul ăsta. Poate că totuși contează. Probabil că n-am să-l mai văd niciodată, oricum.

— O să se întoarcă.

— Poate.

— O să se întoarcă, repetă Simon. Pentru tine.

— Nu știu.

Clary clătină din cap. Se făcuse mai rece de când soarele se cufundase spre marginea zării. Ea-și miși ochii, aplecându-se și privind țintă.

— Simon, uite!

El îi urmări privirea. Dincolo de protecții, la Poarta de Nord, sute de siluete întunecate se adunau, unele stând strânse în grup, altele ceva mai deoparte: repudiații pe care Luke îi chemase în ajutorul cetății așteptau răbdători cuvântul de la Conclav care să-i lase să intre. Un fior îi străbătu șira spinării lui Clary. Era așezată nu doar pe culmea acestui deal, uitându-se peste o pantă abruptă la orașul de dedesubt, dar se afla chiar la limita unei crize, un eveniment care avea să schimbe lucrurile în lumea vânătorilor de umbre.

— Au venit, zise Simon, mai mult pentru sine. Mă întreb dacă asta înseamnă că s-a hotărât Conclavul?

— Sper că da.

Firul de iarbă pe care îl strivise Clary devenise o murdărie verde informă; îl aruncă

și smulse altul.

— Nu știu ce o să fac dacă ei decid să se supună lui Valentine. Poate voi reuși să creez un Portal care să ne ducă până într-un loc unde Valentine să nu ne găsească niciodată. O insulă pustie sau ceva asemănător.

— Okay, am și eu o întrebare prostească, zise Simon. Tu poți crea rune noi, da? De ce nu creezi una care să distrugă toți demonii din lumea asta? Sau care să-l ucidă pe Valentine?

— Nu merge așa, zise Clary. Eu pot crea numai rune pe care le pot vizualiza. Întreaga imagine trebuie să vină în capul meu, ca o pictură. Când încerc să vizualizez „ucide-l pe Valentine” sau „condu lumea” sau mai știu eu ce, nu obțin nicio imagine. Doar zgomot alb.

— Dar de unde vin imaginile runelor, tu ce crezi?

— Nu știu, zise Clary. Toate runele pe care le cunosc vânătorii de umbre vin din Cartea Gri. De aceea nu le pot fi puse decât nefilimilor, pentru asta sunt ele. Dar mai sunt și altele, rune mai vechi. Magnus mi-a spus. Precum Pecetea lui Cain. A fost o rună de protecție, dar nu una din Cartea Gri. Așa că, atunci când mă gândesc la runele acestea vechi, ca runa Neînfricării, nu știu dacă e ceva ce eu inventez sau ceva de care *îmi amintesc* – rune mai vechi decât vânătorii de umbre. Runele sunt de aceeași vârstă cu îngerii.

Se gândi la runa pe care i-o arătase Ithuriel, cea simplă ca un nod. Venise oare din mintea ei sau dintr-a îngerului? Sau era doar ceva ce existase dintotdeauna, ca marea sau cerul? Gândul acesta o făcu să se înfioare.

— Ți-e frig? întrebă Simon.

— Da... ție, nu?

— Eu nu mai simt frigul.

O înconjură cu un braț, mișcându-și mâna pe spatele ei, în cercuri lente. Chicoti jalnic.

— Bănuiesc că asta nu te ajută prea tare, de vreme ce eu n-am căldură în corp și așa mai departe.

— Nu, zise Clary. Adică, da, mă ajută. Mai stai așa.

Își ridică privirea spre el. El se uita în jos, la Poarta de Nord, în jurul căreia siluetele negre ale repudiaților încă stăteau strânse, aproape nemișcate. Lumina roșie a turnurilor demonilor i se răsfrângea în ochi; arăta ca un personaj dintr-o fotografie făcută cu blitzul. Îi putea vedea venele albastre palide întinzându-se ca o pânză de păianjen imediat sub piele, în locurile unde era mai subțire, la tâmple, la baza claviculei. Aflase destule despre vampiri ca să știe că asta însemna că trecuse multă vreme de când se hrănise.

— Ți-e foame?

Acum el se uită la ea.

— Te temi c-o să te mușc?

— Știi că ești bine-venit să iei din sângele meu oricând vrei.

Un fior, dar nu de frig, trecu peste el, și o strânse mai tare lângă el.

— N-aș face niciodată asta, zise el. După care, mai vesel: De altfel, am băut deja din sângele lui Jace – ajunge cât m-am hrănit din sângele prietenilor.

Clary se gândi la cicatricea argintie de pe gâtul lui Jace. Încet, cu mintea încă plină de imaginea lui Jace, zise:

— Crezi că de aceea...?

— De aceea?

— De aceea nu te afectează soarele. Adică, înainte, te ardea, nu-i așa? Înainte de noaptea aceea de pe vas?

El dădu din cap, fără chef.

— Deci ce altceva s-a schimbat? Dacă nu e doar din cauză că i-ai băut sângele?

— Vrei să spui pentru că el e nefilim? Este, dar nu doar din cauza asta. Tu și cu Jace... voi nu sunteți absolut normali, nu-i așa? Vreau să spun, nu sunteți vânători de umbre obișnuiți. Ceea ce vă face pe voi să fiți diferiți mă face și pe mine diferit. E ceva special cu voi doi. Așa cum a spus Regina Elfilor Luminii. Voi sunteți experimente.

Zâmbi, văzându-i privirea speriată.

— Nu sunt prost. Pot să pun lucrurile cap la cap. Tu, cu puterea runelor tale, iar Jace, ei bine... nimeni nu poate fi atât de enervant fără vreo asistență supranaturală.

— Chiar atât de antipatic îți e?

— Nu mi-e antipatic Jace! protestă Simon. Adică, l-am urât la început, desigur. Părea atât de arogant și de sigur pe el, iar tu te purtai de parcă el era buricul pământului...

— Ba nu.

— Lasă-mă să termin, Clary.

În vocea lui Simon era ceva profund, așa cum avea răsuflarea tăiată – dacă se poate spune despre cineva care nu respira niciodată că avea răsuflarea tăiată. Suna de parcă ar fi gonit spre ceva.

— Pot să spun cât de mult îl plăceai tu pe el, iar eu credeam că el te folosea, că erai doar o fată mundană prostuță pe care o putea el impresiona cu șmecheriile lui de vânător de umbre. La început, mi-am spus că n-ai să te lași niciodată dusă de așa ceva și apoi, chiar dacă ai fi făcut-o, mi-am spus că el avea să se sature în cele din urmă de tine, iar tu ai să te întorci la mine. Nu sunt mândru de ce-am gândit, dar când ești disperat, crezi orice, bănuiesc. Iar după aceea, când s-a dovedit că era fratele tău, mi s-a părut ca o grațiere de ultim minut – și m-am bucurat. M-am bucurat chiar și să văd cât de mult părea că suferă, până în noaptea aceea, la Curtea Elfilor Luminii, când l-ai sărutat. Am putut vedea...

— Ce-ai văzut? zise Clary, neputând să suporte pauza.

— Modul în care se uita la tine. Atunci am priceput. Nu se folosise niciodată de tine. Te iubea și asta îl ucidea.

— Și de-asta te-ai dus tu la Dumort? șopti Clary.

Era un lucru pe care voise mereu să-l știe, dar nu fusese niciodată în stare să se hotărască să întrebe.

— Din cauza ta și a lui Jace? În niciun caz, nu. Încă din prima noapte la hotel, voisem mereu să mă întorc. Visam despre asta. Și mă dădeam jos din pat, mă îmbrăcam sau mă trezeam că sunt direct pe stradă și știam că voiam să mă întorc la hotel. Era întotdeauna cel mai rău noaptea, și mai rău cu cât mă apropiam de hotel. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că era ceva supranatural – l-am considerat stres posttraumatic sau ceva de genul ăsta. În noaptea aceea, eram atât de obosit și de furios, iar noi ajunseserăm atât de aproape de hotel, și era noapte... nici nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. Îmi amintesc doar că plecasem din parc și apoi... nimic.

— Dar dacă n-ai fi fost furios pe mine... dacă noi nu te-am fi supărat...

— Nu-i ca și când ai fi avut de ales, zise Simon. Și nu-i ca și când eu n-aș fi știut. N-ai decât să îți adevărul cât mai mult timp în adâncuri, că tot scoate bulbuci la suprafață. Greșeala pe care am făcut-o eu a fost să nu vă spun ce se întâmpla cu mine, să nu vă spun despre visele mele. Dar nu regret că noi doi am fost împreună și ca iubiți. Mă bucur că am încercat. Și te iubesc pentru că ai încercat, chiar dacă n-ar fi mers niciodată.

— Am vrut atât de mult să mergă, zise Clary cu blândețe. N-am vrut niciodată să te rănesc.

— Eu n-aș schimba nimic, zise Simon. N-aș renunța la a te iubi. Pentru nimic în

lume. Știi ce mi-a spus Raphael? Că n-am știut să fiu un bun vampir, că vampirii își acceptă moartea. Dar câtă vreme îmi amintesc cum era să te iubesc pe tine, o să mă simt întotdeauna viu.

— Simon...

— Uite! O întrerupse cu un gest, căscându-și larg ochii negri. Acolo jos!

Soarele era doar o așchie roșie la orizont; în timp ce se uita, pâlpâi și se stinse, dispărând dincolo de marginea întunecată a lumii. Turnurile demonilor din Alicante se aprinseră deodată însuflețite de o incandescență. În lumina lor, Clary putu vedea mulțimea întunecată foindu-se neliniștită prin fața Porții de Nord.

— Ce se întâmplă? șopti ea. Soarele a apus; de ce nu se deschid porțile?

Simon era împietrit.

— Conclavul, zise el. Trebuie să-i fi spus *nu* lui Luke.

— Dar nu se poate! Vocea lui Clary se ridică ascutit. Asta ar însemna că...

— Or să se predea lui Valentine.

— Nu pot face asta! țipă iarăși Clary, dar chiar sub ochii ei, grupurile siluetelor întunecate care înconjurau protecțiile se întoarseră se îndepărtară de oraș, curgând ca furnicile dintr-un mușuroi distrus.

Fața lui Simon era ca de ceară în lumina inserării.

— Bănuiesc, zise el, că într-adevăr ne urăsc atât de mult. Mai degrabă îl aleg pe Valentine.

— Nu din ură, zise Clary, ci de frică. Până și lui Valentine îi era frică.

O spusese fără să se gândească și își dădu seama că era adevărat.

— Frică și gelozie.

Simon aruncă iute o privire spre ea, surprins.

— Gelozie?

Dar Clary era din nou în visul pe care i-l arătase Ithuriel, iar vocea lui Valentine îi răsuna în urechi. *Am visat că îmi vei spune de ce. De ce ne-a creat Raziel, ca pe rasa lui de vânători de umbre, și totuși nu ne-a dat puterile pe care le au repudiații – viteza lupilor, nemurirea spiritelor naturii, magia magicienilor, nici măcar rezistența vampirilor. Ne-a lăsat goi în fața legiunilor iadului, doar cu liniile astea pictate pe pielea noastră. De ce a trebuit ca puterile lor să fie mai mari ca ale noastre? De ce nu putem să avem și noi ce au ei?*

Deschise ușor buzele și se uită fără să vadă la orașul de jos. Își dădu seama vag că Simon o striga pe nume, dar mintea ei gonia. Îngerul i-ar fi putut arăta orice, se gândi ea, dar alesese să-i arate aceste scene, aceste amintiri, cu un scop. Se gândi la Valentine care strigase: *Noi să fim condiționați de repudiați, să fim legați de creaturile alea!*

Și runa. Cea pe care o visase. Runa simplă ca un nod.

De ce nu putem să avem și noi ce au ei?

— Legare, zise, cu voce tare. E o rună de legare. Unește ce-i asemănător cu ce e diferit.

— Cum? zise Simon și o privi nedumerit.

Ea se ridică în picioare, scuturându-se de pământ.

— Trebuie să ajung acolo. Unde sunt ei?

— Unde sunt cine? Clary?

— *Conclavul*. Unde sunt întruniți? Unde e Luke?

Simon se ridică în picioare.

— La Palatul Acordurilor. Clary...

Dar ea o luase deja la fugă, cât putea de repede, pe cărarea șerpuită care ducea în oraș. Înjurând printre dinți, Simon o urmă.

Se spune că toate drumurile duc la Palat. Cuvintele lui Sebastian sunau mereu și mereu în capul lui Clary, în timp ce ea alerga tot mai repede pe străduțele înguste din Alicante. Spera că era adevărat, pentru că altminteri cu siguranță avea să se rătăcească. Străzile se întorceau în unghiuri ciudate, nu ca minunatele străzi ale Manhattanului, drepte și perpendiculare. În Manhattan știai oricând unde te afli. Totul era clar numerotat și afișat. Aici era un labirint.

Se repezi printr-o curte minusculă și de-a lungul uneia dintre aleile înguste de pe marginea canalului, știind că dacă urmărea apa, avea să iasă în cele din urmă în Piața Îngerului. Cumva spre surprinderea ei, aleea o conduse pe lângă casa lui Amatis, iar apoi goni, gâfâind, pe o stradă mai largă, familiară, care făcea o buclă. Strada se deschise în piață, Palatul Acordurilor ridicându-se impunător și alb în fața ei, cu statuia îngerului strălucitoare în centrul pieței. Stând lângă statuie era Simon, cu brațele încrucișate, privind-o încruntat.

— Ai fi putut să aștepți, zise el.

Ea se aplecă, sprijinindu-și mâinile pe genunchi, trăgând răsuflarea.

— Nu... prea poți să-mi reproșezi asta... de vreme ce ai ajuns oricum înaintea mea.

— Viteză de vampir, zise Simon cu o oarecare satisfacție. Când ajungem acasă, o să caut o pistă de curse.

— Asta ar însemna... să trișezi.

Trăgând pentru ultima oară aer adânc în piept, Clary se îndreptă și își dădu la o parte din ochi părul nădușit.

— Haide! Intrăm.

Sala era plină de vânători de umbre, mai mulți decât văzuse vreodată Clary adunați la un loc, chiar în noaptea atacului lui Valentine. Vocile lor se ridicau într-un bubuit ca de avalanșă prăbușindu-se; cei mai mulți erau adunați în grupuri care strigau nemulțumite – estrada era goală, iar harta Idrisului atârna, părăsită, în spate.

Se uită după Luke. Îi luă câteva clipe să-l găsească, sprijinit de o coloană, cu ochii pe jumătate închiși. Arăta înfiorător – pe jumătate mort, cu umerii căzuți. Amatis stătea în spatele lui, mângâindu-l pe umăr, cu îngrijorare. Clary își roti privirea, dar Jocelyn nu era de văzut pe nicăieri în mulțime.

Pentru doar un moment, ezită. Apoi se gândi la Jace, dus după Valentine, de unul singur, știind că avea toate șansele să fie ucis. El știa că era o parte din asta, o parte din toate acestea, cum era și ea, de asemenea – fusese dintotdeauna, chiar și atunci când n-o știuse. Adrenalina încă îi gonia prin vene cu înțepături de ace, ascuțindu-i percepția, făcând ca totul să i se pară foarte clar. Aproape prea clar. Îi strânse mâna lui Simon.

— Ureeză-mi noroc, zise ea, apoi picioarele începură s-o ducă spre treptele estradei, aproape fără voia ei, și se trezi stând pe estradă, cu fața la mulțime.

Nu știa la ce se așteptase. Exclamații de surpriză? O mare de fețe reduse la tăcere, așteptând încordate? Abia de-o observară – numai Luke își înălță capul, de parcă ar fi simțit-o acolo, și îngheță, cu o expresie de uluire pe față. Și apoi cineva din mulțime veni spre ea – un bărbat înalt, cu oasele la fel de proeminente ca prora unui velier. Consulul Malachi. Îi făcea semne să se dea jos de acolo, clătinând din cap și strigându-i ceva ce ea nu putea auzi. Mai mulți vânători de umbre se întorseseră acum spre ea, în timp ce el își croia drum prin adunare.

Acum, Clary avea ce voise: toți ochii ațintiți asupra ei. Auzi șoapte alergând prin mulțime: *Asta-i ea. Fiica lui Valentine.*

— Aveți dreptate, zise ea, înălțându-și vocea și vorbind cât de tare putu, eu *sunt* fiica lui Valentine. N-am știut niciodată că el era tatăl meu până în urmă cu vreo câteva săptămâni. N-am știut nici măcar că există, până în urmă cu vreo câteva săptămâni. Știu că mulți dintre voi o să credeți că nu-i adevărat, și e în regulă. Credeți

ce vreți. Atâta timp cât credeți, de asemenea, că eu știu lucruri despre Valentine pe care voi nu le știți, lucruri care v-ar putea ajuta să câștigați bătălia împotriva lui – doar dacă mă lăsați să vă spun care sunt acelea.

— Ridicol! Malachi se oprise la baza treptelor estradei. Asta-i ridicol. Ești doar o fetiță...

— Este fiica lui Jocelyn Fairchild, zise Patrick Penhallow, care își făcuse loc prin mulțime până în față și ridicase o mână. Lasă fata să spună ce are de spus, Malachi.

Mulțimea murmură.

— Tu, îi zise Clary Consulului, tu și Inchizitorul l-ai aruncat pe prietenul meu Simon în închisoare...

Malachi rânji disprețuitor.

— Prietenul tău, vampirul?

— El mi-a spus că l-ai întrebat ce s-a întâmplat cu vasul lui Valentine, în noaptea aceea pe East River. Te-ai gândit că Valentine trebuie să fi făcut ceva, vreun soi de magie neagră. Ei bine, n-a făcut. Dacă vrei să știi ce a distrus vasul acela, răspunsul sunt eu. Eu am făcut-o.

Râsul de neîncredere al lui Malachi fu însoțit ca un ecou și de al altora din mulțime. Luke se uita la ea, clătănând din cap, dar Clary se aruncă mai departe.

— Am făcut-o cu o rună, zise ea. A fost o rună atât de puternică, încât a desfăcut vasul în bucăți. Pot să creez rune noi. Nu doar pe acelea din Cartea Gri. Rune pe care nimeni nu le-a mai văzut înainte... unele puternice...

— Destul! tună Malachi. Asta-i ridicol. Nimeni nu poate crea rune noi. E complet imposibil. Se întoarse către mulțime. Ca și tatăl ei, fata asta nu e decât o mincinoasă.

— Nu minte.

Vocea veni din spatele mulțimii. Era curată, destul de puternică și hotărâtă. Mulțimea se întoarse și Clary văzu cine vorbise: Alec. Stătea cu Isabelle de-o parte a sa și cu Magnus de cealaltă. Simon era cu ei, la fel și Maryse Lightwood. Alcătuiau un mic grup, strâns și foarte hotărât, după fețele lor, lângă ușile de la intrare.

— Eu am văzut-o creând o rună. Chiar a folosit-o pe mine. A mers.

— Minți! zise Consulul, dar îndoiala deja i se strecurase în ochi. Minți ca să-ți protejezi prietena...

— Zău, Malachi, i-o reteză Maryse, de ce ar minți fiul meu despre așa ceva, când adevărul poate fi atât de simplu de dovedit? Dați-i fetei o stelă și lăsați-o să creeze o rună.

Un murmur de aprobare străbătu Sala. Patrick Penhallow făcu un pas înainte și îi întinse o stelă lui Clary. Ea o luă, mulțumind, și se întoarse spre mulțime.

Gura i se făcu iască. Adrenalina încă îi pulsa nebunește, dar nu destul cât să-i înăbușe de tot tracul de scenă. Ce trebuia să facă? Ce soi de rună putea crea ca să convingă mulțimea asta că spunea adevărul? Ce le-ar fi arătat lor adevărul?

Își plimbă ochii peste mulțime și-l zări pe Simon lângă familia Lightwood, uitându-se la ea peste distanța care îi separa. La fel se uitase și Jace la ea la conac. Exista un singur fir care îi unea pe acești băieți, pe care ea îi iubea atât de mult, se gândi ea, un singur lucru în comun: amândoi credeau în ea, chiar și atunci când ea nu credea în ea însăși.

Uitându-se la Simon și gândindu-se la Jace, luă stela și-i apăsă vârful ascuțit pe partea interioară a încheieturii mâinii sale, în locul unde se simțea pulsul. Nu se uită în jos la ce făcea, doar desena orbește, increzându-se în sine și în stelă ca să creeze runa de care nevoie.

Desena ușor, subțire – nu avea nevoie de ea decât pentru un moment –, dar fără nicio secundă de ezitare.

Când termină, ochii îi căzură mai întâi de toate pe Malachi. Fața lui se făcuse albă

ca varul și se dădea înapoi de lângă ea, cu oroare. Spuse ceva – un cuvânt într-o limbă pe care ea n-o recunoscuse – și apoi, în spatele lui, ea îl văzu pe Luke, uitându-se cu ochi mari la ea, cu gura întredeschisă.

— Jocelyn? zise Luke.

Ea clătină din cap spre el, foarte ușor, și se uită apoi la mulțime. Era un păienjenis de fețe, care ba dispăreau, ba apăreau, în timp ce le privea. Unii zâmbeau, alții aruncau priviri în jur, surprinși, alții se întorceau către persoanele cele mai apropiate de ei. Câțiva își exprimară groaza sau uluirea, ducându-și mâinile la gură. Ea îl văzu pe Alec, care se uită repede la Magnus și apoi la ea, nevenindu-i să creadă, și pe Simon, care părea la fel de confuz. Apoi Amatis ieși în față, făcându-și loc cu greu pe lângă trupeșul Patrick Penhallow și urcând grăbită pe estradă.

— Stephen! zise ea, uitându-se la Clary cu un soi de uimire buimacă. *Stephen!*

— Oh, zise Clary. Oh, Amatis, nu!

Și atunci simți runa magică alunecând de la ea, ca și când ar fi dezbrăcat o haină subțire, invizibilă. Înflăcărea lui Amatis se topi și ea se dădu cu spatele înapoi, pe jumătate dezamăgită, pe jumătate uimită.

Clary se uită în jur, la mulțime. Tăcuseră absolut toți, cu fețele întoarse către ea.

— Știu ce ați văzut cu toții adineauri, zise ea. Și sunt convinsă că toți știți că magia aceasta este mai presus de orice iluzie magică. Și am făcut asta cu o singură rună, una singură, o rună pe care *eu am creat-o*. Sunt motive temeinice pentru care eu am harul ăsta și știu că vouă s-ar putea să nu vă placă sau chiar s-ar putea să nu-i dați crezare, dar nu contează. Ce contează este că eu vă pot ajuta să câștigați bătălia asta cu Valentine, dacă mă lăsați.

— N-o să fie nicio bătălie împotriva lui Valentine, zise Malachi. Nu se uită în ochii ei când vorbește. Conclavul a decis. I-am acceptat cu toții condițiile lui Valentine și mâine-dimineață vom depune armele.

— Nu puteți face asta! zise ea, cu o notă de disperare în glas. Credeți că totul va fi bine, dacă vă predați și gata? Credeți că Valentine o să vă lase să trăiți așa cum ați trăit până acum? Credeți că se va limita să-i ucidă doar pe demoni și repudiați?

Își plimbă privirea prin încăpere.

— Cei mai mulți dintre voi nu l-ați văzut pe Valentine de cincisprezece ani. Poate ați uitat cum este el de fapt. Dar eu știu. L-am auzit vorbind despre planurile lui. Vă gândiți că o să reușiți să trăiți sub conducerea lui Valentine, dar n-o să mai fiți în stare. El o să vă controleze complet, pentru că el întotdeauna va putea să amenințe că vă distruge cu Instrumentele mortale. O să înceapă cu repudiații, bineînțeles. Dar apoi se va ocupa de Conclav. O să-i ucidă pe cei din Conclav în primul rând pentru că îi crede slabi și corupți. Apoi o să se abată asupra tuturor celor care au avut, undeva, un repudiat în familia lor. Poate un frate vârcolac – ochii ei alunecară spre Amatis –, sau o fiică adolescentă rebelă, care s-a întâlnit, ocazional, cu vreun cavaler elf – ochii ei se îndreptară spre soții Lightwood –, sau oricine care nu e vinovat de altceva decât că are un prieten repudiat. Și apoi o să-i vâneze pe toți cei care au folosit vreodată serviciile unui magician. Câți dintre voi vor fi?

— Asta e o aberație, zise Malachi rece. Valentine nu e interesat să distrugă nefilimii.

— Dar crede că oricine se întovărășește cu repudiații nu merită să fie numit nefilim, stăruiește Clary. Ascultați, războiul vostru nu este împotriva lui Valentine. E împotriva demonilor. Să țineți demonii departe de lumea asta este misiunea voastră, o misiune primită de la Ceruri. Iar o misiune de la Ceruri nu e ceva ce puteți *ignora*. Și repudiații îi urăsc pe demoni. Și ei îi nimicesc. Dacă Valentine are metoda lui, va irosi prea mult din timpul vieții lui încercând să ucidă repudiații până la unul și pe orice vânător de umbre care s-a asociat vreodată cu ei, încât va uita de demoni, și la fel și voi, pentru că veți fi preocupați doar să vă temeți de Valentine. Iar demonii or să conducă lumea

și asta va fi tot.

— Înțeleg unde bați, zise Malachi printre dinți. N-o să luptăm alături de repudiați într-o bătălie pe care nu avem cum s-o câștigăm...

— Dar puteți s-o câștigați, zise Clary. Voi puteți.

Gâtul îi era uscat și o ardea, capul o durea, iar fețele din mulțimea aflată în fața ei păreau că se topiseră într-o ceață informă, punctată ici și colo de ușoare explozii de lumină albă. *Dar nu te poți opri acum. Trebuie să continui. Trebuie să încerci.*

— Tatăl meu îi urăște pe repudiați pentru că este invidios pe ei, continuă ea, cuvintele căzând unul după altul. Invidios și înfricoșat de toate lucrurile pe care ei le pot face și el nu. Urăște faptul că, din anumite puncte de vedere, ei sunt mai puternici decât nefilimii, și pariez că nu e singurul care simte asta. E ușor să-ți fie frică de însușiri pe care tu nu le ai. Trase aer în piept: Și dacă ați putea să le aveți și voi? Dacă eu aș putea să fac o rună care să vă lege pe fiecare dintre voi, fiecare vânător de umbre, de un repudiat care luptă alături de voi, și îi veți putea *împrumuta puterile* – să vă puteți vindeca la fel de repede ca un vampir, să fiți la fel de puternici ca un vârcolac sau la fel de rapizi ca un cavaler elf. Iar ei, în schimb, să vă poată împărtăși instruirea, îndemânarea voastră de a lupta. Ați putea fi o forță de neînvins... doar dacă mă lăsați să vă pun Pecetea și dacă veți lupta cu repudiații. Pentru că, dacă nu veți lupta alături de ei, runele nu vor funcționa. Făcu o pauză: Vă rog, zise ea, dar cuvintele ieșiră aproape neuzite din gâtul ei uscat. Vă rog, lăsați-mă să vă pun Pecetea.

Cuvintele ei căzură într-o liniște de-ți țiuiau urechile. Lumea se transformă într-o ceață învăltoare și ea își dădu seama că își rostise ultima parte a discursului privind în sus, la tavanul Sălii, și că micile explozii pe care le văzuse erau stelele aprinzându-se pe cerul nopții, una câte una. Liniștea continua să domnească parcă la nesfârșit, în vreme ce ea își strânse încet pumnii pe lângă corp. Iar apoi, încet, foarte încet, își coborî privirea și întâlni ochii mulțimii ațintiți asupra ei.

17

POVESTEA VÂNĂTORULUI DE UMBRE

Clary stătea în capul scărilor Palatului Acordurilor, uitându-se spre Piața Îngerului. Luna răsărise mai devreme și se întrezărea peste acoperișurile caselor. Turnurile demonilor îi reflectau lumina alb-argintie. Întunericul ascundea bine cicatricile și rănile orașului; părea pașnic sub cerul nopții – dacă nu-ți ridicai privirile spre Colina Citadelei și spre conturul ruinelor fortăreței. Gărzile patrolau prin piața de jos, apărând și dispărând după cum intrau și ieșeau din conurile de lumină ale felinarelor cu lampa-vrăjitoarei. Îi ignorau sânguincios prezența lui Clary.

Câteva trepte mai jos, Simon se plimba în sus și-n jos, cu pași absolut silențioși. Își ținea mâinile în buzunare și, când se întorcea, la capătul treptei, ca să vină iar spre ea, lumina lunii i se reflecta pe pielea palidă, ca pe o suprafață lucioasă.

— Nu te mai plimba, îi spuse ea. Mă faci să fiu și mai încordată.

— Scuze.

— Mi se pare că suntem aici de-o veșnicie.

Clary își ciulea urechile, dar nu putea auzi decât murmurul surd al numeroaselor glasuri care răzbătea prin ușile duble ale Sălii.

— Tu poți auzi ce spun ei, înăuntru?

Simon își miji ochii; părea să se concentreze intens.

— Puțin, zise el, după o pauză.

— Mi-aș dori să fi fost și eu acolo, zise Clary, pocnindu-și nervoasă călcâiele de marginea treptei.

Luke îi ceruse să aștepte afară, în fața ușii, până când delibera Conclavul; voise s-o trimită pe Amatis să stea cu ea afară, dar Simon stăruise să vină el în locul ei, spunând că era mai bine ca Amatis să rămână înăuntru, s-o susțină pe Clary.

— Mi-aș fi dorit să particip și eu la discuții.

— Nu, zise Simon. Nu ți-ai fi dorit.

Ea știa de ce îi ceruse Luke să aștepte afară. Își putea închipui ce spuneau despre ea înăuntru. *Mincinoasă. Ciudată. Neghioabă. Smintită. Stupidă. Monstru. Fiica lui Valentine.* Probabil că era mai bine că se afla afară din Sală dar tensiunea anticipării deciziei Conclavului era aproape dureroasă.

— Poate aș izbuti să mă cațăr pe una dintre astea, zise Simon, măsurând din ochi coloanele groase și albe ce susțineau acoperișul înclinat al Palatului. Pe ele erau cioplite rune în modele suprapuse, dar altminteri nu exista niciun loc de care să te prinzi cu mâna. Să mă avânt cu toată puterea în direcția asta.

— Oh, las-o baltă, zise Clary. Ești vampir, nu Spider-Man.

Singurul răspuns al lui Simon a fost să urce alergând ușor pe scară, până la baza unei coloane. O studie din ochi o clipă, înainte de a-și pune mâinile pe ea și a începe să se cațere. Clary îl urmărea, cu gura căscată, în timp ce vârfurile degetelor și al picioarelor lui găseau prize imposibile pe piatra canelată.

— Tu ești Spider-Man! exclamă ea.

Simon privi în jos de unde era cocoțat, la jumătatea coloanei.

— Asta te face pe tine Mary Jane. Ea era roșcată, zise el. Aruncă o privire peste oraș, încruntându-se. Speram să văd Poarta de Nord de aici, da' nu sunt destul de sus.

Clary știa de ce voia el să vadă poarta. Acolo fuseseră trimiși curierii să le ceară repudiaților să aștepte până delibera Conclavul, iar Clary nu putea decât să speră că ei se înduplecaseră să rămână. Și dacă erau dincolo de poartă? Clary își imagină mulțimea așteptând, fremătând, întrebându-se.

Ușile duble ale Sălii se crăpară puțin. O siluetă zveltă se strecură prin deschizătură, închise ușa și se întoarse cu fața la Clary. Era în umbră și abia când înaintă mai aproape de lampa-vrăjitoarei care îmbăia treptele în lumină, Clary îi văzu părul ca flacăra și o recunoscă pe mama ei.

Jocelyn privi în sus, amuzată.

— Ei, bună, Simon. Mă bucur să văd că... te adaptezi.

Simon dădu drumul coloanei și se lăsă să cadă, aterizând ușor la baza ei. Arăta ușor rușinat.

— Salutări, doamnă Fray.

— Nu știu dacă mai are vreun rost să-mi spui așa acum, zise mama lui Clary. Poate c-ar trebui să-mi spui doar Jocelyn. Știi, ezită ea, oricât de ciudată ar fi situația asta, mă bucur să te văd aici, cu Clary. Nu pot să-mi amintesc ultima oară când n-ați fost voi împreună.

Simon păru din cale-afară de stingherit.

— Și eu mă bucur să vă văd.

— Mulțumesc, Simon.

Jocelyn își îndreptă privirea spre Clary.

— Acum, Clary, ai ceva împotriva să stăm puțin de vorbă noi două? Singure?

Clary rămase un lung moment fără să facă nicio mișcare, uitându-se țintă la mama ei. Era greu să nu se simtă de parcă s-ar fi uitat la o străină. Simțea o gheară în gât, aproape prea strânsă ca să poată vorbi. Aruncă o privire spre Simon, care evident

aștepta un semn de la ea să știe ce să facă, să rămână sau să plece. Ea oftă.

— Bine.

Simon îi făcu un semn de încurajare cu degetele mari în sus, înainte să dispară înapoi în Sală. Clary se întoarse cu spatele și își aținti privirea spre piață, urmărind gărzile făcându-și rondul, în vreme ce Jocelyn veni și se așeză lângă ea. O parte din Clary ar fi vrut să se aplece într-o parte și să-și așeze capul pe umărul mamei sale. Ar fi putut chiar să-și închidă ochii, prefăcându-se că totul era în regulă. Cealaltă parte din ea știa că asta n-ar fi schimbat nimic; nu și-ar fi putut ține ochii închiși la nesfârșit.

— Clary, zise Jocelyn în cele din urmă, foarte încet. Îmi pare atât de rău!

Clary își lăsă privirea în jos, la mâinile ei. Își dădu seama că încă avea stela lui Patrick Penhallow. Speră că el nu credea că voise să i-o fure.

— N-am crezut că o să mai văd locul ăsta vreodată, continuă Jocelyn.

Clary strecură o privire piezișă spre mama ei și văzu că se uita spre oraș, la turnurile demonilor ce își răspândeau lumina lor palidă și alburie peste linia clădirilor.

— L-am visat, uneori. Am vrut chiar să-l pictez, să-mi pictez amintirile care le aveam din el, dar nu puteam face asta. M-am gândit că dacă tu ai să vezi vreodată picturile, ai putea pune întrebări, ai putea să te întrebi cum de mi-au venit vreodată imaginile acelea în minte. Eram atât de speriată că ai să afli de unde eram eu de fapt! Cine eram de fapt.

— Și acum am aflat.

— Și acum ai aflat, repetă Jocelyn cu melancolie. Și ai toate motivele să mă urăști.

— Nu te urăsc, mamă, zise Clary. Numai că...

— Nu ai încredere în mine, completă Jocelyn. Nu te pot învinui. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul. O atinse ușor pe Clary pe umăr și păru încurajată când Clary nu se feri. Pot să-ți spun că am făcut-o ca să te protejez, dar știu cum trebuie să sune. Am fost acolo, adineauri, în Sală, și te-am privit...

— Ai fost acolo? Clary era surprinsă. Nu te-am văzut.

— Am stat în spate de tot. Luke a insistat să nu vin la întrunire fiindcă prezența mea n-ar fi făcut decât să supere pe toată lumea și să dea totul peste cap, și probabil că a avut dreptate, dar am vrut atât de mult să fiu aici! M-am furișat înăuntru după ce a început ședința și am stat ascunsă în umbră. Dar am fost înăuntru. Și am vrut doar să-ți spun...

— Că m-am făcut de rușine? zise Clary, cu amărăciune. Deja știu asta.

— Nu. Am vrut să-ți spun că am fost mândră de tine.

Clary se răsuci ca să se uite la mama ei.

— Ai fost?

Jocelyn dădu din cap.

— Bineînțeles că am fost. De cum te-ai ridicat în fața Conclavului, De cum le-ai dovedit ce puteai face. I-ai făcut să se uite la tine și să vadă persoana pe care o iubeau cel mai mult pe lume, nu-i așa?

— Mda, zise Clary. De unde știi?

— Pentru că i-am auzit pe toți rostind diverse nume, zise Jocelyn încetișor. Dar eu tot pe tine te-am văzut.

— Oh! Clary se uită în jos, la picioarele ei. Ei bine, încă nu sunt sigură că mă cred, despre rune. Adică, sper să mă creadă, dar...

— Pot s-o văd? întrebă Jocelyn.

— Ce să vezi?

— Runa. Cea pe care ai creat-o ca să legi vânătorii de umbre și repudiații. Șovăi. Dacă nu poți să mi-o arăți...

— Nu, e-n regulă.

Cu stela, Clary trasă pe marmura treptelor Palatului Acordurilor liniile runei pe care îngerul i-o arătase, iar ele se aprindeau aurii ca de foc de cum le trasa. Era o rună puternică, o hartă de linii care se întretăiau o matrice de altele, drepte. Simplă și complexă, în același timp Clary știa acum de ce i se păruse cumva neterminată când o vizualizase înainte. Îi trebuia o rună-soră ca să meargă. O geamănă. O parteneră.

— Alianță, zise ea, în timp ce trăgea stela înapoi. Așa o numesc eu.

Jocelyn privi în tăcere cum runa se inflăcăra și apoi, încet, se stinse lăsând doar ușoare urme negricioase pe piatră.

— Când eram tânără, zise ea, în cele din urmă, m-am străduit atât de mult să unesc repudiații și vânătorii de umbre, să protejez Acordurile! Am crezut că urmăream un soi de vis – ceva ce majoritatea vânătorilor de umbre cu greu își pot închipui. Iar acum tu l-ai făcut concret, în sens literal și *real*. Clipi des. Privindu-te în Sală, mi-am dat seama de un lucru. Știi, în toți acești ani, eu am încercat să te protejez ascunzându-te. De aceea nu puteam să sufăr când te duceai la Pandemonium. Știam că acela era un local frecventat deopotrivă de repudiați și de mundani, laolaltă – ceea ce însemna că și vânătorii de umbre trebuia să dea târcoale pe acolo. Mi-am imaginat că exista ceva în sângele tău care te atrăgea către locul acela, ceva din tine care recunoștea lumea din umbră chiar dacă nu aveai Vederea. Am crezut că ai să fii în siguranță dacă aș fi putut să țin lumea aceea ascunsă de tine. Nu m-am gândit niciodată să încerc să te protejez ajutându-te să fii puternică și să lupți. Vorbea cu tristețe. Dar cum-necum, trebuia să ajungi puternică. Destul de puternică pentru a-ți putea spune acum adevărul, dacă mai vrei să-l auzi.

— Nu știu. Clary se gândi la imaginile pe care i le arătase îngerul, cât de zguduitoare fuseseră. Știu că am fost furioasă pe tine fiindcă mă mințiseși. Dar nu sunt sigură că vreau să aflu mai multe lucruri cumplite.

— Am stat de, vorbă cu Luke. El crede că ar trebui să știi ceea ce am să-ți spun. Întreaga poveste. Totul. Lucrurile pe care nu le-am spus niciodată, nimănui, nici măcar lui. Nu pot să-ți promit că adevărul întreg este plăcut. Dar este adevărul.

Legea e aspră, dar e Lege. Îi datora lui Jace să afle adevărul, în aceeași măsură în care și-o datora și ei însăși. Clary strânse mai tare stela în mână, până i se albiră nodurile degetelor.

— Vreau să știu totul.

— Totul... Jocelyn trase adânc aer în piept. Nici nu știu de unde să încep.

— Ce-ar fi să începi să-mi spui cum de-ai putut să te căsătorești cu Valentine? Cum ai putut să te căsătorești cu un astfel de om, să-l faci tatăl meu... e un monstru.

— Nu. E un om. Nu e un om bun. Dar dacă vrei să știi de ce m-am căsătorit cu el, îți spun: pentru că l-am iubit.

— Nu se poate, zise Clary. Nimeni n-ar putea.

— Când m-am îndrăgostit de el, eram de vârsta ta, zise Jocelyn. L-am considerat perfect – inteligent, deștept, minunat, amuzant, fermecător. Știu, mă privești de parcă mi-am pierdut mințile. Tu nu-l cunoști pe Valentine decât așa cum este acum. Nu-ți poți închipui cum era pe atunci. Când eram împreună la școală, *toată lumea* îl iubea. Părea să răspândească lumină în jurul lui, de parcă exista ceva special și strălucitor luminând într-o parte a Universului la care numai el avea acces; și dacă noi eram atât de norocoși, el ar fi putut s-o împartă cu noi, măcar puțin. Nu era fată să nu-l iubească, iar eu credeam că nu aveam nicio șansă. Eu nu aveam nimic ieșit din comun. Nu eram nici măcar populară; Luke era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și cu el îmi petreceam mai tot timpul. Totuși, cumva, Valentine m-a ales pe mine.

Scârbos, voia Clary să spună. Dar își înghiți remarca. Poate din pricina melancoliei din vocea mamei sale, amestecată cu regret. Poate din pricina celor spuse de ea, despre Valentine care răspândea lumină în jur. Clary gândise același lucru despre

Jace înainte, și apoi se simțise stupidă pentru că gândise așa ceva. Dar poate că toată lumea se simțea în felul ăsta.

— Bine, zise ea, pricep. Dar pe atunci aveai șaisprezece ani. Asta nu înseamnă că trebuia să te căsătorești cu el mai târziu.

— Aveam optsprezece ani când ne-am căsătorit. El avea nouăsprezece, zise Jocelyn, pe un ton detașat.

— Oh, Doamne, zise Clary îngrozită. Tu m-ai *omorî* dacă aș vrea să mă căsătoresc la optsprezece ani.

— Te-aș omorî, admise Jocelyn. Dar vânătorii de umbre tind să se căsătorească mai devreme decât mundanii. Durata lor – a noastră – de viață e mai scurtă; mulți dintre noi au parte de morți violente. Chiar și așa, eram prea tânără să mă căsătoresc. Dar familia mea s-a bucurat pentru mine – chiar și Luke s-a bucurat pentru mine. Toată lumea credea că Valentine era un băiat minunat. Și era, știi, doar un băiat pe atunci. Singura persoană care mi-a spus vreodată că n-ar trebui să mă mărit cu el a fost Madeleine. Fuseserăm prietene la școală, dar când i-am spus că mă logodisem, ea a zis că Valentine era egoist și nesuferit și că farmecul lui maschează o imoralitate oribilă. Eu mi-am spus că era doar geloasă.

— Și era?

— Nu, zise Jocelyn, spunea adevărul. Numai că eu nu voiam să-l aud.

Se uită în jos, la mâinile ei.

— Dar ți-a părut rău, zise Clary. După ce te-ai căsătorit cu el, ți-a părut rău de ce ai făcut, nu-i așa?

— Clary, zise Jocelyn, cu o voce cumva obosită. Am fost *fericiți*. Cel puțin în primii câțiva ani. Ne-am dus să locuim în conacul de la țară al părinților mei, unde crescusem eu. Valentine nu voia să fie în oraș și voia ca și restul Cercului să evite Alicante și deopotrivă ochii indiscreți ai Conclavului. Familia Wayland locuia într-un conac la numai o milă sau două distanță de al nostru; și mai erau și alții prin apropiere; soții Lightwood, soții Penhallow. Era de parcă am fi fost în centrul lumii, cu toată acea activitate, acel freamăt din jurul nostru, acea pasiune, și, în toate acestea, eu eram de partea lui Valentine. Niciodată nu m-a făcut să mă simt în plus sau neînsemnată. Nu, eram un membru-cheie al Cercului. Eram una dintre puținele în care el avea încredere. Mi-a spus de nenumărate ori că, fără mine, n-ar fi putut face nimic. Fără mine, ar fi fost nimeni.

— A zis el asta?

Clary nu și-l putea închipui pe Valentine spunând așa ceva, ceva ce l-ar fi făcut să sune... vulnerabil.

— A zis, dar nu era adevărat. Niciodată Valentine n-ar fi putut rămâne un nimeni. S-a născut să fie lider, să fie centrul unui sistem planetar. Din ce în ce mai mulți adepți veneau la el. Erau atrași de pasiunea lui și de ideile lui scilpitoare. Rareori vorbea despre repudiați, în zilele acelea de început. Totul era despre reforma Conclavului, despre schimbarea legilor care erau prea vechi, prea rigide și greșite. Valentine spunea că trebuia să fie mai mulți vânători de umbre, mai mulți care să lupte cu demonii, mai multe Institute, că ar trebui să ne preocupe mai puțin să ne ascundem și mai mult să apărăm lumea de demoni. Că ar trebui să pășim deschis și mândri în lume. Era seducătoare viziunea lui: o lume plină de vânători de umbre, din care demonii să fugă speriați și mundanii, în loc să creadă că noi nu existăm, să ne mulțumească pentru ceea ce făceam pentru ei. Eram tineri; consideram că *mulțumirile* erau importante. Nu știam... Jocelyn trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde în apă. Apoi, am rămas însărcinată.

Clary simți o furnicătură rece în ceafă și deodată – n-ar fi putut spune de ce – nu mai era atât de sigură că voia adevărul de la mama ei, nu mai era sigură că voia să

audă, din nou, cum Valentine îl transformase pe Jace într-un monstru.

— Mamă...

Jocelyn clătină din cap, fără să vadă.

— M-ai întrebat de ce nu ți-am spus niciodată că aveai un frate. De asta nu ți-am spus. Răsuflă întretăiat. Am fost atât de fericită când am aflat! Iar Valentine... Întotdeauna voise să fie tată, zicea el. Să-și pregătească fiul să fie un războinic, la fel cum tatăl lui îl învățase pe el. „Sau pe fiica ta”, spuneam eu, iar el zâmbea și spunea că și o fiică putea fi războinic, la fel ca un fiu, și că el ar fi fericit în orice caz. Am crezut că totul era perfect. Iar apoi, Luke a fost mușcat de un vârcolac. Ți se spune că există una la două șanse ca mușcătura să se transforme în licanthropie. Eu cred că șansele sunt mai curând trei din patru. Rareori am văzut pe cineva scăpând de boală, iar Luke n-a fost o excepție. La următoarea lună plină, s-a Preschimbat. A venit acolo, pe treptele casei noastre, dimineața, plin de sânge, cu hainele făcute zdrențe. Am vrut să-l mângâi, dar Valentine m-a împins la o parte. „Jocelyn”, a spus, „copilul”. De parcă Luke ar fi fost gata să se repeadă la mine și să-mi smulgă copilul din burtă. Era tot Luke, dar Valentine m-a împins la o parte și l-a târât pe Luke jos de pe trepte și l-a dus în pădure și când s-a întors, mult mai târziu, era singur. I-am ieșit în întâmpinare și mi-a spus că Luke se sinucisese, disperat din cauza licanthropiei sale. Că era... mort.

Măhnirea din glasul lui Jocelyn era dureroasă și sfâșietoare, gândi Clary, chiar și acum, când știa că Luke nu murise. Dar Clary își aduse aminte de propria disperare când îl ținuse în brațe pe Simon, care murise, pe treptele Institutului. Există unele sentimente care nu se uită niciodată.

— Dar îi dăduse lui Luke un pumnal, zise Clary, cu voce firavă. Și îi spusese să-și ia singur viața. L-a făcut pe soțul lui Amatis să divorțeze de ea, numai pentru că fratele ei devenise vârcolac.

— Eu n-am știut, zise Jocelyn. După ce Luke a murit, a fost de parcă picasem într-o prăpastie întunecată. Am petrecut luni întregi în camera mea, dormind mai tot timpul, mâncând numai din cauza copilului. Mundanii ar numi asta depresie, dar vânătorii de umbre nu au termeni din ăștia. Valentine a crezut că aveam o sarcină dificilă. A spus la toată lumea că eram bolnavă. Și eram bolnavă... nu puteam să dorm. Mi se tot părea că aud zgomote ciudate, strigăte în nopți. Valentine lui mi-a dat leacuri de somn, însă ele îmi provocau numai coșmaruri. Vise groaznice, că Valentine mă ținea la pământ, că împlânta un pumnal în mine sau că mă înecam cu otravă. Dimineața, eram epuizată și de aceea dormeam toată ziua. Habar n-aveam ce se mai petrecea afară, habar nu aveam că el îl silise pe Stephen să divorțeze de Amatis și să se însoare cu Celine. Eram într-o amețală continuă. Și apoi... Jocelyn își împreună mâinile și le așeză în poală. Tremurau. Adăugă: Și apoi am născut.

Tăcu, atât de multă vreme, încât Clary se întrebă dacă avea să mai vorbească vreodată. Jocelyn se uita – fără să vadă nimic – spre turnurile demonilor, bătând nervos darabana cu degetele pe genunchi. În cele din urmă, spuse:

— Mama era cu mine când s-a născut copilul. Tu n-ai cunoscut-o pe bunica ta. Era așa o femeie blândă! Ți-ar fi plăcut de ea, cred. Ea mi l-a pus în brațe pe fiul meu și, la început, n-am știut decât că se potrivea perfect în brațele mele, că scutecelul cu care era învelit era moale și că el era atât de mic și de fragil, doar cu un smoc de păr în creștetul capului. După care a deschis ochii.

Vocea lui Jocelyn era monotonă, aproape lipsită de intonație, totuși Clary se trezi că se cutremură, temându-se de ceea ce mama ei ar putea spune în continuare. *Nu*, ar fi vrut ea să zică. *Nu-mi spune*. Dar Jocelyn continuă, cuvintele curgând din ea ca otrava rece.

— Groaza m-a paralizat din cap până-n tălpi. Parcă mă îmbăiase cineva în acid – carnea părea să-mi ardă pe oase și tot ce-am putut să fac a fost să nu scap copilul

când am început să țip. Se zice că fiecare mamă își cunoaște instinctiv copilul. Presupun că e la fel de valabil și invers. Fiecare nerv din corp îmi striga că acela nu-i copilul meu, că era ceva înfiorător și nenatural, la fel de inuman ca un parazit. Cum putea mama să nu-l vadă? Însă ea zâmbea la mine ca și când n-ar fi fost nimic în neregulă. „Numele lui e Jonathan”, a zis o voce din prag. Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Valentine privind scena din fața lui cu o expresie de încântare. Copilul și-a deschis din nou ochii, de parcă ar fi recunoscut sunetul numelui său. Ochii lui erau negri, negri ca noaptea, adânci ca niște tuneluri sfredelite în craniul său. Nu exista nimic omenesc în ei.

Urmă o lungă tăcere. Clary rămăsese nemișcată, uitându-se la mama ei cu gura întredeschisă de groază. *Despre Jace vorbește acum, își zise ea. Jace când era nou-născut. Cum poți să simți așa ceva pentru un nou-născut?*

— Mamă, șopti ea, poate că... poate că erai în stare de șoc sau ceva. Sau poate că erai bolnavă...

— Asta mi-a spus și Valentine, zise Jocelyn fără emoție. Că eram bolnavă. Valentine îl adora pe Jonathan. Nu putea înțelege ce era cu mine. Iar eu știam că avea dreptate. Eu eram monstrul, o mamă care nu-și putea suporta propriul copil. M-am gândit să mă sinucid. Aș fi făcut-o... dar am primit un mesaj, trimis prin scriere de foc, de la Ragnor Fell. El era un magician apropiat dintotdeauna de familia mea; el era cel pe care îl chemam când aveam nevoie de vreo vrajă de însănătoșire sau ceva asemănător. Aflase că Luke devenise conducătorul unei haite de vârcolaci în Pădurea Brocelind, în capătul de răsărit. Am ars scrisoarea după ce am citit-o. Știam că Valentine ar putea să nu afle niciodată. Dar abia când m-am dus la tabăra vârcolacilor și l-am văzut pe Luke, am știut sigur că Valentine mă mințise, mă mințise despre sinuciderea lui Luke. Abia atunci am început să-l urăsc cu adevărat.

— Dar Luke a zis că tu știai că era ceva necurat cu Valentine – că știai că făcea o grozăvie. A zis că știai de asta chiar dinainte de a se Preschimba el.

Pentru moment, Jocelyn nu răspunse.

— Știi, Luke n-ar fi trebuit să fie niciodată mușcat. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. A fost un rond de rutină în pădure, el era cu Valentine... n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Mamă...

— Luke zice că i-am spus că mi se făcuse frică de Valentine încă dinainte de a se Preschimba el. Zice că eu i-am spus că puteam auzi țipetele prin zidurile conacului, că am bănuțit ceva, că m-am temut de ceva. Iar Luke – încrezătorul Luke – l-a întrebat pe Valentine despre asta chiar a doua zi. În noaptea aceea, Valentine l-a luat pe Luke la vânătoare și el a fost mușcat. Cred... cred că Valentine m-a făcut să uit. Ceea ce am văzut, acel ceva care m-a înfricoșat. M-a făcut să cred că nu erau decât vise urâte. Și cred că s-a asigurat că Luke va fi mușcat în noaptea aceea. Cred că a vrut să-l îndepărteze pe Luke, astfel ca nimeni să nu-mi mai amintească de faptul că mi se făcuse frică de soțul meu. Însă eu nu mi-am dat seama, nu imediat. Luke și cu mine ne-am văzut pentru atât de puțin timp, în acea primă zi, iar eu voiam atât de mult să-i povestesc despre Jonathan, dar n-am putut, n-am putut. Jonathan era fiul meu. Totuși, văzându-l pe Luke, numai atât, văzându-l, și m-am simțit mai puternică. M-am întors acasă hotărâtă să fac un nou efort cu Jonathan, să învăț să-l iubesc. Să mă silesc să-l iubesc. În noaptea aceea, am fost trezită de un plânset de copil. M-am ridicat brusc în capul oaselor, eram singură în dormitor. Valentine era plecat la o întrunire de-a Cercului, așa că nu aveam cui să-i împărtășesc uimirea mea. Jonathan, vezi tu, nu plângea niciodată – nu scotea niciodată vreun scâncet. Muțenia lui era unul dintre lucrurile care mă supăra cel mai rău la el. Am dat fuga pe hol până în camera lui, dar el dormea în liniște. Totuși, eu puteam auzi un copil plângând, de asta

nu mă îndoiam.

Am coborât în goană scările, urmărind plânsetul. Părea să vină din pivnița de vinuri, dar ușa era încuiată, pivnița era goală și niciodată folosită. Eu însă crescusem în conacul acela. Știam unde ascundea tata cheile...

Jocelyn nu se uita la Clary când vorbea; părea pierdută în povestire, în amintirile ei.

— Nu ți-am spus niciodată povestea cu nevasta lui Barbă-Albastră, nu-i așa, când erai mică? Soțul îi spune soției să nu se uite niciodată în camera încuiată, iar ea se uită și găsește rămășițele pământești a ale tuturor nevestelor de dinaintea ei, pe care el le ucisese și le așezase ca pe fluturi într-o vitrină de sticlă. Nici prin gând nu-mi trecea, când am descuiat ușa aceea, ce aveam să găesc înăuntru. Dacă ar fi s-o mai fac o dată, oare aș mai fi în stare să mă hotărâsc să deschid ușa, să-mi folosesc lampa-vrăjitoare ca să mă călăuzească până jos, în beznă. Nu știu, Clary, chiar nu știu. Mirosul... oh, mirosul de-acolo, ca de sânge, de moarte și de putreziciune. Valentine săpase un loc sub pământ, în ceea ce fusese altădată pivnița de vinuri. Nu era un copil plângând ceea ce auzisem eu, la urma urmelor. Erau celule, acolo jos, cu diverse creaturi închise în ele. Demoni, legați cu lanțuri de electrum, stafidiți, prăbușiți și gălgâitori în celulele lor, dar erau și alții, mulți alții – trupuri de repudiați, în diverse stadii de moarte și de agonie. Erau vârcolaci, cu trupurile pe jumătate topite de pulberea de argint. Vampiri ținuți cu capul în agheasmă până li se desfăcuse carnea de pe oase. Elfi a căror piele fusese străpunsă cu fierul rece. Nici măcar acum nu mă gândesc la el ca la un torționar. Nu într-un tot. Părea să fi urmărit un scop aproape științific. Erau registre mari cu însemnări la fiecare ușă de celulă, descrieri meticuloase ale experimentelor sale, cât de mult durase până murise fiecare creatură. Era un vampir a cărui piele fusese arsă în repetate rânduri, ca să vadă dacă exista un punct dincolo de care biata făptură nu se mai putea regenera. Era greu să citesc ceea ce scrisese, fără să-mi vină să leșin sau să vărs. Cumva, n-am făcut niciuna, nici cealaltă. Există o pagină dedicată experimentelor pe care le făcuse pe el însuși. Citise undeva că sângele de demoni ar putea acționa ca un amplificator al puterilor cu care se nasc de regulă vânătorii de umbre, încercase să-și injecteze sânge, fără niciun rezultat. Nu se întâmplase nimic, în afară de faptul că i se făcuse rău. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că era prea în vârstă pentru ca sângele să mai aibă efect asupra lui și că trebuia să-i fie dat unui copil ca să-și facă efectul cum trebuie – preferabil unul încă nenăscut. Pe pagina alăturată celei unde notase aceste concluzii ciudate scrisese o serie de observații cu un titlu pe care l-am recunoscut. Numele meu, *Jocelyn Morgenstern*. Îmi aduc aminte cum mi-au tremurat mâinile când am început să dau paginile, cuvintele gravându-se în creierul meu cu litere de foc. „Jocelyn a băut din nou amestecul, în seara asta. Nicio schimbare vizibilă la ea, dar, repet, copilul mă interesează pe mine... Cu infuzii regulate de limfă demonică precum aceea pe care i-am administrat-o ei, copilul poate fi capabil de orice faptă vitejească... Noaptea trecută i-am auzit copilului inima bătând mai puternic decât orice inimă omenească, sunând ca un dangăt de clopot mare, anunțând începutul unei noi generații de vânători de umbre, sângele de îngeri și de demoni amestecat ca să producă puteri mai presus de orice s-a imaginat c-ar fi cu putință până acum... Puterea repudiaților nu va mai fi cea mai mare de pe acest pământ...” Mai scrisese și altele, mult mai multe. Am răsfoit paginile, cu degetele tremurânde, cu mintea gonindu-mi înapoi, văzând amestecurile pe care Valentine mi le dăduse să beau în fiecare noapte, coșmarurile despre înjunghiere, înecare, otrăvire. Dar nu pe mine mă otrăvise, ci pe Jonathan. Jonathan, pe care el în prefăcuse într-un soi de creatură pe jumătate *demon*. Și abia atunci, Clary, atunci mi-am dat seama *cine* era de fapt Valentine.

Clary lăsă aerul să-i iasă din plămâni, deși nu realizase că își ținuse respirația. Era

groaznic – atât de groaznic – și totuși se potrivea cu viziunea pe care Ithuriel i-o arătase ei. Nu știa sigur pentru cine simțea mai multă milă: pentru mama ei sau pentru Jonathan? Jonathan – nu se mai putea gândi acum la el ca la Jace, nu cu mama ei acolo, nu cu povestea care îi era atât de proaspătă în minte – osândit să nu fie în întregime uman, de un tată căruia îi păsase mai mult de uciderea repudiaților decât de familia lui.

— Dar... nu l-ai părăsit atunci, nu? întrebă Clary, vocea ei sunând firavă și pentru urechile sale. Ai rămas...

— Din două motive, zise Jocelyn. Unul a fost Răzmerița. Ceea ce am găsit în noaptea aceea în pivniță a fost ca o palmă peste ochi. M-am trezit brusc din nefericirea mea și m-a făcut să văd ce se petrecea în jurul meu. Odată ce mi-am dat seama ce plănuia Valentine – stârpirea în totalitate a repudiaților –, am înțeles că nu puteam lăsa să se întâmple. Am început să mă întâlnesc în secret cu Luke. Nu-i puteam spune ce ne făcuse Valentine mie și copilului. Știam că asta l-ar fi scos din minți, că nu s-ar fi putut opri să nu încerce să-l urmărească pe Valentine și să-l ucidă, și n-ar fi reușit altceva decât să fie el însuși ucis în încercare. Și, de asemenea, nu puteam lăsa pe nimeni să afle ce i se făcuse lui Jonathan. În ciuda tuturor acestor lucruri, el era încă fiul meu. Dar i-am povestit lui Luke despre ororile din pivniță, despre convingerea mea că Valentine își pierduse mințile, că devenea pe zi ce trecea mai smintit. Împreună, am plănuit să sabotăm Răzmerița. M-am simțit datoare s-o fac, Clary. Era un soi de ispășire, singura cale prin care puteam să mă fac să plătesc pentru păcatul de a mă fi alăturat vreodată Cercului, de a fi avut încredere în Valentine. De a-l fi iubit.

— Și el n-a știut? Valentine, adică. Nu și-a putut da seama ce făceai?

Jocelyn clătină din cap.

— Când oamenii te iubesc, au încredere în tine. De altfel, acasă am încercat să mă prefac că totul era normal. M-am purtat de parcă repulsia mea inițială la vederea lui Jonathan îmi dispăruse. Îl duceam la Maryse Lightwood acasă, îl lăsam să se joace cu băiețelul ei, Alec. Uneori, Celine Herondale ni se alătura – era însărcinată pe-atunci. „Soțul tău e atât de drăguț”, îmi spunea ea. „E atât de preocupat de Stephen și de mine! Îmi dă poțiuni și mixturi pentru sănătatea copilului; sunt excelente.”

— Oh, zise Clary. Oh, Doamne!

— Așa am gândit și eu, zise Jocelyn posomorâtă. Voiam să-i spun să nu aibă încredere în Valentine sau să nu accepte nimic din ceea ce îi dădea el, dar n-am putut. Soțul ei era cel mai apropiat prieten al lui Valentine și m-ar fi trădat față de el fără să clipească. Mi-am ținut gura. Și apoi...

— Ea s-a sinucis, zise Clary, amintindu-și povestea. Dar... a fost din cauza a ceea ce îi făcuse Valentine?

Jocelyn clătină din cap.

— Sincer, nu cred. Stephen fusese ucis într-un raid, iar ea și-a tăiat venele când a aflat vestea. Era însărcinată în opt luni. A pierdut sânge până a murit...

Făcu o pauză.

— Hodge a fost cel care a găsit-o. Iar Valentine a părut cu adevărat înnebunit de mâhnire pentru moartea lor. A dispărut aproape o zi întreagă după aceea și s-a întors acasă cu ochii tulburi și clătinându-se. Și totuși, într-un fel, i-am fost aproape recunoscătoare pentru mâhnirea aceasta a lui. Însemna cel puțin că nu era atent la ceea ce făceam eu. În fiecare zi, am devenit mai înfricoșată că Valentine avea să descopere conspirația și să încerce să scoată prin tortură adevărul de la mine – cine mai făcea parte din alianța noastră secretă? Cât de mult trădasem din planurile lui? Mă întrebam cum aveam să rezist la tortură, dacă aveam să-i fac față. Îmi era cumplit de teamă că nu. În cele din urmă, m-am hotărât să iau măsuri ca să fiu sigură că așa

ceva nu avea să se întâmple niciodată. M-am dus cu spaimile mele la Fell, iar el a creat pentru mine o poțiune...

— Poțiunea din Cartea Albă, zise Clary, înțelegând. De aceea i-ai cerut-o. Și antidotul... cum a ajuns în biblioteca familiei Wayland?

— Am ascuns-o eu acolo, într-o noapte, în timpul unei petreceri, zise Jocelyn cu un zâmbet abia schițat. N-am vrut să-i spun lui Luke – știam că el nu putea suferi ideea de poțiuni –, dar toți ceilalți pe care îi cunoșteam erau în Cerc. I-am trimis un mesaj lui Ragnor, dar el părea Idrisul și nu știa când avea să se întoarcă. A spus că îl puteam întotdeauna găsi cu un mesaj – dar cine i l-ar fi trimis? În cele din urmă, mi-am dat seama că exista o singură persoană căreia îi puteam spune, o persoană care îl ura pe Valentine destul cât să nu mă trădeze niciodată în fața lui. I-am trimis o scrisoare lui Madeleine, explicându-i ce plănuiam să fac și că singura cale de a mă reanima era să-l găsească pe Ragnor Fell. Nu mi-a răspuns niciodată, dar eram silită să cred că o citise și înțelesese. Era tot ce-mi trebuia ca să îmi urmez planul.

— Două motive, zise Clary. Ai spus că au fost două motive pentru care ai rămas. Unul a fost Răzmerița. Care a fost celălalt?

Ochii verzi ai lui Jocelyn erau obosiți, dar luminoși și larg deschiși.

— Clary, zise ea, nu poți ghici? Al doilea motiv era acela că eram din nou însărcinată. Însărcinată cu tine.

— Oh, zise Clary cu voce firavă.

Își aminti că Luke îi spusese: „Purta în pântece un alt copil și o știa de mai multe săptămâni”.

— Dar asta nu te-a făcut să vrei și mai tare să fugi?

— Ba da, zise Jocelyn. Dar știam că n-aș fi putut. Dacă aș fi fugit de Valentine, ar fi pus în mișcare și cer și iad ca să mă aducă înapoi. M-ar fi urmărit până la capătul pământului, pentru că eu îi aparțineam și nu m-ar fi lăsat niciodată să plec. Și poate că eu l-aș fi lăsat să vină după mine și aș fi riscat, dar nu l-aș fi lăsat niciodată să vină după tine.

Își dădu părul la o parte de pe față; arăta obosită.

— Exista o singură cale să fiu sigură că n-avea s-o facă niciodată. Și asta era să moară.

Clary se uită surprinsă la mama ei. Jocelyn tot mai părea obosită, dar fața îi strălucea de lumina înverșunării.

— Am crezut că avea să fie ucis în timpul Răzmeriței, zise ea. N-aș fi putut ucide cu mâna mea. N-aș fi putut să gălesc cumva curajul s-o fac într-adevăr. Dar nu m-am gândit că avea să supraviețuiască bătailiei. Și mai târziu, când casa a ars, am vrut să cred că era mort. Mi-am spus, în repetate rânduri, că el și Jonathan muriseră arși în incendiu. Dar știam... Vocea i se stinse încet. De aceea am făcut ce-am făcut. M-am gândit că era singura cale să te protejez – să-ți iau amintirile, să te transform pe cât mi-ar fi stat în puteri într-o mundană. Să te ascund în lumea mundană. A fost o prostie, acum îmi dau seama de asta, o prostie și o greșală. Și îmi pare rău, Clary. Numai că sper să mă poți ierta... dacă nu acum, măcar în viitor.

— Mamă!

Clary își drese glasul. Se simțea gata să plângă de vreo zece minute încoace.

— E în regulă. Doar că... un singur lucru nu pricep. Își răsuci degetele în materialul mantiei. Vreau să spun, aflasem deja puțin despre ceea ce îi făcuse Valentine lui Jace – adică lui Jonathan. Dar după modul în care îl descrii pe Jonathan s-ar zice că e un monstru. Și, mamă, Jace nu-i așa. Nu e deloc așa. Dacă l-ai cunoaște... dacă l-ai putea întâlni măcar...

— Clary! Jocelyn întinse mâna și i-o luă pe a lui Clary într-a ei. Mai am să-ți spun ceva. Nu mai am altceva să-ți ascund sau despre care să te mint. Însă sunt unele

lucruri pe care nici eu nu le-am știut, lucruri care tocmai le-am descoperit. Și s-ar putea să-ți vină destul de greu să le auzi.

Mai rele decât cele pe care mi le-ai spus deja? gândi Clary. Își mușcă buza și dădu din cap.

— Continuă, spune-mi. Mai bine să le știu.

— Când Dorothea mi-a spus că Valentine fusese zărit în oraș, am știut că venise după mine, după Pocal. Am vrut să fug, dar nu m-am putut hotărî să-ți spun de ce. Nu-ți reproșez că ai fugit de mine în noaptea aceea cumplită, Clary. Am fost doar bucuroasă că nu erai acolo când tatăl tău... când Valentine și demonii lui au dat buzna în apartamentul nostru. N-am avut timp decât să înghit poțiunea... îi auzeam deja spărgând ușa...

Se opri din povestit, cu vocea gătuată.

— Am sperat că Valentine avea să mă lase, crezând că am murit, dar n-a făcut-o. M-a dus la Renwick, cu el. A încercat diverse metode să mă trezească, dar nimic n-a mers. Eram într-un soi de visare; eram pe jumătate conștientă că el era acolo, dar nu puteam nici să mă mișc, nici să-i răspund. Mă îndoiesc că el a crezut că-l puteam auzi sau înțelege. Și totuși stătea lângă patul meu, în timp ce dormeam și îmi vorbea.

— Îți vorbea? Despre ce?

— Despre trecutul nostru. Căsnicia noastră. Cum el mă iubise și eu îl trădasem. Cum nu mai iubise pe nimeni de atunci. Cred că vorbea serios, de altfel, pe cât de serios poate lua el lucrurile acestea. Eu fusesem întotdeauna cea căreia îi vorbea despre îndoielile sale, despre vinovăția pe care o simțea, iar în atâția ani de când îl părăsisem nu cred că mai fusese altcineva în rolul ăsta. Presupun că nu voia decât să-i vorbească în sfârșit cuiva. Te-ai fi așteptat ca mintea lui să fie la ce le făcuse acelor bieți oameni, damnații, și la ceea ce plănuia să facă împotriva Conclavului. Dar n-a fost așa. El voia să vorbească despre Jonathan.

— Ce anume despre el?

Gura lui Jocelyn se crispă.

— A vrut să-mi spună că îi părea rău pentru ceea ce îi făcuse Jonathan înainte să se fi născut, pentru că știa că asta aproape că m-a distrus pe mine. Știuse că fusesem la un pas de sinucidere din pricina lui Jonathan – deși n-a știut că am fost disperată și din cauza a ceea ce descoperisem despre *el*. Făcuse rost, cumva, de sânge de înger. Acesta este o substanță aproape legendară pentru vânătorii de umbre. Dacă-l bei se zice că-ți dă puteri incredibile. Valentine îl încercase pe el însuși și descoperise că îi dădea nu doar o forță incredibilă, dar și o stare de euforie și de fericire de fiecare dată când și-l injecta în sângele lui. Așa că luase puțin, îl uscuse și-l făcuse un praf pe care îl amestecase în mâncarea mea, sperând că-mi va lecui disperarea.

Eu știi de unde a făcut rost de sânge de înger, își zise Clary, gândindu-se Ithuriel cu o tristețe amară.

— Și crezi c-a avut vreun efect?

— De fapt, mă întreb acum dacă nu de aceea am găsit deodată concentrarea și abilitatea să merg până la capăt și să-l ajut pe Luke să dea peste cap Răzmerița. Ar fi ironic dacă așa ar sta lucrurile, ținând cont de scopul inițial urmărit de Valentine. Dar ceea ce n-a știut el a fost că, în timp ce făcea asta, cu eram însărcinată cu tine. Așa că, dacă pe mine m-a afectat puțin, pe tine te-a afectat mult mai mult. Cred că de aceea poți tu să faci ceea ce faci cu runele.

— Și poate, zise Clary, de aceea poți tu să faci lucruri precum închiderea imaginii Pocalului Mortal într-o carte de tarot. Și de aceea Valentine poate face lucruri ca ridicarea blestemului lui Hodge...

— Valentine a petrecut ani în șir făcând experimente pe el însuși în nenumărate feluri, zise Jocelyn. E acum tot atât de aproape de o ființă omenească, pe cât e un

vânător de umbre de a fi un magician. Dar nimic din ceea ce poate să-și facă lui însuși n-ar avea un efect la fel de profund cum a avut asupra ta sau asupra lui Jonathan, pentru că voi erați atât de cruzi. Nu sunt sigură că a mai făcut ceva vreodată ce a făcut Valentine, nu unui prunc înainte de a se naște.

— Prin urmare, Jace – Jonathan – și cu mine chiar suntem amândoi experimente.

— Tu ai fost unul neintenționat. Cu Jonathan, Valentine a vrut să creeze un soi de superrăzboinic, mai puternic, mai rapid și mai bun decât oricare alt vânător de umbre. La Renwick, Valentine mi-a spus că Jonathan chiar era astfel. Dar că era totodată și crud, imoral și ciudat de gol de simțire. Jonathan îi era destul de loial lui Valentine, dar bănuiesc că Valentine și-a dat seama că undeva, de-a lungul drumului, în încercarea de a crea un copil care să fie superior celorlalți, crease un fiu care nu l-ar fi putut iubi niciodată cu adevărat.

Clary se gândi la Jace, la felul în care arătase la Renwick, la cum strânsese în pumn ciobul acela din Portalul spart atât de tare, încât îi cursese sângele printre degete.

— Nu, zise ea. Nu și nu. Jace nu e așa. El chiar îl iubește pe Valentine. N-ar trebui, dar îl iubește. Și nu e gol de simțire. E chiar opusul a tot ce ai descris tu.

Jocelyn își frământa mâinile în poală. Acestea erau acoperite în întregime de dantela fină a cicatricelor albe – cicatricile subțiri și albe pe care le aveau toți vânătorii de umbre, amintirea Peceților trecute. Dar Clary nu-i văzuse niciodată înainte cicatricile mamei sale. Magia lui Magnus o făcuse întotdeauna să le uite. Exista una, la încheietura mâinii mamei sale, care avea o formă foarte apropiată de o stea...

Atunci mama ei vorbi și lui Clary îi fugiră celelalte gânduri din minte.

— Eu nu vorbesc despre Jace, zise Jocelyn.

— Dar... bâigui Clary.

Totul păru că se întâmplă foarte încet, de parcă visa. *Poate chiar visez*, se gândi ea. *Poate că mama nu s-a trezit niciodată și toate acestea sunt doar un vis.*

— Jace este fiul lui Valentine. Vreau să spun, cine altul ar putea fi?

Jocelyn se uită drept în ochii fiicei sale.

— În noaptea în care Celine Herondale a murit, era însărcinată în opt luni. Valentine îi dăduse poțiuni, prafuri – încercase pe ea ceea ce încercase și pe el însuși cu sângele de înger, sperând că fiul lui Stephen avea să fie la fel de puternic și de înzestrat cum bănuia că avea să fie Jonathan. El n-a putut suporta gândul ca experimentul lui să fie astfel irosit, așa că l-a rugat pe Hodge să-l ajute să scoată copilul din burta lui Celine. Ea nu murise decât de puțin timp...

Clary scoase un icnet.

— Asta nu-i cu puțință!

Jocelyn continuă, ca și când Clary n-ar fi zis nimic.

— Valentine a luat acel copil și l-a pus pe Hodge să-l ducă la casa lui părintească, într-o vale nu departe de Lacul Lyn. Din acest motiv lipsise în noaptea aceea de acasă. Hodge a avut grijă de copil până la Răzmeriță. După aceea, pentru că Valentine s-a dat drept Michael Wayland, a mutat copilul în conacul Wayland și l-a crescut el însuși, ca pe fiul lui Michael Wayland.

— Prin urmare, Jace, șopti Clary, Jace *nu* e fratele meu?

Simți că mama ei îi strânge mâna – în semn de compătimire.

— Nu, Clary, nu este.

Clary văzu negru înaintea ochilor. Își simțea inima bătând tare și fiecare bătaie în parte, distinct. *Mamei îi pare rău pentru mine*, gândi ea. *Ea crede că e o veste rea.* Măinile îi tremurau.

— Atunci ale cui erau oasele din incendiu? Luke a zis că erau oasele unui copil...

Jocelyn clătină din cap.

— Acelea erau oasele lui Michael Wayland și oasele fiului său. Valentine i-a ucis pe amândoi și le-a ars cadavrele. A vrut să creadă Conclavul că muriseră și el și fiul lui.

— Atunci Jonathan...

— E în viață, zise Jocelyn, durerea răzbindu-i o clipă pe față. Valentine mi-a spus asta, la Renwick. Valentine l-a adus pe Jace în conacul Wayland, iar pe Jonathan în casa de lângă lac. A reușit să-și împartă timpul între ei doi, bătând mereu drumul între o casă și cealaltă, uneori lăsându-i pe amândoi singuri lungi perioade de timp. Se pare că Jace n-a aflat niciodată de Jonathan, deși Jonathan se poate să fi știut despre Jace. Nu s-au întâlnit niciodată, deși probabil că au locuit la mai puțin de opt mile unul de altul.

— Iar Jace nu are sânge de demon în el? Nu e... blestemat?

— Blestemat? Jocelyn păru surprinsă. Nu, el nu are sânge de demon. Clary, Valentine a experimentat pe Jace, când era copil, același sânge pe care l-a folosit și pe mine, și pe tine. Sânge de *inger*. Jace nu e blestemat. Dimpotrivă, am putea zice. Toți vânătorii de umbre au în parte sânge de inger în ei – voi doi aveți doar ceva mai mult.

Lui Clary i se învârteau gândurile în cap. Încerca să și-l închipuie pe Valentine crescând doi copii în același timp, unul în parte demon, unul în parte inger. Unul, băiatul-întuneric; altul, lumină. Iubindu-i pe amândoi, probabil, atât cât putea iubi Valentine pe cineva. Jace nu aflase niciodată despre Jonathan, dar celălalt băiat știuse despre el? Partea lui complementară, opusul său? Oare urâse gândul că există? Oare arse de dorință să-l întâlnească? Fusesse indiferent? Amândoi fuseseră atât de singuri. Iar unul dintre ei era fratele său – adevăratul ei frate, de ambii părinți.

— Crezi că e tot așa? Jonathan, adică? Nu crezi că ar fi putut deveni... mai bun?

— Nu cred, zise Jocelyn cu blândețe.

— Dar ce te face atât de sigură? Clary se întoarse să se uite la mama ei, deodată însuflețită. Vreau să spun, poate că s-a schimbat. Au trecut ani. Poate că...

— Valentine mi-a spus că a petrecut ani de-a rândul învățându-l pe Jonathan cum să pară plăcut, chiar fermecător. Voia să fie un spion pentru el și nu poți fi spion dacă îngrozești pe toată lumea pe care o întâlnești. Jonathan a deprins chiar abilitatea de a arunca ușoare iluzii magice, ca să convingă oamenii că era simpatic și demn de încredere. Jocelyn oftă. Îți spun asta ca să nu te simți prost că ai fost păcălită. Clary, l-ai întâlnit pe Jonathan. Numai că nu ți-a spus niciodată adevăratul lui nume, pentru că se dădea drept altcineva. Sebastian Verlac.

Clary se holbă la mama ei. *Dar el e rudă cu familia Penhallow*, stăruia o parte din mintea ei, însă de bună seamă că Sebastian nu fusese niciodată cine susținuse el că era; tot ce spusese el fusese o minciună. Se gândi la ce simțise prima oară când îl văzuse, de parcă ar fi recunoscut pe cineva pe care-l cunoscuse toată viața ei, cineva la fel de intim, de familiar ei ca ea însăși. Nu simțise niciodată așa ceva pentru Jace.

— Sebastian e fratele meu?

Fața cu oase delicate a lui Jocelyn era trasă; își ținea mâinile laolaltă cu degetele împletite. Vârfurile degetelor erau albe, de parcă le-ar fi strâns prea tare.

— Am stat de vorbă cu Luke multă vreme despre tot ce s-a întâmplat în Alicante de când ați sosit voi doi. Mi-a spus despre turnurile demonilor și despre bănuiala lui că Sebastian distrusese vrăjile de protecție, deși n-avea idee cum. Atunci mi-am dat seama cine era de fapt Sebastian.

— Vrei să spui, pentru că a mințit că era Sebastian Verlac? Și pentru că e un spion pentru Valentine?

— Și din aceste două motive, da, răspunse Jocelyn, dar de fapt am ghicit abia când Luke mi-a spus că tu i-ai povestit că Sebastian își vopsea părul. Și poate că greșeam, dar un băiat un pic mai mare decât tine, cu păr blond și ochii negri, aparent fără

părinți, absolut devotat lui Valentine – n-am putut să nu mă gândesc că trebuia să fie Jonathan. Și mai e și altceva. Valentine a încercat întotdeauna să găsească o cale de a suprima protecțiile, a susținut întotdeauna că trebuia să existe o cale. Experimentând pe Jonathan sângele de demon – el a zis că era pentru a-l face un luptător mai puternic, mai bun, dar la mijloc era ceva mai important de-atât...

Clary făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui, ce era mai important?

— Era calea lui de a suprima protecțiile, zise Jocelyn. Nu poți să aduci un demon în Alicante, dar îți trebuie sânge de demon ca să anulezi protecțiile. Jonathan are sânge de demon, e în venele lui. Și fiind vânător de umbre înseamnă că intrarea lui e automat garantată în oraș oricând vrea să intre, orice ar fi. Și-a folosit sângele de demon ca să suprima protecțiile, nu mă îndoiesc de asta.

Clary se gândi la Sebastian când stătuse în fața ei, în iarba de lângă ruinele conacului Fairchild. La cum îi aducea vântul părul negru pe față. La cum o strânsese de încheietură, afundându-și unghiile în pielea ei. La cum spusese că era imposibil ca Valentine să-l fi iubit vreodată pe Jace. Ea crezuse că spunea așa din cauză că-l ura pe Valentine. Dar nu era de asta, își dădu ea seama. Fusese... gelos.

Se gândi la prințul întunecat din desenele ei, cel care semănase atât de mult cu Sebastian. Respinsese asemănarea ca pe o coincidență, o festă de-a imaginației, dar acum se întrebă dacă fusese legătura sângelui lor comun cea care o făcuse să-i confere nefericitului erou al poveștii sale chipul fratelui ei. Încercă să-l vizualizeze din nou pe prinț, dar imaginea păru să se fărâmițeze și să se dizolve dinaintea ochilor ei, precum cenușa spulberată de vânt. Acum nu-l mai putea vedea decât pe Sebastian, cu lumina roșie a orașului arzând reflectată în ochii lui.

— Jace, zise ea. Cineva trebuie să-i spună. Trebuie să-i spună adevărul.

Gândurile ei se rostogoleau unele peste altele, de-a valma; dacă Jace ar fi știut asta, dacă ar fi știut că nu avea sânge de demon, poate că nu s-ar mai fi dus după Valentine. Dacă ar fi știut că nu era, de fapt, fratele lui Clary...

— Dar, zise Jocelyn, cu un amestec de compătimire și nedumerire, am înțeles că nu știe nimeni unde e...?

Înainte s-apuice Clary să-i răspundă, ușile duble ale Sălii se deschiseră larg, revărsând lumina în afară, peste arcada cu coloane și treptele de dedesubt. Vuietul până atunci înfundat al glasurilor se înălță, iar Luke ieși pe uși. Arăta epuizat, dar avea o degajare pe care n-o avusese înainte. Părea aproape ușurat.

Jocelyn se ridică în picioare.

— Luke. Ce e?

El făcu vreo câțiva pași spre ele, apoi se opri între prag și trepte.

— Jocelyn, zise el, îmi pare rău că vă întrerup.

— E-n regulă, Luke.

Chiar și amețită, Clary gândi: *De ce își tot rostesc unul altuia numele așa?* Era un soi de stinghereală între ei acum, o stinghereală care nu existase înainte.

— S-a întâmplat ceva rău?

El clătină din cap.

— Nu. Dimpotrivă, ceva bun.

Zâmbi spre Clary și nu exista nimic stingherit în asta. Era mulțumit de ea, chiar mândru.

— Ai reușit, Clary, zise el. Conclavul a fost de acord să te lase să-i însemnezi cu Pecetea. N-o să mai fie nicio capitulare, în cele din urmă.

CINSTE ȚIE ȘI RĂMAS BUN!

Valea era mai frumoasă în realitate decât fusese în viziunea lui Jace. Poate din pricina lunii strălucitoare care arginta râul ce tăia albia văii verzi. Mesteceni albi și plopi punctau pantele văii, tremurându-și frunzele în adierea rece – era foarte frig sus, pe creastă, fără nicio protecție împotriva vântului.

Aceasta era fără nicio îndoială valea unde-l văzuse ultima oară pe Sebastian, în sfârșit, îl ajunsese din urmă. După ce îl priponi pe Wayferer de un copac, Jace scoase firul însângerat din buzunar și repetă ritualul căutării, doar ca să fie sigur.

Închise ochii, așteptându-se să-l vadă pe Sebastian, sperând să fie pe undeva prin apropiere, poate chiar încă în vale...

În schimb, nu văzu decât întuneric.

Inima începu să-i bată mai tare.

Încercă din nou, mutând firul în pumnul stâng și trasând cu stângăcie runa de urmărire pe dosul palmei cu mâna sa dreaptă, mai puțin abilă.

De data asta, trase adânc aer în piept, înainte de a închide ochii.

Din nou, nimic. Doar un întuneric tremurător, traversat de umbre. Stătu acolo un minut întreg, cu dinții strânși, în timp ce vântul îi pătrundea tăios prin jachetă, făcându-i pielea ca de găină. În cele din urmă, înjurând, deschise ochii – și atunci, într-o pornire de mânie disperată, își desfăcu pumnul; vântul smulse firul de ață și-l duse cu el, atât de repede încât și dacă ar fi regretat imediat, tot nu l-ar mai fi putut prinde înapoi.

Mintea lui clocotea. Evident, runa de urmărire nu mai funcționa. Probabil că Sebastian își dăduse seama că fusese urmărit și făcuse ceva ca să rupă vraja – dar ce puteai face să oprești o urmărire? Poate dăduse de o apă mare. Apa întrerupe magia.

Nu că asta l-ar fi ajutat prea mult pe Jace. Nu era ca și când s-ar fi putut duce la fiecare lac din țară să vadă dacă Sebastian nu plutea în mijlocul lui. Fusese însă atât de aproape – atât de aproape! Văzuse valea asta, îl văzuse pe Sebastian aici. Și casa era aici, abia vizibilă, cuibărită lângă un pâlț de copaci din lunca râului. Cel puțin ar merita să coboare până acolo să vadă dacă nu exista ceva care i-ar putea indica unde se aflau Sebastian sau Valentine.

Cu un sentiment de resemnare, Jace folosi stela ca să-și graveze mai multe Peceți de luptă cu acțiune rapidă și dispariție rapidă: una să-l facă neuzit, una să-l facă iute și o alta pentru a păși fără să se împiedice. Când termină – și simți usturimea cunoscută, vie, pe pielea lui – își strecură stela în buzunar, îl bătu vioi pe Wayfarer pe grumaz și porni să coboare spre vale.

Pantele ce duceau la râu erau înșelător de abrupte și acoperite de grohotiș perfid. Jace ba cobora cu grijă, ba se lăsa să alunece pe grohotiș, ceea ce era o cale rapidă, dar periculoasă. Până ajunsese în albia văii, mâinile îi erau însângerate de la căderile repetate pe grohotiș. Și le spălă în pârâul limpede, cu ape repezi; era paralizant de rece.

Când se ridică și se uită în jur, își dădu seama că stătea și privea valea dintr-un alt unghi decât cel pe care îl avusese în viziunea de urmărire. Identifică pâlcul de copaci noduroși, cu crengile lor împletite, pereții ridicându-se de jur împrejur, și casa mică. Ferestrele ei erau acum întunecate și niciun fir de fum nu ieșea pe hornul ei. Jace

simți un mic ghimpe de ușurare și dezamăgire. Pentru că avea să fie mai simplu să caute prin casă, dacă nu era nimeni înăuntru. Și pe de altă parte, pentru că nu era nimeni înăuntru.

Când se apropie, se întrebă de ce casa din viziunea lui i se păruse nepământeană. De aproape, era doar o casă de fermă obișnuită din Idris, făcută din piatră tăiată pătrat, albă și cenușie. Obloanele fuseseră cândva vopsite în albastru-viu, dar arătau de parcă de mulți ani nu se mai atinsese o pensulă de ele. Erau decolorate și scorjite de trecerea vremii.

Întinzând mâinile spre una dintre ferestre, Jace se ridică pe pervazul acesteia și privi prin geamul încețoșat. Văzu o cameră mare, ușor prăfuită, cu un banc de lucru pentru unelte care se întindea pe lângă un perete întreg. Uneltele la vedere nu erau nici pe departe meșteșugărești, ci unelte de magician; teancuri de pergamente soioase; lumânări de ceară neagră, boluri de cupru cu lichid întunecat, uscat, murdărind marginile, o gamă largă de cuțite, unele subțiri ca acul, unele cu lamele pătate de sânge. Pe podea era trasată cu creta o pentagramă, ale cărei linii se șterseseră, fiecare dintre cele cinci colțuri fiind împodobit cu o rună diferită. Lui Jace i se strânse inima – runele arătau ca acelea care fuseseră scrijelite în jurul picioarelor lui Ithuriel. Oare Valentine să fi făcut-o – oare acestea puteau fi lucrurile lui? Aici era ascunzătoarea lui – o ascunzătoare pe care Jace n-o vizitase niciodată și de care nu știuse nimic?

Jace coborî de pe pervaz, aterizând într-o pajiște cu iarbă uscată, exact în momentul în care o umbră trecea peste fața lunii. Dar aici nu era nicio pasăre, se gândi el, și își ridică privirea la timp ca să vadă un corb rotindu-se deasupra capului. Înghețată, apoi se duse rapid la umbra unui copac, uitându-se în sus printre crengile lui. Când corbul se lăsă mai aproape de pământ, Jace știu că primul său instinct fusese corect. Nu era un corb oarecare – acesta era Hugo, corbul care îi aparținuse o dată lui Hodge; Hodge îl folosea, când se ivea ocazia, pentru a trimite mesaje în afara Institutului. Încă de atunci, Jace aflase că Hugo fusese la origini al tatălui său.

Jace se lipi de trunchiul copacului. Inima îi bătea iarăși cu putere, de data asta de entuziasm. Dacă Hugo era aici, nu putea însemna decât că avea un mesaj, iar de data asta mesajul nu mai era pentru Hodge, ci pentru Valentine. *Trebuie* să fie. Dacă Jace ar izbuti să urmărească pasărea...

Cocoțat pe un pervaz, Hugo se uita pe una dintre ferestrele casei. Aparent dându-și seama că nu era nimeni în casă, pasărea se ridică în văzduh cu un croncănit nervos și zbură în direcția pârâului.

Jace ieși din umbră și porni în urmărirea corbului.

— Deci, zise Simon, practic, chiar dacă Jace nu e de fapt rudă cu tine, tu ți-ai *sărutat* totuși fratele.

— Simon! Clary pălise. Tacă-ți fleanca!

Se răsuci în loc să vadă dacă îl auzise cineva, dar, din fericire, părea să nu-l fi auzit nimeni. Ea stătea într-un jilț înalt pe estrada din Sala Acordurilor, cu Simon alături. Mama ei stătea în picioare, la marginea estradei, vorbind cu Amatis.

De jur împrejur, Sala era un haos, de când repudiații care veniseră pe Poarta de Nord se revărsaseră înăuntru, dând năvală pe ușile duble, înghesuindu-se pe lângă pereți. Clary recunoscuse diverși membri ai haitei lui Luke, inclusiv pe Maia, care-i aruncă un rânjet peste mulțime. Erau elfi, palizi și reci, frumoși ca țurțurii de gheață, și magicieni cu aripi de liliac și picioare de țap – chiar zări unul cu coarne – care scăpărau scânteii albastre din vârful degetelor, în timp ce se mișcau prin încăpere. Vânătorii de umbre se strecurau încolo și-ncoace printre ei, arătând nervoși.

Strângând stela cu ambele mâini, Clary privea în jur, cu neliniște. Unde era Luke? Dispăruse în mulțime. Îl descoperi, după un moment, vorbind cu Malachi, care clătina

energic din cap. Amatis stătea în apropierea lor, săgetându-l pe Consul cu priviri încruntate.

— Nu mă face să-mi pară rău că ți-am povestit câte ceva din toate astea, Simon, zise Clary, uitându-se urât la el.

Făcuse tot ce putuse ca să-i prezinte o versiune concisă a poveștii lui Jocelyn, relatată mai mult în șoaptă, în timp ce el o ajutase să-și croiască drum prin mulțime până la estradă și să se așeze pe jilțul pregătit pentru ea. Era ciudat să se afle acolo, sus, privind spre mulțimea de jos, de parcă ar fi fost regina cercetându-și supușii. Dar o regină n-ar fi fost atât de vulnerabilă să intre în panică.

— De altfel, săruta groaznic.

— Sau poate că sărutul a fost doar scârbos, pentru că el era, știi, *fratele* tău.

Simon părea mai amuzat de toată întâmplarea decât credea Clary că ar fi avut vreun drept să fie.

— Nu spune asta când te poate auzi mama, altfel te omor, zise ea, cu o a doua căutătură feroasă. Deja mă simt gata să vomit sau să leșin. Nu turna și tu gaz pe foc.

Jocelyn, întorcându-se de la marginea estradei la timp ca să prindă ultimele cuvinte ale lui Clary – deși, din fericire, neștiind despre ce discuta ea cu Simon –, puse o mână încurajatoare pe umărul lui Clary.

— Nu fi emoționată, scumpo! Ai fost minunată înainte. Îți trebuie ceva? O pătură, niște apă fierbinte...

— Nu mi-e frig, zise Clary răbdătoare, și nu am nevoie nici de o baie. Sunt bine. Vreau doar ca Luke să vină aici și să-mi spună ce se întâmplă.

Jocelyn făcu semn spre Luke să-i capteze atenția, spunându-i din buze ceva ce Clary nu reuși să descifreze.

— Mamă, zise ea tăios, *nu!*

Dar era deja prea târziu. Luke își ridică privirea și la fel și alți câțiva vânători de umbre. Majoritatea își întoarseră ochii la fel de repede, dar Clary simți fascinația din privirile lor. Era ciudat gândul că mama ei era cumva un personaj legendar aici. Aproape toată lumea din sală auzise de numele ei și avea o părere despre ea, bună sau rea. Clary se întrebă cum izbutea mama ei să nu se lase afectată de lucrul acesta. Căci nu părea afectată – părea liniștită, stăpână pe sine și primejdioasă.

Un moment mai târziu, Luke li se alăturase pe estradă, cu Amatis lângă el. Arăta obosit, dar deopotrivă alert și chiar un pic entuziasmat. Spuse:

— Mai stați o secundă. Vine toată lumea.

— Malachi, întrebă Jocelyn fără să se uite direct la Luke, îți dădea bătăi de cap?

Luke făcu un gest de lehamite.

— Crede că ar trebui să-i trimitem un mesaj lui Valentine, despre refuzarea condițiilor lui. Eu am spus că n-ar trebui să ne forțăm mâna. Să-l lăsăm pe Valentine să vină cu armata pe Câmpia Brocelind așteptându-se la capitulare. Malachi părea să considere că n-ar fi corect, iar când i-am spus că războiul nu e o partidă de crichet între elevii din Anglia, mi-a replicat că dacă vreunul dintre repudiații de aici va scăpa de sub control, el o să iasă în față și o să pună capăt întregii afaceri. Nu știu ce-și închipuie el că se întâmplă – de parcă repudiații nu s-ar putea opri din bătaie nici pentru cinci minute.

— Exact asta crede, zise Amatis. Așa e Malachi. Își face probabil griji că veți începe să vă mâncați unii pe alții.

— Amatis, zise Luke, s-ar putea să te audă careva.

Se întoarse, tocmai când doi oameni urcau treptele estradei, în spatele lui: unul era un cavaler elf înalt și zvelt, cu părul lung și negru, care-i cădea drept, de o parte și de alta a feței sale înguste. Purta o tunică albă din zale ca niște cercuri mici prinse unul de altul, dintr-un metal palid, dur, și care arătau ca solzii de pește. Ochii lui erau verzi

ca frunza.

Celălalt era Magnus Bane. El nu-i zâmbi lui Clary când veni lângă Luke. Purta o haină lungă, neagră, cu nasturi de sus până jos, și părul lui negru fusese pieptănat pe spate, lăsându-i fața descoperită.

— Arăți atât de *simplu*, zise Clary, mirată.

Magnus zâmbi slab.

— Am auzit că ai să ne arăți o rună, se mulțumi el să răspundă.

Clary se uită la Luke, care încuviință din cap.

— Oh, da, zise ea. Am nevoie doar de ceva pe care să scriu... niște hârtie.

— Și te-am întrebat dacă ai nevoie de ceva, zise Jocelyn cu voce joasă, vorbind foarte asemănător cu felul în care își amintea Clary că vorbea mama ei.

— Am eu hârtie, zise Simon, pescuind ceva din buzunarul jeansilor.

I-o întinse ei. Era un fluturaș mototolit, pentru spectacolul trupei sale la Fabrica de Tricotaje, din iulie. Ea înălță din umeri și-l întoarse pe partea cealaltă, ridicându-și stela împrumutată. Aceasta scânteie ușor rând atinse cu vârful ei peticul de hârtie și, pentru un moment, își făcu griji că ar fi putut lua foc, dar flacăra micuță se stinse. Se apucă să deseneze, făcând eforturi să nu se mai gândească la nimic altceva: zgomotul mulțimii, senzația că toată lumea se uita la ea.

Runa apăru ca și înainte – un model de linii care se arcuiau și se intersectau viguros, apoi întinzându-se pe pagină de parcă ar fi așteptat o completare ce nu se afla acolo. Scutură praful de pe hârtie și o ridică, simțindu-se la fel de absurd ca și când ar fi fost la școală și ar fi arătat un soi de prezentare clasei.

— Asta e runa, zise ea. E nevoie de o secundă ca s-o desenez, ca s-o lucrez cum se cuvine. O... rună de partener.

— Un repudiat, un vânător de umbre. Fiecare jumătate a parteneriatului trebuie să poarte Pecetea, zise Luke.

Schiță o copie a runei pe marginea hârtiei, rupse hârtia pe din două și îi întinse o jumătate ilustrată lui Amatis.

— Trebuie să-ncepi să faci runa asta să circule, zise el. Arată nefilimilor cum se face.

Cu un semn din cap, Amatis coborî pe trepte și dispăru în mulțime. Cavalerul elf, aruncând o privire după ea, clătină din cap.

— Mi s-a spus întotdeauna că numai nefilimii pot suporta Pecetele Îngerilor, zise el, cu o certă neîncredere. Că noi, ceilalți, am înnebuni sau am muri dacă ar fi să le purtăm.

— Asta este una dintre Pecetele îngerului, zise Clary. Nu e din Cartea Gri. E sigură, promit.

Cavalerul elf nu păru impresionat.

Cu un oftat, Magnus își trase mână și întinse mâna spre Clary.

— Dă-i drumul.

— Nu pot, zise ea. Vânătorul de umbre care îți face runa va fi partenerul tău, iar eu nu lupt în bătălie.

— Sper să n-o faci, zise Magnus.

Își îndreptă privirea spre Luke și Jocelyn, care stăteau unul lângă altul.

— Voi doi, zise el. Dați-i drumul, atunci. Arătați-i elfului cum funcționează.

Jocelyn clipi, surprinsă.

— Ce?

— Presupun, zise Magnus, că voi doi veți fi parteneri, de vreme oricum sunteți practic căsătoriți.

Fața lui Jocelyn se împurpură; ea evită cu grijă să se uite spre Luke.

— Nu am o stelă...

— Ia-o pe a mea, zise Clary, întinzându-i-o. Haide, arată-le.

Jocelyn se întoarse spre Luke, care părea cu totul luat prin surprindere. Își întinse mâna înainte să i-o ceară ea și Jocelyn i-o gravă în palmă, cu o grăbită precizie. Mâna lui tremură în timp ce ea desena, prin urmare ea îi apucă încheietura, ca s-o țină nemișcată; Luke se uita încordat la ea, cum lucra, iar Clary se gândi la conversația despre mama ei, despre ce îi spusese el despre sentimentele lui pentru Jocelyn, și simți un ghimpe de tristețe. Se întrebă dacă mama ei știuse vreodată că Luke o iubea și, dacă ar ști, ce ar spune.

— Iată! Jocelyn ridică stela. Gata!

Luke își ridică mâna, cu palma în afară, arătându-i cavalerului elf semnul negru spiralat din mijlocul ei.

— Acum ești mulțumit, Meliorn?

— *Meliorn?* zise Clary. Te-am mai văzut, nu-i așa? Obişnuiai să te întâlnești cu Isabelle Lightwood.

Meliorn era aproape lipsit de expresie, dar Clary ar fi putut jura că arăta o idee stânjenit. Luke clătină din cap.

— Clary, Meliorn este un cavaler al Curtii Elfilor Luminii. E foarte improbabil ca el...

— Categorie se întâlnea cu Isabelle, zise Simon, și ea îl înșela. Prea puțin, așa spunea ea că se întâmpla. Urâtă despărțire, frate.

Meliorn îl privi.

— *Tu*, zise el cu dezgust, tu ești reprezentantul ales al Copiilor Noptii?

Simon clătină din cap.

— Nu, eu sunt aici pentru ea.

Și arată spre Clary.

— Copiii Noptii, zise Luke după o scurtă ezitare, nu participă, Meliorn. I-am transmis această informație Stăpânei tale. Ei au ales să... să-și vadă de treaba lor.

Trăsăturile delicate ale lui Meliorn se strâmbară într-o încruntătură mânioasă.

— Oare de unde am știut, zise el. Copiii Noptii sunt o rasă înțeleaptă și prudentă. Orice plan care le stârnește lor mânia îmi stârnește mie *suspiciunea*.

— Eu n-am spus nimic despre mânie, începu Luke, cu un amestec de calm voit și ușoară exasperare.

Clary se îndoia că dintre cei care nu-l cunoșteau bine ar fi putut deduce careva că era cât de cât nervos. Putu simți o schimbare de direcție a atenției lui. Se uita în jos, spre mulțime. Urmărindu-i privirea, Clary văzu o figură familiară croindu-și drum prin sală – Isabelle, cu părul ei negru legănându-se și cu biciul înfășurat pe antebraț, ca o serie de brățări de aur.

Clary îl prinse pe Simon de încheietură.

— Familia Lightwood. Tocmai am văzut-o pe Isabelle.

El aruncă o privire spre mulțime, încruntându-se.

— Nu mi-am dat seama că îi așteptai.

— Te rog, du-te și stai de vorbă cu ea pentru mine, șopti ea, uitându-se rapid să vadă dacă stătea cineva cu ochii pe ei; nu-i băga nimeni în seamă.

Luke gesticula spre cineva din mulțime; între timp, Jocelyn se apucase să-i spună ceva lui Meliorn, care se uita la ea cu o expresie aproape alarmată.

— Eu trebuie să stau aici, dar... te rog, am nevoie să te duci să le spui, ei și lui Alec, ceea ce mi-a povestit mama. Despre Jace și cine este de fapt, și despre Sebastian. Trebuie să știe și ei. Spune-le să vină să-mi vorbească de îndată ce vor putea. Te rog, Simon.

— Bine.

Clary își făcu griji pentru înflăcărea tonului ei. Simon își eliberă încheietura din strânsoarea ei și o mângâie, liniștitor, pe obraz.

— Mă întorc.

Cobori treptele și dispăru în mulțime; când ea se întoarse la loc, văzu că Magnus se uita la ea, cu gura ușor strâmbată.

— E în regulă, zise el, evident răspunzând unei întrebări din partea lui Luke. Cunoscut Câmpia Brocelind. Am instalat un Portal acolo, în piață. Totuși unul atât de mare n-o să dureze prea mult, așa că mai bine îi grăbești pe toți să treacă prin el de îndată ce și-au primit Pecetea.

Când Luke dădu din cap și se întoarse să-i spună ceva lui Jocelyn, Clary se aplecă și zise, cu voce joasă:

— Mulțumesc, apropo. Pentru tot ce ai făcut pentru mama.

Zâmbetul strâmb al lui Magnus se lărgi.

— Nu credeai că am s-o fac, nu-i așa?

— M-am îndoit, admise Clary. Mai ales ținând cont că, atunci când te-am văzut la colibă, nu m-ai socotit demnă de osteneală nici măcar să-mi spui că Jace îl adusese pe Simon prin Portal cu el, când venise în Alicante. N-am avut ocazia să-ți spun asta înainte, dar ce ți-ai închipuit? Că n-am să fiu interesată?

— Ba, că ai să fii prea interesată, replică Magnus. Că ai să lași totul baltă și-ai să dai fuga la Citadelă. Și aveam nevoie ca tu să cauți Cartea Albă.

— Asta-i lipsă de scrupule, zise Clary mânioasă. Și te înșeli. Aș fi...

— Ai fi făcut ceea ce ar fi făcut oricine. Ceea ce aș fi făcut și eu, dacă ar fi fost vorba despre cineva la care să fi ținut. Nu te învinuiesc, Clary și nu ți-am ascuns informația pentru că m-am gândit că ai fi slabă. Am făcut-o pentru că ești om, și știu eu cum fac oamenii. Am trăit destul de mult ca să știu.

— De parcă tu nu faci niciodată ceva prostesc pentru că ai sentimente, zise Clary. Unde-i Alec, apropo? De ce nu te duci să-l alegi pe el ca partener, chiar acum?

Magnus păru să se crispeze.

— Nu m-aș putea apropia de el cu părinții lui de față. Știi asta.

Clary își sprijini bărbia în palmă.

— Când faci ceea ce se cuvine pentru că iubești pe cineva e uneori o porcărie.

— Așa e, încuviință Magnus.

Corbul zbura în cercuri lente, leneșe, îndreptându-se peste vârfurile copacilor spre peretele de la apus al văii. Luna era sus pe cer, făcând inutilă nevoia de lampa-vrăjitoarei pentru Jace, care-l urmărea, ținându-se pe lângă copaci.

Peretele văii se ridica înaintea sa, abrupt, ca tăiat în piatra cenușie. Traectoria corbului părea să urmeze meandrul râului, care se arcură spre vest, dispărând, în cele din urmă, printr-un defileu îngust ca o fisură în peretele de stâncă. Jace aproape că-și suci glezna de vreo câteva ori pe pietrele ude și i-ar fi plăcut să poată înjura tare, dar Hugo l-ar fi auzit, cu siguranță. Mergând cocârjat, incomod, se concentra să nu-și rupă de-a binelea vreun picior.

Cămașa îi era learcă de nădușeală când ajunse la marginea văii. Pentru o clipă, crezu că-l pierduse pe Hugo și era deznădăjduit – apoi îi văzu umbra neagră în picaș, corbul lăsându-se spre pământ și dispărând prin spărtura întunecată a fisurii din peretele văii. Jace o luă la fugă – era așa o ușurare să poată fugi, în loc să se furișeze. Când se apropie de defileu, văzu că dincolo de intrare fisura se lărgea mult mai mult – o peșteră. Scotocind după lampa-vrăjitoarei din buzunar, Jace se avântă după corb.

Doar puțină lumină pătrundea înăuntru prin gura peșterii și, după câțiva pași, până și aceea a fost înghițită de apăsătoarea beznă. Jace ridică lampa-vrăjitoarei și lăsă razele să i se prelingă printre degete.

La început, avu impresia că descoperise, cumva, calea de ieșire din nou în aer liber și că vedea stelele deasupra, strălucind în toată gloria lor. Stelele nu străluciau

nicăieri la fel cum străluceau în Idris – și nici acum n-o făceau. Lumina de la lampa-vrăjitoarei se răsfrângea în zecile de depozite de mică din stânca din jurul lui, iar pereții peșterii se însuflețiseră cu strălucitoare puncte luminoase.

Acestea îi arătară că se afla într-o grotă strâmtă, săpată direct în blocul de stâncă, având intrarea în spatele lui și o ramificație de două tuneluri întunecate în față. Jace se gândi la poveștile pe care i le spusese tatăl lui despre eroi rătăciți în labirinturi care foloseau sfoară sau vițe sălbătice ca să-și găsească drumul înapoi. El totuși nu avea niciunul dintre aceste mijloace la el. Se apropie de tuneluri și stătu nemișcat un lung moment, ascultând. Auzi picurul apei, slab, undeva foarte departe susurul pârâului, un foșnet de aripi și... voci.

Sări înapoi. Vocile veneau prin tunelul din partea stângă, de asta era sigur. Dădu cu degetul mare peste lampa-vrăjitoarei ca să-i micșoreze puterea, până când ea mai scotea doar un licăr palid, atât cât să-i lumineze calea. Apoi se avântă în beznă.

— Vorbești serios, Simon? Chiar e adevărat? Asta-i fantastic! E minunat!

Isabelle îl luă de mână pe fratele său.

— Alec, ai auzit ce-a spus Simon? Jace *nu* e fiul lui Valentine. N-a fost niciodată.

— Și atunci al cui fiu e? replică Alec, deși Simon avea impresia că nu era foarte atent.

Părea să caute ceva prin mulțime. Părinții lui stăteau la câțiva pași distanță, încruntându-se în direcția lor; Simon își făcuse probleme că va trebui să le explice și lor întreaga tărașenie, dar ei fuseseră atât de amabili cât să-i îngăduie să stea de vorbă doar cu Isabelle și Alec vreo câteva minute.

— Ce contează! Isabelle își ridică mâinile încântată, apoi se încruntă. De fapt, asta-i o întrebare bună. Cine *a* fost tatăl lui? Michael Wayland până la urmă?

Simon clătină din cap.

— Stephen Herondale.

— Atunci a fost nepotul Inchizitoarei, zise Alec. Înseamnă că *de aceea*...

Se întrerupse, cu privirea ațintită în depărtare.

— De aceea ce? întrebă Isabelle. Alec, fii atent. Sau cel puțin spune-ne și nouă ce cauți.

— Nu ce, zise Alec, ci pe cine. Pe Magnus. Voiam să-l întreb dacă vrea să fie partenerul meu în bătălie. Dar n-am idee unde e. *Tu* l-ai văzut? întrebă el, întorcându-se spre Simon.

Simon dădu din cap.

— E sus, pe estradă, cu Clary, dar... își lungi gâtul. Acum nu e acolo. E probabil prin mulțime, pe undeva.

— Serios? O să-i ceri să fie partenerul tău? întrebă Isabelle. E ca un cotilion, treaba asta cu partenerii, mai puțin partea cu ucisul.

— Deci, exact ca un cotilion, zise Simon.

— Poate o să te rog pe tine să fii partenerul meu, Simon, zise Isabelle, ridicându-și delicat o sprânceană.

Alec se încruntă. Ca și restul vânătorilor de umbre, era echipat complet în costumul de luptă – îmbrăcat în negru, cu o cingătoare de care atârnavă multiple arme. Un arc era prins în spatele lui; Simon se bucură să vadă că găsisese un înlocuitor pentru cel pe care i-l rupsesese Sebastian.

— Isabelle, tu n-ai nevoie de partener, pentru că tu nu lupți. Ești prea tânără. Și dacă-ți trece cumva prin cap s-o faci, te omor eu.

Își înălță deodată capul.

— Stai... ăla e *Magnus*?

Isabelle, urmărindu-i privirea, pufni cu dispreț.

— Alec, ăla e un vârcolac. O fată vârcolac. De fapt, e chiar cum-o-cheamă, May.

— Maia, o corectă Simon.

Maia stătea puțin mai departe, îmbrăcată în pantaloni bruni de piele și un tricou strâmt, negru, pe care scria CE NU MĂ UCIDE... MAI BINE O IA LA FUGĂ ACUM. Părul ei împletit în multe codițe era prins la spate cu un șnur. Se întoarse, ca și când le-ar fi simțit privirile, și zâmbi. Simon îi răspunse cu un zâmbet. Isabelle îi aruncă o privire cruntă. Simon încetă brusc să mai zâmbească – oare când naiba devenise viața lui atât de complicată?

Alec se luminează la față.

— Iată-l pe Magnus, zise el și plecă fără să se uite deloc în urmă, croindu-și cărare prin mulțime către locul unde stătea magicianul cel înalt.

Surprinderea lui Magnus, când Alec se apropie, era vizibilă, chiar și de la distanță.

— E cumva înduioșător, zise Isabelle, uitându-se la ei, știi, la modul jalnic.

— De ce jalnic?

— Pentru că, explică Isabelle, Alec încearcă să-l facă pe Magnus să-l ia în serios, dar nu le-a spus nimic părinților noștri despre Magnus și nici măcar că-i plac, știi tu...

— Magicienii? întrebă Simon.

— Foarte amuzant. Isabelle îl fulgeră cu o privire mânioasă. Știi ce vreau să spun. Ceea ce întâmplă aici e...

— Ce se întâmplă, mai exact? întrebă Maia, apropiindu-se până le prinse cuvintele. Vreau să spun, eu nu prea înțeleg cum vine treaba asta cu partenerii. Cum se presupune că funcționează?

— Uite așa!

Simon arătă spre Alec și Magnus, care stăteau acum un pic mai la o parte de mulțime, într-un mic spațiu numai al lor. Alec desena pe mâna lui Magnus, cu fața foarte concentrată și cu părul lui negru ascunzându-i ochii.

— Deci trebuie să facem toți așa? zise Maia. Să ne lăsăm desenați, vreau să spun.

— Numai dacă o să lupți, zise Isabelle, uitându-se la cealaltă fată cu răceală. Nu pari să ai optsprezece ani.

Maia zâmbi forțat.

— Eu nu sunt vânător de umbre. Licantropii sunt considerați adulți la șaisprezece.

— Ei bine, atunci trebuie să te lași desenată, zise Isabelle. De către un vânător de umbre. Așa că mai bine îți cauți unul.

— Dar...

Maia, încă uitându-se către Alec și Magnus, se întrerupse și își ridică sprâncenele. Simon se întoarse să vadă la ce se uita și făcu ochii mari.

Alec îl îmbrățișase pe Magnus și îl săruta pe gură. Magnus, care părea să fie în stare de șoc, stătea lemn. Mai multe grupuri de persoane deopotrivă de vânători de umbre și repudiați – se holbau și comentau în șoaptă. Privind în dreapta, Simon îi văzu pe soții Lightwood, cu ochii holbați, căscând gura la spectacol. Maryse își acoperise gura cu mâna.

Maia părea perplexă.

— Stai puțin, zise ea. Trebuie să facem și asta?

Pentru a șasea oară, Clary își trecu ochii peste mulțime, căutându-l pe Simon. Nu-l zări. Sala era o masă clocotitoare de vânători de umbre și de repudiați, mulțimea revărsându-se pe ușile duble și mai departe, pe treptele de-afară. Pretutindeni vedeai sclipirea stelilor, când se formau perechi de repudiați și vânători de umbre și își desenau reciproc Pecetea. Clary o văzu pe Maryse Lightwood întinzându-i mâna unei femei elf înalte, cu pielea verde, care arăta la fel de palidă și de maiestuoasă ca și ea.

Patrick Penhallow schimbase solemn Pечеți cu un magician al cărui păr strălucea cu scânteieri albastre. Pe ușile Sălii, Clary putea vedea strălucirea puternică a Portalului din piață. Lumina stelelor pătrunzând prin luminatorul de sticlă conferea un aer suprarealist întregului tablou.

— Uluitor, nu-i așa? zise Luke. Stătea la marginea estradei, uitându-se în jos, peste capetele mulțimii. Vânători de umbre și repudiați, laolaltă în aceeași încăpere.

Părea profund impresionat. Tot ce putea gândi Clary era că și-ar fi dorit să fie și Jace de față, ca să vadă ce se întâmpla. Nu reușea să-și alunge teama pentru el, oricât ar fi încercat. Ideea că ar putea să se înfrunte cu Valentine, că ar putea să-și riște viața pentru că era convins că e blestemat... că ar putea să moară fără să afle vreodată că nu era adevărat...

— Clary, zise Jocelyn cu o undă de amuzament, ai auzit ce am spus?

— Da, zise Clary, și este uimitor, știu.

Jocelyn puse o mână pe creștetul lui Clary.

— Nu asta am spus. Luke și cu mine vom fi amândoi în luptă. Știu că știi asta. Tu o să stai aici cu Isabelle și ceilalți copii.

— Eu nu sunt copil.

— Știu că nu ești, dar ești prea tânără ca să lupți. Și chiar dacă n-ai fi, nu te-ai antrenat niciodată.

— Nu vreau doar să stau aici și să nu fac nimic.

— Nimic? zise Jocelyn uimită. Clary, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ai fi fost tu. N-am fi avut nicio șansă să luptăm, dacă n-ai fi fost tu. Sunt atât de mândră de tine! Voiam doar să-ți spun că și dacă Luke și cu mine vom fi plecați, o să ne întoarcem. Totul o să fie bine.

Clary se uită la mama ei, privind-o în ochii ei verzi, atât de asemănători cu ai săi.

— Mamă, zise ea, nu minți.

Jocelyn trase scurt aer în piept și se ridică în picioare, trăgându-și mâna înapoi. Înainte de a putea răspunde, ceva îi atrase atenția lui Clary – o față cunoscută, în mulțime. O siluetă zveltă, întunecată mișcându-se hotărât spre ele, strecurându-se prin Sala înșesată de lume cu o ușurință surprinzătoare – de parcă ar fi putut pătrunde *prin* cei de față, ca fumul prin deschizăturile dintr-un gard.

Și chiar el era, își dădu seama Clary, când se apropie de estradă. Raphael purta aceeași cămașă albă și pantaloni negri, cum îl văzuse și prima oară îmbrăcat. Uitase cât de zvelt era. Părea să nu aibă mai mult de paisprezece ani când urcă pe estradă, cu fața lui îngustă, calmă și angelică, precum un băiat de cor urcând treptele către altar.

— Raphael! În vocea lui Luke se simțea mirare amestecată cu ușurare. Nu credeam că o să veniți. S-au răzgândit Copiii Noptii și vor să ni se alătore în lupta împotriva lui Valentine? Mai există încă un loc în Consiliu disponibil pentru voi, dacă vreți să-l ocupați.

Îi întinse mâna lui Raphael.

Frumoșii ochi limpezi ai lui Raphael îl priviră lipsiți de expresie.

— Nu pot da mâna cu tine, vârcolacule.

Când Luke se arătă insultat, el zâmbi, doar atât cât să-și arate vârfulurile albe ale colților.

— Sunt o proiecție, zise el, ridicându-și mâna ca să poată vedea toți că trece lumina prin ea. Nu pot atinge nimic.

— Dar... Luke aruncă o privire spre lumina lunii ce se revărsa prin acoperiș. De ce... Își lăsă mâna jos. Ei bine, mă bucur că ești aici. Indiferent cum ți-ai ales să-ți faci apariția.

Raphael clătină din cap. Pentru o clipă, ochii lui zăboviră asupra lui Clary – o

privire care ei nu-i plăcu deloc – și apoi se întoarse să se uite la Jocelyn, iar zâmbetul lui deveni mai larg.

— Tu, zise el, soția lui Valentine. Ceilalți din neamul meu, care au luptat cu tine la Răzmeriță, mi-au vorbit despre tine. Recunosc că nu m-am gândit niciodată c-o să am ocazia să te văd personal.

Jocelyn își înclină capul.

— Mulți Copii ai Noptii au luptat foarte curajos atunci. Prezența ta aici sugerează cumva că am putea lupta umăr la umăr încă o dată?

Era ciudat, se gândi Clary, s-o audă pe mama ei vorbind în modul acela rece și formal, și totuși lui Jocelyn i se părea foarte firesc. La fel de firesc cum i se părea și să stea pe jos, în salopeta ei veche, ținând în mână o pensulă mânjită de vopsea.

— Nădăjduiesc, zise Raphael, iar privirea îi trecu din nou peste Clary, ca atingerea unei mâini înghețate. Avem doar o singură cerință, una simplă – și mică. Dacă ni se onorează, Copiii Noptii de pe multe teritorii vor fi fericiți să meargă la bătălie de partea voastră.

— Locul din Consiliu, zise Luke. Firește... poate fi oficializat, documentele întocmite în mai puțin de o oră...

— Nu, zise Raphael, nu locul din Consiliu. Altceva.

— Alt... ceva? repetă Luke, automat. Ce anume? Vă asigur că, dacă ne stă în puteri...

— Oh, vă stă. Zâmbetul lui Raphael era orbitor. De fapt, e ceva ce stă între pereții Sălii acesteia chiar acum, când vorbim. Se întoarse și făcu semn cu grație către mulțime. Pe băiatul Simon îl vrem noi, zise el. Pe Diurn.

Tunelul era lung și întortocheat, răsucindu-se în jurul axei sale la nesfârșit, de parcă Jace s-ar fi târât prin intestinele unui monstru enorm. Mirosea a piatră udă, a cenușă și a altceva, ceva jilav și ciudat, care-i aducea vag aminte lui Jace de mirosul din Orașul Oaselor.

În cele din urmă, tunelul se deschise într-o încăpere circulară. Stalactite imense, a căror suprafață era lucioasă ca a pietrelor prețioase, atârnavă din tavanul încrețit, de piatră, aflat la mare înălțime. Podeaua era netedă de parcă ar fi fost lustruită, ici și colo alternând modele oculte din intarsii sclipitoare de piatră. O serie de stalagmite necizelate înconjurau camera. Chiar în centrul ei se afla o singură stalagmită masivă de cuarț, înălțându-se din podea ca un colț gigantic, decorat ici și colo cu un desen roșiatic. Uitându-se mai îndeaproape, Jace văzu că laturile stalagmitei erau transparente, desenele roșietice fiind rezultatul a ceva ce se învârtea și se mișca *înăuntrul* ei, ca un tub de sticlă plin cu fum colorat.

Foarte sus, deasupra ei, lumina se cernea până jos printr-o deschizătură circulară în piatră, un luminator natural. Camera cu siguranță era produsul acțiunii voluntare și nu un accident natural – modelele complicate ce împodobeau podeaua făcând lucrul acesta și mai clar –, dar cine să fi săpat o cameră de dimensiuni uriașe sub pământ și de ce?

Un croncănit aspru stârni ecouri prin încăpere, trimițând un șoc prin nervii lui Jace. Se piti după o stalagmită mai groasă, acoperindu-și lampa-vrăjitoarei, exact în clipa în care două siluete ieșiră din umbrele din capătul îndepărtat al încăperii și se îndreptară spre el, cu capetele aplecate una spre alta, în conversație. Abia când ajunseră în centrul încăperii și lumina căzu peste ele, Jace le recunosc.

Sebastian.

Și Valentine.

Sperând să evite mulțimea, Simon o luă pe calea cea mai lungă înapoi către

estradă, strecurându-se pe după șirul de coloane ce străjuiau laturile Sălii. Își ținea capul în jos și mergea pierdut în gânduri. I se părea ciudat că Alec, cu doar un an sau doi mai mare decât Isabelle, se pregătea să plece la luptă într-un război, iar ei, restul, aveau să stea deoparte. Dar Isabelle părea foarte liniștită în privința asta. Fără plânsete, fără istericale. Ca și cum s-ar fi așteptat să fie așa. Poate că se așteptase. Poate că toți se așteptaseră.

Ajunsese aproape de treptele podiumului când își ridică privirea și, spre surprinderea lui, îl văzu stând în fața lui Luke pe Raphael, cu înfățișarea lui dintotdeauna, aproape lipsită de expresie. Luke, pe de altă parte, părea agitat – clătina din cap, își ridică mâinile a protest, iar Jocelyn, lângă el, părea scandalizată. Simon nu-i putea zări fața lui Clary – era cu spatele spre el –, dar o cunoștea destul de bine ca să-i recunoască încordarea numai după cum își ținea umerii.

Neavând chef să fie văzut de Raphael, Simon se ascunse după o coloană, ciulind urechea. Cu toată flecăreala din mulțime, era în stare să audă vocea ridicată a lui Luke.

— Nici nu încapă discuție, zicea Luke. Nu pot să cred că ceri așa ceva.

— Iar eu nu pot să cred că mă refuzați. Vocea lui Raphael era rece și limpede, vocea clară, încă subțirică, a unui băiat încă necopt. E așa un lucru neînsemnat!

— Nu e un *lucru* Clary părea mâniaoasă. E Simon. Este o *persoană*.

— Este un vampir, zise Raphael. Ceea ce se pare că tu continui să uiți.

— Dar tu nu ești tot vampir? întrebă Jocelyn, pe un ton la fel de tăios ca de fiecare dată când Clary și Simon intrau în bucluc pentru vreo prostie. Vrei să spui că viața ta nu are nicio valoare?

Simon se lipi cu spatele de coloană. Ce se întâmplă?

— Viața mea prețuiește mult, zise Raphael, fiind, spre deosebire de a voastră, eternă. Nu există o limită pentru ceea ce aș putea eu înfăptui, în vreme ce, în ceea ce vă privește, există un capăt clar. Dar nu asta e problema. El este vampir, un semen de-al meu, iar eu îl cer înapoi.

— Nu-l poți avea *înapoi*, se răsti Clary. Pentru că nu l-ai avut niciodată, în primul rând. N-ai fost niciodată interesat de el, până ce n-ai aflat că poate umbla la lumina zilei...

— Posibil, zise Raphael, dar nu din motivul la care te gândești tu.

Își lăsă capul într-o parte, uitându-se cu ochii lui negri, strălucitori și vioi ca de pasăre.

— Niciun vampir, continuă el, n-ar trebui să aibă puterea pe care o are el, la fel cum niciun vânător de umbre n-ar trebui să aibă puterile pe care le aveți tu și fratele tău. Ani de-a rândul ni s-a spus că noi suntem anormali și nenaturali. Dar asta... *asta e nenatural*.

— Raphael! zise Luke pe ton de avertisment. Nu știi ce sperai. Dar nu există nicio șansă să te lăsăm să-i faci rău lui Simon.

— Dar o să-i lăsați pe Valentine și pe armata lui de demoni să le facă rău tuturor acestor oameni, aliații voștri. Raphael făcu un gest larg, cuprinzând sala. O să-i lăsați să-și riște viețile la discreție, dar nu-i veți da și lui Simon ocazia să facă aceeași alegere? Probabil că el ar face una diferită de cea pe care o doriți voi.

Își lăsă brațul jos.

— Știți că altfel nu vom lupta împreună cu voi. Copiii Noptii nu vor juca niciun rol în ziua aceasta.

— Atunci să nu aibă, zise Luke. Nu vom cumpăra cooperarea voastră plătind cu o viață nevinovată. Eu nu sunt Valentine.

Raphael se întoarse spre Jocelyn.

— Dar tu ce zici, vânătorule de umbre? O să-l lași pe acest vârcolac să decidă ce e

mai bine pentru poporul tău?

Jocelyn se uita la Raphael de parcă ar fi fost un gândac de bucătărie pe care-l găsisese mergând pe podeaua curată a bucătăriei sale. Foarte încet, ea zise:

— Dacă pui o singură mână pe Simon, vampirule, o să te toc bucați-bucațele și-o să te dau la pisica mea. Înțelegi?

Raphael își strânse buzele.

— Prea bine, zise el. Când o să zaci pe moarte în Câmpia Brocelind, poate o să te întreb dacă o singură viață a meritat într-adevăr sacrificarea atâtor.

Dispăru. Luke se întoarse repede spre Clary, dar Simon nu-i mai urmări. Se uită în jos, la mâinile sale. Ar fi crezut că-i tremurau, însă erau la fel de nemișcate ca ale unui cadavru. Foarte lent, le strânse în pumni.

Valentine arăta așa cum arătase întotdeauna, un bărbat vajnic, în costum de luptă de vânător de umbre, modificat, umerii săi largi și musculoși contrastând cu fața cu trăsături dure, dar fine, cizelate. Avea Sabia Mortală legată cu o curea în spinare, dimpreună cu un săculeț umflat. La brâu avea o cingătoare cu numeroase arme vârâte în ea: cuțite lungi și groase de vânătoare, pumnale scurte și cuțite strălucitoare. Uitându-se fix la Valentine din spatele stâncii, Jace simți ceea ce acum simțea de fiecare dată când se gândea la tatăl lui – o persistentă afecțiune filială, corodată de tristețe, dezamăgire și suspiciune.

Era ciudat să-l vadă pe tatăl său cu Sebastian, care arăta... altfel. Și el avea costum de luptă, deopotrivă cu o sabie lungă, cu mâner de argint, prinsă de centiron, dar nu ceea ce purta îi atrăsese atenția ca fiind ieșit din comun – ci părul lui, care nu mai era o coamă de bucle negre, ci blond, strălucitor de blond, ca de aur-alb. I se potrivea, de fapt, mai bine decât părul negru, fiindcă pielea lui nu mai arăta șocant de palidă. Probabil că se vopsise ca să semene cu adevăratul Sebastian Verlac, iar adevărata lui înfățișare era aceasta de-acum. Un val de mânie acidă, tumultuoasă, îl invadă pe Jace, dar tot ce-a putut face a fost să stea ascuns în spatele stâncii și să nu se repeadă să-și înfigă mâinile în gâtul celui alt băiat.

Hugo croncăni din nou și se lăsă din zbor pe umărul lui Valentine. Jace simți un fior dureros când văzu corbul în postura care-i devenise atât de familiară, de-a lungul anilor în care îl cunoscuse pe Hodge. Hugo trăise practic pe umărul tutorelui său, și să-l vadă acum pe al lui Valentine i se părea ciudat de străin, chiar nepotrivit, în ciuda tuturor relilor pe care le făcuse Hodge.

Valentine ridică mâna și mângâie penele lucioase ale păsării, dând din cap, de parcă ei doi s-ar fi adâncit într-o conversație. Sebastian îi urmări, cu sprâncenele lui palide ridicate.

— Vreo veste din Alicante? zise el, când Hugo zbură de pe umărul lui Valentine și se înalță din nou în aer, atingând cu aripile vârfurile ca nestematele ale stalactitelor.

— Nimic atât de clar cum mi-ar fi plăcut mie, zise Valentine.

Sunetul glasului tatălui său, rece, netulburat ca întotdeauna, îl străpunse pe Jace ca săgeata. Mâinile îi zvâcniră involuntar și le apăsă tare de coapse, recunoscător pentru stânca masivă care îl ascundea vederii.

— Un lucru e sigur. Conclavul se aliază cu armata repudiaților lui Luke.

Sebastian se încruntă.

— Dar Malachi a zis...

— Malachi a dat greș.

Obrazul lui Valentine era încordat.

Spre surprinderea lui Jace, Sebastian făcu un pas înainte și puse o mână pe brațul lui Valentine. Era ceva în atingerea aceea – ceva intim și încrezător în sine – care îl făcu pe Jace să-și simtă măruntaiele ca năpădite de un ghem de viermi. Nimeni nu-l

atingea pe Valentine așa. Nici măcar el nu l-ar fi atins pe tatăl lui așa.

— Ești supărat? întrebă Sebastian și aceeași nuanță era și în vocea lui aceeași prezumție de familiaritate.

— Conclavul e mai decrepit decât credeam. Știam că soții Lightwood erau degenerați dincolo de orice nădejde și că acest soi de denaturare e contagios. Tocmai de aceea am încercat să-i împiedic să intre în Idris. Dar ca restul să-și lase atât de ușor mințile umplute de otrava lui Lucian, când el nici măcar nu e un nefilim...

Dezgustul lui Valentine era fără echivoc, dar nu se îndepărtă de Sebastian, văzu Jace cu mirare crescândă, nici nu-i dădu la o parte mâna băiatului de pe umărul lui.

— Sunt dezamăgit. Am crezut că vor avea judecată. Aș fi preferat să nu se sfârșească în felul ăsta.

Sebastian păru amuzat.

— Nu sunt de acord, zise el. Gândește-te la ei, gata să intre în bătălie, să gonească spre glorie, numai ca să descopere că nimic nu contează. Că gestul lor e zadarnic. Gândește-te la expresia de pe mutrele lor.

Își strâmbă gura într-un rânjet.

— Jonathan, oftă Valentine. Aceasta este o necesitate urâtă, nu-i vreo desfătare.

Jonathan? Jace se ținu de stâncă, descoperindu-și deodată mâinile alunecoase. De ce l-ar fi numit Valentine pe Sebastian cu numele *lui*? Să fi fost o greșală? Dar Sebastian nu părea surprins.

— Nu-i mai bine dacă-mi place ceea ce fac? zise Sebastian. Mie cu siguranță mi-a plăcut în Alicante. Frații Lightwood erau o companie mai plăcută decât m-ai lăsat să bănuiesc, mai ales acea Isabelle. Cu siguranță, ne-am despărțit foarte vesel. Cât despre Clary...

Doar auzindu-l pe Sebastian rostindu-i numele lui Clary, inima lui Jace tresălta dureros.

— N-a fost deloc așa cum credeam eu c-o să fie, continuă Sebastian iritat. Nu semăna absolut deloc cu mine.

— Nu există nimeni pe lumea asta ca tine, Jonathan. În ceea ce o privește pe Clary, ea a fost întotdeauna exact ca mama ei.

— Nu recunoaște în ruptul capului ceea ce vrea cu adevărat, zise Sebastian. Nu încă. Dar o să se dea ea pe brazdă.

Valentine ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui, cum să se dea pe brazdă?

Sebastian rânji, un rânjet care-l umplu pe Jace de o furie aproape incontrolabilă. Își mușcă tare buza, până-i dădu sângele.

— Oh, știi tu, zise Sebastian. De partea noastră. Abia aștept. S-o duc pe ea de nas a fost cel mai distractiv lucru din ultimii nici nu mai știu câți ani.

— Dar nu se presupunea să te distrezi. Scopul tău era să găsești ceea ce căuta ea. Iar când ea a găsit-o, în sfârșit – fără tine, aș putea adăuga –, tu ai lăsat-o s-o dea unui magician. După care ai ratat s-o aduci cu tine când ai plecat, în pofida amenințării pe care o reprezintă ea pentru noi. Nu e tocmai un succes glorios, Jonathan.

— Am încercat s-o aduc. Ei n-au vrut s-o lase să le scape din ochi, iar eu n-am putut chiar s-o răpesc din mijlocul Sălii Acordurilor, zise Sebastian, pe un ton posac. De altfel, ți-am spus, ea habar n-are cum să-și folosească puterea runelor pe care o are. E prea naivă ca să reprezinte vreo primejdie...

— Indiferent ce plănuiește Conclavul acum, ea e în centrul acțiunii, zise Valentine. Așa spune Hugin. A văzut-o acolo, pe estradă, în Sala Acordurilor. Dacă o să le arate celor din Conclav puterea ei...

Jace simți o străfulgerare de teamă pentru Clary, amestecată cu un soi de mândrie

– bineînțeles că ea era în centrul tuturor lucrurilor. Așa era Clary a lui.

— Atunci ei or să lupte, completă Sebastian. Ceea ce este exact ce vrem noi, nu-i așa? Clary nu contează. Bătălia contează.

— O subestimezi, cred, zise Valentine, liniștit.

— Am urmărit-o, zise Sebastian. Dacă puterea ei era atât de nemărginită precum pari să crezi tu, ar fi putut s-o folosească pentru a-l scoate pe micul ei prieten, vampirul, din închisoare – sau pentru a-l salva pe neghiobul ăla de Hodge de la moarte...

— Puterea nu trebuie să fie nemărginită ca să fie mortală, zise Valentine. Cât despre Hodge, ai putea să arăți ceva mai multă rezervă în privința morții lui, de vreme ce tu ai fost cel care l-ai ucis.

— Se pregătea să le spună despre înger. *A trebuit s-o fac.*

— Ai *vrut* s-o faci. Întotdeauna vrei.

Valentine luă o pereche de mănuși groase de piele din buzunar pe care și le puse, fără grabă.

— Poate că le-ar fi spus. Poate că nu. În toți anii în care a avut grijă de Jace la Institut, trebuie să se fi întrebat ce creștea el acolo. Hodge a fost unul dintre puținii oameni care au știut că a fost mai mult de un băiat. Știam că nu mă va trăda – era mult prea laș pentru asta.

Își flexă degetele în mănuși, încruntându-se.

Mai mult de un băiat? Despre ce vorbea Valentine?

Sebastian îl scoase pe Hodge din discuție, cu o fluturare de mână.

— Cui îi pasă ce-a gândit el? E mort, și? Atâta pagubă!

Ochii îi luciră negru.

— Te duci acum la lac?

— Da. Ți-e clar ce trebuie făcut? Valentine făcu semn cu bărbia către sabia de la brâu lui Sebastian. Folosește asta. Nu e Sabia Mortală, dar aliajul ei este destul de demonic pentru scopul acesta.

— Nu pot veni și eu la lac cu tine? Vocea lui Sebastian luase un ton clar plângăreț. Nu putem da drumul armatei acum?

— Nu e încă miezul nopții. Am spus că le voi da răgaz până la miezul nopții. Ar mai putea încă să se răzgândească.

— N-or s-o facă...

— Mi-am dat cuvântul. O să mi-l țin. Tonul lui Valentine era decisiv. Dacă nu primești nicio veste de la Malachi până la miezul nopții, deschide poarta.

Văzându-i ezitarea lui Sebastian, Valentine păru nerăbdător.

— Am nevoie să faci tu asta, Jonathan. Nu pot să aștept aici miezul nopții; o să-mi ia aproape o oră ca să ajung la lac prin tuneluri și n-am de gând să las bătălia să dureze prea mult. Generațiile viitoare trebuie să știe cât de repede a pierdut Conclavul și cât de hotărâtoare a fost victoria noastră.

— Da, numai că îmi pare rău că pierd invocarea. Mi-ar plăcea să fiu acolo când o faci.

Expresia lui Sebastian era gânditoare, dar exista ceva calculat dedesubtul ei, ceva batjocoritor, acaparator, uneltitor și în mod ciudat, deliberat de... rece. *Nu* că pe Valentine părea să-l deranjeze.

Spre nedumerirea lui Jace, Valentine îi atinse obrazul lui Sebastian, într-un gest de afecțiune scurt, neprefăcut, înainte de a se întoarce cu spatele și a se îndrepta către capătul îndepărtat al cavernei, unde pânzele groase de umbre se adunau ghem. Se opri puțin acolo, un chip palid pe un fundal de beznă.

— Jonathan, strigă el și, fără să vrea, Jace își ridică ochii. O să vezi fața îngerului într-o bună zi. La urma urmelor, tu vei moșteni Instrumentele mortale, când nu voi

mai fi eu. Probabil, într-o zi, și tu îl vei invoca pe Raziel.

— Mi-ar plăcea asta, zise Sebastian și rămase nemișcat și drept, când Valentine, dând din cap pentru o ultimă oară, dispăru în întuneric.

Vocea lui Sebastian scăzu până la șoaptă.

— Mi-ar plăcea chiar foarte mult, mârâi el. Mi-ar plăcea să-l scuip în fața lui de nemernic.

Se răsuci, cu fața ca o mască albă în lumina slabă.

— Poți să ieși afară, Jace, zise el. Știu că ești aici.

Jace încremeni – dar numai o secundă. Corpul lui se mișcă mai înainte ca mintea să-l prindă din urmă, catapultându-l în picioare. Alergă spre intrarea în tunel, gândindu-se doar să iasă, să-i trimită un mesaj, cumva, lui Luke.

Dar intrarea era blocată. Sebastian, calm și privindu-l lacom, stătea cu brațele deschise, aproape atingând cu degetele pereții tunelului.

— Pe bune, zise el, doar n-ai crezut că ești într-adevăr mai rapid decât mine, nu?

Jace se opri prin alunecare. Inima îi bătea neregulat în piept, ca un metronom stricat, dar vocea îi era netulburată.

— De vreme ce sunt mai bun ca tine în toate celelalte privințe cu puțință, mi se pare logic.

Sebastian doar zâmbi.

— Ți-am putut auzi bătăile inimii, zise el, încetișor. Când ne urmăreai, pe mine și pe Valentine. Te-a deranjat?

— Că pari să fii amoretz al tatei? Jace ridică din umeri. Ești cam tânăr pentru el, să fiu cinstit.

— Ce?

Pentru prima oară de când îl cunoscuse Jace, Sebastian păru să rămână fără replică. Jace putu să se bucure de triumf numai pentru un scurt moment totuși, înainte ca Sebastian să-și regăsească stăpânirea de sine. Însă în ochii lui rămase o sclipire întunecată ce indica faptul că nu-l iertase pe Jace pentru că-l făcuse să-și iasă din peneni.

— M-am mirat de tine, uneori, reluă Sebastian, pe tonul liniștit de mai devreme. Mi se părea, când și când, că ar fi ceva de capul tău, c-ar mai fi ceva dincolo de ochii ăia galbeni ai tăi. O sclipire de inteligență, spre deosebire de restul familiei tale adoptive, proaste ca noaptea. Însă presupun că n-a fost decât o poză, o atitudine. Ești la fel de prost ca și restul, în pofida deceniului în care ai fost educat.

— Ce naiba știi tu despre educația mea?

— Mai multe decât crezi. Sebastian își lăsă brațele jos. Același om care te-a crescut pe tine m-a crescut și pe mine. Numai că nu s-a și plictisit de mine după primii zece ani.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Jace devenise o șoaptă și atunci, în timp ce se uita la fața imobilă, lipsită de zâmbet, a lui Sebastian, păru să-l vadă pe băiat pentru prima oară – părul blond-alb, ochii negri ca antracitul, trăsăturile dure ale feței sale, parcă dăltuite în piatră – și văzu în minte chipul tatălui său, așa cum i-l arătase îngerul, tânăr și ager, alert și flămând, și *înțelese*.

— Tu, zise el. Valentine e tatăl tău. Tu ești fratele meu.

Dar Sebastian nu mai stătea în fața lui; se afla deodată în spatele lui, iar brațele sale erau în jurul umerilor lui Jace, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze, numai că mâinile erau strânse în pumni.

— Cinste ție și rămas-bun, frate! zise el cu dispreț, apoi brațele îi tresăltară brusc și se încordară, tăindu-i răsufarea lui Jace.

Clary era epuizată. O durere surdă îi zvâcnea în cap, efectul de după desenarea runei Alianței, cuibărită în lobul frontal. Se simțea de parcă ar fi fost cineva care încerca să spargă o ușă, izbind cu piciorul în ea din partea care nu trebuia.

— Ești în regulă? Jocelyn puse o mână pe umărul lui Clary. Arăți de parcă nu te-ai simți bine.

Clary privi în jos – și văzu runa ca păianjenul care-i traversa dosul mâinii mamei sale, geamăna celei din palma lui Luke. I se strânse inima. Reușise să facă față ideii că, în câteva ore, mama ei ar putea într-adevăr să se lupte cu o armată de demoni – însă doar alungându-și gândul cu forța ori de câte ori îi apărea înaintea.

— Mă întrebam doar unde e Simon. Clary se ridică în picioare. Mă duc să-l caut.

— Acolo, jos?

Jocelyn aruncă îngrijorată o privire spre mulțime. Se mai rărise acum, observă Clary, fiindcă pe măsură ce erau însemnați cu Pecetea, ieșeau pe ușile sălii în piața de afară. Malachi stătea în dreptul ușilor, cu fața lui impasibilă ca de bronz, și le dădea indicații repudiaților și vânătorilor de umbre unde să se ducă.

— O să fiu bine. Clary trecu pe lângă mama ei și Luke, îndreptându-se spre treptele estradei. Mă întorc imediat.

Oamenii întorceau capul după ea, când coborî treptele și se strecură în mulțime. Le putea simți privirile ațintite asupra ei, *greutatea* privirilor lor. Își roti ochii, uitându-se după frații Lightwood sau Simon, dar nu văzu pe nimeni cunoscut – și era destul de greu să vadă ceva peste capetele mulțimii, ținând cont cât de scundă era. Cu un oftat, Clary se îndreptă către partea de apus a Sălii, unde era mai puțin aglomerat.

În clipa în care aproape ajunsese în dreptul șirului înaltelor coloane de marmură, o mână ieși dintre două din ele și o trase într-o parte. Clary abia avu timp să scoată o exclamație de surpriză, că se și trezi în întunericul din spatele marilor coloane, cu spinarea lipită de zidul rece de marmură, mâinile lui Simon imobilizându-i brațele.

— Nu țipa, okay? Sunt eu, zise el.

— Bineînțeles că n-o să țip. Nu fi caraghios!

Clary se uită în stânga și-n dreapta, întrebându-se ce se petrece, dar nu putu zări decât fragmente din scena Sălii mari, printre coloane.

— Dar care-i chestia cu spionajul ăsta de James Bond? Venisem să te caut, oricum.

— Știu. Te-am așteptat să cobori de pe estradă. Voiam să vorbesc cu tine într-un loc unde să nu ne audă nimeni.

Își umezi buzele cu nervozitate.

— Am auzit ce a spus Raphael. Ce a vrut.

— Oh, Simon. Clary își lăsă umerii în jos. Uite, nu s-a întâmplat nimic. Luke l-a izgonit...

— Poate că n-ar fi trebuit, zise Simon. Poate că ar fi trebuit să-i dea lui Raphael ce voia.

Ea se uită la el fără să priceapă.

— Vrei să spui *pe tine*? Nu fi prost! În niciun caz...

— Ba există o cale. O strânse mai tare de brațe. Vreau eu să fac asta. Vreau să-i spun lui Luke că primește târgul. Sau o să-i spun eu însumi.

— Știu ce faci acum, protestă Clary. Și îți respect intenția, te admir pentru ea, dar nu trebuie s-o faci, Simon, nu trebuie s-o faci. Ceea ce a cerut Raphael e nedrept și nimeni n-o să te judece pentru că nu te-ai sacrificat pentru un război care nu e al tău...

— Ba tocmai asta e, zise Simon. Ceea ce a spus Raphael e corect. Eu sunt vampir și tu tot uiți asta. Sau poate că vrei să uiți. Însă eu sunt repudiat și tu ești vânător de umbre, iar bătălia asta este a amândurora, a noastră.

— Dar tu nu ești ca ei...

— Sunt unul dintre ei.

Vorbea fără grabă, deliberat, de parcă voia să fie absolut sigur că ea înțelegea fiecare cuvânt pe care-l spunea el.

— Și voi fi întotdeauna. Dacă repudiații luptă în acest război cu vânătorii de umbre, fără participarea vampirilor lui Raphael, atunci nu va exista un loc în Consiliu pentru Copiii Noptii. Ei n-or să fie o parte din lumea pe care Luke încearcă s-o creeze, o lume în care vânătorii de umbre și repudiații lucrează împreună. Sunt împreună. Vampirii vor fi excluși. Vor fi dușmanii vânătorilor de umbre. Eu voi fi dușmanul tău.

— Eu n-aș putea niciodată să fiu dușmanul tău.

— Asta m-ar omori, zise Simon, simplu. Dar nu pot să ajut cu nimic dacă stau deoparte și pretind că n-am nicio legătură. Și nu-ți cer permisiunea. Aș vrea să mă ajuți. Dar dacă n-o să vrei, am s-o rog pe Maia să mă ducă la tabăra vampirilor, oricum, și o să mă predau lui Raphael. Înțelegi?

Clary se uită lung la Simon. El îi ținea brațele atât de strâns, încât ea-și putea simți sângele zvâcnind în piele, sub mâinile lui. Își umezi buzele uscate; simți gust amar.

— Ce pot să fac, șopti ea, ca să te ajut?

Se uită la el nevenindu-i să creadă, când el îi spuse. Deja clătina din cap mai înainte să termine el, părul biciuindu-i fața înainte și înapoi, aproape acoperindu-i ochii.

— Nu, zise ea, asta-i o idee nebunească, Simon. Nu e un dar, e o *pedeapsă*...

— Poate nu și pentru mine, zise Simon.

Își aruncă o privire spre mulțime, iar Clary o văzu pe Maia stând acolo, urmărindu-i, cu o expresie fățiș curioasă. În mod clar îl aștepta pe Simon. *Prea repede*, gândi Clary. *Toate acestea se petrec prea repede.*

— E mai bine așa decât alternativa, Clary.

— Nu...

— S-ar putea să nu-mi facă niciun rău. Vreau să spun, am fost *deja* pedepsit, da? Nu pot să intru într-o biserică, într-o sinagogă, nu pot spune... nu pot rosti numele sfinte, nu pot îmbătrâni, deja sunt exclus de la viața normală. Poate că asta n-o să schimbe nimic.

— Dar poate o să schimbe.

El îi dădu drumul la brațe, își strecură mâna pe lângă ea și-i scoase de la cingătoare stela lui Patrick. I-o întinse.

— Clary, zise, fă asta pentru mine. Te rog.

Ea luă stela cu degete amorțite și o ridică, atingându-i lui Simon pielea aflată imediat deasupra ochilor. Prima Pecete, spusese Magnus. Cea dintâi. Se gândi la ea și stela începu să se miște cum se mișcă un dansator de cum pornește muzica. Liniile negre se desenau singure pe fruntea lui, ca o floare care își deschide petalele într-un film derulat rapid. Când termină, mâna ei dreaptă o durea și o înțepa, dar când se lăsă în jos și se uită, își dădu seama că desenase ceva perfect, straniu și străvechi, ceva de la începutul istoriei. Strălucea ca o stea deasupra ochilor lui Simon, când el își trecu degetele peste frunte, cu o expresie zăpăcită și confuză.

— O pot simți, zise el. Ca pe o arsură.

— Nu știu ce se va întâmpla, șopti ea. Nu știu ce efecte secundare va avea pe termen lung.

Cu un zâmbet strâmb, pe jumătate silit, el își ridică mâna și-i atinse obrazul.

— Să sperăm că vom avea șansa să aflăm.

PENIEL

Maia păstră tăcerea în cea mai mare parte a drumului spre pădure, ținând capul în jos și, din când în când, aruncând câte o privire în dreapta și-n stânga, încrețindu-și nasul a concentrare. Simon se întrebă dacă ea *adulmeca* drumul și ajunsese la concluzia că, deși era un pic ciudat, cu siguranță putea fi socotit drept un talent folositor. De asemenea, descoperi că nu trebuia să grăbească pasul să se țină de ea, oricât de repede s-ar fi mișcat. Nici în momentul când ajunseseră la poteca mult bătută care ducea în pădure și Maia începu să alerge – iute, în liniște și ținându-se foarte aproape de pământ –, el nu avu nicio problemă să-și adapteze pașii după ai ei. Era singurul lucru caracteristic vampirilor de care putea spune sincer că se bucura.

Se termină prea curând; pădurea se îndesise și ei alergau printre copaci, pe pământ zgrunțuros, năpădit de rădăcini groase și acoperit de un strat gros de frunze moarte. Crengile de deasupra arătau ca un soi de dantelă pe fundalul cerului luminat de stele. Ieșiră dintre copaci într-un luminiș presărat cu bolovani mari, care sclipeau ca niște dinți albi și deși. Din loc în loc se vedeau grămezi de frunze, de parcă ar fi trecut cineva pe acolo cu o greblă uriașă.

— Raphael!

Maia își dusesese mâinile pâlnie la gură și striga cu o voce destul de puternică încât să sperie păsările din vârfurile copacilor.

— Raphael, arată-te!

Tăcere. Apoi umbrele foșniră; se auzi un ropot ușor, ca ploaia pe un acoperiș de tablă. Grămezile de frunze de pe sol se învârtiră, ridicându-se în aer ca niște mici cicloane. Simon o auzi pe Maia tușind; își ținea mâinile în sus de parcă ar fi vrut să dea la o parte frunzele de pe fața ei, din ochi.

La fel de subit cum se pornise, vântul încetă. Raphael stătea la numai câțiva pași de Simon. Era încercuit de un grup de vampiri, palizi și neclintiți ca trunchiurile copacilor în lumina lunii. Expresiile lor erau reci, înclinând către o ostilitate fățișă. Îi recunosc pe vreo câțiva dintre ei de la Hotel Dumort: miniona Lily și blondul Jacob, cu ochii înguști ca lamele de cuțit. Dar pe mulți dintre ceilalți nu-i văzuse niciodată.

Raphael făcu un pas înainte. Pielea îi era lividă, ochii cu cearcăne negre, dar zâmbi la vederea lui Simon.

— Diurnule, șopti el. Ai venit.

— Am venit, zise Simon. Sunt aici, deci... s-a sfârșit.

— Mai e mult până să se sfârșească, Diurnule.

Raphael se uită la Maia.

— Licantropule, zise el, întoarce-te la conducătorul tău de haită și spune-i că-i mulțumesc pentru că s-a răzgândit. Mai spune-i că, acum, și Copiii Noptii vor lupta alături de semenii lui pe Câmpia Brocelind.

Chipul Maiei era dârz.

— Luke n-a schimbat...

Simon o întrerupse grăbit.

— E-n regulă, Maia. Du-te.

Ochii ei erau luminoși și triști.

— Simon, gândește-te, zise ea. Nu trebuie să faci asta.

— Ba da, trebuie. Tonul lui era ferm. Maia, îți mulțumesc mult pentru că m-ai

condus aici. Acum, pleacă.

— Simon...

El își coborî vocea.

— Dacă n-o să pleci, or să ne ucidă pe amândoi și toate acestea au fost zadarnice. Du-te. Te rog.

Ea dădu din cap și se întoarse, preschimbându-se în timp ce se întorcea, așa că într-o clipă era o fată zveltă, cu înfățișare omenească și codițe împletite cu mărgelile, care-i săltau pe umeri, iar în clipa următoare lovea pământul cu toate cele patru labele, cu înfățișarea unui lup agil și tăcut. Ieși din luminiș ca săgeata și dispăru în umbră.

Simon se întoarse din nou către vampiri – și a fost cât pe-acți să dea un strigăt; Raphael stătea drept în fața lui, la câțiva centimetri distanță. De aproape, pielea lui trăda semnele negre ale foamei. Simon se gândi la noaptea aceea din Hotelul Dumort – fețele apărând din umbre, râsetele zburând prin aer, mirosul de sânge – și se cutremură.

Raphael întinse brațele și-l luă pe Simon de umeri, într-o strânsoare înșelător ușoară a mâinilor sale ca de fier.

— Întoarce-ți capul, zise el, și uită-te la stele; o să fie mai ușor așa.

— Deci chiar o să mă ucizi, zise Simon.

Spre surprinderea lui, nu se simțea înfricoșat, nici măcar mai agitat; totul părea să se fi încetinit, cât să fie perfect clar. Era simultan conștient de fiecare frunză de pe crengile de deasupra lui, de fiecare pietricică mărunță de pe sol, de fiecare pereche de ochi ațintiți asupra lui.

— Tu ce-ai crezut? zise Raphael – un pic trist, gândi Simon. Nu e nimic personal, te asigur. E cum am zis și mai înainte – ești prea periculos ca să-ți fie îngăduit să continui să fii așa cum ești. Dacă aș fi știut ce aveai să devii...

— Nu m-ai fi lăsat niciodată să mă târăsc afară din mormântul ăla. Știu, zise Simon.

Raphael îi întâlni privirea.

— Toată lumea face ceea ce trebuie ca să supraviețuiască. Din punctul ăsta de vedere, până și noi suntem ca oamenii.

Dinții lui ascuțiți ca acele îi ieșiră din teci, precum niște brice delicate.

— Stai nemișcat, zise el. O să fie rapid.

Se aplecă.

— Așteaptă! zise Simon și când Raphael se dădu înapoi cu un rânjet disprețuitor, el repetă, cu mai multă forță: Așteaptă! Am ceva să-ți arăt.

Raphael scoase un șuierat ca de pisică.

— Ar fi bine să faci altceva mai deștept decât să încerci să mă întârzi, Diurnule.

— Fac. Mă gândesc că ar trebui să vezi ceva.

Simon își ridică mâinile și își dădu la o parte părul de pe frunte. I se păru un gest prostesc, cumva teatral, dar în timp ce-l făcea, revăzu în minte fața albă și disperată a lui Clary, așa cum se uitase la el, cu stela în mână, și atunci gândi: *Ei bine, de dragul ei, cel puțin am încercat.*

Efectul asupra lui Raphael a fost deopotrivă surprinzător și instantaneu. Sări înapoi, de parcă Simon i-ar fi vârat sub nas un crucifix, făcând ochii mari.

— Diurnule, se răsti el, cine ți-a făcut asta?

Simon rămase cu gura căscată. Nu știa prea bine la ce reacție s-ar fi așteptat, dar sigur nu la aceasta.

— Clary, bineînțeles! zise Raphael, răspunzând la propria-i întrebare. Numai o putere ca a ei ar fi făcut posibilă asta... un vampir însemnat cu o Pecete, ba mai mult, cu o Pecete ca aceasta...

— O Pecete de care? zise Jacob, băiatul blond și slab stând chiar în spatele lui Raphael.

Și ceilalți vampiri se uitau țintă, cu expresii în care se amestecau nedumerirea și o teamă crescândă. Orice îl speria pe Raphael, gândi Simon, îi speria negreșit și pe ei.

— Pecetea asta, zise Raphael, în continuare uitându-se doar la Simon, nu e una din Cartea Gri. E una mai veche decât acelea. Una dintre cele mai vechi, desenate de mâna Creatorului însuși.

Dădu să-i atingă fruntea lui Simon, dar păru să nu fie în stare să-și adune curajul s-o facă; mâna șovăi o clipă spre fruntea lui, apoi îi căzu pe lângă corp.

— Peceți din acestea sunt pomenite, dar eu n-am văzut niciodată vreuna. Iar aceasta...

Simon spuse:

— „Oricine-l va ucide pe Cain, înșeptită răzbunare va cădea asupra-i. Și Domnul i-a pus lui Cain un semn, ca tot cel care-l va întâlni să nu-l omoare.” Poți încerca să mă ucizi, Raphael. Dar eu nu te-aș sfătui.

— Pecetea lui Cain? zise Jacob, nevenindu-i să creadă. Pecetea asta de pe tine este Pecetea lui *Cain!*

— Ucideți-l, zise o femeie vampir cu părul roșu, care stătea aproape de Jacob. Vorbea cu un puternic accent – rusesc, gândi Simon, deși nu era sigur. Ucideți-l oricum!

Expresia lui Raphael era un amestec de furie și nehotărâre.

— N-am s-o fac, zise el. Orice rău făcut lui se va răsfrânge asupra făptașului, înmulțit de șapte ori. Aceasta e natura Peceții. Bineînțeles, dacă vreunul dintre voi vrea să-și asume riscul ăsta, cu orice chip, e invitatul meu.

Nimeni nu vorbi, nici nu se mișcă.

— Mă gândeam eu că nu, zise Raphael. Ochii lui îl măsurară pe Simon din cap până-n tălpi. Ca regina cea rea din poveste, Lucian Graymark mi-a trimis un măr otrăvit. Presupun că a sperat că-ți voi face ceva rău ca să culeg pedeapsa care ar urma.

— Nu, zise Simon grăbit. Nu, Luke nici măcar nu știe ce-am făcut. Gestul lui a fost de bună-credință. Trebuie să-l onorezi.

— Adică tu ai *ales* asta?

Pentru prima oară, gândi Simon, exista și altceva decât dispreț în modul în care Raphael se uita la el.

— Asta nu e o simplă vrajă de protecție, Diurnule. Știi care a fost pedeapsa lui Cain?

Vorbea încet, de parcă îi împărtășea un secret lui Simon.

— „Și acum, blestemat să fii pe pământ. Rătăcitor și fugar să fii!”

— Atunci, zise Simon, o să rătăcesc, dacă asta urmează. O să fac ceea ce trebuie să fac.

— Toate acestea, zise Raphael, toate acestea pentru nefilimi.

— Nu doar pentru nefilimi, zise Simon. Fac asta și pentru voi. Chiar dacă voi nu vreți. Își ridică glasul, ca să-l poată auzi toți vampirii tăcuți care-i înconjura. V-ați făcut griji că dacă alți vampiri ar afla ce mi s-a întâmplat mic, vor crede că sângele de vânător de umbre i-ar putea face și pe ei să meargă la lumina zilei. Dar nu de asta am eu această putere. E din pricina a ceea ce a făcut Valentine. Un experiment. El a provocat asta, nu Jace. Și nu este repetabil. N-o să se mai întâmple niciodată.

— Îmi închipui că spune adevărul, zise Jacob, spre surprinderea lui Simon. Cu siguranță, am cunoscut vreo doi dintre Copiii Noptii care gustaseră din sângele de vânători de umbre în trecut. Niciunul dintre ei nu s-a trezit cu o afinitate pentru soare.

— Una a fost să le refuzați ajutorul vânătorilor de umbre înainte, zise Simon, întorcându-se iar spre Raphael, dar acum, de vreme ce ei m-au trimis pe mine la voi...

Lăsă fraza neterminată să plutească în aer.

— Nu încerca să mă șantajezi, Diurnule, zise Raphael. Odată ce Copiii Noptii au făcut un târg, or să-l respecte, oricât de în pierdere ar fi târgul pentru ei! Zâmbi ușor, colții săi ca acele sclipind în întuneric. Există doar o singură condiție, zise el. Un ultim fapt pe care îl cer de la tine ca să dovedești că într-adevăr ai venit aici cu *bună-credință*.

Greutatea pe care o pusese asupra ultimului cuvânt apăsa cu răceală.

— Care-i acela? întrebă Simon.

— Nu vom fi singurii vampiri care vor lupta în bătălia lui Lucian Graymark, zise Raphael. O vei face și tu.

Jace deschise ochii într-un vârtej argintiu. Gura îi era plină de un lichid neplăcut. Tuși, întrebându-se pentru o clipă dacă se îneca – dar, în cazul ăsta, o făcea pe pământ uscat. Stătea întins pe jos, cu spatele lipit de o stalagmită, iar mâinile îi erau legate la spate. Tuși din nou și gura i se umplu de sare. Nu se îneca sub apă, își dădu el seama, ci doar cu sângele propriu.

— Te-ai trezit, frățioare? Sebastian îngenunche înaintea lui, cu o sfoară în mâini și cu un rânjel ca un pumnal scos din teacă. E bine. M-am temut pentru o clipă că te-am ucis un pic prea curând.

Jace își întoarse fața într-o parte și scuipe o gură întreagă de sânge pe pământ. Își simțea capul ca pe un balon umflat în țeasta lui. Vârtejul argintiu de deasupra lui încetini și se opri în forma stelelor vizibile prin deschizătura din plafonul peșterii.

— Aștepti o ocazie specială să mă ucizi? Vine Crăciunul acuș.

Sebastian îi aruncă o privire gânditoare.

— Ești bun de gură. N-ai învățat asta de la Valentine. Dar ce oi fi învățat de la el? Mi se pare că nu te-a învățat prea multe nici despre luptă.

Se aplecă spre Jace.

— Știi ce mi-a dăruit mie când am împlinit nouă ani? O lecție. M-a învățat că există un loc în spinarea unui om, unde, dacă înfigi un pumnal, poți să-i străpungi inima și să-i despici coloana, simultan. *Tu ce-ai primit de ziua ta la nouă ani, băiețuș de înger? Un tort?*

La nouă ani? Jace înghiți anevoie.

— Ia spune, în ce vâgăună te-a ținut cât am crescut eu? Pentru că nu-mi amintesc să te fi văzut prin preajma conacului.

— Am crescut în valea asta. Sebastian făcu semn din cap spre ieșirea peșterii. Și nici eu nu-mi amintesc să te fi văzut pe aici, prin preajmă, dacă stau să mă gândesc. Deși am știut despre tine. Pariez că tu n-ai știut despre mine.

Jace clătină din cap.

— Valentine n-a simțit nevoia să se laude cu tine. Și pot să-mi închipui de ce.

Ochii lui Sebastian scăpărară. Era lesne de văzut, acum, asemănarea cu Valentine: aceeași combinație neobișnuită de păr blond-argintiu și ochi negri, aceleași oase cizelate care pe un alt chip, modelat cu mai puțină duritate, ar fi părut delicate.

— Eu am știut totul despre tine, zise el. Dar tu nu știi nimic, nu-i așa? Sebastian se ridică în picioare. Am vrut să rămâi în viață ca să poți privi asta, frățioare, zise el. Deci cască ochii și privește cu atenție.

Cu o mișcare atât de rapidă încât fu aproape invizibilă, își trase sabia din teaca de la brâu. Avea un mâner de argint și, ca și Sabia Mortală, radia o lumină sumbră, întunecată. Un model de stele era gravat în lama săbiei negre; când Sebastian o întoarse în mână, lama captă lumina stelelor de pe cer și se aprinse ca focul.

Jace își ținu răsuflarea. Se întrebă dacă Sebastian voia pur și simplu să-lucidă; dar, nu, l-ar fi ucis deja, cât fusese leșinat, dacă asta i-ar fi fost intenția. Jace îl urmări pe Sebastian care se duse în mijlocul încăperii, ținând cu ușurință sabia în mână, deși arăta a fi foarte grea. În mintea lui Jace gândurile se învălmășeau cu repeziciune. Cum putuse Valentine să mai aibă un fiu? Cine era mama lui? Altcineva din Cerc? Era mai mare sau mai mic ca vârstă decât Jace?

Sebastian atinse uriașa stalagmită colorată cu roșu din mijlocul încăperii. Părea să pulseze pe când se apropia de ea, iar fumul dinăuntru se vălătucea mai rapid. Sebastian își închisese ochii pe jumătate și ridicase sabia. Spuse ceva – un cuvânt cu sonoritate aspră, într-un limbaj demonic – și lovi cu sabia de-a curmezișul, tare și rapid, într-un arc ca de coasă.

Vârful stalagmitei fu retezat. Înăuntru, se afla o eprubetă, plină cu o masă de fum negru și roșu, care ieși ca un vârtej, înălțându-se în aer, precum gazul dintr-un balon înțepat. Se auzi un muget – mai puțin un sunet și mai curând un soi de presiune explozivă. Jace simți că-i pocnesc urechile. Deodată, îi era greu să respire. Ar fi vrut să tragă de gulerul cămășii să-l lărgească, dar nu-și putea mișca mâinile: îi erau legate prea strâns la spate.

Sebastian era pe jumătate ascuns după coloana roșie și neagră ce se revărsa din stalagmită. Aceasta se încolăcea și se ridica în spirală...

— Uită-te! strigă el, cu fața străluminată.

Ochii îi erau aprinși, părul lui alb flutura în vântul stârnit, iar Jace se întrebă dacă așa arătase și tatăl lui când era tânăr: înfiorător și totuși fascinant.

— Uită-te și vezi armata lui Valentine!

Vocea îi fu acoperită de vuiet. Era ca un zgomot ca de talaz spărgându-se de țârm, un val enorm, cărând cu el roci uriașe, trosnetul ruperii articulațiilor tuturor orașelor, năvala unei uriașe puteri a răului. O enormă coloană de negură învăltoare, grăbită, într-o continuă zbatere se revărsa din stalagmita retezată, ridicându-se în aer ca o trombă de fum și curgând spre și prin deschiderea din plafonul peșterii. *Demoni*. Se ridicau zbierând, urlând și mărâind, o masă clocotitoare de gheare, pinteni, colți și ochi de foc. Jace își aduse aminte de momentul în care stătuse pe puntea vasului lui Valentine, în timp ce, de jur împrejur, cerul și marea se prefăcuseră într-un coșmar; ceea ce vedea acum era mai rău. Era ca și cum se despicasă pământul și tot iadul se revărsase prin spărtură. Demonii aduceau după ei o duhoare ca de mii de leșuri putrezite. Mâinile lui Jace se răuceau una de alta, până când frânghia îi sfâșie carnea și se umplu de sânge. Un gust acid îi umplu gura și se înecă, neajutorat, cu sânge și fiere, în timp ce ultimii demoni se înălțau și dispăreau prin deschizătura din plafon, un puhoi negru de orori acoperind cerul înstelat.

Jace socoti că totul trebuie să fi durat un minut, cel mult două. Cu siguranță, a urmat un moment de întunecare, în timpul căruia țipetele și urletele de deasupra se stinseră, iar lui i se păru că atârână în spațiu, suspendat între pământ și cer, simțind o detașare care era, cumva... împăcată.

Se termină însă prea repede. Deodată, fu trântit înapoi în corpul lui, cu încheieturile cumplit de dureroase, cu umerii întinși mult spre spate, și cu aerul din jur atât de îmbâcsit de duhoarea demonilor încât, involuntar, cu capul întors într-o parte, vărsă pe pământ. Auzi un chicotit sec și, ridicând ochii, își înghiți anevoie acidul din gât. Sebastian îngenunchease peste el, încălecându-i picioarele, cu ochii strălucind.

— E-n regulă, frățioare, zise el. S-au dus.

Lui Jace îi curgeau ochii și își simțea gâtulejul carne vie. Vocea îi ieși ca un horcăit.

— A spus miezul nopții. Valentine a spus să deschizi poarta la miezul nopții. Nu se poate să fie deja miezul nopții.

— Întotdeauna mi-am închipuit că e mai bine să ceri iertare decât voie în situații ca acestea.

Sebastian aruncă o privire la cerul acum pustiu.

— Ar trebui să le ia cinci minute ca să ajungă de aici până la Câmpia Brocelind, cu mult mai puțin decât îi va trebui tatălui meu să ajungă la lac. Vreau să văd curgând niște sânge de nefilim. Vreau să-i văd zvârcolindu-se și murind pe pământ. Merită umilirea, înainte de a obține uitarea.

— Chiar crezi că nefilimii au atât de puține șanse împotriva demonilor? Doar nu vor fi luați pe nepregătite...

Sebastian îi reteză vorba cu o fluturare nervoasă a mâinii.

— Am crezut că ai ascultat ce vorbeam. N-ai înțeles planul? Nu știi ce o să facă tatăl meu?

Jace nu răspunse.

— A fost frumos din partea ta, zise Sebastian, că m-ai condus la Hodge în noaptea aia. Dacă nu ar fi dezvăluit el că Oglinđa pe care o căutam era Lacul Lyn, nu sunt sigur că ar fi fost posibilă noaptea asta. Pentru că oricine deține primele două Instrumente mortale și stă în fața Oglinzii Mortale îl poate invoca pe îngerul Raziel să apară din lac, exact cum a făcut-o Jonathan Vânătorul de umbre acum o mie de ani. Și odată ce-ai invocat îngerul, poți să-i ceri un lucru. O sarcină. O... favoare.

— O favoare? Jace simți că îngheață brusc. Iar Valentine o să ceară înfrângerea vânătorilor de umbre la Brocelind?

Sebastian se ridică în picioare.

— Asta ar însemna s-o irosească degeaba, zise el. Nu. O să ceară ca toți vânătorii de umbre care încă n-au băut din Cupa Mortală – toți cei care nu sunt de partea lui – să fie deposedați de puterile lor. Să nu mai fie nefilimi. Și prin urmare, purtând Pecetea pe care le poartă... Zâmbi. Or să devină damnați, pradă ușoară pentru demoni, iar acei repudiați care n-au fugit vor fi repede stârpiți.

Urechile lui Jace țiuiau strident și înalt. Se simțea amețit.

— Nici Valentine, zise el, nici măcar Valentine n-ar face vreodată asta...

— Scutește-mă, îl întrerupse Sebastian. Chiar crezi că tatăl meu n-o să-și ducă planul la îndeplinire?

— Tatăl *nostru*, zise Jace.

Sebastian se uită curios în jos, la el. Părul său era ca un nimb alb; arăta ca un înger rău care l-ar fi însoțit pe Lucifer afară din Rai.

— Scuză-mă, zise el cu un oarecare amuzament. Te *rogi*, cumva?

— Nu. Am spus tatăl *nostru*. Mă refeream la Valentine. Nu tatăl *tău*. Al nostru.

Pentru o clipă, Sebastian rămase lipsit de expresie; apoi i se arcui colțul gurii și rânji.

— Băiețăș de înger, zise el, ești un prost, nu-i așa? – exact cum spunea tatăl meu întotdeauna.

— De ce-mi tot spui așa? întrebă Jace. De ce tot trăncănești despre îngeri...

— Doamne, făcu Sebastian, tu nu știi chiar *nimic*, nu-i așa? Oare tata ți-a spus vreodată un cuvânt care să nu fi fost o minciună?

Jace clătină din cap. Trăsese încontinuu de sforile ce-i țineau mâinile legate, dar de fiecare dată când smucea de ele, păreau să se strângă mai tare. Își simțea pulsul zvâcnindu-i în vârful fiecărui deget.

— De unde știi că nu te mințea *pe tine*?

— Pentru că eu sunt sânge din sângele lui. Sunt aidoma lui. Când n-o să mai fie el, eu o să fiu succesul la conducerea Conclavului.

— Eu nu m-aș lăuda că sunt aidoma lui, în locul tău.

— Și asta-i adevărat. Vocea lui Sebastian era lipsită de emoție. Nu pretind să fiu

altceva decât sunt. Nu mă prefac c-aș fi oripilat că tatăl meu face ceea ce trebuie să facă pentru a-i salva pe cei din neamul lui, chiar dacă ei nu vor – sau, dacă mă întreb pe mine, nu merită – salvarea. Tu pe cine ai vrea mai curând drept fiu, un băiat care e mândru că tu ești tatăl lui sau unul care se ferește din calea ta, rușinat și înfricoșat?

— Mie nu mi-e frică de Valentine, zise Jace.

— Nici n-ar trebui să-ți fie, zise Sebastian. Ar trebui să-ți fie frică de mine.

Era ceva în glasul lui care-l făcu pe Jace să-și abandoneze lupta cu sforile și să-și ridice privirile. Sebastian încă mai ținea în mână sabia lui cu luciri negre. Era un obiect întunecat și frumos, aprecie Jace, chiar în clipa în care Sebastian îi cobora vârful și i-l lipea deasupra sternului, creștându-i ușor pielea sub mărul lui Adam.

Jace făcu un efort să-și păstreze vocea calmă.

— Și acum ce? O să mă ucizi când sunt legat? Te sperie atât de tare gândul de-a lupta cu mine?

Nimic, nicio sclipire de emoție nu se ivi pe fața lui Sebastian.

— Tu, zise el, nu ești o amenințare pentru mine. Ești o pacoste. O muscă sâcâitoare.

— Și-atunci de ce nu-mi dezlegi mâinile?

Sebastian, complet nemișcat, se uită fix la el. Arăta ca o statuie, gândi Jace, ca statuia unui prinț mort demult – cineva care murise tânăr și vicios. Și asta era deosebirea dintre Sebastian și Valentine; cu toate că aveau același chip de marmură, Sebastian avea un aer de stricăciune – ceva îl rosesese pe dinăuntru.

— Nu sunt prost, zise Sebastian, iar tu nu mă poți duce de nas. Te-am lăsat în viață doar cât să poți vedea demonii. Acum, când o să mori și-o să te duci la strămoșii tăi îngerești, poți să le spui că nu mai e niciun loc pentru ei în lumea asta. Au dat greș cu Conclavul, iar Conclavul nu mai are nevoie de ei. Îl avem pe Valentine acum.

— Mă omori doar pentru că vrei să duc eu pentru tine un mesaj lui Dumnezeu? Jace clătină din cap, vârful săbiei zgâriindu-i gâtul. Ești mai țicnit decât credeam.

Sebastian doar zâmbi și împinse sabia puțin mai adânc; când Jace înghiți, putu simți vârful înțepându-i laringele.

— Dacă ai vreo rugăciune adevărată, frățioare, spune-ți-o acum.

— Nu am nicio rugăciune, zise Jace. Am totuși un mesaj. Pentru tatăl nostru. O să i-l transmiți?

— Bineînțeles, zise Sebastian liniștit, dar era ceva în felul în care o rostise, o tresărire de ezitare înainte de a deschide gura, care confirma ceea ce bănuise Jace.

— Minți, zise el. N-o să-i transmiți niciun mesaj, pentru că n-ai de gând să-i spui ce ai făcut. El nu ți-a cerut niciodată să mă ucizi și n-o să fie deloc fericit când o să afle.

— Prostii. Nu însemni nimic pentru el.

— Te gândești că n-o să afle niciodată ce s-a întâmplat cu mine dacă mă ucizi acum, aici. Poți să-i spui că am murit în bătălie sau să-l lași pe el să deducă ce s-a întâmplat. Însă greșești dacă-ți închipui că n-o să afle. Valentine deja știe.

— Habar n-ai despre ce vorbești, zise Sebastian, dar fața i se crispase.

Jace continuă să vorbească, încercând să câștige un avantaj și mai mare.

— Nu poți ascunde ce faci, totuși. Există un martor.

— Un *martor*? Sebastian păru aproape surprins, ceea ce Jace socoti aproape o victorie. Despre cine vorbești?

— Corbul, zise Jace. Ne urmărește din umbră. O să-i povestească totul lui Valentine.

— Hugin?

Privirea lui Sebastian se ridică brusc și, cu toate că pasărea nu era nicăieri de văzut, fața lui Sebastian, când și-o întoarse înapoi, spre Jace, era plină de îndoială.

— Dacă Valentine află că m-ai ucis când eram legat fedeleș și neajutorat, o să fie

dezgustat de tine, zise Jace și își auzi vocea împrumutând cadența tatălui său, modul în care vorbea Valentine când voia ceva: blând și convingător. O să te numească laș. N-o să ți-o ierte niciodată.

Sebastian nu spuse nimic. Se uita fix la Jace, frământându-și buzele, cu ura clocotind ca otrava în ochii lui.

— Dezleagă-mă, zise Jace liniștit. Dezleagă-mă și luptă-te cu mine! E singura cale.

Buzele lui Sebastian se strâmbară din nou, cu putere, și de data asta Jace se gândi că mersese prea departe. Sebastian trase sabia înapoi și-o ridică, iar lumina lunii izbucni din ea în mii de cioburi argintii, argintii ca stelele, argintii ca și părul lui. Își dezveli dinții – iar șuierul săbiei tăie aerul nopții cu un țipăt când o repezi în jos, într-o rotire fulgerătoare.

Clary stătea pe treptele estradei în Sala Acordurilor, ținând stela în mâini. Nu se mai simțise niciodată chiar atât de singură. Sala era absolut pustie, golită. Clary o căutase pretutindeni pe Isabelle, odată ce luptătorii trecuseră cu toții prin Portal, dar nu izbutise s-o găsească. Aline îi spusese că Isabelle era probabil acasă la Penhallow, unde Aline și alți adolescenți trebuia să aibă grijă de cel puțin zece copii, prea mici pentru a lupta. Fata încercase s-o ia pe Clary cu ea, dar Clary refuzase. Dacă n-o putuse găsi pe Isabelle, prefera să fie singură, decât cu niște străini. Cel puțin așa gândise. Dar stând acolo, simțea că tăcerea și pustietatea deveneau din ce în ce mai apăsătoare. Cu toate acestea, nu se mișcase din loc. Încercase din răspuțeri să nu se gândească la Jace, să nu se gândească la Simon, să nu se gândească la Luke sau la Alec –, iar singura cale să nu se gândească, descoperise ea, era să rămână nemișcată și să se holbeze în schimb la o singură dală de marmură din podea, numărând la nesfârșit crăpăturile din ea.

Erau șase. *Una, două, trei, patru, cinci, șase.* Termina numărătoarea și o lua de la capăt. *Una...*

Cerul de deasupra capului explodă.

Sau cel puțin așa sună. Clary își ridică brusc capul și se uită în sus, prin acoperișul transparent al Sălii. Cerul fusese întunecat, în urmă cu o clipă; acum era o masă tumultuoasă de flacără și negură, străbătut de o lumină portocalie, sinistră. *Creaturi* se mișcau pe fundalul acelei lumini – creaturi hidoase pe care ea nu voia să le vadă, creaturi care o făceau recunoscătoare întunericului pentru că îi împiedica vederea. Îi era de ajuns ce întrezărea ocazional.

Luminatorul transparent se vălurea și se îndoia când armata demonilor trecea pe deasupra, de parcă aceștia ar fi fost învăluiți într-o fierbințeală formidabilă. În cele din urmă, se auzi un zgomot ca o detunătură de armă și o spărtură uriașă apăru în sticlă, întinzându-se ca pânză de păianjen în nenumărate fisuri. Clary se feri, acoperindu-și capul cu mâinile, când sticla începu să plouă în jurul ei ca niște lacrimi.

Ajunseseră aproape de câmpul de luptă când veni zgomotul, despiciând noaptea în două. Într-o clipă, pădurea era deopotrivă tăcută și întunecată. În clipa următoare, cerul era luminat într-un portocaliu infernal. Simon se clătină pe picioare și aproape căzu; se prinse de un trunchi de copac să-și țină echilibrul și se uită în sus, abia venindu-i să creadă ceea ce vedea. De jur împrejurul lui, ceilalți vampiri se holbau la cor, cu fețele lor palide ca niște flori de noapte, ridicate să prindă lumina lunii în timp ce coșmar după coșmar străbătea cerul.

— Îmi tot leșini, zise Sebastian. Asta-i din cale-afară de obositor.

Jace deschise ochii. Durerea îi țâșni prin cap. Ridică o mână să-și atingă falca – și își dădu seama că nu mai avea mâinile legate la spate.

O bucată de sfoară îi atârna încă de încheietură. Își îndepărtă mâna de fața lui neagră – sânge, întunecat în lumina lunii.

Se uită în jur. Nu mai erau în peșteră: era întins pe pământ moale și cu iarbă, în albia văii, nu departe de casa de piatră. Putea auzi susurul apei în pârâu, evident aproape. Crengile strâmbe ale copacilor de deasupra capului său îi ascundeau în parte razele lunii, dar era încă destul de lumină.

— Ridică-te, zise Sebastian. Ai cinci secunde; dacă nu, teucid acolo unde ești.

Jace se ridică încet, atât cât socoti că îi ajunge timpul. Era încă puțin amețit. Căznindu-se să-și regăsească echilibrul, își înfipse călcăiele bocancilor în pământul moale, ca să-și asigure o oarecare stabilitate.

— De ce m-ai adus afară?

— Din două motive, zise Sebastian. Unu, mi-a făcut plăcere să te pocnesc, să te las lat. Doi, ar fi fost rău pentru amândoi să udăm cu sânge podeaua acelei peșteri. Crede-mă. Iar eu intenționez să-ți vărs din plin sângele.

Jace duse mâna la cingătoare și își pierdu curajul. Fie îi căzuseră majoritatea armelor când îl târâse Sebastian prin tuneluri, fie, mai degrabă, le aruncase Sebastian. Tot ce-i mai rămăsese era un pumnal. Unul cu lamă scurtă – prea scurtă, nu făcea față săbiei.

— Aia nu-i cine știe ce armă.

Sebastian rânji, alb în întunecimea ce luase vederea lunii.

— Nu pot să lupt cu ăsta, zise Jace, încercând să sune cât de vibrant și de nervos putea.

— Ce păcat!

Sebastian veni mai aproape de Jace, rânjind. Ținea sabia cu degajare, teatral nepăsător, bătând darabana cu vârfurile degetelor pe mâner. Dacă era să existe vreodată o șansă pentru el, gândi Jace, probabil că aceasta era. Își aduse pumnul din spate și-l trosni cât putu de tare pe Sebastian drept în față.

Simți oasele pârâind sub nodurile degetelor sale. Lovitura îl trimise pe Sebastian la pământ. Alunecă pe spate în noroi, sabia zburându-i din mână. Jace o prinse când țâșni înainte și, o secundă mai târziu, stătea deasupra lui Sebastian, cu sabia în mână.

Nasul lui Sebastian sângera, sângele fiind o dâră stacojie ce-i împărțea fața în două. El ridică mâinile și își deschise gulerul, dezgolindu-și gâtul palid.

— Dă-i drumul, atunci, zise el. Ucide-mă și gata.

Jace ezită. Nu voise să ezite, dar asta era: o plictisitoare rețineră de a ucide pe oricine zăcea lipsit de apărare pe pământ, în fața lui. Jace își aminti de Valentine, zeflemisindu-l, atunci, la Renwick, provocându-l pe fiul lui să-l ucidă, iar Jace nu fusese în stare s-o facă. Dar Sebastian era un ucigaș. Îi omorâse pe Max și pe Hodge.

Ridică sabia.

Iar Sebastian țâșni de la pământ, mai rapid decât l-ai fi putut urmări cu ochii. Păru să zboare prin aer, executând un elegant salt peste cap și aterizând cu grație în iarbă, la niciun pas distanță. Și în timpul saltului, dăduse o lovitură de picior, izbindu-l pe Jace peste mână. Lovitura îi smulsese lui Jace sabia din mână, trimitând-o în sus, învârtindu-se. Sebastian o prinse din zbor, răsând, și-o repezi fulgerător spre inima lui Jace. Jace sări înapoi, iar sabia tăie doar aerul din fața lui, despiciându-i cămașa pe piept. O durere usturătoare, și Jace simți sângele curgând din creștătura nu foarte adâncă de pe pieptul lui.

Sebastian chicoti, înaintând spre Jace, care se dădu înapoi, scoțându-și pumnalul său nevolnic de la centură, în timpul ăsta. Se uită în jur sperând cu disperare să vadă altceva ce ar putea folosi ca armă – un băț mai lung, ceva. Nu era nimic în jurul lui decât iarbă, pârâul curgând în apropiere și copacii, care-și răsfirau crengile groase

deasupra ca o plasă verde. Deodată, își aduse aminte de Configurația Malachi în care-l închisese Inchizitoarea. Sebastian nu era singurul care putea sări.

Sebastian dădu din nou cu sabia spre el, dar Jace deja sărise – drept în aer. Cea mai apropiată creangă de copac era la vreo șase metri înălțime; se prinse de ea, balansându-se în sus și peste ea. Îngenuncheat pe creangă îl văzu pe Sebastian, pe pământ, întorcându-se în jur și uitându-se în sus. Jace aruncă pumnalul și-l auzi pe Sebastian strigând. Ținându-și respirația, se ridică în picioare...

Iar Sebastian era deodată pe creangă, lângă el. Fața sa palidă era îmbujorată de mânie, brațul cu sabia șiroia de sânge. Sabia îi căzuse, evident, în iarbă, deși așa abia erau chit, se gândi Jace, de vreme ce și pumnalul lui se dusese. Văzu cu o oarecare satisfacție că, pentru prima oară, Sebastian arăta *furios* – furios și surprins, ca și când cățelul pe care-l crezuse dresat îl mușcase.

— A fost amuzant, zise Sebastian. Dar acum s-a terminat.

Se aruncă asupra lui Jace, prinzându-l de după mijloc și doborându-l de pe creangă. Și căzură șase metri prin aer, încleștați unul de altul, trăgând unul de altul – se izbiră tare de pământ, destul de tare cât Jace să vadă stele verzi. Îl înșfăcă pe Sebastian de brațul rănit și își înfipse degetele în el; Sebastian țipă și-l lovi cu dosul pumnului pe Jace în față. Gura lui Jace se umplu cu sânge sărat; icni, înecat, în timp ce se rostogoliră împreună prin nămol, lovindu-se cu pumnii unul pe altul. Deodată, simți un șoc rece ca gheața; se rostogoliseră pe panta lină până în pârâu și stăteau jumătate în apă, jumătate în afară. Sebastian se ridică să respire, iar Jace se folosi de prilej ca să-l apuce pe celălalt băiat de gât și să-și strângă mâinile în jurul lui, cât putu de tare. Sebastian horcăi, apucându-i încheietura dreaptă cu ambele mâini și smucindu-i-o, cu destulă forță cât să-i rupă oasele. Jace se auzi țipând ca de la depărtare, iar Sebastian stărui să-și câștige avantajul, răsucindu-i încheietura ruptă fără milă, până când Jace îi dădu drumul și căzu pe spate în mărul rece de la marginea apei, cu brațul un urlat de agonie.

Îngenuncheat pe jumătate pe pieptul lui Jace, cu un genunchi apăsând cu putere în coastele lui, Sebastian rânji în jos la el. Ochii îi luceau în alb și negru dindărătul măștii lui de sânge și noroi. Ceva sclipi în mâna lui dreaptă. Pumnalul lui Jace. Trebuie să-l fi cules de jos. Vârful acestuia se sprijinea drept deasupra inimii lui Jace.

— Și iată-ne exact cum am fost și acum cinci minute, zise Sebastian. Ai avut șansa ta, Wayland. Vreun ultim cuvânt?

Jace se uită fix la el, cu sângele curgându-i din gură, cu ochii usturându-l de nădușeală, și simți doar o desăvârșită epuizare, lipsită de orice gând. Chiar așa avea să moară?

— Wayland? zise el. Știi bine că nu ăsta e numele meu.

— Ai tot atâta drept să îl reclami cât și pe acela de Morgenstern, zise Sebastian.

Se aplecă, lăsându-și greutatea pe pumnal. Vârful acestuia străpunse pielea lui Jace, trimițându-i un junghi arzător prin tot trupul. Fața lui Sebastian era la doar câțiva centimetri distanță, iar vocea lui, o șoptă șuierătoare.

— Chiar ai crezut că ești fiul lui Valentine? Chiar ai crezut că o creatură jalnică și văicăreață ca tine merita să fie un Morgenstern, să fie *fratele* meu? Își scutură părul alb pe spate, era ud de sudoare și de apa pârâului. Ești un orfan adoptat, zise el. Tatăl meu a spintecat un cadavru ca să te aducă pe lume și să te facă unul dintre experimentele lui. A încercat să te crească, o vreme, ca pe fiul său, dar tu erai prea slab ca să-i fii de vreun folos. Nu puteai fi un războinic. Erai un nimic. Inutil. Așa că te-a dat pe mâna soților Lightwood și a sperat că poate îi vei fi de vreun folos mai târziu, ca agent al lui. Sau ca momeală. *Nu te-a iubit niciodată.*

Jace clipi, să-și alunge usturimea din ochi.

— Atunci tu...

— *Eu* sunt fiul lui Valentine. Jonathan Christopher Morgenstern Tu n-ai avut niciodată vreun drept la numele ăsta. Tu ești un surogat. Un simulacru.

Ochii săi erau negri și lucioși, precum carapacele insectelor moarte, și deodată Jace auzi vocea mamei sale, ca într-un vis – dar ea nu era mama lui – spunând „Jonathan nu mai e un copil. Nu este nici măcar uman; e un monstru”.

— Tu ești acela, zise Jace, tulburat. Cel cu sânge de demon. Nu eu.

— Corect.

Pumnalul se adânci încă un milimetru în carnea lui Jace. Sebastian continua să rânjească, dar era mai degrabă un rictus, ca al unui craniu.

— Tu ești băiatul înger. Am fost silit să aud totul despre tine. Tu, cu fața ta frumoasă de înger, cu purtările tale alese și cu sentimentele tale delicate-delicate. Nici măcar n-ai putut privi o pasăre murind, fără să plângi. Nu-i de mirare că lui Valentine i-a fost rușine cu tine.

— Nu! Jace uită de sângele din gură, uită de durere. Tu ești cel pentru care îi e rușine. Crezi că nu te-a luat cu el la lac pentru că avea nevoie de tine să stai aici și să deschizi poarta la miezul nopții? De parcă n-ar fi știut că n-o să fii în stare să aștepti. Nu te-a luat cu el pentru că i-a fost rușine să stea în fața Îngerului și să-i arate ce-a făcut. Să-i arate *creatura* pe care a făcut-o. Să i te arate pe *tine*.

Jace se uita în sus la Sebastian – putea simți o strivitoare, o triumfătoare milă fulgerând din propriii ochi.

— El știe că nu e nimic omenesc în tine. Poate că te iubește, dar te și urăște, în egală măsură...

— Taci!

Sebastian împinse pumnalul până la capăt, răsucind de mâner. Jace își arcui spatele cu un strigăt și agonia izbucni ca un fulger în spatele ochilor săi. *O să mor*, gândi el. *Mor. Asta-i sfârșitul*. Se întrebă dacă inima îi fusese deja străpunsă. Nu se putea mișca, nici respira. Știa acum ce trebuie să simtă un fluture prins cu boldul de un carton. Încercă să vorbească, încercă să spună un nume, dar din gură nu-i ieșea niciun sunet, doar mai mult sânge.

Și totuși Sebastian păru să-i citească în ochi.

— *Clary*. Aproape că uitasem. O iubești, nu? Rușinea impulsurilor tale dezgustătoare și incestuoase trebuie să te fi ucis, aproape. Ce păcat că n-ai știut că, de fapt, nu era sora ta. Ți-ai fi putut petrece restul vieții cu ea, dacă n-ai fi fost atât de prost.

Se aplecă din nou, apăsând pumnalul și mai tare, muchia lui scrâșnind pe lângă o coastă. Vorbi la urechea lui Jace, cu o voce ușoară ca o șoaptă.

— Și ea te-a iubit, zise el. Gândește-te la asta în timp ce mori.

Lui Jace, întunericul începu să-i inunde vederea de la marginea câmpului vizual, ca vopseaua întinzându-se pe o fotografie, acoperind imaginea. Deodată, nu mai avea nicio durere. Nu mai simțea nimic, nici măcar greutatea lui Sebastian peste el, de parcă ar fi plutit. Fața lui Sebastian aluneca deasupra lui, albă pe fundal întunecat, cu pumnalul ridicat în mână. Ceva auriu strălucitor sclipi la încheietura lui Sebastian, de parcă ar fi purtat o brățară. Dar nu era o brățară, pentru că se mișca.

Sebastian se uită la mâna lui, surprins, în timp ce pumnalul îi căzu din strânsoare și lovi mâlul cu un sunet perceptibil.

Apoi mâna însăși, secționată de la încheietură, căzu cu o bufnitură surdă lângă pumnal.

Jace se uita mirat la mâna retezată a lui Sebastian care ricoșă și se opri lângă o pereche de cizme înalte, negre. Cizmele se prelungeau cu o pereche de picioare delicate, ridicându-se către un tors zvelt și o față cunoscută, împodobită cu o cascadă de păr negru. Jace își ridică ochii și o văzu pe Isabelle, cu biciul ei mânjit de sânge, cu

ochii ațintiți asupra lui Sebastian, care se uita la ciotul lui însângerat cu gura căscată de uimire.

Isabelle zâmbi feroce.

— Asta a fost pentru Max, nemernicule.

— *Jigodie*, șuieră Sebastian.

Și sări în picioare, în momentul în care biciul lui Isabelle se abătu asupra lui din nou, cu incredibilă viteză. El se feri, într-o parte, și dispăru. Se auzi un foșnet... trebuie s-o fi luat printre copaci, gândi Jace deși îl durea prea tare ca să-și poată întoarce capul să se uite.

— Jace!

Isabelle îngenunche lângă el, cu stela lucindu-i în mâna stângă. Ochii îi străluceau în lacrimi; Jace își dădu seama că el trebuie să fi arătat destul de rău, dacă Isabelle făcea fața asta.

„Isabelle”, încercă el să zică. Voia să-i spună să plece, să fugă, fiindcă indiferent cât de spectaculoasă, și curajoasă, și talentată era ea – și era toate acestea –, nu-i putea ține piept lui Sebastian. Și în niciun caz Sebastian n-avea să lase un detaliu minor – ca pierderea unei mâini să-l oprească. Însă tot ce-a ieșit pe gura lui a fost un soi de gălgâit.

— Nu vorbi.

El simți vârful stelei arzându-i pielea de pe piept.

— O să fii bine. Isabelle zâmbi tremurat spre el. Probabil că te întrebi ce naiba caut aici, zise ea. Nu știu cât știi tu – nu știu ce ți-a spus Sebastian –, dar nu ești fiul lui Valentine.

Iratze era aproape terminată; deja Jace simțea durerea slăbind. El dădu ușor din cap, încercând să-i spună „Știu”.

— În orice caz, n-aveam de gând să vin să te caut, după ce ai fugit, pentru că ai spus în biletul tău să n-o facem și asta am priceput. Dar în niciun caz nu te puteam lăsa să mori gândindu-te că ai sânge de demon în vene sau fără să-ți spun că nu e nimic în neregulă cu tine, deși, pe cinstite, cum de-a putut să-ți treacă prin minte ceva atât de stupid, în primul rând...

Mâna lui Isabelle tresări; ea îngheță, nevrând să strice runa.

— Și trebuie să mai știi că nici Clary nu e sora ta, zise ea, mai blând. Pentru că... pentru că tocmai ai făcut-o. Așa că l-am pus pe Magnus să mă ajute să-ți iau urma. Am folosit micul soldățel de lemn pe care i l-ai dat lui Max. Nu cred că Magnus ar fi făcut-o, în mod normal, dar hai să spunem că era neobișnuit de bine-dispus și am putut să-i spun că Alec voia s-o facă – deși asta n-a fost tocmai adevărat, însă o să mai treacă un timp până află. Și odată ce am știut că erai aici, ei bine, el deja deschisese un Portal, iar eu sunt foarte bună la furișat...

Isabelle țipă. Jace încercă să întindă mâna spre ea, dar era mai departe decât ajungea el, ridicată de la pământ și stând pe-o parte. Biciul îi căzu din mână. Ea se ridică anevoie în genunchi, dar Sebastian era deja în fața ei. Ochii lui scăpărau de furie și în jurul ciotului își înfășurase o cârpă însângerată. Isabelle țâșni după bici, dar Sebastian se mișcă mai rapid. Se roti și o lovi cu piciorul, puternic. Bocancul lui o nimeri în coșul pieptului. Jace avu impresia că *aude* coastele lui Isabelle trosnind, iar ea zbură în spate, aterizând grămadă, într-o rână. O auzi strigând – Isabelle, care niciodată nu striga de durere! –, când Sebastian o lovi din nou cu piciorul și apoi îi luă biciul de jos, învârtindu-l în mână.

Jace se rostogoli pe o parte. Aproape terminată, *iratze* îl ajutase, dar durerea din piept era încă sfâșietoare, și el își dădea seama, într-un fel detașat, că faptul că scuipa sânge însemna probabil că avea un plămân găurit. Din pricina asta, nu știa sigur cât timp mai avea. Minute, probabil. Bâjbâi cu degetele după pumnal în locul unde-l

scăpase Sebastian din mână, lângă rămășițele sinistre ale mâinii lui. Jace se clătină, ridicându-se în picioare. Mirosul sângelui era peste tot. Se gândi la viziunea lui Magnus, lumea prefăcută în sânge, iar mâna lui alunecoasă se strânse mai tare pe mânerul pumnalului.

Făcu un pas înainte. Apoi încă unul. Fiecare mișcare era de parcă și-ar fi târât picioarele prin ciment. Isabelle îi striga blesteme lui Sebastian, care râdea când o plesnea cu biciul. Strigătele ei îl traseră pe Jace înainte, ca un pește prins de o undiță, dar devenirea mai slabe pe măsură ce se apropia. Lumea se învârtea în jurul lui ca un carusel într-un pan de distracții.

Încă un pas, își spuse Jace. Doar unul. Sebastian era cu spatele la el; era atent la Isabelle. Probabil, credea că Jace era deja mort. Și aproape că era. *Un pas*, își spuse el, dar nu-l putea face, nu se putea mișca, nu-și putea aduna puterile să-și târască picioarele încă un pas înainte. Întunericul se îngrămădea la marginile câmpului său vizual – un întuneric mai profund decât acela al somnului. Un întuneric care avea să șteargă tot ceea ce văzuse vreodată, aducându-i o odihnă care avea să fie absolută. Tihnită. Se gândi, deodată, la Clary – Clary așa cum o văzuse ultima oară, dormind, cu părul răsfirat pe pernă și obrazul sprijinit pe mână. Se gândise atunci că nu mai văzuse nimic atât de pașnic în viața lui, dar firește că ea numai dormea, la fel cum oricine altcineva ar fi putut dormi. Nu fusese pacea ei ceea ce îl surprinsese, ci a lui. Pacea pe care o simțise el când era cu ea nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse vreodată până atunci.

Durerea îl săgetă prin șira spinării și el își dădu seama, cu surprindere, că fără vreun act de voință din partea lui, picioarele îl duseseră înainte și făcuse și acel pas crucial. Sebastian ținea brațul în spate, cu biciul strălucind în mână; Isabelle zăcea în iarbă, căzută grămadă; nu mai striga – nu se mai mișca deloc.

— Jigodie mică de Lightwood, spunea Sebastian. Ar fi trebuit să-ți zdrobesc fața cu ciocanul ăla, până aș fi fost sigur că nu mai respiri deloc...

Și Jace ridică mâna, cu pumnalul în ea, și înfipse lama în spatele lui Sebastian.

Sebastian se clătină înainte, biciul căzându-i din mână. Se întoarse încet și se uită la Jace, iar Jace gândi, cu o groază îndepărtată, că poate într-adevăr Sebastian nu era uman și că, de asemenea, era demon. Fața lui Sebastian era lipsită de expresie, toată aversiunea dispăruse de pe ea, ca și focul negru din ochii lui. Totuși nu mai semăna cu Valentine. Părea... speriat.

Deschise gura, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva lui Jace, dar genunchii deja i se înmuiau. Se prăbuși la pământ, forța căderii trimitându-l târâș pe panta malului până la apă. Se opri pe spate, cu ochii ațintiți fără să vadă, la cerul de deasupra; apa curgea în jurul lui, cărând șiroaiele negre de sânge la vale.

M-a învățat că există un loc în spinarea unui om, unde, dacă înfigi un pumnal, poți să-i străpungi inima și să-i despici coloana, simultan, spusese Sebastian. *Bănuiesc că am primit același cadou aniversar în anul acela, frate mai mare*, gândi Jace. *Nu-i așa?*

— Jace! Isabelle, cu fața plină de sânge, se chinuia să se ridice în capul oaselor. *Jace!*

Încercă să se întoarcă spre ea, încercă să spună ceva, dar cuvintele îi pieriseră. Se lăsă în genunchi. O greutate uriașă îl apăsa pe umeri, iar pământul îl chema: jos, jos, jos. Abia o mai auzi pe Isabelle strigându-i numele, în timp ce întunericul îl ducea cu sine.

Simon era veteran în nenumărate bătălii. Adică, dacă socoteai bătăliile angajate în timp ce juca Dungeons and Dragons. Prietenul lui, Eric, era admiratorul istoriei lui militare și cel care de regulă organiza partea de război a jocului, ceea ce implica zeci de mici figurine care înaintau în linii drepte peste un peisaj plat, desenat pe hârtia de

măcel.

Așa se gândise el întotdeauna la bătălii – sau cum erau în filme, cu două grupuri de oameni înaintând unul spre altul pe o întindere netedă de pământ. Linii drepte și înaintare ordonată.

Asta nu era nicidecum așa.

Asta era haos, un vâlmășag de strigăte și mișcare, iar peisajul nu era plat, ci o masă de pământ și sânge frământată în picioare până devenise o pastă groasă, instabilă. Simon își închipuise că hoarda Copiilor Noptii avea să pășească pe câmpul de bătălie și sosirea îi va fi întâmpinată cu onoruri de cineva de la comandă; își închipuise că el avea să privească bătălia de la distanță, mai întâi, și avea să fie în stare să urmărească evoluția ciocnirii celor două tabere. Dar nu existase nicio întâmpinare și nu exista nicio tabără. Bătălia se ridicase din întuneric, de parcă ar fi nimerit din întâmplare dintr-o străduță lăturalnică într-o încăierare din mijlocul lui Times Square – deodată, apăruseră mulțimi în jurul lui, mâini înșfăcându-l, îmbrâncindu-l la o parte din drum, și vampirii se risipiseră, aruncându-se în bătălie fără să mai arunce nicio privire înapoi, spre el.

Și acolo erau demoni – demoni pretutindeni, iar el nu-și închipuia niciodată tipul ăsta de sunete pe care le scoteau, zbierând, hăulind și grohăind, și, ceea ce era mai rău, sunetele de sfâșiat, de zdrobit și de satisfacție flămândă. Simon și-ar fi dorit să poată închide auzul de vampir de la buton, dar nu putea, iar sunetele erau ca niște pumnale străpungându-i timpanele.

Se împiedică de un corp zăcând jumătate în noroi, jumătate afară și când se întoarse să vadă dacă era nevoie de vreun ajutor, descoperi că vânătorul de umbre de la picioarele lui nu mai avea nimic de la umeri în sus. Oase dezgolite sclipeau pe pământul negricios și, în pofida naturii lui de vampir, Simon se simți îngreșat. *Cred că sunt singurul vampir din lume căruia i se face rău la vederea sângelui*, gândi el și apoi ceva îl izbi cu putere din spate și se duse de-a berbeleacul, alunecând pe panta de nămol a unei gropi adânci.

Corpul lui Simon nu era singurul de acolo, de jos. Se întoarse pe spate, tocmai în clipa în care un demon se apleca asupra lui. Arăta ca imaginea Morții dintr-o gravură medievală – un schelet animal ținând într-o mână descărnată o secure însângerată. Se aruncă într-o parte când lama securii bufni în pământ la numai câțiva centimetri de fața lui. Scheletul scoase un șuiurat de dezamăgire și ridică securea din nou...

Și fu izbit din lateral de un ciomag noduros. Scheletul se desfăcu în bucăți ca un *pinata* umplut cu oase. Clămpăniră căzând bucăți, cu un zgomot ca de castaniete, înainte de a dispărea în întuneric.

Un vânător de umbre stătea deasupra lui Simon. Nu era unul pe care să-l fi cunoscut înainte. Un bărbat înalt, cu barbă și plin de sânge care-și trecu o mână murdară peste frunte în timp ce se uita în jos, la Simon, lăsând o dără întunecată în urmă.

— Ești teafăr?

Uluit, Simon dădu din cap și dădu să se ridice în picioare.

— Mulțumesc.

Străinul se aplecă, oferindu-i o mână lui Simon. Simon o acceptă – și zbură din groapă. Ateriză în picioare pe marginea ei, tălpile alunecându-i pe noroiul ud. Străinul îi adresă un rânjet intimidat.

— Scuze. Putere de repudiat – partenerul meu e vârcolac. Nu sunt obișnuit cu ea.

Se uită cu atenție la fața lui Simon.

— Ești vampir, nu-i așa?

— De unde ai știut?

Omul rânji. Era un rânjet obosit, dar fără niciun strop de ostilitate în el.

— Colții. Îți ies din teci când lupți. Știu pentru că...

Se întrerupse. Simon putu completa restul în locul lui – *Știu pentru că la viața mea am ucis nu puțini vampiri.*

— Oricum, mulțumesc. Pentru că lupți cu noi.

— Eu...

Simon se pregătea să spună că încă nu apucase să lupte propriu-zis. Sau să contribuie cu ceva, într-adevăr. Se întoarse să-i spună și apucă să scoată exact un cuvânt când o creatură imposibil de mare, cu gheare, cu colți și cu aripi zdrențuite se lăsă din zbor și-și înfipse ghearele în spinarea vânătorului de umbre.

Omul nici măcar nu strigă. Își dădu capul pe spate, de parcă s-ar fi uitat în sus, surprins, întrebându-se ce îl prinsese – și-n clipa următoare dispăruse, săltat în cerul gol și negru într-un vârtej de colți și aripi. Ciomagul lui căzu pe pământ, la picioarele lui Simon.

Simon nu se mișcase. Toată povestea, din clipa în care căzuse în groapă, durase mai puțin de un minut. Se întoarse amorțit, uitându-se în jurul lui la săbiile rotindu-se prin beznă, la ghearele demonilor ce loveau să sfâșie, la punctele de lumină ce se mișcau cu repeziciune ici și colo prin întuneric, ca licuricii țâșnind din frunziș – apoi își dădu seama ce erau. Luminile pumnalelor de seraf.

Nu-i putea vedea nici pe Lightwood, nici pe Penhallow, nici pe Luke, nici pe altcineva cunoscut. El nu era vânător de umbre. Și totuși omul acela îi mulțumise, îi mulțumise pentru că lupta. Ceea ce îi spusese el lui Clary era adevărat – asta era și bătălia lui și era nevoie de el acolo. Nu de umanul Simon, care era sensibil, împătimit de calculator și ura să vadă sânge, ci de vampirul Simon, o creatură pe care el abia o cunoștea.

„Un adevărat vampir știe că e mort”, spusese Raphael. Dar Simon nu se simțea mort. Nu se simțise niciodată mai viu. Se întoarse către un alt demon ce se ridicase amenințător în fața lui: acesta era o creatură ca o șopârlă, acoperită cu solzi și cu dinți de rozătoare. Se aruncă asupra lui Simon cu ghearele negre rășchirate.

Simon sări. Lovi flancul masiv al creaturii și se prinse de el, înfigându-și unghiile în corpul lui, solzii cedând în strânsoarea lui. Pecetea de pe fruntea sa pulsa când își înfipse colții în gâtul demonului.

Avea un gust groaznic.

Când ploaia de sticlă se opri, în tavan se făcuse o gaură de mai mulți metri lărgime, de parcă ar fi căzut un meteorit prin el. Aerul rece sufla prin spărtură. Tremurând, Clary se ridică în picioare, scuturându-și praful de sticlă de pe haine.

Lampa-vrăjitoarei care luminase Sala fusese stinsă; acum era întuneric înăuntru, cu umbre groase prin colțuri și cu praf. Lumina vagă dinspre Portalul din piață abia se zărea prin ușile deschise de la intrare.

Probabil că nu mai era în siguranță să rămână acolo, gândi Clary. Ai fi trebuit să se ducă acasă la Penhallow, să stea cu Aline. Străbătuse o parte din Sală când auzi răsunând niște pași pe pardoseala de marmură. Cu inima bătându-i puternic, ea se întoarse și-l văzu pe Malachi, o umbră lungă și subțire ca păianjenul în semiîntuneric, îndreptându-se hotărât spre estradă. Dar de ce se mai afla aici? N-ar fi trebuit să fie cu ceilalți vânători de umbre pe câmpul de luptă?

Când el se apropie mai mult de estradă, ea observă ceva care-o făcu să-și acopere gura cu mâna, ca să-și înăbușe un strigăt de surpriză; pe umărul lui Malachi era o siluetă neagră, cocoșată. O pasăre. Un corb, mai exact.

Hugo.

Clary se ghemui, ascunzându-se după o coloană, în timp ce Malachi urcă treptele estradei. Era ceva fără îndoială furișat în modul în care se uita într-o parte și în alta.

Aparent satisfăcut că era neobservat, scoase ceva mic și sclipitor din buzunar și îl puse pe deget. Un inel? Începu să-l răsucească, iar Clary își aminti de Hodge, în biblioteca Institutului, luând inelul de pe mâna lui Jace...

Aerul din fața lui Malachi tremură slab, ca de căldură. O voce vorbi dinăuntru, o voce cunoscută, rece și cultivată, acum cu o notă ușoară de agasare.

— Ce e, Malachi? Nu sunt în dispoziția necesară pentru o mică flecăreală în clipa asta.

— Stăpâne Valentine, zise Malachi, a cărui ostilitate obișnuită fusese înlocuită de un servilism onctuos, Hugin m-a vizitat acum câteva clipe, aducându-mi vești. Presupun că ai ajuns deja la Oglindă și că de aceea m-a căutat pe mine, în schimb. M-am gândit că poate ai vrea să știi.

Tonul lui Valentine era aspru.

— Prea bine. Ce vești?

— Despre fiul tău, stăpâne. *Celălalt* fiu al tău. Hugin i-a luat urma în valea peșterii. Se poate chiar să te fi urmărit prin tuneluri până la lac.

Clary se ținu strâns de coloană, cu degete albite. Vorbeau despre Jace.

Valentine mormăi.

— L-a întâlnit pe fratele lui acolo?

— Hugin spune că i-a lăsat luptându-se.

Clary simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Jace luptând cu Sebastian? Se gândi la modul în care Sebastian îl ridicase pe Jace de la pământ, la Citadelă, și dăduse cu el de-a azvârlita de parcă n-ar fi cântărit nimic. Un val de panică se răsfrânse asupra ei, atât de intens că, pentru o clipă, îi țiuiră urechile. Când încăperea plutitoare își restabili poziția, ea pierduse răspunsul lui Valentine.

— Sunt cei destul de în vârstă pentru a purta Peciți, dar nu destul de în vârstă pentru luptă, care mă îngrijorează pe mine, spunea Malachi din nou. Ei n-au votat în hotărârile Consiliului. Pare nedrept să-i pedepsim în același fel în care trebuie pedepsiți cei care au luptat.

— M-am gândit la asta. Vocea lui Valentine era un huruit gros. Pentru că adolescenții poartă Peciți mai ușoare, le trebuie mai mult timp până devinamnați. Câteva zile, pe puțin. Cred că ar putea fi reversibil, totuși.

— În schimb cei care au băut din Pocalul Mortal vor rămâne în întregime neafecțați?

— Am treabă, Malachi, zise Valentine. Ți-am spus că vei fi în siguranță. Și viața mea e la mijloc în acest proces. Ai puțină încredere.

Malachi își înclină capul.

— Am mare încredere, stăpâne. Am păstrat-o mulți ani, în tăcere, slujindu-te întotdeauna.

— Și vei fi răsplătit, zise Valentine.

Malachi își ridică ochii.

— Stăpâne...

Dar aerul se oprise din tremur. Valentine dispăruse. Malachi se încruntă, apoi coborî treptele estradei îndreptându-se către ușile Sălii. Clary se făcu mică în spatele coloanei, nădăjduind disperată că el n-o s-o vadă. Inima îi bătea nebunește. Despre ce fusese vorba? Ce era toată treaba cu damnații? Răspunsul licărea la marginea minții ei, dar părea prea cumplit pentru a fi contemplat. Nici măcar Valentine n-ar fi...

Ceva veni în zbor spre fața ei, în clipa aceea, fluturând și negru. Ea abia avut timp să-și ridice mâinile ca să-și acopere ochii, când ceva îi sfâșie dosul brațelor. Auzi un croncănit fioros și aripile bătând peste încheieturile mâinilor ei.

— Hugin! Destul! răsună vocea tăioasă a lui Malachi. *Hugin!*

Se auzi un alt croncănit și o bufnitură, apoi tăcere. Clary își lăsă brațele jos și văzu

corbul zăcând nemișcat la picioarele Consulului leșinat sau mort, Clary n-ar fi putut spune. Cu un mârâit, Malachi lovi sălbatic cu piciorul în pasăre, aruncând-o cât colo, și veni către Clary, încruntat. O prinse de încheietura însângerată și-o săltă în picioare.

— Fată proastă, zise el. De cât timp stai aici trăgând cu urechea?

— De îndeajuns de mult timp cât să știu că tu ești unul din Cerc, i-o trânti ea, răsucindu-și încheietura în strânsoarea lui, dar el o ținu ferm. Ești de partea lui Valentine.

— *Există o singură parte.* Vocea lui era șuierătoare. Conclavul e bătut în cap, prost condus, codoș al semioamenilor și al monștrilor. Tot ce vreau eu este să-l purific, să-l întorc la gloria lui de demult. Un țel pe care ai crede că orice vânător de umbre l-ar aproba, dar, nu – ei pleacă urechea la smintiți și la iubitorii de demoni ca tine și ca Lucian Graymark. Iar tu ai trimis floarea nefilimilor să moară în această ridicolă bătălie – un gest zadarnic, care nu va duce la nimic. Valentine a început deja ritualul; curând, îngerul se va ridica, iar nefilimii vor deveni damnați. Acei câțiva care se află sub protecția lui Valentine...

— Asta-i crimă! Îi ucide pe vânătorii de umbre!

— Nu e crimă, zise Consulul și vocea îi răsună de o pasiune fanatică. Purificare. Valentine va face o lume nouă de vânători de umbre, o lume epurată de slăbiciune și degenerare.

— Slăbiciunea și degenerarea nu stau în *lume*, se răsti Clary, ci în *oameni*. Și așa va fi mereu. Lumea are nevoie doar de oameni buni ca echilibreze balanța. Iar voi plănuiți să-i ucideți pe toți.

El se uită o clipă la ea cu sinceră surprindere, de parcă ar fi fost uluit de forța tonului ei.

— Frumoase cuvinte de la o fată care și-ar trăda propriul tată.

Malachi o smuci spre el, cu brutalitate, ținând-o de încheietura însângerată.

— Probabil că ar trebui să vedem cât de tare s-ar supăra Valentine dacă eu te voi învăța...

Dar Clary n-a mai aflat niciodată ce voia el s-o învețe. O formă neagră se repezi între ei – cu aripile întinse și ghearele rășchirate.

Corbul îl agăță pe Malachi cu vârful unei gheare, tăind o brazdă adâncă peste fața lui. Cu un strigăt, Consulul îi dădu drumul lui Clary, ridicându-și brațele, dar Hugo se întorsese și îl lovea cu inverșunare, cu ciocul și cu ghearele. Malachi se clătină, trăgându-se înapoi, dând orbește cu pumnii spre pasăre, până ce se izbi cu putere de margini unei bănci. Căzu peste ea, cu un trosnet; pierzându-și echilibrul, se prăbuși dincolo de ea și scoase un strigăt găuit – curmat rapid.

Clary dădu fuga până în locul unde Malachi zăcea lat pe pardoseala de marmură, o baltă de sânge deja lățindu-se în jurul lui. Aterizase pe o grămadă de cioburi din tavanul spart, iar una dintre bucățile ascuțite de sticlă îi străpunsese gâtul. Hugo încă se mai învărtea în aer, pe deasupra lui Malachi. Scoase un croncănit triumfător, când Clary se uită la el – aparent nu apreciasse șturile și loviturile Consulului. Malachi ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a ataca una dintre creaturile lui Valentine, își zise Clary posomorâtă. Pasărea nu cunoștea mai multă îndurare decât stăpânul ei.

Dar n-avea timp să se gândească acum la Malachi. Alec spusese că fuseseră puse protecții în jurul lacului – dacă cineva ar fi venit prin Portal acolo, să se dea alarma. Valentine ajunsese probabil la Oglindă – nu mai era timp de pierdut. Retrăgându-se încet și îndepărtându-se de corb, Clary se întoarse și o luă la fugă spre ușile de la intrarea în Sală și spre Portalul strălucitor de dincolo de ele.

CÂNTĂRIT ÎN BALANȚĂ

Apa o izbi drept în față ca o lovitură de pumn. Clary se duse la fund, înecându-se, în bezna ca de gheață; primul ei gând a fost că Portalul se stinsese fără putință de a fi reparat și că ea rămăsese captivă în vârtejul întunecat dintre spații.

Al doilea gând al ei a fost că murise deja.

Probabil că își pierduse, de fapt, cunoștința pentru câteva secunde, deși i se păruse sfârșitul sfârșitului. Când s-a trezit, avu un șoc ca acela pe care l-ai simți trecând printr-un strat de gheață. Fusese leșinată și acum, deodată, nu mai era; zăcea pe spate pe pământul rece, umed, uitându-se în sus la un cer atât de plin de stele, încât arăta ca și cum o mână de monede de argint fusese aruncată pe suprafața lui întunecată. Gura îi era plină de lichid sălcu; își întoarse capul într-o parte, tuși și scuipe și își trase răsuflarea până ce putu respira din nou.

Când stomacul i se opri din spasme, ea se rostogoli pe o parte. Încheieturile mâinilor îi fuseseră legate cu o bandă subțire de lumină, iar picioarele și le simțea îngreunate, ciudat, furnicând-o peste tot, ca niște înțepături de ace. Se întrebă dacă stătuse pe ele anapoda și îi amortiseră sau poate că era un efect secundar al faptului că aproape se înecase. Ceafa o ardea de parcă o înțepase o viespe. Icnind, se ridică în fund, cu picioarele întinse nefiresc în față, și privi în jur.

Se afla pe malul Lacului Lyn, unde apa lăsa loc nisipului fin ca praful. Un zid negru se ridica în spatele ei, stâncile de care-și amintea de când fusese aici prima oară, cu Luke. Nisipul însuși era negru, sclipind de mică argintie. Ici și colo, în nisip, erau torțe cu lampa-vrăjitoarei, umplând aerul cu lumina lor argintie, lăsând linii strălucitoare pe suprafața apei.

Pe malul lacului, la vreo câțiva metri distanță de locul unde stătea ea, se afla o masă joasă, făcută din lespezi de piatră puse una peste alta. Fusese evident asamblată în grabă, căci deși crăpăturile dintre pietre fuseseră astupate cu nisip ud, unele lespezi, la colțuri, alunecaseră. Așezat pe suprafața pietrelor era ceva care o făcu pe Clary să-și țină respirația – Pocalul Mortal, iar peste el, Sabia Mortală, o limbă de foc negru în lampa-vrăjitoarei. În jurul altarului erau liniile negre ale runelor desenate în nisip. Ea se uită fix la ele, dar erau încălecate, lipsite de înțeles...

O umbră se prelinse peste nisip, mișcându-se cu repeziciune – umbra lungă a unui bărbat, tremurătoare și neclară din pricina luminii pâlpaitoare a torțelor. Până își ridică ea capul, el deja se aplecase asupra ei.

Valentine.

Șocul de a-l vedea a fost atât de covârșitor, încât nici nu i se păru șoc. Nu simți nimic uitându-se în sus la tatăl ei, a cărui față o vedea ca pe o lună pe fundalul cerului întunecat: albă, severă, străpunsă de ochi negri ca niște cratere de meteoriți. Peste cămașă avea legate mai multe curele de piele, de care erau prinse peste zece arme. Vârfurile lui îi ieșeau pe lângă corp ca țepii unui porc-spinos. Arăta uriaș, imposibil de masiv, statuia unui zeu războinic pornit pe distrugere.

— Clarissa, zise el, ai riscat mult venind aici prin Portal. Ai avut noroc că te-am văzut apărând în apă, după un minut de la scufundare. Îți pierduseși cunoștința; dacă n-aș fi fost eu, te-ai fi înecat. Un mușchi de lângă gură îi tresări ușor. Și eu nu mi-aș face atâtea griji cu protecțiile de alarmă pe care Conclavul le-a ridicat în jurul lacului. Le-am suprimat eu, din clipa în care am ajuns. Nu știe nimeni că ești aici.

Nu te cred! Clary deschise gura ca să-i arunce cuvintele în față. Nu ieși niciun sunet. Era ca într-unul dintre acele coșmaruri în care ea încerca să țipe și să țipe, dar nu se întâmpla nimic. Doar un suflu de aer uscat îi ieși pe gură, gâfâitul cuiva cu gâtul tăiat, care ar încerca să țipe.

Valentine clătină din cap.

— Nu te strădui să vorbești. Am pus pe ceafa ta o rună de tăcere, una din acelea pe care le folosesc Frații Tăcuți. Mai e o rună de legare la încheieturile mâinilor tale și încă una care să-ți facă picioarele neputincioase. Eu n-aș încerca să mă ridic în picioare, în locul tău – picioarele nu te vor ține și-ți vei provoca singură durere.

Clary se uită fioros la el, încercând să-l sfredelească din ochi, să-l rănească adânc cu ura sa. Dar el nu o luă în seamă.

— Ar fi putut fi mai rău, știi. Până te-am scos eu pe mal, otrava lacului deja își începuse acțiunea. Te-am vindecat de ea, apropo. Nu că m-aș aștepta la mulțumiri din partea ta. Zâmbi vag. Tu și cu mine n-am purtat niciodată o conversație, nu-i așa? Nu una adevărată. Trebuie să te întrebi de ce eu n-am dat niciodată un semn de interes patern pentru tine. Îmi pare rău dacă asta te-a durut.

Acum, privirea ei se schimbă de la plină de ură la uluire. Cum să poarte o conversație, când ea nu putea vorbi? Se chinui să-și facă auzit o cuvintele, dar nu-i ieși nimic din gât decât un suflu slab.

Valentine se întoarse la altarul lui și puse mâna pe Sabia Mortală. Sabia se aprinse cu o lumină neagră, un soi de strălucire inversă, de parcă ar fi absorbit toată lumina din aerul înconjurător.

— Nu am știut că mama ta era însărcinată cu tine când m-a părăsit, zise el.

Vorbea cu ea, se gândi Clary, cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Tonul lui era calm, chiar conversațional, dar nu asta era la mijloc.

— Am știut că ceva era în neregulă. Ea a crezut că-și ascundea bine nefericirea, dar am luat niște sânge de la Ithuriei, l-am uscat până a devenit un praf și i l-am amestecat în mâncare, gândindu-mă că avea să-i lecuiască nefericirea. Dacă aș fi știut că era însărcinată, n-aș fi făcut-o. Deja mă hotărâsem să nu mai fac experimente pe un copil din sângele meu.

Mintți, ar fi vrut Clary să țipe la el. Dar nu era sigură că mințea. Încă i se părea ciudat modul cum îi vorbea. Diferit. Poate pentru că spunea adevărul.

— După ce ea a fugit din Idris, am căutat-o ani de-a rândul, zise el. Și nu doar pentru că Pocalul Mortal era la ea. Ci pentru că o iubeam. Credeam că dacă aș putea doar să stau de vorbă cu ea, aș reuși s-o fac să înțeleagă. Ceea ce am făcut în noaptea aceea în Alicante a fost într-o criză de furie, voind s-o nimicesc și pe ea, să nimicesc tot ce ținea de viața noastră împreună. Dar după aceea... Clătină din cap, întorcându-se să privească spre lac. Când în sfârșit i-am luat urma, am auzit zvonuri cum că avea un alt copil, o fiică. Am presupus că erai a lui Lucian. El o iubise întotdeauna, întotdeauna voise să mi-o răpească. Am crezut că ea îi cedase, în sfârșit, și consimțise să aibă un copil cu un mizerabil de repudiat. Vocea îi deveni aspră. Când am găsit-o în apartamentul vostru, în New York, abia mai era conștientă. Mi-a aruncat în față reproșul că făcusem un monstru din primul ei născut și că mă părăsise mai înainte să-i pot face același lucru și celui de-al doilea copil al ei. Apoi a căzut moale în brațele mele. După toți acei ani în care o căutasem, asta a fost tot ce am primit de la ea. Acele câteva secunde în care s-a uitat la mine cu o ură de-o viață. Atunci mi-am dat seama de un lucru.

O ridică pe Maellartach. Clary își aduse aminte cât de grea era sabia pe jumătate preschimbată și văzu că atunci când o înălță, mușchii lui Valentine ieșiră în afară, tari și încordați, ca frânghiile șerpuiind pe sub piele.

— Mi-am dat seama, zise el, că motivul pentru care mă părăsise fusese de a te

proteja pe tine. Pe Jonathan îl urâse, dar pe tine... ar fi făcut orice să te protejeze pe tine. Să te protejeze de mine. Trăia chiar printre mundani, ceea ce știu că trebuie s-o fi îndurerat. Trebuie s-o durut să nu fie în stare să te crească potrivit uneia dintre tradițiile noastre. Tu ești doar pe jumătate din ceea ce ai fi putut fi. Ai talentul tău cu runele, dar e un talent irosit de creșterea ta mundană.

Lăsă sabia în jos. Vârful acesteia atârna, acum, chiar deasupra feței lui Clary; îl putea vedea cu colțul ochiului, dând târcoale la marginea câmpului ei vizual ca o molie argintie.

— Am știut atunci că Jocelyn nu avea să se mai întoarcă niciodată la mine, din cauza ta. Tu ești singura ființă pe lume pe care ea a iubit-o vreodată mai mult decât pe mine. Și din cauza ta mă urăște. Și din cauza asta, eu te urăsc și nu te pot vedea în ochi.

Clary își întoarse fața de la el. Dacă avea de gând s-o ucidă, nu voia să vadă moartea venind.

— Clarissa, zise Valentine, uită-te la mine.

Nu. Se uită țintă spre lac. Departe, dincolo de apă, putea zări o lumină slabă roșiatică, precum a focului mocnind sub cenușă. Știa că era lumina bătăliei. Acolo era mama ei, acolo era Luke. Poate că era drept să fie împreună, chiar dacă ea nu era cu ei.

O să-mi țin ochii pe lumina aceea, gândi ea. O să continui să mă uit la ea, orice-ar fi. O să fie ultimul lucru pe care o să-l văd.

— Clarissa, zise Valentine din nou. Arăți exact ca ea, știi asta? Exact ca Jocelyn.

Ea simți o durere ascuțită pe obraz. Era lama săbiei. El îi apăsa tăișul pe piele, încercând s-o silească să-și întoarcă privirile spre el.

— Acum o să chem Îngerul, zise el. Și vreau să te uiți, în timp ce se întâmplă.

Clary simți un gust amar în gură. *Știu de ce ești atât de obsedat de mama. Pentru că ea a fost singura ființă asupra căreia tu ai fost convins că ai control total și care s-a întors să te muște. Ai crezut că-ți aparținea și nu era așa. De aceea o vrei aici, chiar în clipa asta, să fie martor la victoria ta. De aceea ai s-o faci cu mine de față.*

Sabia pătrunse ceva mai adânc în obrazul ei. Valentine spuse:

— Uită-te la mine, Clary.

Ea se uită. N-ar fi vrut, dar durerea era deja prea mare – capul îi zvâcni într-o parte aproape în pofida voinței sale, sângele șiroindu-i pe față și căzând în nisip. O durere amețitoare o cuprinsese când își ridică fața să se uite la tatăl ei.

El privea lama lui Maellartach. Și aceasta era pătată cu sângele ei. Când își întoarse iar privirea spre Clary, o lumină stranie îi licărea în ochi.

— Este nevoie de sânge pentru a încheia această ceremonie, zise el. Intenționasem să-l folosesc pe al meu, dar când te-am văzut în lac, am înțeles că acesta era modul în care Raziel îmi spunea să folosesc în schimb sângele fiicei mele. De aceea ți-am curățat sângele de otrava lacului. Ești purificată acum – purificată și pregătită. Așadar, îți mulțumesc, Clarissa, pentru folosirea sângelui tău.

Și într-un fel, gândi Clary, chiar vorbea serios, era cu adevărat recunoscător. Își pierduse de mult abilitatea de a distinge între forță și cooperare, între frică și bunăvoie, între dragoste și tortură. Odată ce-și dădu seama de acest lucru, pe Clary o cuprinsese un val de amorțeală – ce rost avea să-l urască pe Valentine fiindcă era un monstru, din moment ce el habar n-avea că asta era?

— Iar acum, zise Valentine, am nevoie doar de ceva mai mult.

Iar Clary gândi: *Ceva mai mult ce?* Exact în momentul în care el își duse sabia înapoi și din lamă explodă lumina stelelor, ea se gândi: *Bineînțeles! Nu sânge vrea, ci moarte.* Sabia se hrăni cu destul sânge până acum; probabil că prinsese gust pentru el, întocmai ca și Valentine. Ochii ei urmăriră lumina întunecată a lui Maellartach

tăind aerul spre ea...

Și zburând cât colo. Smulsă din mână lui Valentine, se repezi în întuneric. Valentine făcu ochii mari; privirea lui scăpără în jos, ațintindu-se întâi asupra mâinii lui însângerate în care ținuse sabia, iar apoi în sus, unde văzu, în același moment cu Clary, cine îi smulsese Sabia Mortală din mână.

Jace, cu o sabie ce arăta obișnuită în mână stângă, stătea la marginea unui dâmb de nisip, la niciun metru de Valentine. Clary putu vedea din expresia bărbatului mai în vârstă că nu-l auzise pe Jace apropiindu-se, cum nu-l auzise nici ea.

Lui Clary i se opri inima văzându-l. Pe o parte a feței avea o crustă de sânge uscat și la gât avea o pată roșu-vineție. Ochii îi scânteiau ca oglinzile, iar în lumina lămpii-vrăjitoarei păreau negri – negri ca ai lui Sebastian.

— Clary, zise el, fără să-și ia ochii de la tatăl lui. Clary, ești teafără?

Jace! Se zbătu să-i spună numele, dar nimic nu putea trece de opreliștea din gâtul ei. Simțea că se sufocă.

— Nu are cum să-ți răspundă, zise Valentine. Nu poate vorbi.

Ochii lui Jace scăpărară.

— Ce i-ai făcut?

Împunse cu sabia către Valentine care făcu un pas înapoi. Expresia de pe chipul lui Valentine era îngrijorată, dar nu înspăimântată. Se deslușea un calcul în expresia lui care lui Clary nu-i plăcea. Ea știa că ar fi trebuit să se simtă triumfătoare, dar nu putea – dacă simțea ceva, era mai multă panică decât în urmă cu o clipă. Își dăduse seama că Valentine avea s-o ucidă – se resemnase –, iar acum Jace era aici, iar teama ei crescuse cuprinzându-l și pe el, deopotrivă. Și arăta atât de... distrus. Costumul lui de luptă avea o mânecă sfâșiată pe jumătate, iar pielea îi era brăzdată peste tot cu linii albe. Cămașa îi era ruptă pe piept și deasupra inimii se vedea pălind o iratze care nu izbutise să șteargă toată cicatricea furibund roșie de dedesubt. Hainele îi erau pline de noroi, de parcă s-ar fi rostogolit pe jos. Însă cel mai tare o speria expresia lui. Era atât de... sumbru!

— O rună de liniște. N-o să pățească nimic de la ea.

Ochii lui Valentine erau ațintiți asupra lui Jace – lacomi, se gândi Clary, de parcă se îmbăta cu vederea lui.

— Nu-mi închipui, continuă Valentine, că ai venit să mi te alături, nu? Să fii binecuvântat de Înger alături de mine?

Expresia lui Jace nu se schimbă. Ochii lui erau fixați pe tatăl său adoptiv și nu exista nimic în ei – niciun strop de afecțiune rămasă, sau dragoste, sau amintire. Nu exista nici măcar ură. Doar... dispreț, gândi Clary. Un dispreț rece.

— Știi ce plănuiești să faci, zise Jace. Știi de ce invocî Îngerul. Și n-o să te las s-o faci. Am trimis-o deja pe Isabelle să avertizeze armata...

— Avertismentele n-or să-i încălzească. Nu e genul de primejdie de care poți fugi. Privirea lui Valentine fulgeră către sabia lui Jace. Pune-o jos, începu el, și vom putea vorbi...

Atunci se întrerupse.

— Nu e sabia ta. E o sabie Morgenstern.

Jace zâmbi – un zâmbet întunecat, dulce.

— A fost a lui Jonathan. El e mort acum.

Valentine păru stupefiat.

— Vrei să spui...

— Am luat-o de pe jos, din locul unde a scăpat-o el, zise Jace fără emoție, după ce l-am ucis.

Valentine păru buimăcit.

— Tu l-ai ucis pe Jonathan? Cum ai putut?

— M-ar fi ucis el pe mine, zise Jace. N-am avut de ales.

— Nu la asta mă refeream. Valentine clătină din cap; încă mai părea stupefiat, ca un boxer care fusese lovit prea tare înainte cu o clipă de a se prăbuși la podea. Eu l-am crescut pe Jonathan... l-am antrenat eu însumi. N-a existat un războinic mai bun.

— Se pare că a existat, zise Jace.

— Dar... Și vocea lui Valentine se frânse, fiind pentru prima oară când Clary auzea o fisură în calmul aparent, netulburat al acelei voci. Dar era fratele tău.

— Nu. Nu era.

Jace făcu un pas înainte, împingând sabia la un centimetru distanță de inima lui Valentine.

— Ce s-a întâmplat cu adevăratul meu tată? Isabelle mi-a spus că a murit într-un raid, dar chiar așa a fost? L-ai ucis tu, cum ai ucis-o și pe mama?

Valentine încă părea șocat. Clary simțea că se lupta să se stăpânească – se lupta cu durerea pierderii fiului? Sau îi era pur și simplu frică de moarte?

— N-am ucis-o eu pe mama ta. Și-a luat singură zilele. Eu i-am tăiat pântele trupului deja mort ca să te scot pe tine. Dacă n-aș fi făcut asta, ai fi murit și tu odată cu ea.

— Dar *de ce*? De ce ai făcut-o? Nu aveai nevoie de un fiu, aveai un fiu!

Jace arăta ucigător în lumina lunii, gândi Clary, ucigător și straniu, ca o persoană pe care n-ar fi cunoscut-o. Mâna care ținea sabia îndreptată către gâtul lui Valentine nu tremura deloc.

— Spune-mi adevărul, zise Jace. Ajunge cu minciunile despre cum eram noi de același sânge. Părinții își mint copiii, dar tu... tu nu ești tatăl meu. Și eu vreau să știu adevărul.

— Nu de un fiu aveam eu nevoie, zise Valentine, ci de un soldat. Mă gândisem că Jonathan ar putea fi acel soldat, dar el avea prea mult din natura demonilor în el. Era prea sălbatic, prea pripit, nu destul de subtil. M-am temut chiar de atunci, de când nici nu învățase să meargă, că nu va avea niciodată răbdarea sau compasiunea să mă urmeze, să conducă mai departe Conclavul pe calea pe care i-am deschis-o eu. Așa că am încercat din nou, cu tine. Iar cu tine am avut necazul opus. Erai prea blând. Prea empatic. Resimțeau durerile altora de parcă ar fi fost ale tale; nu puteai îndura nici măcar moartea animalelor tale de companie. Înțelege-mă bine, fiule, te-am iubit pentru însușirile astea. Dar ceea ce iubeam la tine te făcea să nu-mi fii de niciun folos.

— Deci ai crezut că eram prea blând și nefolositor, zise Jace. Atunci, presupun că va fi surprinzător pentru tine când fiul tău blând și nefolositor o să-ți taie gâtul.

— Am mai trecut prin asta. Vocea lui Valentine era netulburată, dar lui Clary i se păru că-i vede nădușeala lucind pe tâmpile și la baza gâtului. N-ai vrea să faci asta. N-ai vrut s-o faci nici la Renwick și nu vrei s-o faci nici acum.

— Te înșeli. Jace răspunse pe un ton măsurat. Am regretat că nu te-am ucis, în fiecare zi de când te-am lăsat să pleci. Fratele meu Max e mort pentru că eu nu te-am ucis în ziua aceea. Zeci, poate sute, au murit pentru că eu mi-am oprit mâna. Îți cunosc planul. Știi că speri să masacrezi aproape toți vânătorii de umbre din Idris. Și mă întreb câți mai trebuie să moară înainte să fac ceea ce trebuia să fi făcut pe insula Blackwell? Nu, zise el, *nu vreau să teucid. Dar o voi face.*

— Nu face asta, zise Valentine. Te rog. Nu vreau să...

— Să mori? Nimeni nu vrea să moară, tată.

Vârful săbiei lui Jace alunecă mai jos și apoi mai jos, până ajunse în dreptul inimii lui Valentine. Fața lui Jace era calmă, fața unui înger înfăptuind dreptatea divină.

— Ai vreun ultim cuvânt?

— Jonathan...

Sângele păta cămașa lui Valentine unde se sprijinea vârful săbiei, iar Clary îl văzu, cu ochii minții, pe Jace la Renwick, cu mâna tremurând, nevrând să-și rănească tatăl. Și pe Valentine zeflemisindu-l. „Înfige sabia! Cinci centimetri – hai, șase.” Acum nu mai era așa. Mâna lui Jace era hotărâtă. Iar Valentine arăta speriat.

— *Ultimul cuvânt?* șuieră Jace. S-aud!

Valentine își ridică fruntea. Ochii lui negri, uitându-se la băiatul din fața lui, erau gravi.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare atât de rău!

Întinse o mână, de parcă ar fi vrut să-l atingă pe Jace – mâna lui se întoarse cu palma în sus, cu degetele deschise – și atunci se văzu un fulger argintiu și ceva zbură pe lângă Clary în beznă, ca un glonț tras dintr-o armă. Ea simți aerul mișcându-se și mângâindu-i obrazul în tăcere, iar apoi Valentine o prinse din zbor, o limbă lungă de foc argintiu care străluci o dată în mâna lui, când o repezi în jos.

Era Sabia Mortală. Lăsă prin aer o urmă de lumină neagră când Valentine înfipse lama în inima lui Jace.

Ochii lui Jace se deschiseră brusc. O expresie de stupoare și de uluire i se zugrăvi pe chip; se uită în jos, la el însuși, unde Maellartach i se plantase grotesc în piept – arăta mai degrabă ciudat, decât groaznic, ca un stâlp dintr-un coșmar care nu avea niciun înțeles logic. Valentine își trase mâna înapoi, smulgând sabia din pieptul lui Jace cum ar fi tras un pumnal dintr-o teacă; de parcă numai asta îl mai ținuse în picioare, Jace căzu în genunchi. Sabia sa îi alunecă din mână și căzu pe pământul jilav. Se uită în jos, la ea, nedumerit, de parcă habar nu avusese ce ținuse în mână sau de ce îi dăduse drumul. Deschise gura, parcă să întrebe ceva, și sângele îi curse pe bărbie, pătându-i ce-i mai rămăsese din cămașa ferfenițită.

După aceea, lui Clary i se păru că totul se desfășoară foarte lent, de parcă timpul s-ar fi dilatat. Îl văzu pe Valentine căzând la pământ și luându-l pe Jace în brațe, de parcă Jace ar mai fi fost copil și l-ar fi putut ține cu ușurință. Îl trase mai aproape de el și-l legănă, plecându-și capul și îngropându-și fața în umărul lui Jace, iar Clary crezu pentru o clipă că poate chiar plângea, dar când Valentine își ridică iarăși fața, ochii lui erau uscați.

— Fiul meu, șopti el. Băiatul meu.

Înspăimântătoarea încetinire a timpului se întindea în jurul lui Clary ca o frânghie de ștreang, în vreme ce Valentine îl ținea pe Jace și îi dădea la o parte de pe frunte părul năclăit de sânge. Îl ținu pe Jace până când muri și lumina se stinse din ochii lui. Apoi Valentine îl așeză pe fiul lui adoptiv încet pe pământ, încrucișându-i brațele peste piept, de parcă ar fi vrut să ascundă rana căscată și însângerată de acolo.

— *Ave...* începu el, de parcă ar fi vrut să spună cuvintele la căpătâiul lui Jace, ultimul rămas-bun al vânătorilor de umbre, dar vocea i se frânse.

Se răsuci brusc și se întoarse spre altar.

Clary nu se mai putea mișca. Abia mai respira. Își auzea propria inimă bătând, gâjăitul propriei respirații prin gâtul uscat. Cu coada ochiului îl văzu pe Valentine stând la marginea lacului, cu sângele curgând de pe lama lui Maellartach și picurând în Pocalul Mortal. Spunea cuvintele unei litanii, pe care ea nu le înțelegea. Totul avea să se sfârșească în curând și ea era aproape bucuroasă. Se întrebă dacă avea destulă energie să se târască până în locul unde zăcea Jace, dacă putea să se întindă lângă el și să aștepte să se termine. Se uita lung la el, cum zăcea nemișcat pe nisipul frământat sub tălpi, însângerat. Ochii lui erau închiși, fața neclintită; dacă n-ar fi fost rana din piept, Clary și-ar fi putut spune că dormea.

Dar nu dormea. Fusese vânător de umbre; murise în luptă; merita ultima binecuvântare. *Ave atque vale*. Buzele ei mimară cuvintele, care-i ieșiră din gură cu ușoare adieri de aer. La jumătatea drumului se opri, cu respirația tăiată. Cum ar

trebuit să spună? Cinste ție și rămas-bun, Jace Wayland? Numele acesta nu era al lui de-adevăratale. El nu primise niciodată un nume al lui, de fapt, gândi ea cu durere, doar i se dăduse un nume al unui copil mort, pentru că așa se potrivise scopurilor lui Valentine la momentul acela. Și era atât de multă putere într-un nume...

Întoarse capul brusc într-o parte și se uită la altar. Runele care-l înconjurau începuseră să lumineze. Erau rune de invocare, rune de numire și rune de legare. Nu erau diferite de runele care-l ținuseră prizonier pe Ithuriel în pivnița de sub conacul Wayland. Nu cu totul în pofida voinței sale, ea se gândi la modul în care se uitase Jace la ea atunci, la flacăra de încredere din ochii lui, la cum crezuse el în ea. Întotdeauna crezuse că ea era puternică. I-o arătase în tot ce făcuse, în fiecare privire și în fiecare atingere. Și Simon avea încredere în ea, totuși când fusese împreună cu el, o tratase de parcă ar fi avut în mână ceva fragil, ceva făcut din sticlă foarte subțire. Dar Jace revărsase asupra ei toată forța lui, fără să se întrebe niciodată dacă ea o putea duce – el știuse că era tot atât de puternică pe cât era și el.

Valentine înmuie Sabia însângerată o dată și încă o dată în apa lacului, psalmodiind cu voce joasă și repede. Apa lacului se încrețise, de parcă o mână gigantică își trecea degetele ușor peste oglinda sa.

Clary închise ochii. Amintindu-și cum se uitase Jace la ea în noaptea în care ea îl eliberase pe Ithuriel, fără să vrea își închipui cum s-ar fi uitat acum la ea, dacă ar fi văzut-o încercând să se întindă ca să moară lângă el, pe nisip. N-ar fi fost emoționat, n-ar fi crezut că era un gest frumos. Ar fi fost supărat pe ea pentru că se dădea bătută. Ar fi fost atât de... dezamăgit.

Clary se aplecă până când ajunse să stea pe pământ, cu picioarele nesimțitoare în urma ei. Încet, se târi pe nisip, ajutându-se de genunchi și de mâinile legate. Banda luminoasă din jurul încheieturilor ei ardea și înțepa. Târându-se, cămașa i se rupse, iar nisipul îi zgârie pielea dezvelită de pe burtă. Abia de-o simți. Era o treabă anevoioasă, să înainteze așa – nădușeala îi curgea pe spinare, printre omoplați. Când în sfârșit ajunse la cercul runelor, gâfâia atât de tare, încât o îngrozi gândul că Valentine ar putea s-o audă.

Însă el nici nu întoarse capul. Avea Pocalul Mortal într-o mână și Sabia în cealaltă. În timp ce-l privea, el își duse mâna dreaptă la spate, rosti câteva cuvinte care sunau a limba greacă și aruncă Pocalul. Străluci ca o stea căzătoare când se prăbuși în apa lacului și dispăru în adânc, cu un slab pleoscăit.

Cercul runelor răspândea o dogoare slabă, ca un foc parțial înăbușit. Clary fu nevoită să se răsucească și să se zbată ca să-și ducă mâinile până la stela de la cingătoare. Durerea din încheieturi o înjunghia când reuși în sfârșit să-și închidă degetele în jurul mânerului stelei; o scoase de la brâu cu o exclamație înăbușită, de ușurare.

Nu-și putea despărți mâinile, așa că prinse stela cu stângăcie între ambele mâini. Se ridică în coate, uitându-se fix la runele de jos. Le putea simți dogoarea pe față; începuseră să strălucească precum lampa-vrăjitoarei. Valentine ținea Sabia Mortală în poziție, gata s-o arunce; recita ultimele cuvinte ale vrăjii de invocare. Cu o ultimă efortare, Clary puse vârful stelei în nisip, fără să traseze linii alături de runele pe care le desenase Valentine, ci deasupra lor, urmărind propriul model, scriind o nouă rună peste aceea care simboliza numele lui. Era o rună atât de mică, gândi ea, o schimbare atât de neînsemnată – nici pe departe ca runa extrem de puternică a Alianței, nici ca Pecetea lui Cain.

Dar atâta putuse face. Epuizată, Clary se rostogoli pe o parte, exact când Valentine își duse brațul în spate și slobozi Sabia Mortală.

Maellartach zbură învărtindu-se, un vârtej încețoșat de negru și argintiu, care se uni fără zgomot cu lacul negru și argintiu. Un mare panăș se ridică din lac în locul

unde se scufundă: o înflorire de apă ca de platină. Panașul se înalță mai mult, și mai mult, ca un gheizer de argint topit, ca o ploaie căzând răsturnat. Se auzi un trosnet puternic, asemănător gheții care se sparge, a unui ghețar ce se desprinde – și lacul păru să explodeze, apa de argint țâșnind în sus ca o rafală de grindină inversă.

Și ridicându-se odată cu grindina apăru Îngerul. Clary nu știa sigur la ce se așteptase – ceva asemănător cu Ithuriel, numai că Ithuriel se micșorase de îndelungații ani de captivitate și tortură. Acesta era un înger în deplinătatea puterilor și a gloriei sale. Când se ridică din apă, ochii lui începură să ardă de parcă ea s-ar fi uitat în soare.

Lui Valentine mâinile îi căzură pe lângă trup. Se uita în sus fascinat, ca un om ce-și vedea cel mai scump vis devenit realitate.

— *Raziel, zise el, cu răsuflarea tăiată.*

Îngerul continuă să se ridice, de parcă lacul s-ar fi scurs, dând la iveală o mare coloană de marmură în mijlocul său. La început, îi ieși din apă doar capul, cu părul șiroind pe lângă el ca niște lanțuri de argint și de aur. Apoi apăsură umerii, albi ca piatra, apoi torsul gol – și Clary văzu că îngerul era însemnat peste tot cu rune, întocmai ca nefilimii, cu toate că runele lui Raziel erau de aur și vii, mișcându-se pe pielea lui albă ca scânteile sărind dintr-un foc. Cumva, în același timp, îngerul era și uriaș, și nu mai mare de un stat de om – pe Clary o dureau ochii încercând să-l cuprindă pe tot cu privirea, și totuși era tot ce putea vedea din el. În timp ce se ridica, aripile sale îi țâșniră din spate și se deschiseră larg peste lac; și ele erau tot de aur, și cu pene, iar în fiecare pană era prins un singur ochi de aur larg deschis.

Era frumos, dar și înfiorător. Clary ar fi vrut să-și întoarcă privirea, dar se răzgândi. Voia să privească totul. Voia să privească pentru Jace, pentru că el nu putea.

Este exact ca în toate picturile acelea, gândi ea. Îngerul ridicându-se din lac, cu Sabia într-o mână și Pocalul Mortal în cealaltă. Amândouă Instrumentele șiroiau de apă, dar Raziel era perfect uscat, cu aripile nici măcar umezite. Picioarele i se sprijineau, albe și desculțe, pe suprafața lacului, tulburându-i oglinda în mici încrețituri de mișcare. Fața lui, frumoasă și inumană, se întoarse în jos, spre Valentine.

Și atunci, vorbi.

Vocea lui era o tânguire, un strigăt și o muzică, toate deodată. Nu rostea cuvinte și totuși era perfect inteligibilă. Forța răsuflării sale aproape că-l doborî pe Valentine; își afundase călcâiele cizmelor adânc în nisip și capul i se lăsase pe spate, ca și când ar fi mers în contra vijeliei. Clary simți răsuflarea Îngerului trecând pe deasupra ei: era ca aerul fierbinte ieșind dintr-un cuptor și mirosea a mirodenii ciudate.

A trecut o mie de ani de când am fost ultima oară invocat în acest loc, zise Raziel. Jonathan Vânătorul de umbre m-a chemat atunci și m-a rugat să îmi amestec sângele cu sângele oamenilor muritori într-un Pocal și să creez o rasă de războinici care să scape pământul acesta de demoni. Am făcut tot ce mi-a cerut și i-am spus că nu o voi mai face. De ce m-ai invocat acum, nefilime?

Vocea lui Valentine era înflăcărată.

— O mie de ani a trecut, Preaslăvite, dar demonii sunt încă aici.

Ce înseamnă asta pentru mine? O mie de ani pentru un înger trec între două clipiri ale ochiului.

— Nefilimii pe care i-ai creat au fost o rasă minunată de oameni. Mulți ani de-a rândul s-au luptat vitejește ca să scape pământul acesta de tina demonilor. Dar au dat greș, din pricina slăbiciunii și a degenerării din rândurile lor. Am de gând să-i întorc la slava lor de odinioară...

Slavă? Îngerul păru ușor curios, de parcă n-ar fi recunoscut acest cuvânt. Slava îi aparține numai lui Dumnezeu.

Valentine nu șovăi.

— Conclavul pe care primii nefilimi l-au creat nu mai există. Ei s-au aliat cu repudiații, neoamenii întinați de demoni care infestază lumea aceasta ca puricii hoitul unui șobolan. Intenția mea este să purific lumea aceasta, să stârpesc toți repudiații deopotrivă cu toți demonii...

Demonii nu au suflete. Dar creaturile despre care vorbești, Copiii Lunii, ai Noptii, ai lui Lilith și spiritele naturii au suflete. Se pare că regulile tale despre ce constituie și ce nu o ființă omenească sunt mai stricte decât ale noastre.

Clary putea să jure că Îngerul trecuse la un ton sec.

Intenționezi să provoci și tu Cerul, precum o altă Stea a Dimineții al cărei nume îl porți, vânătorule de umbre?

— Nu să provoc Cerul, nu, Stăpâne Raziel. Să mă aliez cu Cerul...

Într-un război făcut de tine? Noi suntem Cerul, vânătorule de umbre. Noi nu luptăm în bătăliile voastre lumești.

Când Valentine vorbi din nou, păru aproape îndurerat.

— Stăpâne Raziel, cu siguranță că n-ai fi încuviințat să existe un asemenea lucru ca ritualul prin care poți fi invocat, dacă nu ai fi *vrut* să fii invocat. Noi, nefilimii, suntem copiii tăi. Avem nevoie de călăuzirea ta.

Călăuzire? Acum, Îngerul păru amuzat. Nu prea pare să fie acesta motivul pentru care m-ai adus aici. Ci mai curând îți cauți un renume pentru tine însuși.

— Renume? repetă Valentine răgușit. Am sacrificat totul pentru această cauză. Soția. Copiii. Nu i-am cruțat nici pe fiii mei. Am dat tot ce aveam pentru aceasta... totul.

Îngerul pur și simplu zăbovi să-i răspundă, privind în jos la Valentine cu ochii lui ciudați, neomenești. Aripile i se mișcau încet, cu de la sine putere, ca trecerea norilor pe cer. În cele din urmă, spuse:

Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și jertfească fiul pe un altar foarte asemănător cu acesta, ca să vadă pe cine iubea Avraam mai mult, pe Isaac sau pe Domnul Dar ție nu ți-a cerut nimeni să-ți sacrifici fiul, Valentine.

Valentine aruncă o privire la altarul de la picioarele sale, stropit cu sângele lui Jace, apoi din nou la înger.

— Dacă trebuie, voi obține cu forța ajutorul de la tine, zise el. Dar aș prefera să am participarea ta de bunăvoie.

Când Jonathan Vânătorul de umbre m-a invocat, zise Îngerul, eu i-am acordat ajutorul pentru că am putut vedea că visul lui despre o lume fără demoni era unul adevărat. El și-a închipuit un rai pe acest pământ. Dar visul tău e doar despre gloria ta și tu nu iubești raiul. Fratele meu Ithuriel poate mărturisi.

Valentine păli.

— Dar...

Ai crezut că n-am să aflu? Îngerul zâmbi.

Era cel mai înspăimântător zâmbet pe care-l văzuse Clary vreodată.

E adevărat că stăpânul Cercului pe care l-ai desenat tu poate să mă silească să fac un singur lucru. Dar nu tu ești stăpânul.

Valentine făcu ochii mari.

— Stăpâne Raziel, nu mai e nimeni altcineva...

Ba este acolo, zise Îngerul. Și este fiica ta.

Valentine se răsuci imediat. Clary, zăcând semiconștientă pe nisip, cu încheieturile și brațele pline de durere, se uită sfidător la el. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră – și el se uită la ea, se uită cu adevărat la ea, iar ea își dădu seama că era pentru prima oară când tatăl ei o privea iu față și o *vedea*. Prima și singura oară.

— Clarissa, zise el. Ce ai făcut?

Clary întinse mâinile și, cu un deget, scrise pe nisip, la picioarele lui. Nu desenă

rune. Scrise cuvinte, cuvintele pe care el i le spusese, prima oară când văzuse ce putea face ea, atunci când desenase runa care-i distrusese vasul.

MENE, MENE, TEKEL UPHARSIN.

Ochii lui se deschiseră larg, întocmai ca ai lui Jace înainte să moară. Valentine era alb ca varul. Se întoarse încet cu fața spre Raziel, ridicându-și brațele într-un gest de implorare.

— Stăpâne Raziel...

Îngerul deschise gura și scui pă. Sau cel puțin așa i se păru lui Clary, că îngerul a scui pat și ceea ce a ieșit pe gura lui a fost un proiectil scânteietor de foc alb, ca o săgeată arzând. Săgeata a zburat în linie dreaptă peste apă și s-a înfipt în pieptul lui Valentine. Sau poate „înfipt” nu e cuvântul potrivit – a trecut prin el, ca o piatră printr-o foaie de hârtie, lăsând o gaură fume gătoare de mărimea unui pumn. Pentru o clipă, Clary, privind în sus, s-a uitat prin pieptul tatălui ei, văzând lacul și lumina orbitoare a Îngerului de dincolo de el.

Momentul trecu. Aidoma unui copac doborât, Valentine se prăbuși la pământ și rămase nemișcat – cu gura deschisă într-un strigăt mut, cu ochii goi fixați de-a pururi într-o ultimă privire de îndoială la așa o trădare.

Aceasta a fost dreptatea cerească. Nădărduiesc că nu ești îngrozită.

Clary își ridică privirea. Îngerul se înălța în fața ei ca un turn de flacără albă, ascunzând cerul. Măinile sale erau goale; Pocalul Mortal și Sabia stăteau pe malul lacului.

Poți să mă silești să fac un singur lucru, Clarissa Morgenstern. Ce anume îți dorești?

Clary deschise gura. Nu ieși niciun sunet.

Ah, da, zise Îngerul și acum era blândețe în glasul lui. Runa.

Numeroșii ochi din penele sale clipiră. Ceva trecu ușor peste ea. Era fin, mai delicat decât mătasea sau orice alt material, mai ușor decât o șoaptă sau atingerea unui fulg. Era așa cum își imagina ca că ar putea fi norii, dacă ar avea vreo textură. O mireasmă slabă însoți atingerea – o mireasmă plăcută, amețitoare și dulce.

Durerea îi dispăru din încheieturi. Nemaifiind legate laolaltă, mâinile îi căzură pe lângă corp. Înțepătura din ceafă îi trecuse și ea, ca și greutatea din picioare. Se ridică în genunchi. Mai mult decât orice, ea voia să se târască peste nisipul însângerat spre locul unde zăcea trupul lui Jace, să se târască până acolo, să se întindă alături de el și să-l îmbrățișeze, chiar dacă era mort. Dar glasul îngerului îi impunea să hotărască; rămase pe loc, uitându-se în sus, în lumina lui aurie strălucitoare.

Bătălia de pe Câmpia Brocelind se încheie. Puterea lui Morgenstern asupra demonilor săi a dispărut odată cu moartea lui. Deja mulți fug; ceilalți vor fi curând nimiciți. Sunt neîlimi ce vin călare spre malurile acestui lac chiar în momentul acesta. Dacă ai vreo dorință vânătorule de umbre, vorbește acum. Îngerul făcu o pauză. Și ține minte că nu sunt un duh din lampă. Alege bine ce-ți dorești.

Clary șovăi – doar o clipă, dar clipa se prelungi mai mult decât oricare alta din viața ei. Ar putea cere orice, se gândi ea amețită, orice – sfârșitul suferinței, al foametei sau al bolii din lume sau pacea pe pământ. Dar, pe de altă parte, probabil că aceste lucruri nu erau în puterea îngerilor să le asigure, altminteri ar fi fost deja garantate. Și probabil că oamenii trebuiau să descopere asta singuri.

Nu conta, oricum. Exista un singur lucru pe care-l putea cere, în cele din urmă, putea face o singură alegere adevărată.

Își ridică ochii spre cei ai Îngerului.

— Jace, zise ea.

Expresia Îngerului nu se schimbă. Ea habar n-avea dacă Raziel socotea cerința ei una înțeleaptă sau una nesăbuită, ori dacă – se gândi ea, cu un val subit de panică – avea de gând să i-o îndeplinească într-adevăr.

Închide ochii, Clarissa Morgenstern, zise Îngerul.

Clary închise strâns ochii. Nu-i spui *nu* unui înger, indiferent ce avea el de gând. Cu inima bătându-i nebunește, rămase plutind în întunericul din spatele pleoapelor ei, încercând cu hotărâre să nu se gândească la Jace. Dar fața lui apăru din nou pe cortina goală a pleoapelor ei închise; nu zâmbind la ea, ci uitându-se pieziș, iar ea îi putu vedea cicatricea de la tâmplă, arcuirea colțului gurii și linia argintie de pe gât, unde îl mușcase Simon – toate semnele, defectele și imperfecțiunile care alcătuiau ființa pe care o iubea ea cel mai mult pe lume, *Jace*. O strălucire intensă îi lumină viziunea în stacojiu, iar ea căzu pe spate în nisip, întrebându-se dacă avea să leșine – sau poate că murea –, dar nu voia să moară, nu acum, când îi vedea fața lui Jace cu atâta claritate înaintea sa. Aproape că-i putea auzi și vocea, spunându-i numele, așa cum i-l șoptise la Renwick, neîncetat. *Clary. Clary. Clary. Clary.*

— Clary! zise Jace. Deschide ochii!

Ea îi deschise.

Stătea întinsă pe nisip, în hainele ei rupte, ude și însângerate. Asta era neschimbat. Ceea ce se schimbase era că îngerul dispăruse și, odată cu el, lumina albă orbitoare care luminase până atunci ca ziua. Ea se uita în sus la cerul nopții, unde stelele albe ca oglinzile străluceau în întuneric, și aplecat deasupra ei, cu o lumină în ochi mai strălucitoare decât orice stea, era Jace.

Ochii ei se bucurară să-l vadă – fiecare părticică din el, de la părul său ciufulit și fața murdară de sânge și noroi, până la ochii strălucitori printre straturile de murdărie; de la rănilor vizibile prin mânecile lui sfâșiate, până la ruptura din pieptul cămășii îmbibate de sânge, prin care i se vedea pielea – și nu era nicio urmă, nicio rană care să arate unde îl străpunsese sabia. Ea îi putu vedea pulsul bătând la gât și aproape că-l luă în brațe de fericire, fiindcă vedea că inima lui bătea, ceea ce însemna că...

— Ești viu, șopti ea. Cu adevărat viu.

Cu o mirare lentă, el întinse mâna să-i atingă fața.

— Am fost în întuneric, zise el, încet. Nu era nimic acolo decât umbre, și eram și eu o umbră, și am știut că am murit și că se sfârșise, totul se sfârșise. Iar după aceea ți-am auzit vocea. Te-am auzit rostindu-mi numele și asta m-a adus înapoi.

— Nu eu. Clary simți un nod în gât. Îngerul te-a adus înapoi.

— Pentru că tu i-ai cerut s-o facă.

În tăcere, el își plimbă degetele pe conturul feței lui Clary, de parcă ar fi vrut să se asigure că era reală.

— Ai fi putut avea orice altceva pe lumea asta, iar tu m-ai cerut pe mine.

Ea îi zâmbi. Murdar cum era, acoperit de sânge și noroi, era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse ea vreodată.

— Dar eu nu vreau nimic altceva pe lume.

La acestea, lumina din ochii lui, deja strălucitoare, se aprinse atât de puternic, încât ea abia mai îndura să se uite la el. Se gândi la înger și la cum lumina el ca o mie de torțe, și se gândi că Jace avea în el ceva din același sânge incandescent, fiindcă strălucirea aceea se revărsa acum din el, prin ochii lui, ca lumina prin crăpăturile unei uși.

Te iubesc, ar fi vrut să spună Clary. *Și aș face-o din nou. Întotdeauna te-aș cere pe tine*. Dar astea nu erau cuvinte de rost.

— Nu ești fratele meu, îi spuse ea, cumva dintr-o suflare, de parcă, dându-și seama că nu-i spusese încă, abia prididea să articuleze cuvintele cât de repede trebuia. Știi asta, nu?

Foarte firav, acoperit de murdărie și sânge, Jace rânji.

— Da, zise el. Știi asta.

EPILOG

PE CER, CU SUTELE

Te iubeam, și atunci am strâns aste puhoai de oameni în mâinile mele și mi-am scris vrerea pe cer, cu stele.

— T.E. Lawrence

Fumul se ridică într-o spirală leneșă, trasând delicate linii negre în văzduhul limpede. Jace, singur, pe dealul ce se ridica lângă cimitir, stătea cu coatele pe genunchi și privea cum fumul era purtat spre cer – și fiindcă ironia nu-l părăsise, gândi: desigur, acestea erau rămășițele tatălui său, la urma urmelor.

Putea vedea năsălia din locul unde se afla, ascunsă de fum și flăcări, și micul grup al celor ce stăteau în jur. O recunoștea pe Jocelyn de-aici, după părul ei roșu strălucitor, și pe Luke, stând lângă ea, cu o mână pe spatele ei. Jocelyn își ținea capul într-o parte, ferindu-și privirea de la rugul funerar.

Jace ar fi putut face parte din acel grup, dacă ar fi vrut el. Își petrecuse ultimele două zile la infirmerie, de unde-l lăsaseră să iasă abia în dimineața aceea, în parte ca să poată asista la funeraliile lui Valentine. Însă făcuse doar jumătate din drumul până la rug, o grămadă de lemne decojite, albe ca oasele, și își dăduse seama că nu putea merge mai departe. Făcuse cale-ntoarsă și urcase în schimb pe deal, departe de convoiul funerar. Luke strigase după el, dar Jace nu se întorsese.

Se așezase și îi urmărise cum se strâng în jurul catafalcului, îl privi pe Patrick Penhallow, în costumul său alb ca pergamentul, aprinzând lemnele. Era a doua oară în săptămâna aceea când asista la arderea unui cadavru, dar al lui Max fusese dureros de mic, pe când Valentine fusese un om impunător – chiar și așa, întins pe spate, cu brațele încrucișate peste piept, cu un pumnal de seraf strâns în pumn. Ochii îi fuseseră legați cu mătase albă, după obicei. Avuseseră grijă totuși să nu-i lipsească nimic, gândi Jace.

Pe Sebastian nu-l îngropaseră. Un grup de vânători de umbre se întorseseră în vale, dar nu-i mai găsiseră corpul – fusese luat de apă, îi spusese ei lui Jace, deși el se cam îndoia.

Se uitase după Clary în mulțimea din jurul năsăliei, dar ea nu era acolo. Trecuseră aproape două zile de când o văzuse ultima oară, la lac, și îi ducea dorul, simțind aproape fizic că îi lipsește ceva. Nu era vina ei că nu se mai văzuseră. Ea își făcuse griji că el nu era destul de în putere, în noaptea aceea, ca să se întoarcă printr-un Portal de la lac la Alicante, și se dovedise că avusese dreptate. Când primii vânători de umbre ajungeau la ei, el amețise și își pierduse cunoștința. Se trezise a doua zi în spitalul orașului, cu Magnus Bane cercetându-l cu o expresie ciudată – putea să fie adâncă îngrijorare sau simplă curiozitate, era greu să-ți dai seama la Magnus. Magnus îi spusese că deși îngerul îl vindecase pe Jace fizic, se părea că spiritul și mintea lui fuseseră epuizate și numai odihna le putea reface. În orice caz, se simțea mai bine acum. Exact la timp pentru funeralii.

O pală de vânt se stârnise și sufla fumul departe de el. În zare, putea vedea turnurile sclipitoare din Alicante, readuse la gloria de dinainte. Nu prea știa ce sperase să realizeze stând acolo și privind arderea rămășițelor pământești ale tatălui său, sau ce ar fi spus dacă ar fi fost acolo, printre îndoliați, când ar fi trebuit să rostească ultimele cuvinte pentru Valentine. *Nu ai fost niciodată tatăl meu cu adevărat*, ar fi putut el spune, sau *Tu ai fost singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată*. Ambele afirmații erau la fel de adevărate, oricât de contradictorii.

Când deschisese la început ochii, pe malul lacului – știind cumva că fusese mort și nu mai era –, Jace nu se putuse gândi decât la Clary, care stătea întinsă la mică distanță de el, pe nisipul însângerat, cu ochii închiși. Se dusesse până la ea, la un pas de panică, gândindu-se că ar putea fi rănită sau chiar moartă... și când deschisese ochii, nu se mai gândise în clipa aceea decât că nu era. Abia când veniseră și ceilalți, ajutându-l să se ridice în picioare și scoțând exclamații de uimire la vederea scenei, zărise și trupul lui Valentine, prăbușit la marginea lacului, și simțise forța șocului ca

pe un pumn în plex. Știuse că Valentine era mort – l-ar fi ucis el însuși –, însă, cumva, priveliștea fusese dureroasă. Clary se uitase la Jace cu ochi triști și el înțelesese că, deși ea-l ura pe Valentine și nu avusese niciodată vreun motiv să n-o facă, resimțea totuși pierderea suferită de el.

Jace închise ochii pe jumătate și un șuvoi de imagini se derulară în spatele pleoapelor sale: Valentine ridicându-l din iarbă și îmbrățișându-l, Valentine ținându-l bine la prova unei bărci pe lac, arătându-i cum să se echilibreze. Și apoi alte amintiri, mai întunecate: mâna lui Valentine trosnind peste obrazul lui, un șoim mort, îngerul încătușat în pivnița casei Wayland.

— Jace!

Își ridică ochii. Luke stătea în fața lui, o siluetă neagră conturată de soare. Purta jeansi și un pulover, ca de obicei – nicio concesie pentru albul funerar din partea lui.

— S-a sfârșit, zise Luke. Ceremonia. A fost scurtă.

— Sunt sigur că a fost. Jace își înfipse degetele în pământ, lângă el, salutând răcâitul dureros al țărâniei pe vârful degetelor sale. A spus cineva ceva?

— Doar cuvintele obișnuite.

Luke se așeză pe pământ, lângă Jace, strâmbându-se puțin de durere. Jace nu-l întrebase cum fusese bătălia; nu voia cu adevărat să afle. Știa că se terminase mult mai repede decât s-ar fi așteptat oricine – după moartea lui Valentine, demonii pe care îi invocase el fugiseră în noapte, ca o ceață risipită de soare. Dar asta nu însemna că nu fuseseră morți. Valentine nu fusese singurul mort ars în Alicante în aceste ultime zile.

— Și Clary n-a fost... vreau să spun, ca n-a...

— Dac-a venit la funeralii? Nu. N-a vrut.

Jace îl simți pe Luke studiindu-l, dintr-o parte.

— N-ai mai văzut-o? îl întrebă. De-atunci de când...

— Nu, de la lac, zise Jace. Asta a fost prima oară când m-au lăsat să părăsesc spitalul și a trebuit să vin aici.

— N-a *trebuit*, zise Luke. Puteai să stai deoparte.

— Am vrut, recunosc Jace. Orice ar dovedi asta despre mine.

— Funeraliile sunt pentru vii, Jace, nu pentru morți. Valentine a fost mai mult un tată pentru tine decât a fost pentru Clary, chiar dacă nu aveți același sânge. Tu ești cel care are de ce să-și ia rămas-bun. Tu ești cel căruia o să-i lipsească.

— Nu credeam că-mi este permis să-mi lipsească.

— Nu l-ai cunoscut niciodată pe Stephen Herondale, zise Luke. Și ai venit la Robert Lightwood când încă erai doar un copil. Valentine a fost tatăl copilăriei tale. *Ar trebui* să-i simți lipsa.

— Mă gândesc în continuare la Hodge, zise Jace. Sus, la Citadelă, l-am tot întrebat de ce nu mi-a spus niciodată cine eram – încă mai credeam că eram în parte demon, pe atunci –, iar el îmi tot răspundea că nu știuse. Am crezut doar că mințea. Însă acum mă gândesc că vorbea serios. El a fost unul dintre puținii oameni care au știut vreodată că *există* un copil Herondale care supraviețuise. Când am apărut eu la Institut, el habar n-avea care dintre fiii lui Valentine eram. Cel adevărat sau cel adoptat? Aș fi putut fi oricare. Demonul sau îngerul. Iar adevărul e că nu cred c-a știut-o vreodată, nu până ce nu l-a văzut pe Jonathan la Citadelă, când și-a dat seama. Așa că el a încercat doar să facă tot ce i-a stat în puteri ca să mă crească oricum, în toți acei ani, până când Valentine s-a arătat din nou. A fost nevoie de un soi de credință, nu crezi?

— Da, zise Luke, cred că da.

— Hodge a spus despre el că se gândise că poate timpul ar fi putut schimba lucrurile, indiferent de sânge. Eu mă tot întreb – dacă aș fi stat cu Valentine, dacă el

nu m-ar fi trimis la familia Lightwood, aş fi fost exact ca Jonathan? Aşa aş fi fost ca acum?

— Contează? zise Luke. Eşti cel care eşti acum dintr-un motiv. Şi dacă mă întrebi pe mine, cred că Valentine te-a trimis la familia Lightwood pentru că a ştiut că era cea mai bună şansă pentru tine. Poate c-a avut şi alte motive. Dar nu poţi ignora faptul că te-a trimis la nişte oameni despre care a ştiut că or să te iubească şi or să te crească dându-ţi toată dragostea lor. S-ar putea să fi fost unul dintre puţinele lucruri pe care el le-a făcut într-adevăr pentru altcineva.

Puse o mână pe umărul lui Jace şi-l strânse, cu un gest atât de patern, încât aproape că-l făcu pe Jace să zâmbească.

— Eu, în locul tău, n-aş uita asta, încheie Luke.

Stând şi uitându-se afară pe fereastra camerei lui Isabelle, Clary urmări fumul ce păta cerul peste Alicante ca o mână murdară pe un geam. Îl ardeau pe Valentine în ziua aceea, ştia; îl ardeau pe tatăl ei, în necropola aflată imediat dincolo de porţile oraşului.

— Ştii despre sărbătorirea din seara asta, nu?

Clary se întoarse şi o văzu pe Isabelle în spatele ei, ţinând ridicate două rochii pe lângă ea, una albastră şi una gri metalic.

— Pe care zici c-ar trebui s-o port?

Pentru Isabelle, gândi Clary, hainele erau întotdeauna o terapie.

— Pe cea albastră.

Isabelle puse rochiile înapoi pe pat.

— Tu ce-o să porţi? Vii şi tu, nu-i aşa?

Clary se gândi la rochia argintie de pe fundul cufărului de haine al lui Amatis, la minunatul material subţire ca borangicul al acesteia. Dar Amatis probabil că n-avea s-o lase niciodată pe ea s-o îmbrace.

— Nu ştiu, zise ea. Probabil jeanşi şi mantia mea verde.

— Plictisitor, zise Isabelle. Se întoarse către Aline, care stătea într-un fotoliu lângă pat, citind. Tu nu crezi că e plictisitor?

— Cred că ar trebui s-o laşi pe Clary să poarte ce vrea ea. Aline nu-şi ridică ochii din carte. De altfel, nu e ca şi când s-ar îmbrăca frumos pentru cineva.

— Se îmbracă frumos pentru Jace, zise Isabelle, de parcă asta ar fi fost evident. Cum şi trebuie.

Aline îşi ridică privirea, clipind nedumerită, apoi zâmbi.

— Oh, da. Tot uit. Trebuie să fie aiurea acum, nu-i aşa, ştiind că nu e fratele tău?

— Nu, răspunse Clary ferm. Să mă gândesc că era fratele meu a fost aiurea. Acum pare... corect. Îşi întoarse din nou ochii spre fereastră. Nu că l-aş mai fi văzut de când am aflat. Mai exact, de când ne-am întors în Alicante.

— Asta-i ciudat, zise Aline.

— Nu e ciudat, zise Isabelle, aruncându-i lui Aline o privire plină de înţeles, pe care Aline nu păru s-o observe. El a fost în spital. A ieşit abia azi.

— Şi n-a venit imediat să te vadă? o întrebă Aline pe Clary.

— N-a putut, zise Clary. Trebuia să se ducă la funeraliile lui Valentine. Nu le putea pierde.

— Poate, zise Aline veselă. Sau poate că nu mai e atât de interesat de tine. Vreau să spun, acum, odată ce nu mai e interzis. Unii oameni nu vor decât ceea ce nu pot avea.

— Nu şi Jace, zise Isabelle repede. Jace nu e aşa.

Aline se ridică, lăsându-şi cartea pe pat.

— Ar trebui să mă duc să mă îmbrac. Ne vedem diseară?

Şi, cu acestea, ieşi din cameră, fredonând pentru sine.

Isabelle o urmări plecând și clătină din cap.

— Crezi că nu te place? zise ea. Vreau să spun, e geloasă? Chiar păru-se interesată de Jace.

— Ha! Clary se amuză scurt. Nu, nu e interesată de Jace. Cred că e doar una dintre acele persoane care spun orice le trece prin cap oricând le trece. Și, cine știe, poate că are dreptate.

Isabelle își scoase acul din păr, lăsându-și pletele să-i cadă pe umeri, Veni spre Clary, alăturându-i-se la fereastră. Cerul era curat acum, dincolo de turnurile demonilor; fumul se risipise.

— *Tu crezi că are dreptate?*

— Nu știu. Va trebui să-l întreb pe Jace. Bănuiesc c-o să-l văd diseară, la petrecere. Sau la sărbătorirea victoriei sau cum s-o fi numind. Își ridică ochii spre Isabelle. Ai idee cum va fi?

— Va fi o paradă, zise Isabelle, și focuri de artificii, probabil. Muzică, dans, jocuri, lucruri de genul ăsta. Ca un mare bâlci stradal din New York. Aruncă o privire pe fereastră, cu o expresie melancolică. Lui Max i-ar fi plăcut la nebunie.

Clary întinse mâna și-o mângâie pe Isabelle pe păr, așa cum ar fi mângâiat-o pe sora ei, dacă ar fi avut una.

— Știu că i-ar fi plăcut.

Jace a trebuit să bată a doua oară la ușa casei de pe vechiul canal, până auzi pașii grăbiți ai cuiva venind să-i răspundă; inima îi tresăltă și apoi i se liniști la loc, când ușa se deschise și Amatis Herondale apărură în prag, uitându-se la el surprinsă. Arăta de parcă s-ar fi pregătit de petrecere. Purta o rochie lungă, cenușiu-deschis, și cercei discreți, metalici, care se asortau cu șuvițele de păr cărunte.

— Da?

— Clary, începu el și se opri, neștiind exact ce să zică.

Unde-i era elocvența? O avusese întotdeauna, chiar și atunci când nu mai avea nimic altceva, dar acum se simțea ca și când fusese spintecat și toate vorbele de duh, spirituale, se scurseseră din el, lăsându-l gol.

— Mă întrebam dacă e Clary aici. Speram să vorbesc cu ea.

Amatis clătină din cap. Îi trecuse surprinderea și se uita la el destul de stăruitor cât să-l facă nervos.

— Nu e acasă. Cred că e pe la familia Lightwood.

— Oh! Jace se miră cât de dezamăgit se simțea. Îmi cer iertare că v-am deranjat.

— Niciun deranj. De fapt, chiar mă bucur că ești aici, zise ea abrupt. Voiam să-ți vorbesc despre ceva. Intră puțin în vestibul; mă întorc imediat.

Jace intră, iar ea dispărură pe culoar. Se întrebă despre ce Dumnezeu voia ea să stea de vorbă cu el. Poate Clary hotărâse că nu voia să mai aibă de-a face cu el și o alesese pe Amatis să-i înmâneze mesajul.

Amatis veni înapoi într-o clipită. Nu ținea în mână nimic care să semene a bilet – spre ușurarea lui Jace –, ci o cutie mică, metalică. Era un obiect delicat, împodobit cu păsări desenate.

— Jace, zise Amatis. Luke mi-a spus că tu ești băiatul lui Stephen – că Stephen Herondale a fost tatăl tău. Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat.

Jace dădu din cap, cum i se părea că se cuvenea să facă. Veștile se răspândeau încet, cum îi plăcea lui; din fericire, avea să fie înapoi, în New York, mai înainte ca toată lumea din Idris să știe și să se holbeze de fiecare dată la el.

— Știi că eu am fost căsătorită cu Stephen mai înainte de mama ta, continuă Amatis, cu vocea crispată, de parcă ar fi durut-o să spună cuvintele.

Jace se uită lung la ea – voia să-i vorbească despre mama lui? Îi purta pică pentru

că îi reînvia amintiri neplăcute despre o femeie care murise practic mai înainte de a se fi născut el?

— Dintre toate persoanele în viață, astăzi, eu l-am cunoscut probabil cel mai bine pe tatăl tău.

— Da, zise Jace, dorindu-și să se fi aflat în altă parte. Sunt sigur că asta-i adevărat.

— Știi că probabil ai niște sentimente foarte amestecate în ceea ce-l privește, zise ea, surprinzându-l mai ales pentru că era adevărat. Nu l-ai cunoscut niciodată. N-a fost el cel care te-a crescut. Nici măcar nu semeni prea mult cu el, în afară de părul blond – dar ochii ăia ai tăi... nu știu de unde-i ai. Sau poate sunt eu nebună să te bat la cap cu asta. Poate că nu vrei de fapt să știi nimic despre Stephen. Dar el a fost tatăl tău și dacă te-ar fi cunoscut... îi întinse brusc cutia, aproape făcându-l să sară înapoi. Astea sunt câteva lucruri de-ale lui pe care eu le-am păstrat, de-a lungul anilor. Scrisori pe care le-a scris el, fotografiile, un arbore genealogic. Piatra lui de lampa-vrăjitoare. Poate că nu ai întrebări acum, dar într-o zi probabil că o să ai, iar atunci... iar atunci, o să ai asta.

Rămase nemișcată, dându-i cutia de parcă îi oferea o comoară prețioasă. Jace întinse mâna și o luă de la ea fără niciun cuvânt; era grea, iar metalul era rece pe pielea lui.

— Mulțumesc, zise el. Doar atât reuși să spună. Șovăi, apoi adăugă: Ar fi un singur lucru. Ceva care m-a nedumerit.

— Da?

— Dacă Stephen a fost tatăl meu, atunci Inchizitoarea, Imogen, a fost bunica mea?

— A fost... Amatis se opri. O femeie foarte dificilă. Însă da, a fost bunica ta.

— Mi-a salvat viața, zise Jace. Vreau să spun, multă vreme s-a purtat de parcă m-ar fi urât de moarte. Dar apoi a văzut asta.

Trase de gulerul cămășii într-o parte, arătându-i lui Amatis cicatricea în formă de stea de pe umărul lui.

— Și mi-a salvat viața. Dar ce i-a putut spune cicatricea mea?

Amatis făcu ochii mari.

— Nu-ți amintești să fi căpătat cicatricea, nu?

Jace clătină din cap.

— Valentine mi-a spus că era o rană de când eram prea mic să-mi amintesc, dar acum... nu mai știu dacă-l cred.

— Nu e o cicatrice. Este un semn din naștere, ca să spun așa, și un secret de familie pentru neamul Herondale. Povestea pe care mi-a spus-o Stephen este că, în urmă cu mulți ani, un strămoș Herondale s-a întâlnit cu un înger. Îngerul l-a atins pe umăr, iar atingerea lui i-a lăsat un semn în formă de stea. Este semnul cuiva care a avut contact cu un înger. Semnul acesta se va transmite prin sângele lui: toți urmașii lui îl vor avea.

Jace se gândi la Ithuriel, torturat și murind în pivnița conacului Wayland. Nu spusese nimănui de întâlnirea aceea și bănuia că nici Clary nu vorbise. Era prea crud, prea intim și prea dureros.

— Deci oricine are contact cu un înger, un înger adevărat, viu, ar putea avea un semn din acesta? Nu doar un Herondale?

Amatis păru nedumerită.

— Presupun, dar n-am auzit pe nimeni altcineva să fi avut un astfel de contact. Conclavul știi că susține că nimeni în afară de Jonathan Vânătorul de umbre n-a văzut vreodată un înger față-n față. Dar asta mi-a povestit tatăl tău.

Ea își atinse brațul drept, sub umăr.

— Cicatricea lui era aici. N-am auzit pe nimeni – în afară de cei din neamul Herondale – să mai aibă vreun semn ca ăsta. Imogen probabil că l-a văzut și a ghicit

cine erai de fapt.

Jace se uită lung la Amatis, însă fără s-o vadă. Vedea noaptea aceea de pe vas; puntea udă, neagră, și pe Inchizitoare murind la picioarele sale.

— Ea mi-a spus ceva, zise el, când a murit. A spus „Tatăl tău ar fi mândru de tine”. Am crezut că o spusese doar ca pe o cruzime. Credeam că se referea la Valentine...

Amatis clătină din cap.

— Se referea la Stephen, zise ea blând. Și avea dreptate. Ar fi fost mândru.

Clary deschise ușa de la intrarea în casa lui Amatis și păși înăuntru, gândindu-se cât de repede îi devenise familiară locuința aceea. Nu mai făcea eforturi să țină minte drumul până la ușa din față, sau modul în care clanța se înțepenea puțin când o deschidea. Sclipirea soarelui în canal îi era familiară, ca și priveliștea orașului, de la fereastră. Aproape că-și putea imagina cum ar fi să trăiască aici, aproape că-și imagina cum ar fi dacă Idrisul ar fi fost domiciliul ei. Se întrebă ce i-ar fi lipsit în primul rând. Mâncarea chinezească la pachet? Filmele? Magazinul Midtown Comics?

Se pregătea să se îndrepte spre scări, când auzi venind din living vocea mamei sale – ascuțită și ușor agitată. Dar de ce ar fi putut fi Jocelyn supărată? Totul era bine acum, nu? Fără să se gândească o clipă, Clary se lipi de perete lângă ușa livingului și ascultă.

— Ce vrei să spui? Că rămâi? zicea Jocelyn. Adică nu te mai întorci deloc la New York?

— Am fost rugat să rămân în Alicante și să reprezint vârcolacii în Consiliu, zise Luke. Le-am spus că o să le dau răspunsul în seara asta.

— N-ar putea altcineva să facă asta? Unul dintre conducătorii de haită de-aici, din Idris?

— Eu sunt singurul conducător de haită care a fost înainte un vânător de umbre. De aceea mă vor pe mine, oftă el. Eu am început toate acestea, Jocelyn. Ar trebui să stau aici și să conduc până la capăt.

Urmă o tăcere scurtă.

— Dacă așa te îndeamnă pe tine conștiința, atunci firește că ar trebui să rămâi, zise Jocelyn în cele din urmă, dar din voce nu părea convinsă.

— Va trebui să vând magazinul de cărți. Să-mi pun afacerile în ordine. Luke părea morocănos. N-o să mă mut imediat.

— Pot să am eu grijă de asta. După tot ce ai făcut...

Jocelyn părea să nu mai aibă energia să-și mențină tonul optimist. Vocea i se stinse, iar tăcerea se întinse atât de mult, încât Clary se gândi să-și dreagă glasul și să intre în living, anunțându-și prezența acolo.

Un moment mai târziu, se bucură că n-o făcuse.

— Uite, zise Luke, am vrut să-ți spun asta de multă vreme, dar n-am făcut-o. Știam că n-avea să conteze, chiar dacă o spun, din pricina a ceea ce sunt. Tu n-ai vrut niciodată ca asta să fie o parte din viața lui Clary. Dar ea știe acum, așa că bănuiesc că nu schimbă nimic. Și așa putea foarte bine să-ți spun și ție. Te iubesc, Jocelyn. Te iubesc de douăzeci de ani.

Făcu o pauză. Clary își ciuli urechea să audă răspunsul mamei sale, dar Jocelyn tăcea. În cele din urmă, Luke vorbi din nou, cu voce sumbră.

— Trebuie să mă întorc la Consiliu și să le spun că rămân. N-o să mai vorbim niciodată despre asta. Mă simt doar mai bine că ți-am spus, după atâta timp.

Clary se lipi de perete, când Luke, cu capul în jos, ieși cu pași apăsați din living. Trecu pe lângă ea fără să pară c-o vede și deschise cu forță ușa de la intrare. Rămase un moment acolo, uitându-se orbit la soarele ce se reflecta în apa canalului. Apoi plecă, trântind ușa în urma lui.

Clary rămase pe loc, cu spatele lipit de perete. Se simțea groaznic de tristă pentru Luke și groaznic de tristă pentru mama ei, deopotrivă. Părea că Jocelyn nu-l iubea, de fapt, pe Luke și poate că niciodată n-ar fi putut. Pe undeva era la fel cum fusese între ea și Simon, cu excepția faptului că nu vedea cum Luke și mama ei ar putea aranja lucrurile. Nu dacă el avea să rămână în Idris. Simți că o ustură ochii din pricina lacrimilor. Era gata să se întoarcă și să intre în living, când auzi zgomotul ușii dinspre bucătărie și o altă voce. Aceasta suna obosită și puțin resemnată. Amatis.

— Îmi cer iertare că am auzit fără să vreau, dar mă bucur că el rămâne, zise sora lui Luke. Nu doar pentru că va fi lângă mine, ci pentru că asta îi va da o șansă să se lecuiască de tine.

Jocelyn păru că se apără.

— Amatis...

— A trecut multă vreme, Jocelyn, zise Amatis. Dacă nu-l iubești, ar fi trebuit să-l lași în pace.

Jocelyn rămase tăcută. Clary ar fi vrut să vadă expresia mamei sale – oare arăta tristă? Mânioasă? Resemnată?

Amatis scoase o scurtă exclamație.

— Cel puțin... tu îl iubești?

— Amatis, nu pot...

— Da, îl iubești! se auzi un sunet puternic, de parcă Amatis își plesnise palmele. Știam eu că da! Întotdeauna am știut!

— Nu contează. Jocelyn părea obosită. N-ar fi corect față de Luke.

— Nu vreau s-aud.

Se auzi un foșnet, iar Jocelyn scoase o exclamație de protest. Clary se întrebă dacă Amatis chiar o înșfăcase pe mama ei.

— Dacă îl iubești, du-te în clipa asta și spune-i. În clipa asta, mai înainte să ajungă la Consiliu.

— Dar ei vor ca Luke să fie membru în Consiliu! Și el vrea...

— Tot ce vrea Lucian, zise Amatis ferm, ești tu. Tu și Clary. Asta e tot ce ar putea să vrea vreodată. Acum, du-te!

Mai înainte să aibă Clary vreo șansă să se miște, Jocelyn se năpusti pe hol. O luă către ușă... și o văzu pe Clary, lipită de perete. Oprindu-se, deschise gura, surprinsă.

— Clary! Parcă voia să se prefacă degajată și veselă, dar eșuă lamentabil. Nu mi-am dat seama că erai aici.

Clary de desprinsese de perete, apucă iute clanța ușii de la intrare și deschise larg ușa. Razele puternice ale soarelui inundară holul. Jocelyn clipi des, în lumina orbitoare, în continuare cu ochii pe fiica ei.

— Dacă nu te duci după Luke, zise Clary, vorbind foarte clar, eu, personal, te omor.

Pentru o clipă, Jocelyn păru uluită. Apoi zâmbi.

— Ei bine, zise ea, dacă pui problema așa...

În clipa următoare ieși din casă, grăbindu-se pe străduța de pe lângă canal către sala Acordurilor. Clary închise ușa în urma ei și se rezemă cu spatele de ea.

Amatis, ieșind din living, se repezi pe lângă ea ca să se aplece peste pervazul ferestrei, uitându-se îngrijorată pe geam.

— Crezi că o să-l prindă din urmă înainte să ajungă la Palat?

— Mama și-a petrecut toată viața alergând după mine, zise Clary. Se mișcă *repede*. Amatis se uită spre ea și zâmbi.

— Oh, mi-am adus aminte, zise ea. Jace a trecut pe-a ici, să te vadă. Cred că speră să te întâlnească la petrecere, diseară.

— Da? zise Clary, gânditoare.

Aș putea foarte bine să întreb. Cine nu riscă, nu câștigă.

— Amatis? începu ea, iar sora lui Luke se întoarse de la fereastră, uitându-se la ea, curioasă.

— Da?

— Rochia aceea argintie a ta, din cufăr, zise Clary. Poți să mi-o împrumuți?

Străzile se umpleau deja de lume, când Clary se întoarse pe jos, prin oraș, către casa familiei Lightwood. Se înserase, iar luminile începuseră să se aprindă, impregnând aerul cu o strălucire palidă. Grupuri de flori albe, cu înfățișare cunoscută, atârnav din coșulețe prinse pe ziduri, înmiresmând aerul cu parfumul lor picant. Rune de foc, de un auriu-închis, ardeau pe ușile caselor pe lângă care trecea; runele vorbeau despre victorie și despre bucurie.

Pe străzi erau vânători de umbre. Niciunul nu purta costumul de luptă – erau gătiți care mai de care, într-o multitudine de stiluri, de la modern la ceea ce păreau costumații istorice. Era o noapte neobișnuit de caldă, așa că puțină lume purta haine groase, dar erau multe femei în ceea ce i se păreau lui Clary a fi rochii de bal, legănându-și pe stradă fustele ample. O siluetă zveltă și întunecată traversă chiar în fața ei, când coti către casa familiei Lightwood, și văzu că era Raphael; se ținea de mână cu o femeie înaltă, cu părul negru, într-o rochie roșie de cocktail. El aruncă o privire peste umăr și zâmbi spre Clary, un zâmbet care-i provocă un mic fior prin corp și o făcu să-și spună că într-adevăr repudiații aveau ceva nepământeau în ei, ceva nepământeau și înfricoșător. Însă probabil că nu tot ce era înfricoșător trebuia să fie, neapărat, și rău.

Deși, ea avea îndoieli în privința lui Raphael.

Ușa casei familiei Lightwood era deschisă și mai mulți membri ai familiei stăteau deja afară, pe caldarâm. Maryse și Robert Lightwood sporovăiau cu alți doi adulți; când ei se întoarseră, Clary văzu cu o ușoară surpriză că erau cei doi Penhallow, părinții lui Aline. Maryse îi zâmbi, când ea trecu pe lângă ei; era îmbrăcată elegant, într-un costum bleumarin de mătase, cu părul strâns la spate cu o panglică lată de argint, descoperindu-i fața severă. Arăta exact ca Isabelle – semăna atât de mult, încât Clary ar fi vrut să întindă o mână și să i-o pună pe umăr. Maryse totuși părea foarte tristă, chiar și când zâmbea, iar Clary se gândi: *își aduce aminte de Max, ca și Isabelle, și se gândește cât de mult i-ar fi plăcut lui seara asta.*

— Clary!

Isabelle se repezi să coboare treptele de la intrare, cu părul negru fluturând în urma ei. Nu purta niciuna dintre rochiile pe care i le arătase lui Clary mai devreme, ci o incredibilă rochie de satin auriu, care-i strângea trupul ca petalele închise ale unui boboc de floare. În picioare avea sandale cu toc cui, iar Clary își aduse aminte ce îi spusese Isabelle odată despre cât de mult îi plăceau tocurile înalte, și răsă în sinea ei.

— Arăți *fantastic!*

— Mulțumesc. Clary trase, puțin înfumurată, de materialul diafan al rochiei argintii.

Era probabil cel mai feminin lucru pe care îl purtase vreodată, îi lăsa umerii descoperiți și, ori de câte ori își simțea vârfurile părului gădilându-i pielea, trebuia să-și înăbușe dorința de a căuta un pulover sau un hanorac în care să se ascundă.

— Și fu la fel.

Isabelle se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Jace nu-i aici.

Clary bătu în retragere.

— Atunci unde...?

— Alec spune că s-ar putea să fie în piață, unde or să fie focurile de artificii. Îmi pare rău, dar habar n-am ce-i cu el.

Clary ridică din umeri, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

— E-n regulă.

Alec și Aline se rostogoliră din casă în urma lui Isabelle, Aline într-o rochie roșu aprins, care-i făcea părul să arate izbitor de negru. Alec se îmbrăcase ca de obicei, într-un pulover și pantaloni închiși la culoare, deși Clary trebui să admită că, în sfârșit, puloverul părea să nu aibă nicio ruptură vizibilă. El îi zâmbi lui Clary, iar ea se gândi, surprinsă, că *într-adevăr* arăta altfel. Cumva mai ușor, de parcă i se luase o povară de pe umeri.

— N-am mai fost niciodată la o sărbătoare unde să fie și repudiați, zise Aline, privind cu nervozitate pe stradă, unde o fată spiriduș, al cărei păr lung era împletit cu flori – nu, se corectă Clary, părul ei *era* din flori, unite prin lujeri verzi, delicați –, smulse câteva flori dintr-un coș suspendat, se uită la ele gânditoare, și le măncă.

— O să-ți placă, zise Isabelle. Ei știi să se distreze.

Le făcu semn de rămas-bun părinților ei și porniră către piață, Clary continuând să se lupte cu impulsul de a-și acoperi jumătatea de sus a corpului încrucișându-și brațele peste piept. Rochia se înfoia pe lângă picioarele ei, ca fumul învălțorât de vânt. Ea își aminti de fumul care se înălțase peste Alicante mai devreme în ziua aceea și se înfioră.

— Salut! zise Isabelle.

Clary își ridică privirea și îi zări pe Simon și pe Maia venind spre ei, pe stradă. Nu-l văzuse pe Simon aproape toată ziua; fusese la Sală, ca să asiste la întrunirea preliminară a Consiliului, pentru că, spusese el, era curios să vadă pe cine alegeau să ocupe fotoliul vampirilor în Consiliu. Clary nu și-o putea imagina pe Maia purtând ceva într-atât de feminin cum ar fi o rochie și, într-adevăr, era îmbrăcată în pantaloni de camuflaj largi și cu talie joasă, și un tricou negru, pe care scria ALEGE-ȚI ARMA, iar sub aceste cuvinte erau desenate niște zaruri. Era un tricou de jucător, gândi Clary, întrebându-se dacă Maia chiar era jucător sau purta tricoul doar ca să-l impresioneze pe Simon. Dacă era așa, atunci alesese bine.

— Vă duceți în Piața Îngerului?

Maia și Simon recunoscuseră că da și o porniră către Palat împreună, într-un grup prietenos. Simon rămase mai în urmă, ca să ajungă lângă Clary; merseră o vreme în tăcere. Era bine doar să fie din nou atât de aproape de Simon – el fusese prima persoană pe care voise ea s-o vadă de cum se întorsese în Alicante. Îl îmbrățișase foarte strâns, bucuroasă că era întreg, și îi atinsese Pecetea de pe frunte.

— Te-a salvat? întrebuse ea, disperată să audă că ceea ce făcuse pentru el nu fusese fără niciun rost.

— M-a salvat, răspunsese el.

— Mi-aș dori să ți-o pot șterge, zisese ea. Aș vrea să știu ce ți s-ar putea întâmpla din cauza ei.

El o luase de încheietura mâinii și îi dusese blând mâna în jos, pe lângă corp.

— Vom aștepta, zisese el, și vom vedea.

Îl studiase îndeaproape, dar trebuise să admită că Pecetea nu părea să-l fi afectat în niciun fel vizibil. El părea să fie același ca întotdeauna. Doar Simon. Numai că începuse să-și pieptene părul un pic altfel, ca să-și acopere Pecetea; dacă nu știa dinainte că era acolo, n-ai fi ghicit.

— Cum a fost ședința? îl întrebă Clary acum, cercetându-l iarăși cu privirea din cap până-n tălpi, ca să vadă dacă se îmbrăcase de sărbătoare.

Nu se gătise, dar ea nu l-ar fi putut învinui – jeanșii și tricoul pe care le purta erau tot ce avea el de îmbrăcat.

— Pe cine au ales?

— Nu pe Raphael, răspunse Simon, sunând de parcă ar fi fost mulțumit de asta. Pe

un alt vampir. Are un nume pretențios. Nightshade sau ceva de genul ăsta.

— Știi, m-au întrebat dacă n-aș vrea să desenez eu simbolul Noului Consiliu, zise Clary. E o onoare. Am zis că da. O să aibă runa Consiliului înconjurată de simbolurile celor patru neamuri de repudiați. O lună pentru vârcolaci, și mă gândeam la un trifoi cu patru foi pentru spiritele naturii. O carte de farmece pentru vrăjitori. Dar nu-mi vine nicio idee pentru vampiri.

— Ce-ai zice de un colț? sugeră Simon. Poate unul din care să picure sânge.

Și își dezveli dinții.

— Mersi, zise Clary. Asta-mi e de mare ajutor.

— Mă bucur că ți-au cerut-o ție, zise Simon, mai serios. Meriți onoarea. Meriți o medalie, serios, pentru ceea ce ai făcut tu. Cu runa Alianței și toate celelalte.

Clary ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic. Vreau să spun, bătălia abia de-a durat zece minute, la urma urmelor. Nu știu cât am fost eu de ajutor.

— Eu am fost *în* bătălia aceea, Clary, zise Simon. Poate c-a durat vreo zece minute, dar au fost cele mai cumplite zece minute din viața mea. Și nu prea vreau să vorbesc despre asta. Dar pot să pun pariu că și în alea zece minute ar fi fost mult mai mulți morți, dacă n-ai fi fost tu. De altfel, bătălia a fost doar o parte din toată povestea. Dacă nu ai fi făcut tu ce ai făcut, atunci n-ar exista acum niciun Consiliu Nou. Am fi vânători de umbre și repudiați urându-ne unii pe alții, în loc să fim vânători de umbre și repudiați mergând la o petrecere împreună.

Clary simți un nod în gât și își aținti privirea drept înainte, impunându-și să nu lăcrimeze.

— Mulțumesc, Simon.

Șovăi, dar atât de vag, încât oricine altcineva în afară de Simon n-ar fi remarcat. Dar el remarcase.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Mă întrebam doar ce o să facem când o să ne întoarcem acasă, zise ea. Vreau să spun, știu că Magnus a avut grijă de mama ta ca să nu se îngrijoreze că ai plecat, dar... școala. Am pierdut o grămadă. Și nici măcar nu știu dacă...

— Tu n-o să te întorci, zise Simon, liniștit. Crezi că nu știu asta? Ești vânător de umbre acum. O să-ți închei educația la Institut.

— Bine, dar tu? Tu ești vampir. O să te întorci pur și simplu la școală?

— Da, zise Simon, surprinzând-o. Mă întorc. Vreau o viață normală, pe cât e cu putință așa ceva. Vreau liceu și colegiu și toate celelalte.

Ea îi strânse mâna.

— Atunci ar trebui să le ai. Îi zâmbi. Bineînțeles, toată lumea o să înnebunească atunci când o să te-arăți la școală.

— O să înnebunească? De ce?

— Pentru că ești mult mai sexy acum decât atunci când ai plecat. Ea ridică din umeri. E adevărat. Probabil că ți se trage de la faptul că ești vampir.

Simon păru buimăcit.

— Sunt mai sexy acum?

— Negreșit. Vreau să spun, uită-te la tipele-alea două de colo. Amândouă sunt leșinate după tine.

Îi arătă la vreo câțiva metri în fața lor, unde Isabelle și Maia o luaseră înainte și mergeau una lângă alta, cu capetele întoarse una spre cealaltă.

Simon se uită și el spre fete. Clary ar fi putut să jure că roșise.

— Zău? Uneori stau una lângă alta, șoptesc și se *holbează* la mine. Habar n-am despre ce-i vorba.

— Firește că nu, rânji Clary. Săracul de tine, cu două fete drăguțe care rivalizează

pentru dragostea ta. Ai viață grea.

— Bine. Atunci spune-mi tu pe care s-o aleg.

— Exclus! Asta depinde de tine.

Își coborî din nou vocea.

— Uite, poți să te întâlnești cu oricine vrei tu, iar eu o să te sprijin total. Sunt trup și suflet pentru sprijin. Sprijin e al doilea nume al meu.

— Vasăzică *de asta* nu mi-ai spus niciodată care e al doilea nume al tău. Mi-am închipuit eu că trebuia să fie ceva de toată jena.

Clary îi ignoră remarca.

— Dar promite-mi ceva, bine? Știu eu cum fac fetele. Știu că urăsc ca băieții cu care se întâlnesc să aibă o fată drept cea mai bună prietenă. Promite-mi că n-o să mă scoți din viața ta definitiv. Că tot o să mai putem pierde vremea împreună, uneori.

— Uneori? Simon clătină din cap. Clary, nu ești zdravănă!

Ei i se strânse inima.

— Vrei să spui...

— *Vreau* să spun că nu m-aș întâlni niciodată cu o fată care ar insista să te scot din viața mea. Nu e negociabil. Vrei o bucată din *acest* fabulos? – și arată spre el însuși. Ei bine, cea mai bună prietenă a mea vine la pachet cu el. N-o să te scot din viața mea, Clary, nu mai mult decât mi-aș tăia mâna dreaptă și i-aș da-o cuiva cadou de Valentine's Day.

— Scârbos, zise Clary. Chiar trebuie?

El rânji.

— Trebuie.

Piața Îngerului era aproape de nerecunoscut. Palatul era luminat alb în capătul îndepărtat al pieței, în parte ascuns de o pădure deasă de copaci uriași, plantați în mijlocul pieței. Erau în mod evident produsul magiei – deși, gândi Clary, amintindu-și de abilitatea lui Magnus de a șterpeli cât ai clipi mobilier și cești de cafea de prin Manhattan, poate că erau chiar copaci adevărați, transplantați. Copacii se înălțau aproape cât turnurile demonilor, trunchiurile lor argintii fiind înfășurate cu panglici, iar crengile fiind învăluite de plase verzi, abia vizibile, cu becuțe colorate. Piața mirosea a flori albe, a fum și a frunze. De jur împrejur erau întinse mese și bănci lungi, iar grupuri de vânători de umbre și de repudiați se îmbulzeau în jurul lor, râzând, bând și vorbind. Totuși, în pofida râsetelor, exista și ceva mohorât amestecat în atmosfera sărbătorească – o mâhnire prezentă umăr la umăr cu bucuria.

Magazinele ce mărgineau piața aveau ușile larg deschise, lumina revărsându-se din ele pe caldarâm. Petrecăreții intrau și ieșeau purtând platouri cu mâncare și pahare cu picior lung pline cu vin și lichide viu-colorate. Simon se uită la o kelpie, care trecea pe lângă el ducând un pahar cu un fluid albastru, și ridică din sprânceană.

— Nu e ca la petrecerea lui Magnus, îl liniști Isabelle. Tot ce-i aici ar trebui să poată fi băut în siguranță.

— *Ar trebui?* zise Aline, părând îngrijorată.

Alec aruncă o privire spre minipădure, luminile colorate reflectându-se în irisurile albastre ale ochilor săi. Magnus stătea la umbra unui copac, discutând cu o fată în rochie albă, cu o coamă de păr șaten-deschis. Ea se întoarse când Magnus se uită înspre ei, iar Clary își încrucișă pentru o clipă ochii cu ea, de la distanță. Era ceva familiar la ea, deși Clary n-a fi putut spune ce anume.

Magnus se desprinsese din locul lui și veni către ei, iar fata cu care vorbise se strecură în umbrele copacilor și dispăru. El era îmbrăcat ca un gentleman din epoca victoriană, cu un frac lung și negru, peste o vestă de mătase violet. Colțul unei batiste brodate cu inițialele M.B. se ițea din buzunarul vestei sale.

— Drăguță vestă, zise Alec, cu un zâmbet.

— Ai vrea una exact ca asta? întrebă Magnus. De orice culoare preferi, firește.

— Nu prea-mi bat eu capul cu hainele, protestă Alec.

— Și asta-mi place mie la tine, anunță Magnus, deși mi-ar plăcea deopotrivă dacă ai avea, probabil, un costum de designer. Ce spui? Dolce? Zegna? Armani?

Alec bolborosi ceva și Isabelle râse, iar Magnus se folosi de prilej să se aplece spre Clary și să-i șoptească la ureche.

— Treptele Palatului Acordurilor. Du-te!

Ea dădu să-l întrebe ce voia să spună, dar el deja se întorsese la Alec și la ceilalți. De altfel, avea bănuiala că știa și singură. Îl strânse pe Simon de încheietura mâinii când plecă, iar el se întoarse să-i zâmbească, înainte să revină la conversația lui cu Maia.

Ea o luă pe la marginea pădurii magice, străbătând piața, intrând și ieșind din umbre. Copacii ajungeau până la picioarele treptelor Palatului, și de aceea, probabil, treptele erau aproape pustii. Deși nu în întregime. Aruncând o privire spre uși, Clary putu desluși o siluetă întunecată cunoscută, stând în umbra unei coloane. Inima începu să-i bată mai repede.

Jace.

Trebuie să-și ridice fustele în mâini ca să urce scara, de teamă că ar putea călca pe ele, sfâșiind materialul delicat. Își zise că mai bine ar fi fost îmbrăcată în haine obișnuite, când se apropie de Jace, care stătea cu spatele sprijinit de coloană, uitându-se în gol, spre piață. El purta cele mai mundane haine ale lui – jeansi, o cămașă albă și o jachetă neagră pe deasupra. Și aproape pentru prima oară de când îl cunoștea, se gândi ea, părea să nu aibă nicio armă.

Ea se simți deodată împopoțonată. Se opri la mică distanță de el, neștiind ce să spună.

De parcă ar fi simțit-o acolo, Jace își ridică ochii. Ținea ceva în poală, observă ea, o casetă argintie. Arăta obosit. Avea cearcăne sub ochi și părul lui de aur pal era ciufulit. Făcu ochii mari.

— Clary?

— Cine altcineva?

El nu zâmbi.

— Nu semeni cu tine.

— Din cauza rochiei. Netezi cu mâna materialul, înfumurându-se. De obicei, nu port lucruri atât de... frumoase.

— Întotdeauna arăți minunat, zise el.

Ea își aminti când îi spusese el prima oară că e frumoasă, în sera Institutului. Și nu i-o spusese ca pe un compliment, ci ca pe o constatare, la fel cum era faptul că avea părul roșu și că-i plăcea să deseneze.

— Dar arăți... distantă. De parcă n-aș putea să te ating.

Ea veni la el și se așeză alături, pe treapta largă din capul scării. Simțea piatra rece prin materialul subțire al rochiei. Întinse o mână spre el; tremura puțin, destul cât să fie vizibil.

— Atinge-mă, zise ea. Dacă vrei.

El îi luă mâna și o duse pe obrazul lui pentru o clipă. Apoi i-o așeză înapoi în poală. Clary se înfioră puțin, amintindu-și ce spusese Aline mai devreme, în dormitorul lui Isabelle. „Poate că nu mai e atât de interesat de tine. Vreau să spun, acum, odată ce nu mai e interzis.” El spusese că ea arăta distantă, însă expresia din ochii lui era la fel de îndepărtată ca o galaxie de la marginea Universului.

— Ce-i în cutie? întrebă ea.

El încă ținea strâns într-o mână caseta de argint. Era un obiect care părea scump,

delicat incrustat cu un model cu păsări.

— Am trecut pe la Amatis mai devreme, azi, să te caut pe tine, zise el. Dar nu erai acolo. Așa că am stat de vorbă cu ea. Mi-a dat asta, arată el spre cutie. I-a aparținut tatălui meu.

Pentru o clipă, ea se uită lung la el, fără să înțeleagă. *A fost a lui Valentine?* se gândi ea, iar apoi, cu o tresărire: *Nu, nu asta vrea să spună.*

— Bineînțeles, zise ea, Amatis a fost căsătorită cu Stephen Herondale.

— M-am uitat prin ea, zise el. Am citit scrisorile, paginile de jurnal. Am crezut că dacă fac asta aș putea să simt un soi de conexiune cu el. Dintre pagini să sară brusc ceva care să-mi spună: „Da, acesta e tatăl tău!”. Dar nu simt nimic. Oricine ar fi putut scrie lucrurile astea.

— Jace, zise ea, blând.

— Și încă o chestiune, zise el. Eu nu mai am un nume, nu-i așa? Nu sunt Jonathan Christopher – asta a fost altcineva. Dar e numele cu care am fost obișnuit.

— Cine ți-a dat porecla Jace? Ți-ai născocit-o tu însuși?

Jace clătină din cap.

— Nu. Valentine m-a numit întotdeauna Jonathan. Și tot așa mi-au spus și cei de la Institut, la început, când am venit la ei. Nu s-a pus niciodată problema că o să ajung să cred că numele meu era Jonathan Christopher, știi – a fost din întâmplare. Mi-am dedus numele din jurnalul tatălui meu, dar nu despre mine scria el acolo. Nu progresele mele le înregistra. Ci pe ale lui Seb... ale lui Jonathan. Așa că prima oară când i-am spus lui Maryse că al doilea nume al meu era Christopher, ea și-a zis că probabil își amintise ea greșit și că al doilea nume al fiului lui Michael era Christopher. Trecuseră ani mulți, la urma urmelor. Dar atunci a început ca să-mi spună Jace. A fost de parcă ar fi vrut să-mi dea un nume nou, ceva care să-i aparțină ei, legat de viața mea din New York. Iar mie mi-a plăcut. Nu mi-a mai plăcut niciodată Jonathan.

Învârtea cutia în mâini.

— Mă întreb dacă Maryse a știut sau a ghicit, dar pur și simplu n-a vrut să știe. Ea mă iubea... și nu voia să creadă.

— Și tocmai de aceea a fost atât de supărată când a aflat că *erai* fiul lui Valentine, zise Clary. Pentru că s-a gândit că ar fi trebuit să știe deja. Pentru că într-un fel știuse. Dar nu vrem niciodată să credem lucruri ca asta despre persoanele pe care le iubim. Și, Jace, a avut dreptate în privința ta. A avut dreptate despre cine erai tu de fapt. Și tu ai un nume. Numele tău e Jace. Nu Valentine ți-a dat numele asta, ci Maryse. Singurul lucru care face un nume important – și la fel este și cu numele tău – este că îți este dat de cineva care te iubește.

— Jace și mai cum? zise el. Jace Herondale?

— Oh, te rog, zise ea. Ești Jace *Lightwood*. Știi asta.

El își ridică ochii spre ea. Genele îi învăluiau într-o umbră deasă, întunecându-le aurul. Ea se gândi că arăta ceva mai puțin distant, deși probabil că asta era doar în mintea ei.

— Poate că ești o persoană diferită de cea care ai crezut că ești, continuă ea, sperând din tot sufletul că el va înțelege ce voia să spună. Dar nimeni nu devine o cu totul altă persoană peste noapte. Doar pentru că ai aflat că Stephen este tatăl tău biologic n-o să te facă automat să-l iubești. Și nici nu trebuie. Valentine n-a fost tatăl tău adevărat, dar nu pentru că nu ai sângele lui în vene. Nu a fost tatăl tău adevărat, pentru că nu s-a *purtat* ca un tată. N-a avut grijă de tine. Întotdeauna soții Lightwood au fost cei care au avut grijă de tine. *Ei* sunt familia ta. La fel cum mama și Luke sunt familia mea. Întinse mâna ca să-i atingă umărul, dar se răzgândi și își trase mâna înapoi. Îmi pare rău, zise ea. Eu îți țin prelegeri, și tu probabil că ai venit aici ca să fii

singur.

— Ai dreptate, zise el.

Clary simți că rămâne fără aer.

— Bine, atunci. Plec.

Se ridică în picioare, uitând să-și țină rochia, și aproape călcă pe tiv.

— Clary! Lăsând caseta jos, Jace se ridică în picioare. Clary, stai. Nu asta am vrut să spun. N-am vrut să spun că voiam să fiu singur. Am vrut să spun că ai dreptate despre Valentine... despre Lightwood...

Ea se întoarse ca să se uite la el. Stătea pe jumătate în umbră, luminile colorate strălucitoare ale petrecerii de jos aruncând pete ciudate pe pielea lui. Se gândi la prima oară când îl văzuse. Se gândi că i se păruse că semăna cu un leu. Frumos și mortal. Acum i se părea altfel. Pavăza aceea de duritate, defensivă, pe care o purta ca pe o armură, dispăruse, iar el își purta în schimb rănile, la vedere, cu mândrie. Nici măcar nu folosise stela ca să-și vindece rănile de pe față, de-a lungul maxilarului, și de la gât, unde i se vedea pielea de deasupra gulerului. Dar arăta încă frumos în ochii ei, mai frumos ca înainte, pentru că acum i se părea uman – uman și real.

— Știi, zise ea, Aline a spus că poate n-ai mai fi interesat. Nu acum, când nu mai e interzis. Acum, când ai putea fi cu mine dacă ai vrea.

Se înfioră puțin, în rochia ei subțire, încrucișându-și brațele la piept.

— E-adevărat? Nu ești... interesat?

— *Interesat?* De parc-ai fi o... o carte sau o știre? Nu, nu sunt interesat. *Sunt...*

Se întrerupse, căutând cuvântul așa cum ar căuta cineva întrerupătorul pe întuneric.

— Mai ții minte ce ți-am spus? Despre cum simțeam că faptul că erai sora mea era ca un soi de glumă cosmică pe seama mea? Pe seama amândurora?

— Mai țin minte.

— N-am crezut niciodată asta, zise el. Adică, am crezut într-un fel – i-am permis să mă ducă la disperare, dar n-am simțit așa niciodată. N-am simțit niciodată că tu ești sora mea. Pentru că nu aveam pentru tine sentimentele pe care trebuie să le ai pentru o soră. Dar asta nu însemna că nu mi se părea că ești o parte din mine. Întotdeauna mi s-a părut așa.

Observându-i expresia nedumerită, el se întrerupse, cu un zgomot de nerăbdare.

— Nu spun asta cum ar trebui. Clary, am urât fiecare secundă în care m-am gândit că erai sora mea. Am urât fiecare clipă în care m-am gândit că simțeam pentru tine ceva ce dovedea că eram anormal. Dar...

— Dar *ce?*

Inima lui Clary bătea cu atâta putere, încât o făcea să se simtă mai mult decât doar amețită.

— Am văzut ce plăcere îi făcea lui Valentine să vadă ce simțeam pentru tine. Ce simțeam pentru mine. El s-a folosit de asta ca de o armă împotriva noastră. Și de-aceea l-am urât. Mai mult decât orice mi-a făcut el vreodată, asta m-a făcut să-l urăsc și să mă întorc împotriva lui, și poate chiar aveam nevoie să fac asta. Pentru că au fost momente în care n-am știut dacă voiam să-l urmez sau nu. A fost o alegere grea, mai grea decât îmi place să-mi amintesc.

Vocea lui suna gătuită.

— Eu te-am întrebat odată dacă aveam de ales, îi reaminti Clary. Și tu ai zis: „întotdeauna avem de ales”. Tu ai ales împotriva lui Valentine. În cele din urmă, asta a fost alegerea pe care ai făcut-o tu și nu contează cât de greu ți-a fost. Contează că ai făcut-o.

— Știu, zise Jace. Spuneam doar că mă gândesc că am ales așa în parte datorită ție. De când te-am cunoscut, tot ce am făcut a fost în parte datorită ție. Nu pot să mă

desprind de tine, Clary – nici cu inima, nici cu sângele, nici cu mintea sau oricare altă parte din mine. Și nici nu vreau.

— Nu vrei? șopti ea.

El făcu un pas spre ea. Privirea lui era ațintită pe fața ei, de parcă nu și-o putea dezlipi.

— Întotdeauna am crezut că dragostea te face nătâng. Te face slab. Un vânător de umbre prost. *A iubi înseamnă a distruge*. Asta am crezut.

Ea își mușcă buza, dar nici ca nu-și putea dezlipi privirea de la el.

— Obișnuiam să cred că a fi un bun războinic însemna să nu-ți pese, zise el. De nimic. Mai ales de tine însuși. Am riscat de câte ori am putut. M-am aruncat în calea demonilor. Cred că l-am și făcut pe Alec să se simtă un luptător complexat, numai pentru că el voia să trăiască. Jace zâmbi strâmb. Și apoi te-am întâlnit pe tine. Tu erai o mundană. Slabă. Nu o luptătoare. Niciodată antrenată. Și atunci am văzut cât de mult o iubeai pe mama ta, cât îl iubeai pe Simon, cum intrai și în iad ca să-i salvezi. Tu *chiar* ai intrat în hotelul acelor vampiri. Vânători de umbre cu un deceniu de experiență n-ar fi îndrăznit asta. Dragostea pe tine nu te făcea slabă, ci mai puternică decât pe oricine cunoscusem eu vreodată. Și mi-am dat seama că eu eram cel slab.

— *Nu!* Clary era șocată. Nu ești slab.

— Poate că nu mai sunt.

Făcu încă un pas, iar acum era destul de aproape cât s-o atingă.

— Valentine n-a putut să creadă că eu îl uciseseam pe Jonathan, zise el. N-a putut să creadă, pentru că eu eram cel slab, iar Jonathan era cel cu mai multă pregătire. După toate probabilitățile, el ar fi trebuit să măucidă pe mine. Aproape c-a făcut-o. Dar eu m-am gândit la *tine* – te-am văzut acolo, foarte clar, de parcă ai fi stat în fața mea, privindu-mă, și am știut că voiam să trăiesc, voiam acest lucru mai mult decât voisem orice altceva vreodată, dacă numai așa îți mai puteam vedea chipul încă o dată.

Ea și-ar fi dorit să se poată mișca, și-ar fi dorit să-și poată întinde mâna să-l atingă, dar nu putea. Brațele ei păreau paralizate pe lângă corp. Fața lui era aproape de a ei, atât de aproape, încât ea își putea vedea propria față reflectată în pupilele ochilor lui.

— Și acum mă uit la tine, zise el, iar tu mă întrebi dacă te mai vreau, de parcă aș putea să încetez să te iubesc. De parcă aș vrea să renunț la ceea ce mă face mai puternic decât m-a făcut orice altceva vreodată. N-am îndrăznit niciodată înainte să dăruiesc prea mult din mine altcuiva – părți mici din mine soților Lightwood, lui Isabelle și lui Alec, dar a fost nevoie de ani lungi pentru asta –, însă, Clary, de când te-am văzut prima oară, ți-am aparținut în întregime. Încă sunt al tău. Dacă mă vrei.

Pentru o fracțiune de secundă, ea rămase nemișcată. Apoi, cumva, îl apucă de cămașă și îl trase spre ea. El o înconjură cu brațele, aproape ridicând-o de la pământ, și apoi o sărută – sau ea îl sărută pe el, nu știa sigur și nici nu conta. Să-i simtă gura peste a ei era electrizant; mâinile ei îl apucară de brațe și îl strângeau, trăgându-l și mai mult către ea. Să-i simtă prin cămașă inima bătându-i o făcea să-și piardă capul de fericire. Nicio altă inimă nu bătea ca a lui Jace, nici n-ar fi putut vreodată.

El îi dădu drumul, în cele din urmă, și ea trase aer în piept cu nesaț – uitase să respire. El îi ținu fața în palme, mângâindu-i ușor obrajii cu vârful degetelor. Lumina se întorsese în ochii lui, la fel de strălucitoare cum fusese lângă lac, dar acum licări și-o scânteie răutăcioasă în ei.

— Poftim, zise el. N-a fost prea rău, nu-i așa, chiar dacă n-a fost interzis?

— A fost mai rău, zise ea, răsând tremurat.

— Știi, zise el, aplecându-se să-i atingă buzele cu buzele lui, dacă pentru lipsa *interdicției* îți făceai tu griji, ai putea încă să-mi interzici să fac unele lucruri.

— Ce fel de lucruri?

Ea îi simți zâmbetul pe buze.

— Lucruri ca ăsta.

După o vreme, coborâră treptele și intrară în piață, unde mulțimea începuse să se strângă, anticipând focurile de artificii. Isabelle și ceilalți își găsiseră o masă, într-un colț al pieței, și se adunaseră în jurul ei, pe bănci și pe scaune. Apropiindu-se de grup, Clary se pregăti să-și retragă mâna dintr-a lui Jace... dar se opri. Puteau să se țină de mână, dacă voiau ei. Nu era nimic rău în asta. Gândul aproape că-i tăie răsuflarea.

— Ați venit! Isabelle dansă spre ei încântată, ducând în mână un pahar cu un lichid fucsia, pe care i-l întinse lui Clary. Bea și tu!

Clary îl privi pieziș.

— O să mă prefacă într-o rozătoare?

— Puțină încredere! Cred că e suc de căpsune, zise Isabelle. Oricum, e delicios. Jace?

Îi oferi lui paharul.

— Sunt bărbat, îi spuse el, iar bărbații nu consumă băuturi roz. Ci du-te, femeie, și adu-mi ceva maro.

— Maro? se strâmbă Isabelle.

— Maroul este o culoare bărbătească, zise Jace și o trase pe Isabelle de o șuviță rebelă. De fapt, uite... Alec îl poartă.

Alec se uită posomorât în jos, la puloverul lui.

— Era negru, zise el. Dar s-a decolorat.

— Ai putea să-l asortezi cu o bentiță de cap cu paiete, sugeră Magnus, oferindu-i partenerului său ceva albastru și scânteietor. Doar o sugestie.

— Rezistă ispitei, Alec! Simon stătea pe marginea unui zid scund, cu Maia lângă el, deși părea să fie adâncit în conversație cu Aline. O să arăți ca Olivia Newton-John în *Xanadu*.

— Sunt lucruri și mai rele, remarcă Magnus.

Simon se ridică de pe zid și veni până la Clary și Jace. Cu mâinile în buzunarele de la spate ale jeansilor, îi privi gânditor un lung moment, în cele din urmă, vorbi.

— Arăți fericită, îi spuse el lui Clary. Își mută privirea la Jace: Și ai noroc că ea arată așa.

Jace își ridică o sprânceană.

— Asta-i partea unde îmi spui că, dacă-i fac vreun rău, o să mă omori tu?

— Nu, zise Simon. Dacă-i faci vreun rău lui Clary, e foarte capabilă să te omoare ea însăși. Probabil, cu o mare varietate de arme.

Jace arăta încântat de acest gând.

— Uite, zise Simon, voiam doar să spun că nu contează că nu mă poți suferi. Dacă tu o faci pe Clary fericită, eu n-am nimic cu tine.

Întinse brațul, iar Jace îi dădu drumul mâinii lui Clary și i-o strânse pe-a lui Simon, cu o expresie amuzată pe față.

— Nu-mi ești antipatic, zise el. De fapt, pentru că într-adevăr îmi ești simpatic, o să-ți dau un sfat.

— Un sfat? păru Simon îngrijorat.

— Văd că-ți pui la bătaie cu oarecare succes latura de vampir, zise Jace, arătând din cap spre Isabelle și Maia. Și cu succes. Multe fete se dau în vânt după chestia cu sensibilul ne-mort. Dar eu aș părăsi domeniul muzicii, dacă aș fi în locul tău. Starurile rock vampiri sunt fumate și, de altfel, e cu neputință să fii foarte bun.

Simon suspină.

— Presupun că nu există nicio șansă să reconsideri partea unde tu nu mă puteai suferi?

— Destul, amândoi, zise Clary. Nu puteți fi o veșnicie mari ticăloși unul față de celălalt, știți.

— Practic, zise Simon, eu pot.

Jace scoase un zgomot lipsit de bun-gust; după un moment, Clary își dădu seama că de fapt încercase să nu râdă, dar reușise doar pe jumătate să se abțină.

Simon rânji.

— Ți-am făcut-o!

— Ei bine, zise Clary, acesta este un moment frumos.

Se uită în jur după Isabelle, care ar fi fost aproape la fel de încântată ca și ea de faptul că Simon și Jace se înțelegeau bine, deși în modul lor aparte.

În schimb, văzu pe altcineva.

Stând chiar la marginea pădurii magice, unde umbra se îngemăna cu lumina, era o femeie slăbuță, într-o rochie verde ca frunza, al cărei păr lung și stacojiu era prins la spate cu o cununică de aur.

Regina Elfilor Luminii. Se uita drept la Clary și, când Clary îi întâlni privirea, ridică o mână subțire și îi făcu semn. *Vino!*

Fie că din voia ei, fie constrânsă în mod straniu de spiritele naturii, Clary nu știa sigur, după ce murmură niște scuze, plecă de lângă ceilalți și, strecurându-se printre zgomotoșii petrecăreți, își croi drum până la marginea pădurii. În timp ce se apropia de Regină, remarcă întâi preponderența spiridușilor în mulțimea de-aici, apoi chiar un grup compact stând în cerc pe lângă stăpâna lor. Chiar dacă voia să pară singură, Regina era îndeaproape urmată de supușii ei.

Regina ridică hotărâtă o mână:

— Până aici, zise ea, și niciun pas mai aproape.

Clary, la câțiva pași distanță de ea, se opri.

— Stăpână, zise ea, amintindu-și de politețea cu care Jace i se adresase la curtea ei, de ce m-ai chemat înaintea Domniei Tale?

— Vreau o favoare de la tine, zise Regina fără preambul. Și, bineînțeles, îți făgăduiesc în schimb o favoare.

— O favoare de la *mine*? se miră Clary. Dar... dar nici măcar nu mă plac.

Regina își atinse buzele cu un singur deget, lung și alb.

— Spiritele naturii, spre deosebire de oameni, nu sunt atât de preocupate să *placă*. Dragoste, poate, și ură. Amândouă sunt emoții folositoare. Dar să *placi*... Ridică din umeri, cu eleganță. Consiliul încă n-a ales pe cineva din poporul nostru care să ocupe fotoliul lor, zise ea. Știu că Lucian Graymark este ca un tată pentru tine. Ar pleca urechea la orice i-ai cere tu. Mi-aș dori să-l rogi să-l aleagă pe cavalerul meu Meliorn în această funcție.

Clary își aminti de întâlnirea din Sala Acordurilor, când Meliorn spusese că nu voia să lupte în bătălie dacă nu luptau și Copiii Noptii.

— Nu cred ca Luke să-l placă prea mult.

— Și din nou, zise Regina, vorbești despre să *placi*.

— Când ne-am văzut înainte, la Curtea Elfilor Luminii, zise Clary, ne-ai numit, pe Jace și pe mine, frate și soră. Dar știai că nu eram într-adevăr frate și soră. Nu-i așa?

Regina zâmbi.

— Prin venele voastre curge același sânge, zise ea. Sângele îngerului. Toți cei care au sângele îngerului sunt frate și soră în mod fundamental.

Clary se înfioră.

— Ai fi putut totuși să ne spui adevărul. Dar n-ai făcut-o.

— V-am spus adevărul așa cum îl vedeam eu. Cu toții spunem adevărul așa cum îl vedem noi, nu? Te-ai întrebat vreodată ce neadevăruri ar putea fi în povestea pe care ți-a spus-o mama ta, care i-au servit scopurile? Chiar crezi că știi până și ultimul

secret din trecutul tău?

Clary șovăi. Fără să știe de ce, auzi deodată în minte glasul lui Madame Dorothea: „O să te îndrăgostești de cine nu trebuie”, îi spusese vrăjitoarea lui Jace. Clary ajunsese la concluzia că Dorothea se referise doar la cât de multe necazuri avea să le aducă, amândurora, dragostea lui Jace pentru Clary. Totuși, asta știa, încă rămăseseră niște lucruri nelămurite în memoria ei – chiar și acum, lucruri, evenimente pe care nu le descifrase. Adevăruri secrete, pe care nu le aflase niciodată. Ea renunțase să-și mai bată capul, considerându-le cauze pierdute și neimportante, deși probabil...

Nu. Își simți mâinile încordându-se pe lângă ea. Otrava Reginei era subtilă, dar puternică. Exista cineva pe lume care ar fi putut spune cu mâna pe inimă că știa toate secretele despre el însuși? Și nu era mai bine să lași unele secrete să rămână secrete?

Clătină din cap.

— Ceea ce ai spus la Curte... zise ea, probabil că n-ai mințit, dar ai fost nedreaptă. Dădu să plece. Iar eu m-am săturat de nedreptate.

— Ai de gând să refuzi o favoare din partea Reginei Curții Elfilor Luminii? întrebă Regina. Nici unui muritor nu i s-a oferit o asemenea șansă.

— Nu am nevoie de nicio favoare de la Domnia Ta, zise Clary. Am tot ce vreau.

Îi întoarse spatele Reginei și plecă.

Când ajunse din nou la grupul din care plecase, descoperi că li se alăturaseră Robert și Maryse Lightwood, care – constată ea cu surprindere – dădeau mâna cu Magnus Bane. Magnus ascunsese bentița sclipitoare și era un model de decență. Maryse îl cuprinsese pe Alec de umeri. Restul prietenilor săi stăteau de-a lungul zidului; Clary voi să se ducă la ei, când simți o bătaie ușoară pe umăr.

— Clary!

Era mama ei, care-i zâmbea – și Luke, stând lângă ea, ținând-o de mână. Jocelyn nu era îmbrăcată deloc deosebit; purta jeanși și o cămașă largă, care măcar nu era murdară de vopsea. După modul în care se uita Luke la ea, ai fi putut spune că nu arăta totuși mai puțin bine.

— Mă bucur că v-am găsit, în sfârșit.

Clary rânji la Luke.

— Așadar, *nu* te muți în Idris, să înțeleg?

— Nu, zise el. Arăta mai fericit ca niciodată. Pizza de aici e groaznică.

Jocelyn râse și se duse să stea de vorbă cu Amatis, care admira un glob de sticlă plutitor, umplut cu fum, care-și tot schimba culorile. Clary se uită la Luke.

— *Chiar* ai fi părăsit New Yorkul sau ai spus-o doar ca s-o hotărăști să facă, în sfârșit, pasul?

— Clary, zise Luke, sunt scandalizat că poți insinua așa ceva. Rânji, apoi continuă, brusc serios: Nu ai nimic împotriva, nu-i așa? Știu că asta înseamnă o mare schimbare în viața ta – voiam să discut cu voi să vedem dacă tu și mama ta ați vrea să vă mutați la mine, de vreme ce în apartamentul vostru nu se mai poate locui deocamdată...

Clary pufni.

— O mare schimbare? Viața mea deja s-a schimbat total. De vreo câteva ori.

Luke aruncă o privire spre Jace, care-i urmărea din locul unde era așezat, pe zidul scund. Jace dădu din cap spre ei, cu un zâmbet amuzat în colțul gurii.

— Bănuiesc că da, zise Luke.

— Schimbarea e bună, zise Clary.

Luke ridică mâna; runa Alianței se ștersese, ca la toți ceilalți, dar pielea lui încă mai păstra urma ei clară, cicatricea care n-avea să dispară niciodată pe de-a întregul. El se

uită gânditor la Pecete.

— Este bună.

— Clary! strigă Isabelle de pe zid. Artificiile!

Clary îl bătut ușor pe Luke pe umăr și se duse să se alătore prietenilor ei. Stăteau aliniate de-a lungul zidului: Jace, Isabelle, Simon, Maia și Aline. Ea se opri lângă Jace.

— Nu văd niciun foc de artificii, zise ea, încruntându-se în glumă la Isabelle.

— Răbdare, lăcustă mică, zise Maia. Lucrurile bune li se întâmplă doar celor care au răbdare.

— Eu am crezut de când mă știu că era „Lucrurile bune li se întâmplă doar celor care fac valuri”, zise Simon. Nu-i de mirare că am fost atât de bezmetic toată viața.

— Bezmetic e un termen prea îngăduitor, zise Jace, dar în mod clar îi dădea atenție numai pe jumătate.

Întinse mâna și o trase pe Clary spre el, aproape absent, ca din reflex. Ea se sprijini cu spatele de umărul lui, uitându-se în sus, la cer. Nimic nu lumina văzduhul, în afară de turnurile demonilor, răspândind o strălucire blândă, alb-argintie, pe fundalul întunecat.

— Unde ai fost? o întrebă el, atât de încet, încât numai ea auzi întrebarea.

— Regina Elfilor Luminii voia să-i fac o favoare, zise Clary. Și voia să-mi facă și ea o favoare, în schimb. Îl simți pe Jace încordându-se. Stai liniștit. I-am spus nu.

— Nu mulți ar refuza o favoare de la Regina Elfilor Luminii, zise Jace.

— Eu i-am spus că nu aveam nevoie de nicio favoare, zise Clary. I-am spus că aveam tot ce voiam.

La acestea, Jace râse încetșor și își urcă mâna pe brațul ei până la umăr; degetele lui se jucară, în treacăt, cu lăntșorul de la gâtul ei, iar Clary se uită în jos, la sclipirea argintului pe rochia ei. Purta inelul Morgenstern de când i-l lăsase Jace, iar uneori se întreba de ce. Chiar voia să-și amintească de Valentine? Totuși, în același timp, ar fi fost vreodată drept să uite?

Nu poți șterge din amintire tot ce ți-a pricinuit suferință. Ea nu voia să-i uite pe Max și pe Madeleine, nici pe Hodge, nici pe Inchizitoare, nici măcar pe Sebastian. Fiecare amintire era prețioasă; chiar și cele rele. Valentine voise să uite: să uite că lumea trebuia să se schimbe și că vânătorii de umbre trebuiau să se schimbe odată cu ea – să uite că repudiații aveau suflete și că toate sufletele contau în alcătuirea lumii. El voise să se gândească numai la ceea ce îi făcea pe vânătorii de umbre deosebiți de repudiați. Dar ce condusese la distrugerea lui fusese tocmai modul în care ei fuseseră cu toții la fel.

— Clary, zise Jace, întrerupându-i reveria.

Își strânse brațele în jurul ei și ea își ridică ochii; mulțimea saluta cu urale prima rachetă lansată.

— Privește!

Ea se uită cum artificiiile explodară într-o baie de scânteii – scânteii care colorau norii de deasupra, apoi picau, una câte una, lăsând dăre de foc auriu, ca niște îngeri căzând din cer.